

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KERRIGAN BYRNE

Author of *The Duke*

*The
Scot Beds
His Wife*

*The 'J?ÎCOT
BED HI
WI*

KERRIGAN BYRNE

St. Martin's 8operbacËs

[Okumaya](#)

[Başlayın](#)

[İçindekiler Yazar](#)

[Hakkında Telif](#)

[Hakkı Sayfası](#)

**Bu St. Martin's Press e-
kitabını satın aldığınız için
teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan
kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında
bilgi almak için,
haber bültenlerimiz için kaydolun.

Sign Up

Veya us.macmillan.com/newslettersignup adresinden
bizi çevrimiçi ziyaret edin

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı size sadece kişisel kullanımınız için sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıyı şu adresten bilgilendirin: us.macmillanusa.com/piracy.**

R.L. Merrill ve Ellay Branton'a Siz
ikiniz olmasaydınız bu kitap ne olurdu?

TEŞEKKÜR

Her zaman olduğu gibi, editörüm beni cesaretlendirmek için ne söyleyeceğini ve kaybolduğumda hangi yöne işaret edeceğini biliyor. Monique ve Alex, tüm çalışmalarınız, desteğiniz ve iletişiminiz için teşekkür ederim. Justine, Marissa, pazarlama ekibi, SMP tasarım ekibi, Jon Paul ve metin editörüm -adınızı bilmiyorum ama kırmızı kaleminize aşığım- ve bu kitaplara dokunan ve asla yüz yüze teşekkür edemediğim herkes, her gün minnettar olduğum bir kabile.

Menajerim Christine, nasıl olunacağını bilmediğim ve güvenli bir mesafeden sürekli hayranlık duyduğum bir kadın. Benim için savaşıyor, savaştığımı bilmediğim savaşlarda bile ve onun savaşçı ruhunun eşi benzeri yok.

Cynthia St. Aubin, bu sayfada sizi övmek için yeterli yer yok ama milyonlarca kez tebrikler. Cynthia ve Tiffinie Helmer, bu kitap siz olmasaydınız olmazdı. Dünyadaki en iyi eleştirmen ortaklara sahibim.

Aşkım için de. Sen tanıdığım en güçlü insansın. Tüm anılar için teşekkür ederim.

Ve bütün kahveler.

ÖNSÖZ

Ravencroft Keep, Wester Ross, İskoçya

Thorne dedikleri çocuk bekâretini neredeyse on altı yaşında kaybetmişti. Masumiyetini bundan çok daha önce kaybetmişti. Aslında o kadar gençti ki, bunu özlemek aklına bile gelmemişti.

Babasının fahişe Tessa McGrath'ı satın alıp Ravencroft Keep'e getirdiği geceydi. Oğullarını erkek yapmak amacıyla bir fahişe satın alan ilk adam değildi. Ama Thorne o zamanlar, Hamish Mackenzie'nin oğullarının sevgili olmayı öğrenmelerini hiç istemediğini tahmin edemeyecek kadar gençti.

Sadece canavarlar, kendisi gibi.

Genç kız, erotizmin karanlık taraflarında uzmanlaştığı için Highlands'de ünlüydü ama Laird Mackenzie'nin teklifini kabul ettiğinde, onun acımasızlığının ne kadar derin olduğunu fark etmemişti.

Düşünceli bir şekilde kendi oyun çantasını getirmişti. Yumuşak kırbaçlar, bağlamak ya da kırbaçlamak için tereyağlı deri kayışlar ve Thorne'un yaşındaki azgın bir çocuğun bile uygulamalarını hayal edemeyeceği diğer yaratıcı ve zekice aletler.

Ağabeylerinin yanında durup babasının mırıldanan çıplak fahişeyi yatağa bağlayışını dehşete düşmüş bir hayranlıkla izlerken denemişti. Liam ve Hamish'e bakmış, nasıl hissetmesi ya da ne beklemesi gerektiğine dair ipuçları aramıştı.

Babasının piç adaşı olan genç Hamish'in akik gözlerinde yırtıcı bir parıltı vardı. Thorne'u şaşırtan ve kafasını karıştıran kötü niyetli bir beklenti. Hamish'in bakire olmadığını biliyordu. Adam daha yirmi yaşındayken, isteyerek ya da istemeyerek yaptığı pek çok fetihle övünüyordu.

Ravencroft'un varisi Liam, çıplak kadına göz ucuyla bile bakmadı. Onun yerine, babalarına acımasızca bir kuşkuyla baktı. Liam, Hamish ve Thorne'un ortasında doğmuştu ama annesi Laird Mackenzie'nin ilk karısıydı. Ölen karısı.

Herkesin babalarının öldürdüğünü söylediği kişi.

Thorne'un bakışları Liam ve Laird arasında gidip geldi. Yüz hatları neredeyse aynıydı. Bir kuzgunun kanadı kadar siyah uzun saçlar. Gece yarısı gözleri. Sert, acımasız yüz hatları. Liam'ın artık neredeyse babam kadar uzun olduğunu fark edince şaşırmıştı. Thorne'un hesabına göre, Inverthorne Ormanı'na hükmeden meşelerden biri kadar büyüktüler. Liam'ın bir kadını olup olmadığını bilmiyordu... ya da kadınları. Artık pek konuşmuyorlardı. Ama Thorne kardeşini genç bedeninin barındırabileceği tüm nazik vahşilikle seviyordu.

Liam cesurdu. Güçlü, sert ve koruyucuydu. Bazen, Thorne çok küçükken, Liam ona, Laird öfkeli öfkelerinden birine kapıldığında nereye saklanacağını göstermişti. Haklı olarak Thorne'a ait olan birkaç kırbaç ya da darbe almıştı.

Ve bunun için kardeşini sonsuza dek sevecekti. Ne olursa olsun.

Thorne artık Ravencroft'un kuytu köşelerine sığacak kadar küçük değildi, bu yüzden artık mümkün olduğunca dışarıda sığınacak bir yer arıyordu.

Tessa McGrath o gece çok güzeldi. Kıvraktı, pürüzsüz, soluk bir teni vardı ve daha önce hiç görmediği ama hep görmeyi hayal ettiği yerlerde ilgi çekici güzellik izleri vardı. Cömert göğsünün alt tarafı. Kalçasının iç kısmı. Bacaklarının arasındaki yumuşak saç tutamının hemen üstü.

Fahişe onu tahrik etmişti. Heyecanlandırmıştı. Kıvranmış ve yalvarmıştı, kadınların sadece fantezilerinde yaptığı şeyleri *yüksek sesle* söylemişti.

Bunu yarın en yakın arkadaşı Callum'a anlatması gerektiğini düşündü. Seyisin oğlu ondan bir ya da iki yaş küçüktü ama yıllarını Wester Ross'ta koşturarak ve atlarını Gresham Peak'ten geçirerek Erradale Moors'un özgürlüğüne doğru dörtnala koşturarak geçirmişlerdi. Son zamanlarda Callum'un babasının bütün kutusundan bir parça güzel kokulu bütün alıp Ross'ların sığır otlaklarının arkasında tüttürmeye başlamışlardı. Dalgaların kara kayalıklara çarpışını izler, kabarık kırmızı Highland buzağılarının maskaralıklarına güler ve tam da bu konu üzerine uzun uzun düşünürlerdi.

Çıplak bir kadının neye benzediğini. Nasıl hissedeceğini. Bir gün ona ne yapmak istediklerini. Ya da onun kendilerine ne yapacağını umduklarını. Bayan Ross'u gözetliyorlardı. Güzel, genç, siyah saçlı, pırıl pırıl mavi gözleri olan ve yürüyüşüyle ikisini de sonsuza dek baştan çıkaran bir genç kız. Güçlü ve biçimli bir kadındı, kahkahası kırları aşıyor ve oğlanların gülümsemelerine karşılık veriyordu. Bir sığır çiftçisinin karısı olmasına rağmen, her zaman iyi bir hanımefendi gibi giyinirdi.

Özellikle güneşli bir günde, James Ross güzel karısını Tanrı'nın ve tüm sığırların önünde ahıra doğru çekerken, ağızları açık şaşkınlık içinde Gresham Zirvesi'nin dibindeki sarp taşlardan birinin üzerinden bakmışlardı. Elbisesi ve her şeyiyle, çocukların hayal kırıklığına uğramasına neden oldu, çünkü hareketin ayrıntıları sonsuz kombinezonlarda gizlenmişti. Tüm olay hızlı ve gürültülü bir şekilde gerçekleşmiş ve çift daha sonra iç çekip gülmüştü.

"Böyle bir kadınla evlenebilirim," diye açıkladı Callum küstah İrlandalı aksanıyla.

"Evet," diye hemen kabul etmişti Thorne. Gerçi o kadar emin değildi... belki de daha çok kendi annesine benzeyen bir kadın istiyordu. Yumuşak sözlü, zarif ve her zaman nazik. Bayan Ross bazen kocasına bağırırdı ve bir keresinde ona ayakkabı fırlattığını görmüşlerdi.

Tam kışından vur.

Ne tür bir kadın böyle bir şey yapar? Annesi
asla yapmazdı.

Bırakın ayakkabısını, sesini bile yükseltse babası onu kesinlikle öldürürdü.

Tanrım, ama babasını hor görüyordu. Neredeyse ondan korktuğu kadar.

Neden Rosse'lar gibi bir ailede doğmadı ki? Basit, mutlu insanlar. Toprak ve mülk bakımından zengindiler, ya da öyle duymuştu, ama soylu değillerdi. Kendi yemyeşil krallıklarında yaşıyorlardı, Thorne'un kendi krallığından kaçabildiği kadar sık ziyaret ettiği bir krallık.

Bir dahaki sefere Callum'la birlikte sıvıştıklarında, bu gece bir erkek olduğuyla övünecekti. Çocuksu varsayımlarının kapsamı içinde tuttukları her şeyi yaptığını söyleyecekti. Ve başka şeyler de.

Bazen Callum'dan nefret ederdi. Huysuz ama adil ve nazik babasını ve bir vahşi gibi avlanmak ve avlanmak için sonsuz özgür günlerini kıskanıyordu. Thorne yedinci yaşından beri bir konttu, annesinin amcası

ölmüş ve St. James soyunun bir sonraki erkek varisi o olmuştu. Kuzeydeki Inverthorne Keep artık ona aitti, ancak babası burayı emanet olarak almış ve kendi malı olarak tutmuştu.

Thorne'un unvanı onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Tessa McGrath'la yaşadığı deneyimin her ayrıntısını, sabahları gıpta uyandırıcı ayrıntılarla anlatmak üzere bir kenara hapsederken, sadece zeki olmaktan, kelime hazinesine sahip olmaktan memnundu.

Bu, çok çok sonrasına kadar Callum için ayırdığı son düşünceydi.

Önünde uzanan istekli genç kızın kuşatıcı görüntüsünden başka bir şeye kim odaklanabilirdi ki?

Sonra, Laird kırbacı *çıkardı* ve Thorne'un beklentisi ve uyarılmışlığı tuzlanmış bir salyangoz gibi soldu.

Hamish'in en sevdiği acı ve dehşet aleti, Roma döneminden kalma bir Mackenzie eşyasıydı. Efsaneye göre Pictish atalarından biri bu aleti bir lejyonerin elinden söküp almış ve onu öldüresiye dövmüştü.

Thorne hikâyenin doğru olup olmadığını bilmiyordu. Ama öpücüğünün verdiği acıyı biliyordu ve zaman zaman sırtından kopardığı eti özlüyordu.

Laird kırbacı mırıldanan fahişenin sırtında gezdirirken dudaklarından umutsuz bir "hayır" döküldü. Beklenti içinde eğilmiş ve nefesi kesilmişti...

Ta ki ilk iki kirpik kendi mükemmel etini ısırana kadar.

Babası yatağın onların tarafına geçip nefret ettiği kırbacın kabzasını oğullarına doğru uzatırken Thorne büzülerek uzaklaştı.

"İkinize de ikişer kırbaç" diye emretti.

"Bundan sağ çıkamaz," diye itiraz etmişti Thorne. Yüksek sesindeki çatlaktan ve kadının yumuşak sırtından akan kanı gördüğünde hissettiği hafif histeri tonundan nefret ediyordu.

Babasından gelen darbeyi görmemişti, oysa görmeliydi, diye düşündü alaycı bir ifadeyle, sırtının düzlüğündeki yıldızları göz kırparak uzaklaştırırken ve bir ağız dolusu kan yutarken.

"İki. Kirpik. Her birine," diye tekrarladı Laird. "Hanginizin kaç kırbaç vuracağı umurumda değil ama altı kez daha kırbaçlanmadan serbest bırakılmayacak."

Mackenzie'lerin hiçbiri konuşmadı. Zar zor nefes alıyorlardı. Yine de Thorne, babalarına kendisinininkiyle eşleşen bir nefretle bakan Liam'a baktı.

"Sen yap," diye emretti Laird şeytani bir gülümsemeyle. "Yoksa *kendim* yaparım."

Genç Hamish kırbacı almak için uzanmıştı, yüzündeki daha az ikna edici ifadenin altında korkutucu bir beklenti vardı.

"Hayır." Liam öne çıktı ve Hamish fırsat bulamadan kırbacı babasının elinden çekip aldı. "*Ben yaparım.*"

Altı kırbaç. Altı uzun, cehennem gibi, çılgılık atan sonsuzluk.

Olay bittiğinde Thorne'un yanakları gözyaşlarının tuzundan pütür pütür olmuştu. Sadece zavallı genç kız için değil, aynı zamanda kardeşinin yüz hatlarında toplanan karanlık yüzünden de ağlıyordu. Liam. Onun kahramanı. Onun kurtarıcısı. İçlerinde en cesur olanı, hepsinin korkmaya başladığı tek gazap aracını kullanıyordu. Mum ışığında savunmasız bir kadına şiddet uygulayan bir iblis gibi görünüyordu.

Tıpkı babalarına benziyordu.

Thorne'un asla unutamayacağını bildiği bir manzaraydı bu.

İçten içe Liam'in başka seçeneği olmadığını anlıyordu. Kardeşi, babalarının yapacağı gibi genç kıza zarar vermemiştir. Belki de Hamish ve Thorne'un böyle korkunç bir şey yapmak zorunda kalmasını istememiştir.

Ama o gece, o kadının yüzünde kıvranan acı, hayatı boyunca kâbuslarını boyayacaktı. Çünkü o gece her şeyi değiştirmişti.

Kırbaçlanmakla bitmemişti.

Laird'in onları Tessa McGrath'a yapmaya zorladığı bir saatlik ağza alınmayacak şeylerle bitmemişti.

Serbest bırakıldığında da sona ermemişti.

Hayır, Thorne için dehşet daha yeni başlamıştı.

Liam kadının canına okurken Mackenzie Laird'in gözlerinde karanlık bir gurur ve hastalıklı bir zevk parlıyordu. Doğru düzgün yürüyemiyordu ama hakkını yemeyelim, tükürdü, dövüştü ve intikam yemini etti.

"Nadir bulunan bir kız," diye düşündü Hamish. "İradesini asla teslim etmedi..."

Laird soğuk bakışlarını, tüm bunların ortasında bir yerlerde ağlama yeteneğini kaybetmiş olan Thorne'a çevirdi.

Utancı onu pislik ve kendinden nefret katmanlarıyla yıkadı.

Thorne ellerine baktı ve onları kesmek istedi. Kendini son derece aptalca bir şey yapmaktan alıkoymak için kollarını önünde kavuşturdu ve sıksa pazularının her birini kavradı.

Liam'ın kas gücünün bir kısmına sahip olduğunu düşünüyordu. Ya da Hamish'in hamur gibi cüssesinin.

O hala bir çocuktur. Bunu biliyordu. Bu gece yaptığı hiçbir şey onu bir erkek gibi hissettirmemişti. Callum'a anlattığı hiçbir şey onda iğrenme duygusundan başka bir şey uyandırmıyordu. Ya da daha kötüsü, acıma.

"Zayıflık sıkıcı ve hayal kırıklığı yaratır." Laird Thorne'la alay etti. "Tıpkı annen gibi. Senin gibi. En azından benim iki güçlü oğlum var." Hamish'in omzuna vurdu.

"Fahişe konuşacak baba," diye uyardı genç Hamish. "Başımıza bela açabilir."

"Hayır. Onun sessizliğini sağlamanın yolları var."

Babasının konuşma şekli karşısında Thorne'un tüm bedenini derin bir titreme kapladı. Etini kendi lekeli bedeninden koparmak istedi. Bu odadan kaçmak ve bir daha asla geri dönmek istiyordu. Babasının çizmesinden dirseği alıp onun zalim, karanlık gözüne sokmak ve hem Thorne'un hem de annesinin acısına son vermek için yanıp tutuşuyordu.

Ama o kadar yükseğe ulaşamazdı. Önce babası onu indirmeden olmazdı.

Henüz değil. Bu düşünce içini hırıltıyla doldurdu.

"Bu akşam Gairloch'ta bir sosyal etkinlik var ve benim kanım hâlâ kaynıyor." Laird esnedi. "Sanırım biraz daha spor yapmak için oraya gideceğim."

"Sizinle gelebilir miyim, baba?" Hamish sordu.

"Evet, uzun zamandır peşinde olduğum bir kadın var ve bu gece bana hayır demeyecek."

Sonra Thorne yalnız kaldı. İskoç eteği ve bir yün çorabı dışında çıplaktı.

Karanlıkta ne kadar süre durduğunu ve mumların titreşmesini, gölgelerin bu odanın maruz kaldığı dehşetin kâbus gibi bir canlandırmasını yapmasını izlediğini bilmiyordu. Yatağı görünce midesi kazındı. Çarşaflarda kan vardı. Tanrım, daha fazla bakamadı.

Sonunda bacakları hareket etti ve kendini annesinin odasında bulana kadar Ravencroft Keep'in koridorlarında ilerledi. Kilidin sürgüsü onu uykusundan uyandırdı ve Thorne'un bildiği bir sonraki şey, kuru gözlerle ona doğru yığıldığı ve her şeyi itiraf ettiğiydi. Uyuşmuş bir halde, kadının onun üzerindeki seks ve utanç kokusunu alıp almadığını merak etti. Artık onu sevmeyi bırakacak mıydı? Babasından korktuğu gibi ondan da korkacak mıydı?

Adam hikâyesini bitirdiğinde, kadın uzun bir süre karanlıkta ona sarıldı, sıcak gözyaşları adamın saçlarına damlıyordu. "Özür dilerim," diye fısıldadı acıyla. "O senin baban olduğu için üzgünüm. Keşke bilseydim. Onunla evlenmektense dünyanın öbür ucuna kaçırdım. Anlamalısın, sadece on altı yaşındaydım. O ve babamın işleri vardı ve... ben çok masumdum. Onun nasıl biri olduğunu bilmiyordum. Eğer zamanda yolculuk yapıp her şeyi değiştirebilseydim, senin için başka bir baba seçerdim."

Thorne'un suçluluk duygusu onu üzdüğü için ikiye katlandı. Günahlarını onun ayaklarına serdiği için.

Başka nereye gideceğini bilmiyordu.

"Bizi kendisine dönüştürmek istiyor," diye fısıldadı, çaresizlik onu odanın mutlak karanlığında boğmakla tehdit ediyordu. "Ne yapmalıyım?"

Annesinin titremeye çok yatkın olan küçük elleri şaşırtıcı bir güçle yüzünün yanlarını kavradı ve onu önünde havada tuttu. Annesinin nefesinin sıcaklığını yüzünde hissedebiliyordu. Sanki ağır perdelerle örtülü odada bir şekilde onun dış hatlarından daha fazlasını seçebiliyordu.

"Onun oğlu olma. Bir Mackenzie olma," diye yalvardı daha önce ondan hiç duymadığı fısıltılı bir hararetle. "Hamish onun oğlu. Liam onun oğlu ve varisi. Ama sen, sevgili kalbim, *benimsin*. Seni ondan koruyamadığım için üzgünüm ama gelecek yıllarda bunu unutma. Sen Thorne Kontu'sun. Inverthorne Kalesinin Lordusun. Güzelsin, zekisin ve iyisin. İyi kalacağına *söz ver*. Bir kadına asla tatlı bir şekilde dokunmayacağına. Zalimlikten asla zevk almayacağına. Bu dünyada, bu lanetli kaleden, klandan ve en çok da babanın lekeli mirasından uzakta kendi yolunu çiziceğine."

"Yemin ederim." Thorne yeminin göğsünde katılaştığını, kalbini sertleştirdiğini ve bu gece ekilen soğuk karanlığın tohumlarını beslediğini hissetti. "Ben onun oğlu *değilim*. Ben Mackenzie değilim."

Thorne annesinin ona sarılmasına, günahlarını gözyaşlarıyla temizlemesine izin verdi. Bunu yapmak erkekliğe yakışmıyordu ama umurunda değildi. Bu gece, onu babasının ilgisinden kurtarmaya çalıştığı ama cüssesi ve yaşı yüzünden engellendiği onca geceyi telafi ediyordu. Cesurca ondan saklamaya çalıştığı ve başaramadığı tüm gözyaşları için. Artık eşitlerdi. Aynı acının yükünü taşıyorlardı.

Ve aynı isim.

Hamish Mackenzie'nin oğlu olmak zorunda değildi.

Keltler daha önce anasoyluydu. Kendi yolunu çizmek için Mackenzie ismine ihtiyacı yoktu. Kendi ismini kuracaktı. Kendi toprağını. Kendi

Miras.

Çünkü sevdiği bir kadından çocuk doğuracaktı. Ve onları kucağına alacaktı. Ve onları koruyacaktı.

Güvende olurlardı. Korkuyu, nefreti ya da bu ruh kırıcı rezilliği asla bilmeyeceklerdi.

İsimleriyle gurur duyarlardı.

Onun adı.

Thorne uyuyakalmış olmalıydı, çünkü umutsuz bir sarsıntı ve gök gürültüsüne benzer bir sesle uyandı.

"Saklanmalısın." Annesi hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. "Kapıyı kıracak."

"Eleanor!" Menteşelerden biri Laird'in güçlü çizmesinin altında kırıldı. "Beni kendi evimdeki bir odadan kilitlemeye nasıl cüret edersin? Geçen sefer ne olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

Tanrım, sarhoştı. Kelimelerinin gevelemesinden bunu anlayabiliyorlardı.

"Saklan," diye tekrar yalvardı annesi, vücuduyla koruyucu bir kalkan oluşturarak.

"Hayır." Artık neredeyse minyon annesi kadar uzun olan Thorne, bir daha asla saklanmayacağına yemin etti. Artık bir erkek olduğuna göre onu koruyabilirdi ya da bunu denerken ölebilirdi.

Laird nihayet menteşeleri kırdığında gördüğü ilk şey kırbaç oldu.

O gece babasının nasıl görüldüğünü asla unutmayacaktı. Ne öfkeliydi, ne de en ufak bir kızgınlığı vardı. Yaptığı onca kötülükten dolayı zor nefes bile almıyordu. Bunların bir kısmı onlarca yıl sonrasına kadar kimse tarafından bilinmeyecekti.

Kömür karası gözlerinde parıldayan zalimce bir zafer neşesiydi. Bütün bir köyü yağmalamaktan yeni çıkmış, yağma, kana susamışlık ve kendi acımasızlığıyla sarhoş olmuş bir barbar yağmacıya benziyordu.

"İkinize de lanet olsun." Onlarla birlikte karanlığa doğru sendeleyerek yürüdü, kapıyı açık bırakarak cüssesinin loş salon ışıklarıyla aydınlanmasını sağladı. "Ne düşünüyorum biliyor musun?" diye sordu, Thorne'u kolundan öyle güçlü bir şekilde kavradı ki kemiklerinin kırılmasından korktu. "Oğlum olamayacak kadar güzelsin. Kızım olsaydın buna inanırdım ama bütün oğullarım benim gibi esmer ve kaslı. Bir kurbağadan daha büyük değilsin ve eğer bir elbise giyseydin, herkes senin bir amcık olduğunu düşünürdü."

"Onu rahat bırak," diye yalvardı annesi. "Hamish, lütfen. Elbette o senin oğlun."

"Güzel bir sevgili mi buldun Eleanor?" Thorne babasının sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu. Sorduğu sorunun yarattığı dehşeti biliyordu ve bundan zevk alıyordu.

"Asla." Annesi hıçkıra hıçkıra ağladı. "Sana sadakatsizlik etmeye asla cesaret edemem."

"Sana inanıyorum," diye alay etti. "Sende böyle şeyler için ruh yok, sende de yok. Bu pimpirikliden bir adam yaratacağım."

Sonra Hamish kırbaçlamaya başladı. Kırbaçlıyor, kırbaçlıyor ve kırbaçlıyordu, kolu karanlıkta bile doğal olmayan bir hassasiyetle düşüyordu.

Thorne haykırmaması gerektiğini biliyordu ama kendini durduramadı. Kırbaç kanıyla ıslandığında, ısırik hayal edilemez bir acıya dönüştü. Sırtının açık derisi kısa sürede unutamayacağı tuhaf ve korkunç bir histi. Bir süre sonra, tiz çığlıkların kendisine mi yoksa annesine mi ait olduğunu merak etti. Her iki durumda da durmaları gerekiyordu.

Şimdi.

İçinde karanlık ve doğaüstü bir şey yükseldi ve Thorne bir hamlede döndü, bir sonraki inişte kırbacı yakaladı ve babasının elinden çekip aldı. Çılgınlık ve içgüdüyle hareket ederek karşılık verdi. Kırbaç babasının teniyle temas ettiğinde, sersemletici bir zafer hazzı onu sardı.

Saçma zafer duygusu, babasının onu ayaklarından çekip kanadı açması ve ikinci kattaki oda penceresinden aşağı atmasıyla trajik bir şekilde kısa sürdü.

Düşüş Thorne'un kendi ölümünden korkmasına yetecek kadar uzun sürmedi. Ravencroft'u çevreleyen buzlu zemine çarptığında nefes alma yeteneğini kaybettiğini daha yeni fark etmeye başlamıştı. Ateş omzundan boynuna doğru ilerledi ve her türlü işitsel uyaran ortadan kalkarak onu sessizlik, acı ve ısiran soğuktan oluşan bir örtüyle koza gibi sardı.

Annesinin çığlıkları, zincir zırhı delip geçen bir mızrak gibi geceyi yardı.

Bu da onu aynı derecede sarsıcı bir yarayla kesti.

Thorne kendini düştüğü yerden itmeye çalıştığında, omzundaki yanma öylesine şaşırtıcı bir derinlikle şiddetlendi ki, hangi yaklaşan tepkiyle önce savaşağını bilemedi; öğürmek mi, bayılmak mı?

Kolunu hareket ettiremiyordu.

Çatlayacağını hissedene kadar dişlerini sıkarak, sağlam olan tek eliyle yosun setini kavradı ve hâlâ ciğerlerini doldurmak için mücadele ederek kendini dizlerinin üzerine çekti.

Bir gümbürtü gecenin sessizliğini bozdu ve ardından bir çığlık anormal bir şekilde kısa kesildi.

"Anne?" diye nefes nefese kaldı. Hiçbir şey.

"Anne? Anne? Anne? Cevap ver bana!"

"Hayatta kaldın, değil mi?" İki kat yukarıdan babasının başı göründü. "Düşündüğümden çok daha dayanıklıymışsın. Gerçi annen için ağlaman etkisini yok ediyor."

"Ne yaptın sen?" Thorne talep etti.

"Onu susturdum." Laird'in hakareti daha da şiddetlendi. "Kafası kırılana kadar sandığı fark etmemiştim."

"Seni öldüreceğim," diye yemin etti Thorne geceye, ergen sesindeki kırılmayı lanetleyerek. "Seni öldüreceğim, beni duyuyor musun? Eğer o öldüyse, İsa'ya ve tüm eski tanrılara yemin ederim ki sen ölü bir adamsın."

Laird güldü ve Thorne'un ruhundan geriye ne kaldıysa kan kaybından öldü. "Sen katil değilsin." Bu ihtimal adamı hiç eğlendirmemiş gibiydi. "Aslında, katil olana kadar bu kaleye girmene izin verilmeyecek. Bir dahaki sefere beni gördüğünde, küçük amcık, bana meydan okumaya hazır olsan iyi edersin."

Thorne'un o gece Ravencroft Kalesi'ni yaptığı kuşatmayı bütün bir İngiliz alayı bile yapamazdı. Kendini bir hayvan gibi her parmaklıklı kapıya fırlattı. Ağır bir taşla bir pencereyi kırdı, ama sadece altındaki dikenli çitlerde daha fazla deri soymayı başardı, sadece tek elle kanadı tırmanamayacağını fark etti.

Thorne, Callum'u yanına neyin getirdiğini ya da küçük, vahşi arkadaşı donmuş bedenini buz gibi zeminden çekip çıkarmadan önce annesinin penceresinin altında kaç saat boyunca tutarsız küfürler savurduğunu asla bilemedi. Şafağın uzak doğudaki Kinross Dağları'nı gümüş rengine çizmeye başladığının belli belirsiz farkındaydı.

Soğuk hareket kabiliyetini elinden almış ve sesi saatler önce kaybolmuş olmasına rağmen yine de çığlık attı.

Ruhu çığlık attı.

Ve bilincini kaybetmeden önce bir katil olarak döneceğine yemin etti.

O gece Thorne'un annesini gördüğü son gece değildi ama annesinin onu gördüğü son *geceydi*.

BİRİNCİ BÖLÜM

Gairloch, Wester Ross, İskoçya, 1880 Sonbaharı Yirmi yıl sonra

"Demek doğruymuş. Thorne Kontu şeytanla bir anlaşma yapmış." İskoç-İrlandalıların o eşsiz brogue'u gecenin içinde, esnek bir deriye saplanan keskin bir çatal gibi kayıyordu.

Gavin St. James, Strath Körfezi'ne inen geniş sahil şeridi Sannda Mhòr'da bile, arkasındaki iri adamın aldatıcı derecede hafif ayak seslerini daha o konuşmadan fark etmişti.

Callum Monahan'ın sağlam ön kolunu hoş geldin dercesine sıkarken, "Bu ilk kez olmayacak," diye hafifçe karşılık verdi. "Sonuncusu da olmayacak. Şeytan benim için çok adam oldu. İşte sadece bir tane daha."

Ateşin loş ışığında bile Callum'un esmer, güneşten yıpranmış teni, altın sarısı gözleriyle tezat oluşturuyor, uhrevi bir ışıltıyla parlıyordu. Sol ön koluna tünemiş şahinin gözleriyle eşleşen bu gözler, yün bir örtünün altından onu inceliyordu. "Yaşadığımız onca şeye rağmen, pek çok iblisle uğraşmış bir adamın görünüşüne sahip değilsin."

"Ve yine de..." Gavin kendine özgü rakish sırtışını çağırdı ve imasının gölgelere sürüklenmesine izin verdi. Callum, Gavin'in şeytanlarının Longa

Adası ile Sannda Mhòr kıyıları arasındaki kara sulardan daha karanlık olduğunu biliyordu. Gavin'in yakın ailesinin -hepsi üvey kardeşti- idam edilmiş bir hain, Londra Yeraltı Dünyası'nın kralı ve tüm imparatorluğun

İblis İskoçyalı olarak adlandırdığı Mackenzie Laird'den oluştuğunu biliyordu. "Ravencroft bu sefer *gerçekten* asıldığını görebilir, eğer bizi." Yerlilerin Mac Tìre adını verdikleri adam Gavin'e taramada katıldı

Aysız gecede gelen kargonun işaretini arıyorlardı. Mac Tíre eski dilde Toprağın Oğlu anlamına geliyordu. Canavarların Efendisi.

Gavin kardeşini düşündü. Liam. Şimdi Laird Ravencroft. Babalarının sadece unvanını değil, öfkesini ve şiddete olan eğilimini de miras almıştı. "Birimiz diğerini çok geçmeden öldürecek gibi. Mackenzie adamlarının kaderi bu gibi görünüyor." Gavin alaycı bir ses çıkardı ve ateşe bir kütük daha eklemek için çömeldi. Bir kardeşinin daha ipin ucunda tekmelenmesine tanık olmanın İblis İskoçyalı'ya ne yapacağını merak ediyordu. "Ravencroft asla bu kadar kuzeye çıkmaz. Inverthorne Keep'e, Gairloch köyüne ve tüm Strath Körfezi'ne uzak durur. Mackenzie Laird'i olabilir ama burası *benim* toprağım. Ve bunu çok iyi biliyor."

"Bu da burayı kaçakçılık için mükemmel bir koy yapıyor." Callum'un yırtıcı kuşa benzeyen gözleri, işlemek üzere olduğu günahı dört gözle bekleyen bir adamın ışıltısıyla parlıyordu.

"Evet," diye onayladı Gavin. "Demek öyle."

Gecenin doğal olmayan durgunluğunda, suda ilerleyen küreklerin çıkardığı eşsiz ses bir sandalın geldiğini haber veriyordu.

"Şeytanın ta kendisinden bahset." Callum gelgitin kenarına, neredeyse ateşin parıltısının ötesine doğru yürüdü. Hafif bir rüzgâr koyu renk pelerinini ve eteğini vücudunun etrafındaki gölgeler gibi karıştırdı, ta ki insandan çok hayalet gibi görünene kadar. "Kale yaklaşıyor."

Gavin, "Bu sarp koyda bu kadar karanlıkta nasıl yol bulabildiğine akıl sır ermiyor," dedi. "Çoğu kişi en azından bir fener kullanır."

Callum omzunun üzerinden ona gizemli bir bakış attı. "Karanın da şeytanları var, denizin de." Mac Tíre şahine bir şeyler fısıldadı ve birkaç güçlü kanat çırpışıyla onu havaya bıraktı. "Sannda Mhòr'un güvende olduğuna inanıyorum ama Manannan Mac Lir yine de istenmeyen bir varlığa karşı bizi uyacaktır."

Gavin başını salladı ve hafif dalgalar botlarının altındaki kumların bir kısmını çalarken en eski arkadaşının yanına yanaştı. Elindeki feneri kaldırdı ve yaklaşan gemiye doğru bir hoş geldin işareti yaptı. "Anlayamadığım şey, bir mağarada yaşayan ve koyunlarla uyuyan bir münzevinin neden Sir Francis Drake'ten bu yana en kötü şöhretli korsanla bir bağlantısı olduğu."

Callum, "Burası bir mağaradan çok bir *kalkan* kulübesi," diye itiraz etti. "Angus ve Fergus'a dışarıda uyumalarını söylemen için sana meydan okuyorum." Gavin'in alaycı bakışları karşısında

devam etti. "Rook'la bir süre önce Tanca'da tanıştım. Zengin bir yerel savaş lordu için bazı egzotik hayvanların taşınmasında ona yardımcı oldum ve karşılığında o da... benden alınan bir şeyi geri almama yardım etti."

"Belirsiz olmaman iyi bir şey," diye mırıldandı Gavin.

"Kardeşin olmaman iyi bir şey." Callum onu omzundan itti.

"Buna amin derim."

Callum pelerininden bir şişe çıkardı ve Gavin'e uzatmadan önce şişeyi geri devirdi. "Gavin St. James'e, Thorne Kontu. Mackenzie Klanı'nın müsrif kara koyunu."

Gavin, Callum'un denizden sızan soğuktan korunmak için tercih ettiği İrlanda viskisinin yakıcılığını memnuniyetle karşılayarak derin derin içti. Ravencroft Scotch olmadığı için tanrılara sessizce şükretti. Ondan bir ömür boyu yetecek kadar içmişti. Şişeyi, Wester Ross'un Highland bozkırlarında çocukken oynadıkları günlerden beri tanıdığı adama geri vererek, "Bana öyle geliyor ki, ailemde kara koyun olarak etiketlenmek için ironik bir şekilde iyi bir adam olman gerekir," dedi.

"Burada hiç iyi adam göremiyorum." Etraflarını saran geceden daha tehditkâr, karanlık, kültürlü bir İngiliz sesi, gelgit tekneyi Sannda Mhòr'a ulaştırırken, suyun şırıltısı üzerinden selam verdi.

"Ve hiçbirini bulamayacaksın," diye yanıtladı Gavin.

"Bu beni memnun ediyor, çünkü onlara ihtiyacım yok."

Uzun siyah paltolu bir gölge, bir avuç adamla birlikte pruvadan atladı ve Gavin ile Callum'a, yükü ağır tekneyi kuru kuma doğru sürüklerken yardım etti. Bu iş tamamlandıktan sonra, işlerini yapmak için ateşin başında toplandılar.

Şiddetiyle nam salmış bir adamın oğlu olan Gavin, gözlem ve şaşırtma becerilerini çok iyi ve erken geliştirmişti. Herhangi bir adamı birkaç saniye içinde okuyabilirdi. Tehlikeli, silahlı, korkmuş ya da telafi etmeye çalışan biri olup olmadıklarını ve kendisini asmak için ne kadar ipi olduğunu anlayabiliyordu. Bir volkanik patlamaya neden olmak için hangi düğmelere basması gerektiğini ya da buharı serbest bırakmak ve bir durumu etkisiz hale getirmek için hangi kolları çekmesi gerektiğini biliyordu.

Suçlular topluluğunu incelerken, tüm varlığı tek bir adama odaklandı.

Kale.

Karşısında Gavin'in elini dirseğine doğru götürmesine neden olan türden bir adam duruyordu. Gavin, Rook'un güç ve boy bakımından kendisiyle kolayca boy ölçüşebileceğini hissettiğinden, onu rahatsız eden şey Rook'un boyu ya da cüssesi değildi. Tehditkâr yara izleri ya da ateş ışığının üzerine gölgeler düşüren tehlikenin hissedilir titreşimleri de değildi.

Gözleriydi. Ürkütücü siyah gözleri.

Ne Callum'un ki gibi vahşi, ne de onun ki gibi ustaca tembel ve vurdumduymazdı. Ne açgözlülük, ne öfke, ne onaylama, ne de inceleme ifade ediyorlardı. Ne şeytani bir parıltı ne de şeytani bir kötü niyet taşıyorlardı. Ve Gavin'in korsanın gözlerinde okuyabildiği şey, adamla olan ilişkilerini yeniden değerlendirmesine neden oldu.

Hiçbir şey.

Ölmüşlerdi.

Gavin onların bir insanın değil, bir köpekbalığının gözleri olduğuna ikna olmuştu.

Ne de olsa Rook bir deniz yaratığıydı. Güçlü, ölümcül hassasiyeti ve doğal avcılarının olmamasıyla bilinen kusursuz bir katildi. Dünyadaki tüm hükümetlerin donanmaları onu alt etmeye çalışmıştı.

Yine de buradaydı.

Gavin önünde duranların insan değil, sadece et olduğunu söyleyebilirdi.

Kim olduğunu anladım, diye düşündü. Ölçünü aldım. Ama beni görmüyorsun.

Kimse görmedi. Kimse onu görmedi. Onu hiç tanımadı. Ne korkularını ne de kusurlarını. Düşüncelerini ya da ihtiyaçlarını. Ne motivasyonlarını ne de arzularını.

Ve onlar lejyonda.

Kale'nin boş ve gözlerini kırpmadan bakması Gavin'i rahatsız etse de, kendi bakışları hiç değişmemişti. Aralarında tek bir kelime bile geçmeden korsanın onun ne demek istediğini anladığını biliyordu.

Burası kuru toprak, benim toprağım ve sen burada alfa yırtıcı değilsin. Ben yırtıcıyım.

Antik bir Olimpos savaş alanındaki devler gibi birbirlerini ölçüp biçerek geçen bir anın ardından, Kale nihayet ona hitap etti. "Sanırım Thorne Kontu?"

"Evet." Gavin başıyla onayladı. "Gairloch'a hoş geldiniz." "Bir barbar lorduna göre çok güzel özellikleriniz var."

"Keşke bu iltifata karşılık verebilseydim." Gavin, Callum'un aceleyle geri çektiği nefesine sıırıttı. Rook belli ki kendini beğenmiş biri değildi ve

bu yüzden

ne kınama ne de meydan okumaydı. Onun gibi adamların akıcı bir şekilde konuştuğu bir dildi. Quid pro quo.

Gavin korsana çirkin diyemezdi. Yakasının altından uzanan garip şekil bozukluğu yüzünün sağ tarafının büyük bir kısmını gölgeliyordu ama daha keskin, neredeyse aristokrat çizgilerle bıçaklanmış güçlü, geniş yüz hatlarını gizlemiyordu. Rook'un gece yarısı saçları ve buna uygun gözleri vardı.

Aslında, Gavin'e bir Mackenzie'yi hatırlatıyordu.

Gavin'in yakışıklı ve Callum'un vahşi olduğu yerde, Rook sadece tutuklayıcıydı. Çarpıcıydı. Dikkate değer bir şekilde *öyleydi* ve yara izleri kesinlikle onun tehdidini ve dolayısıyla açık denizlerin dehşeti olarak çekiciliğini artırıyor.

Kale'nin ağzının kenarı hayalet bir eğlenceyle seğirdi. "Söylemeliyim ki, soylular gece kaçamakları sırasında benimle buluşmak için nadiren uyanırlar. Genellikle otuz parça gümüşlerini alması için bir hizmetkâr gönderirler."

"Benim topraklarımda olanlar benim sorumluluğumdadır. Ayrıca, kargonun insan olmadığına dair kanıt istiyorum, zira bu konuda hiçbir dahlim olmayacak."

Rook ağır brandayı geri çekerek, her biri bir insanı, hatta bir çocuğu bile saklayamayacak kadar küçük, üst üste dizilmiş, işaretlenmemiş birkaç kare sandığı ortaya çıkardı.

Sakinleşen Gavin başını salladı. "Bu taraftan."

Yükü arabalara yüklemek çok yorucu bir işti ve Rook'un yükte yük, pahada pahada ona denk olması Gavin'i etkilemişti. Alçak deniz kayalıkları boyunca uzanan eski yoldan Inverthorne'a doğru ilerlerken ve sandıkları kalenin altındaki eski Cizvit mağaralarında depolarken, aysız Highland gecesinin karanlık sessizliği bir kefen gibi üzerlerine çökmüştü.

Rook, Gavin'in adamlarını sahile geri götürme teklifini reddetti. Bir el hareketi yaptı ve mürettebatından biri Callum için bir torba para ve Gavin için daha büyük bir torba ile öne çıktı, çünkü kargo çok özel bir süre boyunca onun topraklarında saklanacaktı.

"Korsanlıkta oldukça yeniyim, ama değişim hala doubloon mu? On sekizinci yüzyıldan beri para biriminin değiştiğini sanıyordum." Gavin ağır sikke torbasını salladı ve Kale'nin daha hafif olan kâğıt paranın farkında olup olmadığını merak etti.

Kale ne tedirgin olmuş ne de eğlenmiş görünüyordu. "Elinizde tespit edilemeyen saf altın para var. Hiçbir hükümet tarafından talep edilemez, ticaret

ne de bir madenin izini sürebilirsiniz. Belirli bir ekonomiye bağlı olmadığı gibi döviz kuru konusunda da endişelenmenize gerek yok."

"O halde, seninle iş yapmak bir zevk." Gavin başını salladı. "Bir yıl içinde kargomu almak için geri döneceğim."

Calum Gavin'e döndü. "Kendi payınla ne yapacaksın, merak ediyorum?"

Manannan Mac Lir, Callum'un kolundaki yerini geri almak için dalışa geçmeden önce yukarıdan kan dondurucu bir çığlık duyuldu.

"Yalnız değiliz." Callum yün pelerininin altından bir tabanca çıkardı, tam o sırada yakınlardaki karaağaç ve dışbudak ağaçlarından oluşan bir koruluk sarsıldı.

Gavin arkasındaki yedi silahın çekiç seslerini saydı, her biri kendisininkinden kıl payı daha yavaş çekiliyordu. Karanlıkta dost ateşiyle ölme zilletinden kurtulmayı umuyordu.

"Göster kendini," diye emretti davetsiz misafire ve anında itaat edildi.

Gürültüyle çalılardan arasından sıyrılıp körpe yoncalara burnunu sokan uzun tüylü bir Highland düvesi tarafından.

Anlık gerilimin boşalmasını tabanca çekiçlerinin ateşlenmesi ve birkaç rahatlamış homurtu ve kıkırdama izledi.

"İşte cevabın." Gavin gülümsedi. "Ben de kendi payımla bunu yapıyorum."

"Yayla sığırı mı?" Callum homurdandı. "Bana şaka yaptığını söyle."

"Hayır. Ravencroft İçki Fabrikası'nın bana ait olan kısmını kardeşime satacağım ve merhum Bayan Ross'un Amerika'da yetiştirdiği kızından terk edilmiş Erradale Malikanesi'ni ve sığırlarını satın alacağım."

"Alison Ross mu demek istiyorsun?" Gavin karanlıkta Callum'un şaşkın ifadesini görmekten çok hissedebiliyordu. "Highlands'in yüzyıllardır gördüğü en büyük toprak kazanımı olacak."

"Asıl mesele de bu zaten."

"Ama... Mackenzie'ler hiçbir zaman sığır çobanı olmadılar."

Gavin, Rook ve adamlarının çoktan gecenin içinde eridiğini fark etti ve eli, avucundaki altının etrafında sıkılaştı.

"Hayır," diye kabul etti. "Mackenzie'ler hiçbir zaman sığır çobanı olmadılar."

Ama bunu yapar yapmaz artık bir Mackenzie olmayacaktı. Sadece St. James soyadına, Mackenzie olmayan bir unvana ve kendine ait bir gelire sahip olmakla kalmayacak, aynı zamanda kraliyet talep ettiği özgürlüğü verdikten sonra

artık Wester Ross'lu Laird Mackenzie'nin yetki alanında sayılmayacaktır.

Mackenzie klanından sonsuza dek kurtulacaktı. Sayısız arzusu arasında en parlak olanı buydu.

İKİNCİ BÖLÜM

Union Pacific Demiryolu, Wyoming Bölgesi, 1880 Sonbaharı

Samantha Masters tetiğe bastı ve kocasının güzel kahverengi gözlerinin arasına bir kurşun yerleştirdi.

Onun adını fısıldadı. *Bennett*. Sonra çığlık attı.

Ama yere düşerken uzandığı şey, onun elindeki kadındı.

Birbirlerini sadece yirmi dakikadır tanıyor olmalarına rağmen, genç kadın sanki dünyadaki en değerli varlıkmiş gibi Alison Ross'a sarıldı ve güçleri tükendiğinde dizlerinin üzerine çöktüler.

Alison'ın sarılışı da onunkiyile aynı sıklıktaaydı ve hıçkırıkları dehşet, şok ve iğrenç bir rahatlama senfonisi içinde birbirlerininine karıştı.

Az önce ne oldu öyle?

Yirmi dakika önce Samantha ve Alison, Wyoming Bölgesi'nin kış manzarasında ilerleyen, doğuya giden bir trendeki sevimli yol arkadaşlarından daha fazla birbirlerine yakın değillerdi.

Şimdi neydiler? Düşman mı? Hayatta kalanlar mı?

"Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim." Samantha hıçkırarak verdiği her kısa nefeste bu sözleri tekrarlıyordu. Yine de özrün tam olarak kime olduğunu söyleyemedi. Alison'a mı? Bennett'e mi? Diğer vagonlarda vurulan her kimse ona mı?

Tanrı'ya mı?

Bu sabah çekici ve tehlikeli bir adamın öfkeli, hayal kırıklığına uğramış karısı olmuştu. Haydut Masters Çetesi'nin önemsiz ve isteksiz bir üyesiydi.

Bu öğleden sonra, Alison Ross'un yeni tanıdığı ve sırdaşı olmuş, gözlerden uzak sığır çiftliklerinde geçen çocuklukları üzerine dertleşmişti.

Bu akşam, az önce yaptığı şey yüzünden, hepsinin yaptığı şey yüzünden... asılma ihtimali yüksekti.

Bu tren işinin de diğerleri gibi olması gerekiyordu. Masters'ların her biri kilometrelerce ötedeki son perondan trene binerdi. Tespit edilmekten ya da şüphe çekmekten kaçınmak için Bennett, Boyd ve Bradley Masters'ın her biri ayrı vagonlarda oturacaktı.

Samantha en az nüfuslu vagona, genellikle birinci sınıfa yerleştirilirdi, çünkü bu aynı zamanda en az tehlikeli olanıydı. Medeniyet tamamen ortadan kalktığında, işaret verilir ve adamlar saldırarak tüm yolcuları tek bir vagona toplarlardı.

Çete genellikle *insanları* soymadığından, bu Masters kardeşlerin kendileri kadar yolcuların güvenliği için de yapıliyordu. Nakit para, mücevher ve kişisel eşyalar hiçbir zaman gerçek kargo kadar değerli değildi. Union Pacific Demiryolu sadece vatandaşları uçsuz bucaksız Amerika kıtasına ulaştırmıyordu. Mal, eşya ve çoğu zaman federal fonları da taşıyordu.

Tüm altının Kaliforniya'nın zengin tepelerinden çıkarıldığı bu modern zamanlarda bile Amerikan parası hala doğuda basılıyordu. Bu da şirket maaş bordrolarından devlet tahvillerine, nakit paraya ve değerli metallere kadar her şeyin kıtalararası demiryollarıyla taşındığı anlamına geliyordu.

Ve girişimci olmak isteyen Masters kardeşler, eğer hükümet onlara toprak vermeyecek, bankalar da kredi vermeyecekse ...

Sonra da ihtiyaçları olanı alırlardı.

Bunun beşinci ve son tren işleri olması gerekiyordu. Diğerleri gibi gitmesi gerekiyordu.

Kimse zarar görmedi ya da soyulmadı. Sadece biraz rahatsızlık ve belki de biraz sarsıntı. Masters kardeşler, hükümetin tekrar basabileceği birkaç çanta dolusu para ve Samantha'nın canlandığı "korkmuş" bir kadın rehineyle kaçacak ve gazetelerin sabah yayınlayacakları heyecan verici bir haberleri olacaktı.

Hem birbirlerine hem de yolculara verilen işaret, tavana sıkılan bir el ateş ve ardından silahsızlanma, hareket etme emri ve tüm bunların onlar farkına bile varmadan sona ereceğine dair nazik bir sözdü. Samantha'nın görevi

diğer yolcular gibi davranmaya ve onları itaat etmeye teşvik edin. Ardından, gerekirse, itaate zorlamak için rehine olarak hareket edin.

"İnsanlar koyundur," derdi Boyd hep. "Senin gibi tatlı bir şeyi ölümlerine kadar takip ederler."

Samantha bu işte diğerlerinden daha rahattı. Ekim ayının bu zamanlarında, kış bastırmışken ve Noel'e daha çok varken, seyahat etmek ortalama bir Amerikalının aklının ucundan bile geçmezdi.

Vagonunda kendisinden başka sadece iki yolcu vardı. Canlı, parlak gözlü San Franciscolu sosyetik Alison Ross ve sohbet etmekten çok gazetesıyla ilgilenen iyi giyimli bir iş adamı.

İlk başta, Alison'ın dostça yaklaşımları Samantha'yı rahatsız etmişti, çünkü kanı eşit derecede beklenti ve endişe ile şarkı söylerken cevaplara konsantre olmakta zorlanıyordu. Ama, fark etti ki, ilişki kurmamak şüphe uyandıracaktı ve çok geçmeden kendini Alison'ın arkadaşlığından keyif alırken buldu.

Kendi yaşında pek kadın tanımamıştı, hele dost canlısı olanları hiç.

Samantha başka bir hayatta Alison'la gerçekten arkadaş olabileceklerini hayal etti.

Treni soymak üzere olmasaydı.

Kararlaştırıldan daha fazla silah sesi duyulmamış olsaydı...

Boyd ve Bradley parayı alıp kaçmasaydı, Bennett karısının peşine düşecek, beyaz gömleği ve koyu renk yeleği kan içinde kalacaktı.

Aman Tanrım. Ne yapmışlardı?

Kalbinin sağır edici atışları arasında Bennett'in federal polisler hakkında bir şeyler söylediğini duymuştu. Omzuna kurşun yiyen biri hakkında. Boyd mu? Ve sonra bir çatışma.

Samantha gözyaşlarıyla bulanıklaşan görüşünün içinden, ölü gözlü ve kanlar içindeki iş adamına baktı.

Onun hatası. *Hepsi* onun suçu.

Bennett tek kelime etmeden ya da uyarmadan onu vurmuştu. Sonra Alison'ı yakalamış ve tabancasını şakağına dayamıştı, çünkü *biliyordu*.

Samantha'nın gömleğindeki kan karşısında yüzünde beliren dehşet ve inkârı gördüğü anda onunla gitmeyeceğini anlamıştı. Bir kanun kaçağıyla evli kalabilirdi ama bir katili *asla* sevemezdi.

"Benimle gel Sam," diye emretti sertçe. "Şimdi benimle gel ve Oregon'a gidelim."

İşte o anda Samantha onun kendisine yalan *söylediğini anlamıştı*.

Bir gece önce, Boyd planladıkları gibi kuzeye, Oregon'a gitmek yerine güneye, Teksas'a ya da New Mexico Bölgesi'ne gitmek istediğini söylediğinde bu konuda tartışmışlardı. Petrol kasabalarının yeni altına hücum olduğunu.

Ona bağıırıp çağırmıştı. Ona söz verdiği hayat bu değildi. Kerestecilikten servet kazanmak için denize açılmaları gerekiyordu. Ona bir uçurumun üzerinde büyük bir ev inşa edecek ve fırtınaların serenatında onunla sevişecekti. Yüksek çölde bir sığır çiftliğindeki ıssız hayatlarından daha *yeni* kaçmışlardı. Sert, amansız güneş ışığı altında terli kasvetli günlere *geri dönmek* istemiyordu. Güzel yeşil tepeler, ağaçlar ve çayırlar istiyordu. Üzerine bir şal sarabileceği ve deniz fırtınalarının camlarına vuran yağmurunu dinleyebileceği bir yerde yaşamak istiyordu.

Dün gece cırlaktı ve Bennett zalimce davranmıştı.

Ama o, tehlikeli bir işten önce hiç olmadığı kadar azgın, çekici haliyle uyanmıştı. Ve kadın, onun sevgisini takdir edecek kadar kızgınlıklarının ve endişelerinin çalkantısını bırakamayarak, onun itici bedeninin altında yatıyordu.

Sonra yıkanma, giyinme ve suç işleme zamanı geldi.

Bennett konuyu tekrar ele alacağına söz vermişti. Onu tekrar gülümsetmek, hayallerini gerçekleştirmek için.

Sorun şuydu ki Samantha, Bennett Masters'ın büyüleyici vaatlerine olan inancını çoktan kaybetmişti. Bir parçası uzun zamandır korktuğu şeyi kabul etmeye başlamıştı. Bennett, acımasız ve geri kafalı kardeşlerine asla karşı çıkmazdı. Eğer Boyd ailenin güneye, kokuşmuş, ıssız petrol kasabalarında çalışmaya gitmesine karar verdiyse, o zaman tam olarak bunu yapmaktan başka seçenek yoktu.

Boyd bir keresinde ona, Bennett'in onu sevebileceğini ama ondan daha çok korktuğunu ve korkunun her zaman sevgiden daha güçlü olduğunu fısıldamıştı.

"İstesem seni becermeme izin verirdi," diye tehdit etmişti Boyd bir keresinde, kız gevezelik ettiğinde. Onu pantolonunun üzerinden yakalamış, parmakları acıyla cinsel organına batmıştı. "Bunu aklında tutsan iyi olur."

Beş ay önceki o geceyi hiç unutmamıştı. Çünkü Bennett'e Boyd'un davranışlarından bahsetmişti.

Boyd'un tahmin ettiği gibi, hiçbir şey yapmamıştı.

Şimdi, Bennett tabancasını bu çaresiz kadının başına dayayıp Samantha'ya vagonun kapısını açmasını emrettiğinde, dört yıllık kocasının gözlerinin içine bakmıştı.

Ve bir yabancı gördüm.

"Gitmesine izin vereceksin," diye mantık yürüttü. "Onu bırakacaksın ve biz de buradan gideceğiz."

Kapıyı açmıştı. Bradley, McCreary Geçidi virajında yavaşlayan trene ayak uyduran atlara sahipti. Ona işaret etti, o da atları daha hızlı mahmuzladı. Trenden ineceklerdi ve acele kararlar vermeden önce ne olduğunu anlamaya çalışacaktı.

"Bizi gördü."

Bennett'in sözleri kanını dondurmuştu çünkü onun bandanasını takmadığını fark etmişti.

"İnsanlar bizi daha önce de görmüştü," dedi omzunun üzerinden. "Bu şekilde değil Sam. Tanık bırakamayız. Ölmek zorunda-"

Samantha vücudunun diğer tarafına uzanmış, tek hareketli Colt'unu çekmiş, dönmüş ve daha yüksek kalibreli, daha yavaş hareket eden Smith & Wesson'unun horozunu geri çekmesi için geçen sürede onu iki gözünün ortasından vurmuştu.

Ancak şimdi, dizlerinin üzerinde bir yabancıya tutunurken, az önce ne yaptığını düşünecek zamanı vardı.

Bir adam öldürmüştü. Herhangi bir adamı değil. *Kocasını.*

"Teşekkür ederim," dedi Alison ateşli bir şekilde onun kulağına doğru. "Teşekkür ederim. Onun senin erkeğin olduğunu biliyorum ama ölmeye hazır değildim."

Alison'dan uzaklaşan Samantha, Bennett'in yeni kullandığı silahın solgun şakağında bıraktığı izi fark etti. Daha önce de öldürmüş olmalıydı, değil mi? O masum adamı sanki hiçbir şey olmamış gibi öldürdü. Tereddüt bile etmedi. Ve sonra Alison gibi hafif ve sevimli bir kızı infaz etmeyi düşünmek?

Dört yıllık kocası.

Tanrım, onu hiç tanımış mıydı?

Bir mermi duvarı delip geçerken ahşap paneller parçalandı ve Alison çığlık atarak maun buklelerinin üzerine tünemiş yeşil ipek şapkasını örtmek için kollarını kaldırdı.

Bradley.

Samantha'nın başı döndüğünde arabalarına yetiştiğini ve her şeye tanık olduğunu gördü. Neyse ki, dördü arasında Bradley en zayıf nişancı ve en iyi ikinci biniciydi.

En iyi olma ayrıcalığı elbette ona aitti.

Boyd silahşördü.

Samantha, Bennett'in Boyd'un yaralandığını ve şans eseri bu yaraların ölümcül olacağını söylediğini hayal meyal hatırlıyordu.

Bradley'nin bineği dörtnala yaklaştı ve Samantha, eğer Bradley trene binmeyi başarırsa, onun için geleceğini ve bu karşılaşmadan sadece birinin sağ çıkacağını anladı.

Silahını düşürdüğü yerde bulmuştu ama Alison elini çekmedi. "Boynunu ilmikten uzak tutmanın bir yolunu biliyorum," dedi, yaban mersini bakışları gözyaşları arasında şaşırtıcı derecede sabitti. "Ama cesetten kurtulmak için... yapmamız gerekecek."

Samantha'nın yarışan kalbi büzüldü, ama o ve Alison, Bennett'in gevşek vücudunu kapıya doğru birkaç metre yuvarlarken alçakta kaldılar.

"Sen öldün, Sam!" Bradley at sırtındayken tabancasını dolduramadığı için eyerinin üzerinden tüfeğine uzanıyordu. Bu da kadınlara duraklayacak zaman bırakmamıştı. Tereddüt edecek zaman yoktu.

Birlikte Bennett'i kapıya doğru ittiler ve trenin gücü, rüzgâr ve ivme onu demir basamaklardan aşağıya doğru çekti. Vücudunun yere çarparken çıkardığı kırık dökük sesler Samantha'yı neredeyse öldürüyordu ama Alison, Bradley'nin tüfeği omzuna yerleştiği anda kapıyı çarptı.

Samantha onun atışının çılginca olduğunu anlayabildi ve bir başkası için birkaç sonsuz saniye bekledi.

Alison eteklerini topladı ve bir koltuğun üzerine diz çökerek pencereden içeri baktı. "Durdu." Bariz bir rahatlama içinde nefes aldı. "Senin için, ceset için durdu."

Samantha ancak o zaman titremeye başladı. Kemiklerini titreten büyük sarsıntılar içinden geçti. İçindeki tüm sıcaklık kayboldu ve donmuş uzuvlarının ağırlığını daha fazla taşıyamayacağını bilerek bir koltuğa yığıldı.

Alison Ross kararlılıkla karşısındaki koltuğa oturdu. Onunki kadar keskin ve mükemmel bir kemik yapısı, pembe allık ve pürüzlü, dolgun dudaklarla vurgulanmıştı. Samantha'ya doğru eğilirken ışığı yakalayan kulaklarındaki zümrütler sallanıp parıldıyordu.

"Sana Sam dedi," dedi tatlı bir sesle, keskin tonuyla tezat oluşturarak. "Adın bu mu?"

"S-S-S-Samantha," diye geveledi dişlerinin arasından. "Kardeşleri. Beni öldürecekler. Asılmayı tercih ederim."

"Bana bir sığır çiftliğinde büyüdüğünü söylemiştin. Bu doğru muydu?"

Samantha başını salladı, bir daha nefes alıp alamayacağını merak ediyordu. Bennett'in gözlerinin arasındaki mükemmel yuvarlak bir delikle gölgelenmiş yakışıklı yüzünün resmi tarafından saldırıya uğradı.

"Belli ki ateş edebiliyorsun. Ata binebilir, sığır güdebilir, figürlerle çalışabilir misin?"

Alison'ın sorusunun saçmalığını fark etmeden önce tekrar başını salladı. "Neden bana karşı nazik davranıyorsun? Kocam neredeyse-" Bunu söylemeye cesaret edemedi. Bu çok korkunçtu.

Her şeye rağmen, Alison'ın boyalı ağzının bir köşesi Samantha'nın ifadesi karşısında kalktı. "Benim geldiğim yerde, benim ülkemde, bir hayat kurtarmak küçük bir borç değildir. Ayrıca, dünyanın benim vahşi bölgemde, *çok ama çok* genç olduğumuz andan itibaren bir kanun diğerlerinden üstündür. *Tha an lagh comraich.*"

"*Comraich?*" Samantha güzel ve zengin olduğu her halinden belli olan kadına hızla göz kırptı. Ya delirmişti ya da Alison dilsizce konuşuyordu.

"*Sığınak* demek."

Samantha başını sallayarak kadını anlamaya çalıştı. Bu kelimenin onun için hiçbir anlamı yoktu. Alison neden bahsediyordu, ülkesinden mi? Bir göçmene hiç benzemiyor ya da sesi hiç göçmen gibi çıkmıyordu. Amerikalı değil miydi? San Francisco'da bir nişanlısı olduğunu söylememiş miydi? Ailesinin zengin bir çiftlik sahibi olduğunu ve bir arazi anlaşmazlığını çözmek için doğuya gitmek zorunda kaldığını söylememiş miydi?

"Neler yaşadığınızı ya da bizi buraya getiren şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama sanırım birbirimize yardımcı olabiliriz," diyordu zarif kadın.

Samantha'nın aklına gelen tek kelime "Kayboldum" oldu. Umutsuzca, inanılmaz bir şekilde kayboldum. Başboş. Yanlış yere konmuş. Akla gelebilecek her şekilde.

Alison'ın bakışları yumuşadı. "Söylesene Samantha, hiç İskoçya'ya gittin mi?"

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Wester Ross, Highlands, İskoçya, Kasım 1880

Samantha'nın bu saçmalığı kabul ettikten sonra korktuğu onca şey arasında, kocasının ölümünden bu kadar kısa bir süre sonra kendini başka bir adamın kollarında bulmak bunlardan biri değildi.

Gerçekten de öyle olmalıydı, diye düşündü, kaçmak için bir okyanusu aştığı demir prangalar kadar boyun eğmez kollar tarafından taş gibi sert bir bedene sıkıştırılmışken nefesini kazanmaya çalışırken.

En *çok da* bu şeyden korkmalıydı. Hain bedeninin güçlü ve tehlikeli bir adamın yakınlığına verdiği kötü tepki.

Her olasılığa, her tehlikeli tuzağa hazırlıklı olduğunu düşünmüştü.

Elbette, son birkaç haftanın tüm çılgınlığı içinde, düzgün bir kadın ayakkabısının ihanetini bir kez bile düşünmemişti.

Yüksek topuklu botlar şeytan icadıydı... ya da belki de öfkeli bir Tanrı'nın Havva'nın modern torunlarını lanetlediği birçok cezadan biriydi.

Her iki durumda da Alison, Highlands'deki Strathcarron İstasyonu'nun peronuna indiğinde bu lanet şeyleri giymesi için ısrar etmeseydi, küçük kestane piçi onu kaptığında emin adımlarla yürüyebilirdi.

El çantası.

Ağzı açık, aptal gibi bakıp durması, vahşi bir Kelt barbarının bu saatte bir tren istasyonunda ne işi olduğunu merak etmesi önemli değildi.

Ya da daha doğrusu, bu modern gün ve çağda.

Tanrı aşkına, el çantası koşuşturan küçük bir sefil tarafından elinden alındığında, buharı tüten, hırıltılı trenden perona inmeye bile fırsat bulamamıştı. Bu yüzden de dengesiz katlanan merdivenlerin en yüksek basamağından kaba bir çığlıkla düşmüş ve söz konusu vahşi barbarın mucizevi bir şekilde bekleyen kollarına düşmüştü.

Bir barbar... Bir beyefendi gibi giyinmiş?

Bu doğru olamazdı, çünkü o *nazik bir* adam değildi. Ciğerlerindeki havayı ezen kararlı güç bunu açıkça ortaya koyuyordu.

"Seni yakaladım, genç kız." İskoçyalı'nın "genç kız" kelimesini söyleyişindeki bir şey kadının içini anında sıvıya çevirmişti. Böyle bir ortamda bile, baritonu çıplak tene karşı ipek gibi esnekti.

Adamın pençesinde kıvranan Samantha başını kaldırıp ona bakacak kadar uzaklaştı ve fikrini bir kez daha değiştirdi.

O bir barbar değildi. Ve kesinlikle bir centilmen de değildi. Bir Kelt tanrısı olmalıydı.

Bugünlerde erkekler metale ve paraya tapıyordu ve o da her ikisinden de eşit ölçüde üretilmişti. Ayrıca, Rocky Dağları kadar geniş omuzları üzerinde uzanan takım elbisenin akıllı almaz miktarda paraya mal olmuş olması gerektiği de inkâr edilemezdi.

Hiç olmadığı kadar...

"El çantam!" Aklına para gelince, adamın onu hemen yere bırakmamasına şaşırarak, onun pençesinde kıvrandı. Dünyada sahip olduğu tüm para, diğer paha biçilmez belgelerle birlikte o güzel bordo çantanın içindeydi.

Kimlik belgeleri.

"Saçmalama, kızım. El çantan bulunacak ve sana iade edilecek."

Gözleri onu dilsiz bırakmasaydı, ona "fash" kelimesinin ne anlama geldiğini soracaktı. Samantha hayatında hiç bu kadar yemyeşil ya da bu kadar şok edici, özümseyici derecede güzel bir şey görmemişti. Ne büyüdüğü Nevada çiftliğindeki seyrek kavakların titreyen yaprakları, ne de amansız çöl güneşinin altında önce altın rengine, sonra da kahverengiye dönüşen kısa bahar otları.

Yeni ülkesinin her daim bereketli görünen manzarası bile.

İskoçya.

Buna hâlâ inanamıyordu.

Bir adam bu kadar yeşil gözlere nasıl sahip *olabilir*? Hain Sierra Nevada'yı vahşi ve inatçı topraktan çekip çıkaran göksel el tarafından işlenmiş yüz hatlarına değerli mücevherler gibi yerleştirilmiş.

Londra'nın Charring Cross İstasyonu'ndaki insan kalabalığını gördükten sonra buna kalabalık denebilirse, onu az sayıdaki kalabalıktan ayıran sadece olağanüstü boyu ve genişliği değil, sıra dışı ihtişamıydı. Samantha başka bir kelime bulmaya çalıştı. Daha az dramatik, daha az gösterişli bir şey ama bulamadı.

Tek kelimeyle muhteşemdi.

Takım elbisesi zarafetin timsali olsa da, zar zor içine aldığı omuzları hiç de öyle değildi.

İlk elbisesini Chicago'da Alison Ross'un parasıyla elden geçirmiş olan Samantha, terzisinin onun kollarının uzunluğuna da kendi olağanüstü boyuna yaptığı kadar önem verip vermediğini merak ediyordu.

Samantha, günlerce çalışarak kaslarını geliştirmiş kaba saba erkeklerin etrafında büyümüştü ve onları takdir etmek için zaman ayırmıştı.

Kahretsin, biriyle evlenmişti.

Kahretsin, ama onu tutan İskoçyalı bu dünyaya gereğinden fazla fiziksel olanaklarla doğmuştu.

Hayatında onun gibisini hiç görmemişti.

"Teşekkür ederim," diye nefes aldı, sonra da boğazından kadınsı huşunun tiksindirici notasını temizledi.

"Amerikalı mı?" Kibirli kaşlarının altında küçümseme ve baştan çıkarma karışımı bir ifade gizleniyordu ve kız daha tek bir kelime bile etmeden adamın bunu bildiğini hissetmişti.

Onaylarcasına başını salladı. "Artık beni yere bırakabilirsin."

Kadının üzüntüsüne rağmen, adamın tutuşu sıkılaştı, o doğal olmayan gözlerdeki parıltı hem takdir edici hem de çapkıncaydı. "Yapmamayı tercih ederim. Minik bir kuş yavrusu kadar hafifsin ve ayaklarının üzerinde de bir o kadar sağlam duruyorsun gibi görünüyor. Belki de seni bir süre tutmam daha güvenli olur."

Samantha onun kaslı kollarında geçirdiği her saniyenin bir öncekinden daha tehlikeli olduğundan anında emin oldu. O *lanet* aksan yüzünden olmalıydı. Çirkin bir ahmak onun gibi konuşan bir kadını baştan çıkarabilirdi.

Kahretsin, fark etti. Tabancaları da el çantasındaydı.

Bir gün bu adama ateş etmek zorunda kalabileceğine dair ani bir sezgiye kapılarak, onun çekici yüzünü ıskalamak için elinden geleni yapmaya karar verdi.

"Koy. Beni. İndir," diye emretti. "Yoksa yemin ederim öyle bir bağırırım ki Londra'dan bile duyarlar."

"Buralarda bunun sana bir faydası olmaz, genç kız."

Samantha, sözlerinin uyandırdığı heyecan ve dehşetin eşit paylarından kaçınmak için etrafına bakındı, istasyondaki birkaç akşam yolcusunun dikkatini çoktan çektiklerini fark etti, ancak hiçbiri ona yardım teklif etmeye meyilli görünmüyordu.

Kimse onun rütbesine, uygunsuz davranışına gözünü bile kırpmadı. Yine de onun adına telaşlanmış görünmemeleri için rahatlatıldı.

En iyi bakışlarını toplayarak ona yöneltti ve göğsünün ve boğazının derisinin altında karıncalanan ve güneye yayılan istenmeyen ısı kadar sert bir kınama yapmak için ağzını açtı.

Ayaklarını yavaşça platforma yerleştirmek için eğilerek onun sözünü kesti. "İtiraf etmeliyim ki pek çok kadının çılgılık atmasına neden oldum ama hiçbiri sıkıntıdan dolayı değildi."

Toparlayabileceği herhangi bir karşılık, göbek deliğinin altındaki ani sıkışma karşısında bir solukta kayboldu.

Onu bırakma konusundaki isteksizliği, hınzır mizahından kesinlikle daha az pratik görünüyordu, ama sonunda bıraktı. Onu sakinleştirmek için gereksiz yere uzun bir süre beklemeden önce değil.

Samantha, aralarına mesafe koyma telaşıyla eteklerinin kuyruğuna takılmaktan kıl payı kurtulurken, adamın iri ellerinin korseli belinde bıraktığı his izlerini görmezden gelmek için elinden geleni yaptı.

Aradaki mesafe endişe verici yeni bir sorun yaratmıştı. Bu kadar yakından onun güzelliğinin tüm büyüklüğünü kavramak imkânsızdı.

Bu onu suskunlaştırmaya yetmişti.

Samantha gözlerini kapadı ve bu affedilmez cazibe için bir bahane bulmaya çalıştı. Bitkin, aç ve ruhu son derece yorgundu.

Ve nihayetinde yalnız.

Tüm Birleşik Devletler'i baştan başa geçen zorlu bir tren yolculuğundan sonra, Philadelphia limanından, geldiği zamankinden çok daha az kalabalık bir gemiye binmişti. Atlantik'i keder gözyaşlarıyla doldurmuştu.

Birinci sınıf yolcu ve görünürde İskoç varisi Alison Ross olarak ona sunulan neredeyse her lezzetli yemeğin kargaşasıyla birlikte acı ve ıstırap.

Tüm gerekli belgeleri ve kimliği ile birlikte yeni bir çeyizi ve sahip olduğu birkaç belgeyi saklamak için bordo ipek bir el çantası vardı.

Eski hayatında böyle bir aksesuarı oldukça aptalca bulurdu.

Şimdi ise sahip olduğu en değerli şeydi.

Yani, tabii ki, alınmıştı ...

Gri gökyüzüne başka nelerin ters gidebileceğini sormak istedi ama kaderi böyle bir soruyla kışkırtmaması gerektiğini biliyordu.

Şimdi, sadece kimlik belgeleri kayıp değildi, aynı zamanda iddia ettiği kişi olduğunu kanıtlayacak ilgili bilgilere de sahip değildi.

Alison ilgili tüm ayrıntıları bir mektuba yazacağına söz vermiş ve diğer belgelerin de en kısa zamanda postayla ulaşacağını söylemişti. Çok farklı bir trende geçen ve Samantha'nın büyük bir bölümünü şok içinde geçirdiği o çılgınca konuşma sırasında, Alison'ın kendisine aktarmaya vakit bulabildiği kadarını öğrenebilmişti.

Thorne Kontu Gavin St James, Ross ailesinin Erradale'deki mülkünün peşindeydi.

Alison, ne Mackenzie ne de Ross'un birkaç yıldır yaşamadığı Erradale'in terk edilmiş sayılması için İngiliz hükümetine başvurana kadar onun sayısız talebini görmezden gelmişti. Mirasını kaybetmemek için Alison'ın arazinin velayetini bir süreliğine fiziksel olarak alması ve düzgün bir şekilde çalışır hale getirmesi gerekiyordu. San Francisco'daki zengin nişanlısıyla düğün planlarını ertelemek zorunda kalmıştı.

"İskoçya'ya dönmektense kendi şapkamı yemeyi tercih ederim," diye yemin etmişti varis. "Küçüklüğümden beri oraya gitmedim. Babam öldükten sonra annem Amerikalı sevgilisi Bay Delmont adında bir demiryolcuyla evlendi ve çocukluğumdan beri burada onlarla birlikte mutlu bir şekilde yaşadım. Her zaman o kadar çok paramız oldu ki annem Erradale'e hiç değer vermedi. Benim gibi o da oradaki anılarla yüzleşmek istemedi. Ne yazık ki birkaç yıl önce vefat etti ve şimdi tüm sorumluluk bana düşüyor."

"Çiftliği istemiyorsan neden sadece parayı almıyorsun?" Samantha, Thorne Kontu'nun teklif ettiği şaşırtıcı miktar karşısında nefesi kesilmiş bir halde sormuştu.

"Başkası isteseydi yapardım. Ama babama bir söz verdim, Erradale Ross nefes almaya devam ettiği sürece, Wester Ross'lu Laird Mackenzie'nin hiçbir akrabası topraklarımıza sahip olamayacak. Laird Hamish Mackenzie babamı öldürdü, görüyorsunuz."

"Anlıyorum." Bu Samantha'nın anlayabileceği bir yemindi. Ve böylece, tren Cheyenne'deki perona varmadan -daha sonra "Masters Katliamı" olarak bilinecek olayı araştırmak için mevcut tüm kolluk kuvvetleri çağrılacaktı-Alison kimlik belgelerini ve nakit parayı Samantha'nın eline tutuşturdu ve Cheyenne'den Denver'a giden bir posta arabasına binmesini, doğuya başka bir demiryoluyla devam etmesini söyledi.

"Wester Ross'taki hiç kimse beni başka bir Amerikalı kızdan ayırt edemez," diye söz vermişti Alison. "Erradale'de beni on yıl öncesinden hatırlayacak birileri kalırsa, sadece on üç yaşında, siyah saçlı ve mavi gözlü sessiz bir çocuğu hatırlayacaklardır. Yaş ve renk olarak birbirimize o kadar benziyoruz ki bu hiçbir sorun yaratmayacaktır."

Samantha çaresiz olduğu kadar şüpheci de değildi. Masters Çetesi'nin bilinen bir üyesi olarak Amerika'da sadece federal polisler tarafından değil, Bradley ve Boyd tarafından da avlanacaktı.

Kalan Masters kardeşler son beş soygundan büyük paylar aldılar.

Bu para onu dünyanın öbür ucuna kadar avlamaya yeter.

Samantha'nın ne parası, ne umutları, ne ailesi, ne de gidecek bir yeri vardı. Git.

İşte bu yüzden kendini soğuk ve sisle kaplı bir akşamda buldu. İskoç Dağlık Bölgesi'nde, yukarıda bahsi geçen muhteşem erkeğin parıldayan yeşil gözlerine aptal aptal bakarken.

Tren istasyona yanaşırken peronda buzlu camın ardından onu ilk kez görmüştü. Diğerlerinden bir baş daha uzun olan adam, yanında iyi giyimli iki adamla birlikte gevşek ve uzun adımlarla ilerliyordu. Biri çok zayıftı ve turuncu ekose kravatı vardı, diğeri ise kırmızı burnuna taktığı sevimli yuvarlak gözlüklerinin altındaki kibar gözleriyle oldukça tombuldu.

Kırmızı suratlı genç bir uşak koşarak uzun boylu, iri yapılı İskoçyalıya yaklaştı ve el çantasını *onun* eline verdi. "Tam zamanında kurtardım, efendim."

"Teşekkür ederim, Kevin." İskoçyalı uşağa komplocu bir göz kırptı.

"O sana ait değil," diye tersledi ve ona uzandı.

"Tam olarak benim rengim değil, değil mi genç kız?" Değerlendirmek için yüzüne doğru tutuyormuş gibi yaparak kadının ulaşamayacağı bir yere çekti.

Tanrım, ama kendilerini komik sanan çekici, tarif edilemeyecek kadar yakışıklı erkeklerden bıkmıştı. Eğer bu kadar yorgun olmasaydı, çılgına dönerdi. Şu anda ise tek yapabildiği şey sinirlenmekti.

"Buraya ver," diye talep etti.

"Buraya ver..." Son heceyi uzattı.

"Lütfen," diye mırıldandı, böylesine saçma bir etkileşime girdiği için bile dehşete düşmüştü.

"Memnuniyetle." Gülümsemesinin güzelliği gözlerini kamaştırmıştı, el çantasını açık avucuna yerleştirmek için elinin tersini kendi eliyle nasıl kavrayabildiği anlaşıyordu.

Dantel eldivenlerinin minik çizgileri, adamın kaba etini avucunda hissetmesine karşı tek zayıf savunması oldu. Geri verdiği el çantasının ağırlığı, parmak eklemlerini adamın avucuna daha da bastırdı.

Sert bir nefes veriş dikkatini çekti. Adamın mağrur ve soğukkanlı ifadesinde hiçbir değişiklik olmamıştı.

Ve yine de... her şey vardı.

Burun deliklerinin kenarı hızlanan nefesle alevlendi. Göz kapakları ağırlaşarak yarıya indi. Günahkâr bir şekilde dolgun olan alt dudağı, bilinçli bir şekilde gevşetir gibi olmadan önce dişlerine karşı sıkıca çekildi.

Çabucak elini onun elinden çekti, yarı yarıya izin vermemesini bekliyordu. İzin verdiğinde ise yarı şaşkıındı.

"Yalnız seyahat ettiğinizi fark etmeden edemedim, genç kız."

Onun rahatsız edici gözleminin ardından benzer bir kayıtsızlığı kendinde toplamaya çalışarak çantasını vücuduna yapıştırdı.

"Kesinlikle öyleyim." Günlerdir bitmek bilmeyen bir yolculuktan yorgun düşmüş gibi görünen Samantha, eldivenli elinin tersiyle sahte bir esnemeyi nazikçe örttü.

Zayıf adam soluk soluğa kaldı ve ona mağrur İskoçyalı'yla aslında yalnız olmadıklarını hatırlattı. "Yani tüm bu yolu... yanınızda kimse *olmadan mı gittiniz?*"

"Demek istediğim." Giderek artan belirsizliğini sevimli gülümsemesinden uzak tutmaya çalıştı. Bu adamlar kimdi ki ona böyle yaklaşıyorlardı? "Teşekkür ederim.

yardımlarınız için teşekkür ederim, beyler. Ama gerçekten yola çıkmalıyım."

Topuklarının üzerinde her zamankinden daha dengesiz hissederek etraflarından dolanmaya çalıştı, ancak onu engellemek için yaptıkları senkronize hareketle engellendi.

Endişe alevlendi. "Size yardım edebilir miyim?"

Zayıf adam gergin bir hareketle bir elinden diğerine bir evrak çantası geçirdi. "Yolculuğunuz için uygun bir refakatçi tutamaz mıydınız?"

Onu gözaltına almalarının nedeni gerçekten bu olamazdı, değil mi? Kimdi onlar, davranış zabıtası mı? "Neden zahmet ediyorsunuz? Kendi şirketimi yeterince iyi idare ediyorum." Yolunu kesen üç adamı, özellikle de Muhteşem Bey'i giderek artan bir endişe duygusuyla dikkatle inceledi.

O garip, canlı bakışlarıyla onu dikkatle izledi. Onu memnun ettiğini hissetmişti.

Vücudundaki her bir ince tüyü kaldıran bir farkındalık sızısı onu sardı. İlkel bir şeye ayarlanıyordu. Bir uyarı. Ormandaki bir geyiğin, yakındaki bir yırtıcının nefesini hissettiğinde hissettiğini hayal ettiği gibi bir şey. "Yalnız olsam da silahsız değilim." İçinde sevgili Colts'unun bulunduğu aptal el çantasını okşadı. "Şimdi izin verirsiniz, otostop çekmem gereken bir araç var."

"Eee, arena you bonny?" Kaba dili ölçülemeyecek kadar derinleşmişti. "Hayır," dedi temkinli bir şekilde. "Ben Alison'ım. Alison Ross."

Kurtarıcısı olacak adamdan önce anlamadığı bir kıkırdama yükseldi, "O zaman dediğin gibi... otostop çekmene gerek yok, güzelim. Seni zahmetten kurtarmaya geldim."

"Ah! Siz benim şoförüm müsünüz?" diye sordu umutla, gereksiz şüpheinden utanarak. Ve burada hiçbir şeyin Highlands'in nefes kesici manzarasını iyileştiremeyeceğini düşünmüştü.

Görünüşe göre yanılmıştı, çünkü adam kesinlikle bunu yapabilirdi. Gerçi daha önce hiç bu kadar pahalı giyinmiş bir arabacı görmemişti. Belki de Erradale Malikânesi'nde işler gerçek Alison Ross'un sandığı kadar ıssız değildi.

Samantha fırfırlı cüzdanını karıştırıp zar zor tanıdığı birkaç bozuk para aradı. İskoçya'nın dağlık bölgelerinde cömert bir bahşiş olarak kabul edilen şey neydi? En ufak bir fikri bile yoktu. "Oldukça hızlı toplandım, bu yüzden sadece iki bavul getirdim-"

Adam uzanıp dirseğini kavradığında donakaldı. *Kahretsin*. Yine ona dokunuyordu. Bunu yapmayı gerçekten bırakması gerekiyordu.

Bu kadar büyük bir eli kullanmak gerçekten gerekli miydi? Bu kadar kalın ve sağlam bir kol? Samantha tüm ağırlığını orada hissettiği güce vermek için duyduğu saçma dürtüyle savaştı.

"Bana öyle geliyor ki Bayan Ross, henüz doğru dürüst tanıştırılmadık."

"Oh, doğru." Tanıştırılmanın buralarda bir önemi vardı. kaydetti. Kendine kızarak, kaç kez gelenekleri çiğnediğini merak etti. Genelde bu onun için bir şey ifade etmezdi. Ama barbar ve aristokratın mükemmel bir paradoksu olan bu kaslı yabancı, düşüncelerini coşkulu bir köpek yavrusu gibi birbirinin üzerine yuvarlıyor gibiydi.

Hem de kocası kendi elleriyle öleli sadece haftalar olmuşken.

Tanrım, gerçekten cehenneme gidiyordu.

"Alison Ross." Elini sıkmak için uzattı, ancak bu jest şu anda gereksiz görünüyordu. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum Bay...."

Adam elini bir kez daha kızın elinin içine soktu ve kızın parçası olmadığı bir şakayla eğlenen bir adam gibi bakarak elini kendine doğru çekti.

Kadınlar üzerindeki etkisinin farkında olan biriydi. Özellikle de onun üzerinde. Çileden çıkarıcı bir nitelik.

"Sizi zahmetten kurtarmayı teklif ettiğimde, böyle soğuk bir akşamda Erradale'e doğru zorlu bir yolculuğun zahmetini kastetmiştim. Gördüğünüz gibi Bayan Ross, buraya kadar size gönderdiğim tebligat belgeleri yüzünden geldiğinize eminim, çünkü ben Thorne Kontu Gavin St. James'im ve Erradale'i sizin güzel ellerinizden almak için buradayım."

Adamın dolgun dudaklarını eldivenine bastırmasına fırsat vermeden elini geri çekti.

Bu Gavin St. James miydi? Alison'ın düşmanı. Hayır, düşmanı mı?

Söyleyecek bir şey bulamıyordu. İnanılmaz derecede seyahat yorgunu, kalp hastası, deniz hastasıydı ve dürüst olmak gerekirse Thorne Kontu'ndan biraz daha fazla etkilenmişti. Alison Ross ona adam hakkında tam olarak fiziksel bir bilgi vermemişti. Bu kadar ... bu kadar ... birini beklemiyordu.

Kelimeler yine yetersiz kalmıştı. İkisinden de esirgediği öpücüğü parmak eklemlerine kondurabilmesi için elini tekrar onun eline teslim etmesini istiyor gibi görünen bedeni de öyle.

"İsterseniz sizi şatom Inverthorne Keep'e götürebilirim, orada birkaç gün rahatça işimizi halledebiliriz..." Onun

Bakışları bordo seyahat elbisesinin üzerinde gezindi. "Ve birkaç gece."

"Anlıyorum," diye kestirip attı, kollarını kaburgalarına çarpan kalbinin üzerinde kavuşturdu. Tehlikeyi sezdiğinde haklıydı. "Teklifiniz takdire şayan olsa da anlamsız. Eğer belgelerde belirtildiği gibi araziye elde tutmak için Erradale'de ikamet etmek gerekiyorsa, o zaman Erradale benim günlerimi geçireceğim yer... ve gecelerimi de."

Hamalın durağına doğru döndü, lanet olası botların üzerinde dengesini korumak için dua ediyordu ki adamın geniş omuzları onu engelledi. Bir kez daha.

"Belki de cömert teklifimi almadınız?" Çekici gülümsemesi gerginleşti, çok fazla düzgün, beyaz diş gösterdi. "Arazinin değerinin neredeyse iki katı."

"Aldım, tamam," dedi yumuşak bir sesle.

Derin bir nefes aldı ve onun açıklamasını bekledi.

Kadın cevap vermeyince, adam ima edilen soruyu sormak zorunda kaldı. "Teklifi reddettiğini söylemiyorsun, değil mi?"

"Şey, bu şekilde ifade etmeyecektim ama kesinlikle kabul etmeyi planlamıyordum."

"Ailenin birkaç yıldır Erradale'e ilgisi yoktu. Neden şimdi?" "Neden şimdi değil?" Omuz silkti, sonra hantal eteklerini topladı ve taşıyıcı istasyonuna doğru yola çıktı, platformun düz olmayan tahtalarında tökezlemekten kaçınmaya ekstra odaklandı.

Düşerse onu tekrar yakalayamayacağına dair bir his vardı içinde.

Beş saniye boyunca şaşkın şaşkın bekledikten sonra bir kez daha kızın yolunu kesti, iki mütevazî adam da arkasındaki yerlerini aldılar.

"Bu adamları beni korkutup itaat ettirmek için mi getirdin?" diye takıldı, sesindeki tedirginliği bastırmaya çalışarak. "Çünkü belli ki Reno'ya hiç gitmemişsiniz."

Kibirli alnı kırıştı. "Bu Reno hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Ben biliyorum, bu yüzden etkilenmedim." Her ne kadar etkilenmemiş olsa da elini çantanın içine soktu ve tabancasını hissederek kendini rahatlatı.

Kont bir adım öne çıktı ve Samantha yıllar boyunca kendisine öğretilenleri unuttu. Saldırgana *asla boyun eğme*.

Ona boyun eğdi, aralarındaki mesafeyi korumak ve dokunuşundan kaçınmak için geri adım attı. Onun yakınlığından. Topraksı, sarhoş edici kokusu. Ona balçıklı bir ormanı ve sedir sabununu hatırlatan bir şey.

"Bu adamları sana *ödeme yapmak* için getirdim, genç kız." Ölçülü hareketlerle arkasını işaret etti. "Bu benim avukatım, Bay Roy Mackenzie." Başını sallayan ve yüzü kızaran güler yüzlü, tombul adamı işaret etti. "Ve bankacım, John Douglass."

Zayıf adam küçümseyerek burnunu çekti.

O da kendininkini kokladı. "Yolculuğunuz boşa gittiği için özür dilerim beyler."

Thorne Kontu bir kez daha dirseğinden tutmasaydı oradan ayrılacaktı. "Amacım seni korkutmak olsaydı, çoktan korkmuş olurdun, güzelim." Alay etti ve sonra sanki davranışı ondan çok kendisini şaşırtmış gibi tutuşunu yumuşattı. "Seni teslim olmaya ikna etmek için ne gerekiyorsa yapacağım. Hiçbir şeyi yarım yamalak yapmadığımı öğrenmekten *memnun* olacaksınız Bayan Ross." Gözlerindeki parıltı artık uğursuz olmaktan çok şehvetliydi.

"Senin için ne kadar güzel." Ona gergin bir gülümseme fırlattı. Şeytan kadar yakışıklı olabilirdi ama onu etkilemesine izin vermezse lanetlenirdi.

O daha iyi biliyordu.

Ve bu bilgi zor kazanılmıştı. "Tasadüfen göreceksiniz ki, Bay St. James-" "*Lord Thorne* bana hitap etmenin doğru yolu."

Thorne, diye düşündü alaycı bir şekilde. Ne kadar da uygun. "Madem öyle diyorsun. Bunu bulacaksın

."

"Kraliçe öyle diyor."

Homurdandı. "*Benim* kraliçem değil."

Arkasındaki iki adam da duyulabilir bir sıkıntıyla soludu ve *Lord Thorne* bile dehşet içinde dirseğini bıraktı.

"Sevgili Bayan Ross." Avukat -başka bir Mackenzie, fark etmekte gecikmemişti- yavaşça şaşkın lordun önüne geçti ve dikkatli, ama genizden gelen bir sesle, "Hayatınızın büyük bir kısmını Amerika'nın batısında geçirdiğinizi biliyorum ve o ülke... yönetim eksikliğiyle oldukça kötü bir şöhrete sahiptir," dedi. Yoldan geçenlere kaçamak bakışlar attı ve sonra sesini daha da alçalttı. "Ancak, bu imparatorluğun bir vatandaşı olduğunuz ve ayaklarınız bu topraklarda olduğu sürece

Gerçekten de kraliçemiz, Parlamento ve onun atadığı temsilciler tarafından yönetilmektedir. Bu modern zamanlarda bile, Majestelerinin tacına tabi olanlar tarafından aksini beyan etmek hala ihanet olarak kabul edilmektedir. Ki siz de öylesiniz."

Pekala. Kahretsin. Trenden ineli daha iki dakika olmamıştı ki, dumanı tüten bir fitne yığınının içine düşmüştü bile.

Yanındaki Lord Thorne'u suçlamaya karar verdi.

Samantha demokratik bir cumhuriyetten monarşiye geçmenin sonuçlarını hiç düşünmemişti. Anayasa yok. Haklar Bildirgesi yok. Bunu hatırlaması iyi olurdu.

"Anlaşıldı." Kendini beğenmiş erkeklere karşı davranışları için özür dilemeye ya da mazeret göstermeye yanaşmayan bir omuz silkme hareketi yaptı. "Ayrıca siz İngilizlerin gelenek, görenek ve belli bir centilmenlik kuralına uymakla gurur duyduğunuzu da biliyorum."

"Evet, öyle, genç bayan." Avukat nazikçe başını salladı.

"Bir ofiste ya da evimde kararlaştırılmış bir randevu bu tür iş anlaşmaları için daha uygun olmaz mıydı? Yani bir tren platformunda pusu kurmak yerine."

İki işadamı tedirginlikle birbirlerine bakarken, Lord Thorne giderek kötücülleşen yüz ifadesini sevimli bir ifadenin ardına gizledi. "Burası Highlands, genç kız, biz Amerikalılardan daha az barbarız, hepsi bu."

Bu, şimdiye kadar söylediği ilk dürüst ifade olmalıydı.

"Madem bu kadar açık sözlüyüz, biz Amerikalılar da kendimize ait olanı korumak için savaşmakla ünlüyüz."

"Olmayan bir şeyi şiddetle almaktan bahsetmiyorum bile," diye mırıldandı.

"İmparatorluklarımızın günahlarını *bu* puanla ölçmeyelim."

Yüz hatları donuk kalsa da Samantha onun mükemmel çenesinin tanıdık şeklini ve şakağındaki tiki fark etti.

Kocası da kürek çecekleri zaman aynı ifadeyi takınmıştı. Bu sefer, zevkle fark etti ki, olay için etrafta dolaşmak zorunda değildi. Sonrasıyla da uğraşmak zorunda değildi. Gavin St. James *onun* erkeği değildi, bu da onun hoşnutsuzluğunun *onun* sorunu olmadığı anlamına geliyordu. Ve yeterince sorunu yok mu y d u ? Sorunlar. Erkekler değil. Teşekkürler

Yüce.

"Erradale Malikânesi *benimdir*," dedi kararlılıkla. "Ve onu korumayı planlıyorum."

"Tam olarak ne yapmak için?" Thorne alaycı bir tavırla sordu. "Erradale'i ne doğru dürüst personel, ne güvenlik, ne de bakımlı bulacaksın. Sığırlar kilometrelerce uzağa yayılmış, onları güdecek kimse yok ve neredeyse on yıldır ne bir kâr ne de bir rant getirmiş. Ailenizden hiç kimse bunun iki katı kadar bir süredir burayla ilgilenmiyor. Bu yüzden sana tekrar soracağım, genç kız. *Neden şimdi?*"

Ona doğru bir adım attı, rahatsız edici derecede yakındı. Yüzü, aldatıcı rahatlığının ardında kaynayan gözlerindeki yeşim ateşiyle buluşmak için eğildi. Burnunu mükemmel, ince burnuna dayadı. "Çünkü, Gavin St. James, *Lord Thorne*. Kendine ne isim verirsen ver, hâlâ bir Mackenzie olduğunu *biliyorum*. Bu da babanın babamı öldürdüğü anlamına geliyor ve senin ailenden birinin benim hakkım olanı almasına izin vermeden önce seni *cehennemde* göreceğim."

Döndü ve sallanan topuklarının içinde ne kadar gülünç görüldüğünün acı verici bir şekilde farkında olarak uzaklaşmak için elinden geleni yaptı.

Arkasından alçak bir hırıltı geldi ve "Ben Mackenzie değilim," dediğini duyduğunu sandı.

Sessizce cevap verirken arkasına bakmadı, "*Ve ben aptal değilim*."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Eğer Alison Ross yoluna çıkmayı planlıyorsa, Gavin onu sırt üstü yatırmak için ne gerekiyorsa yapmaya karar verdi. Altına.

Kadınlarla ilgili kötü şöhretli deneyimlerinde, arzuyu reddetmenin çoğu zaman nihai etkinin zevkini artırdığını keşfetmişti.

Ancak bu *lanet* davada değil.

Erradale'i elde etmek onun için sadece bir zevk ya da küstahça bir arzu değil, bir gereklilikti.

Bu yüzden, ısrarcı bir davetsiz misafir üzerinde basit bir kumar olması gereken şeyi düzenlemekten kendini üstün görmüyordu. O ve uşağı, Bayan Ross'un gelişini ve *hemen gidişini* ortak bir konyak kadehi eşliğinde planlamış, sarhoşken manevralarına "bayılma ve atlatma" adını vermişlerdi.

Her şey planlandığı gibi gitmiş olsaydı, şımarık sosyetik, daha önce ziyaret etmek istemediğini ısrarla belirttiği, uygar dünyanın sınırında gibi görünen küçük istasyona varacak ve anında soyulacaktı. Küçük haylaz, kadınsı eşyaları için kullandığı çanta, valiz ya da her neyse onunla birlikte elinin bir kısmını tutacak ve onu Gavin'in güçlü, bekleyen kollarına devirecek kadar sert çekecekti.

Böylece dehşete kapılan zavallı genç kız, Yaylaların kendisi gibi genç ve yalnız bir şehir sakini için fazla ıssız ve tehlikeli olduğuna karar verecek ve yakışıklı beyaz şövalyesinin son derece cömert teklifine çok daha duyarlı olacaktı.

Onu bir değirmen taşından kurtaracaktı ve o da minnettar bir genç kız olacaktı.

Şey, kesinlikle devasa bir varsayımın bedelini ödüyordu. Genç kız genç kız değildi.

Kendini zor bir satışa hazırlamıştı, birkaç ekstra diz çöktürücü gülümseme, belki de baştan çıkarma gerektirebilecek bir satışa, ama kollarına inen felaketi milyon yıl geçse de beklemezdi.

Alison Ross adındaki felaket. Bir tüy kadar hafif ve bir kasırğa kadar yıkıcıydı. Uzun uzuvları ve elektrikli gözleri vardı.

Kolları onu sardığı anda, vücudu amacına tamamen zıt bir şekilde tepki vermişti. Ve aniden, ellerinin yapabildiği tek şey kendilerini ona bağlı tutmanın yollarını bulmak oldu.

Yıllar boyunca edindiği tüm pratik hesaplamalarla *onu* baştan çıkarması gerekiyordu. Öyleyse... tüm İskoç azizleri adına neden dizleri titreyen o olmuştu?

Çünkü onu istiyordu -hayır, *Erradale'i*- Erradale'i istiyordu. Hem de çok.

Bu o olmalı.

Bir keresinde, Doğu'da seyahat ederken, Gavin ona tüm acıların kökeninde arzusunun yattığını söyleyen bir keşişle yemek yemişti.

Gavin o zamanlar bu fikirle alay etmişti.

Şimdi, her arzusu elinin altındayken, ama ukala bir Amerikalı tarafından engellenirken, keşişin buna hakkı olduğuna inanmaya başlamıştı.

Strathcarron İstasyonu'ndaki sinir bozucu karşılaşmadan sonra, kuzeydeki eski komşusuna tam olarak nasıl yaklaşacağına dair bir strateji oluşturması sadece iki dakika süren öfkeli bir hesaplama yapmasını gerektirmişti.

Beklemenin gerekli olduğunu düşündüğü iki gün, sonsuzluğun tüm aceleciliğiyle geçti.

Ama kesinlikle onu tekrar görmek istediği için değil.

Inverthorne topraklarını Erradale'den ayıran nehir olan Alt Bàn-ghorm boyunca atı Demetrius'un kendi tembel yolunu seçmesine izin verirken, Bayan Ross'un ne kadar fırtınalı olsa da şimdiye kadar acıkmış olacağını tahmin etti. Sığ kolun adı kelimenin tam anlamıyla Açık Mavi Nehir anlamına geliyordu ve bu nedenle kristal akıntının altındaki benzersiz renkteki taşlara atfedilmişti.

Gavin, Alison Ross'un berrak, küstah bakışlarının tekil tonunu akla getirdiğinden, gölgeyi daha önce yapmadığı bir şekilde takdir ettiğini fark etti.

Gresham Zirvesi'ne ulaştığında, tıpkı şu anda yaptığı gibi, küstah Amerikalı varisin kendine olan güvenini büyük ölçüde yitirdiğini ve mirasını gerçekten gördüğünü hayal ederken dudaklarına yasak bir gülümseme dokundu.

Onun sıkıntısının değerli hatırasını taşımak için gözlerini bile verebilirdi.

Erradale Malikânesi, bir grup çiftçi kulübesi ve yalnız, harap bir ahırın ortasında tek katlı, eski bir malikâneden biraz daha fazlasıydı. Binalar, kışın kehribar yeşili çimenlerden oluşan yemyeşil bir halı üzerinde karmakarışık beyaz mermerler gibi dağılmıştı. Gresham Zirvesi dışında, sadece çok yumuşak tepeler, siyah taş kayalıklar aniden denize doğru parçalanana kadar batıya ve kuzeye uzanan geniş açık bozkır alanlarını kesintiye uğratıyordu. Yaklaşan bir fırtınaya gebe olan uğursuz bulutlar, uzaktaki Hebridler üzerinde bir araya toplanmış ve ısırın bir esintiyle anakaraya doğru yavaşça ilerliyordu.

Kaliforniya'nın gösterişli ve altın zengini San Francisco şehrinde büyümüş şımarık bir Amerikalı için burası cehennem en yalnız, en soğuk köşesi gibi görünmüş olmalı.

Gavin için burası bir cennetti. Eviydi.

Ancak, pazar ya da erzak bulabileceğiniz tek yer kuzeydeki Rua Reidh balıkçı köyü ya da güneydeki Gairloch'tu. Bu terk edilmiş sahil şeridinde ne balıkçı ne de kasap vardı ve tedarik işlerine gönderecek personel de yoktu. Alison şömineleri soğuk, odunlukları ve kilerleri uzun süredir boş bulurdu.

Gairloch'a erzak almaya gitmemişti, bunu duymuş olmalıydı.

-Rua Reidh'e gidebileceğinden de oldukça şüpheliydi, çünkü bu köyün insanları eski Pikt usullerine sıkı sıkıya bağlıydı ve hâlâ İngilizce konuşmayı reddetmeleriyle ünlüydüler.

İrlandalı babasına rağmen buralı sayılan Callum bile oraya nadiren giderdi.

Gavin'in bildiği kadarıyla, Calybrid ve Locryn adında iki yaşlı çiftlik sahibi harap kulübelere birinde oturuyordu. Bir de Callum vardı, o da Dubh Gorm Mağaraları'nda, kayalıkların yerini kristal nehrin oyduğu çok dar bir kumsala bıraktığı yerde pusuya yatmıştı.

Bu oldukça münzevi adamlar, herhangi bir yöne doğru kilometrelerce uzanan toplumun toplamını oluşturunuyordu. Yiyeceklerini avlar, tuzağa düşürür ya da balık avlardı ve genç kızın böyle bir iş için donanımlı olması pek mümkün değildi.

Küçük Alison Ross'un cılız vücudunda fazladan sağlıklı bir kilo deposu yoktu. Bir öğün bile atlasa eriyip giderdi. Tanrım, Londra'ya gittiğinden beri bu kadar zayıf bir genç kız görmediğini düşündüğünü hatırlıyordu. Çok narin. Hayır, belki narin değildi ama bu kadar büyük bir irade gücünün nasıl olup da bu kadar zayıf bir beden tarafından kontrol altına alınabildiğini merak ederek itiraf etmek istediğinden daha fazla zaman geçirmişti.

Kolunun çevresini bileğiyle ölçmek için saçma bir dürtü duymuştu. Kızgın bir Highland deniz fırtınası onu dalından kopmuş bir yaprak gibi okyanusa savurabilirdi.

Tüm uzuvları, kolları ve kuğu gibi boynu kadar uzun ve narin miydi? Karşısında durup Tanrı'nın ve tüm Highland yolcularının önünde ona iftira atarken, tek elinin o zarif boğazı tamamen kaplayabileceğini fark etmişti.

Onu tren istasyonunda şık kıyafetleriyle ve ticaretlerini kolaylaştırabilecek kişilerle birlikte karşılamak kendi adına bir nezaket olarak kabul edilmişti.

Biri büyük masraflarla uzatıldı.

Görünüşe göre, genç kız kas gücünden yoksun olsa da cesaretini fazlasıyla telafi ediyordu. Buna bir de ailesinin kendi ailesiyle olan baltası eklenince, ortaya şok edici bir pazarlık başarısızlığı çıkmıştı.

Gavin babasını lanetlemekten çoktan vazgeçmişti. Adam neredeyse onunki kadar uzun süredir ölüydü. Ayrıca, nefretini incelemek için dışarı çıkardığında, Gavin'in inşa etmek için çok uğraştığı tüm cepheleri boğmak istediğini uzun zaman önce öğrenmişti.

Ve bu olmazdı.

İstedikini elde etmeye bu kadar yaklaşmışken olmaz.

Erradale'e doğru inerken Gavin, kütüphanede babasından saklanarak geçirdiği karanlık kış günlerinden beri aklından çıkmayan Shakespeare'in bir dizesini mırıldandı. "Düşmanı görüldüğünden daha güçlü tartmak en iyisidir."

Ya da o, bu özel durumda olduğu gibi.

Alison Ross'u hafife almıştı. Her ne kadar çok iyi örtünmüş olsa da, elbisesinin onun için dikilmekten ziyade önceden hazırlanmış ve değiştirilmiş olduğunu fark etmişti.

ayırt edici ölçüler. Uzun boyluydu. Zayıftı ama onu bir kadın yapan belirgin kıvrımlardan yoksun değildi.

İskoç olabilirdi ama cahil değildi.

Belki de ona inandırıldığı kadar zengin değildi. Bunu araştırmak zorunda kalacaktı. Mali çaresizlik cephaneliğine eklenen bir silah olabilir.

Ayrıca, onun kaba saba küfrüne şaşırıp da iri gözlerinin altındaki yorgunluktan oluşmuş koyu lekeleri fark etmemişti. Ya da altın çillerin altındaki teninin solgunluğunu. Onunla öfkeyle kapışmadığı zamanlarda, omuzları Sisifosvari bir ağırlığın altında ezilmiş gibi öne doğru kıvrılıyordu.

Bu yüzden onun cazibesine kapılmış gibi görünüyordu. Öyle değil miydi? Sekiz yaşından seksen yaşına kadar her kadın, mutlu bir evliliği olanlar bile, bir şekilde onun çekiciliğini takdir etmek için çok belirgin bir an ayırırdı. Onun fark etmeyeceğini düşündüklerinde, nazlı kirpiklerinin altından kaçamak bakışlar atıyorlardı. Ya da düpedüz bakarlardı, takdir dolu bakışları gür saçlarından ve yontulmuş yüz hatlarından, ünlü Mackenzie kaslarının hayranlarını çılgına çevirecek şekilde şişip kabardığı kalın kemiklerinin her birine doğru gezinirdi.

Alison Ross... Onun sadece gözlerinin içine baktı. Alışılmadık derecede iyi yapılmış parçalarından daha fazlasıymış gibi.

Sanki onu sadece bir fetih ya da sevgili olarak değil de bir erkek olarak görüyordu.

Onun küçümsemesinin altında bir takdir kıvılcımı sezdiğinde yanılmış mıydı?

Görgüsüz kadın tökezleyerek yanından uzaklaştığında, Gavin amacına ulaşmak için tamamen farklı bir yöntem kullanması gerektiğini hesapladı.

Zayıf ve kırılgan bir kadın olarak, Erradale'e vardığında yırtık pırtık durumu kesinlikle düzelmeyecekti. Babasının terk edilmiş evinde hiçbir personel, hizmetli ya da konfordan söz edilemeyeceği konusunda onu uyarmıştı.

Dün konuştuğu Callum'a göre, neredeyse iki gündür malikânenen neredeyse hiç ayrılmamış ve yardım almak için hiçbir girişimde bulunmamıştı.

Aç ve çaresiz olmalıydı, bir dolapta bulabileceği konservelerle ya da zararsız ama aslında işe yaramaz iki yaşlı keçinin şüpheli hayatta kalma becerileriyle geçinmeliydi.

O da burada devreye girdi.

Yakışıklı, çekici ve hem boy hem de simetri açısından korkutucu olan ünlü Thorne Kontu yerine, Bayan Ross'a sadece Gavin olarak yaklaşırdı. Yakışıklı, çekici ve yardımsever komşusu, hem pişmanlığını hem de yiyeceğini iletmek için bir çağrı yapıyor.

Yelek ya da kravat giymekten kaçınmış, bunun yerine sadece pantolon, binici çizmeleri, gömlek kolları (bilerek birkaç asi düğmeyi açık bırakmış) ve uzun yün paltosunun altına bir yelek giymeye karar vermişti.

Elçi olarak Trixie'yi, sevimli ve sonsuz dost canlısı -biraz aptal olsa da- çoban köpeğini ve açlıktan ölmek üzere olan kadını doyuracak bir sepet yiyecek getirmişti.

Ama kalacak kadar uzun süre değil.

Onu halsiz, soğuk ve kuşatılmış bulduğunda "Ah, zavallı kız" derdi.

Cook'un taze ekmeğinin ve sosisli böreklerinin kokusu onu içeri girmesi için kışkırtacaktı - çünkü onun söz konusu olduğu yerde iyi yetiştirilmiş görgü kurallarına pek güvenemezdi - ve eşiği geçtikten sonra ...

Hiç şansı yoktu.

Neredeyse onun için üzülüyordu. Neredeyse.

Çoğu İskoçyalı gibi Gavin de kadınsı kıvrımları ve yumuşak, gizli yerleri olan kızlara hayranlık duymaya ve onlarla yatmaya meyilliydi. Alison Ross ise tamamen kemik ve kadınsı görünüyordu. Yine de uzun boylu bir kadını öpmek için duyduğu merakı inkâr edemiyordu.

Ve eğer doğru hatırlıyorsa, dudakları ona karşı tiksintiyle büzülmemiş olsaydı, yumuşak olabilirdi.

Hayır, tipik metresi değildi ama herhangi bir yanının çekici olmadığını da söyleyemezdi.

Yani mecbur kalırsa onu becerebilirdi.

Evrakları imzalatmak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Kurtarıcı, baba, kardeş, arkadaş ya da umarım sevgili, neye ihtiyacı varsa o olacaktı.

İsteddiği şeyin önüne hiçbir şey geçemezdi.

Onun ilgi çekici narinliğini ortaya çıkarmak pek de zor olmayacaktı. Gavin altı otuz yıl boyunca aklına gelebilecek her türden kadınla yatmıştı. Bunlardan birkaçı ince, uzun ya da atılgandı. Ama hiçbir

üçünün özel bir karışımıydı. Her nasılsa, bu özel karışım onu son birkaç gecedir meraklı bir sıcaklıkla ayakta tutmuştu.

Onu istediği şeyi yapması için büyümeden ve neşeli yoluna göndermeden önce iyi bir sevişmeyle bunu sisteminden atması daha iyiydi.

Erradale'e yaklaştıkça, Gavin yaz boyunca kendisine ait olacakları düşüncesiyle onardığı çitleri ve ağılları gizlice kontrol etti. Sert kışa karşı sığırları topladıktan sonra, onları tutacak bir yere ihtiyaçları olacaktı. Yarımadanın güneyindeki arazisi Inverthorne, göksel çayırlarla kesintiye uğrayan yemyeşil bir ormanla kaplıydı. Erradale'in arazisinin hemen kuzeyindeki tek ağaçlık alana orman demek kibarlık olurdu. Geri kalanı, bir objektifin yakalayabildiği kadarıyla birinci sınıf otlak araziydi.

Gavin yemyeşil düzlükleri taradı, açlığı bakışlarından dikkatlice uzaklaştırdı. Belki de alışkanlıklarından dolayı. Ya da belki de yalnızken bile, biri görüp onu nasıl cezalandıracağını bilmesin diye arzusunu göstermeye cesaret edemediği içindir.

Erradale'de her şey sessizdi, ancak malikânenin güney bacasından dumanlar yükseliyordu, bu da Calybrid veya Locryn'in pipolarını ateş yakacak kadar uzun süre bırakmış olmaları gerektiği anlamına geliyordu.

Önemli değil, diye düşündü. Ateş ışığı nihayetinde gurur vericiydi ve gün ışığı solmaya başlamıştı. Onu baştan çıkarmak için çok daha iyiydi.

Kuzeydeki ağaç hattından gelen hareketi gören Gavin, bir düzineden fazla iri yarı, kızıl, uzun tüylü canavar Erradale arazisine dökülürken Demetrius'u dörtnala koşturdu.

Trixie gördüğü manzara karşısında çılgına döndü, siyah ve kahverengi bir çılgınlık yumağı halinde çimenlerin üzerinde koşmaya başladı. İki ağıl çitinden atladı ve köpeğe göre çok tuhaf yaratıklardan oluşan bir topluluğa havladı.

Gavin onu geri çağırmaya çalıştı ama o hiçbir zaman eğitim alacak kadar zeki olmamıştı.

Ürkek ve tereddütlü sığırlar gürültülü köpekten çekinmeye ve ağaçlara doğru geri dönmeye başladıkça, eski meşelerin gövdelerinden bir ıslık ve bağırış karmaşası süzüldü.

Öfkeli seslerin hepsi erkek değildi.

Bu da ne?

"Hey!" Ağaçların arasından bir kınama çığlığı yükseldi. "Kes şu gürültüyü, melez!"

Eğer ses onu tanımlamasaydı, Amerikan aksanı kesinlikle tanımlardı.

Alison mı?

Şaşkına dönen Gavin atını daha hızlı mahmuzladı. Daha önce bir kadının sesini hiç bu kadar yüksek ve talepkâr duymamıştı.

Her halükarda yatak odasının dışında değil.

"Kapa çeneni dedim!" Sığırlardan ikisi diğerlerinden ayrılıp batıya, deniz uçurumuna doğru yöneldiğinde kulakları tırmalayan ses daha da yükseldi. "Sizi uyarıyorum."

Bu gürültü Trixie'yi cesaretlendirmişe benziyordu ve yoldan çıkan iki sığırın peşine düşerek onları kayalıklara doğru hızla sürdü.

Silah sesi Erradale'de yaşayan her canlıyı ürküttü.

Kuşlar ağaçlardan panik içinde, vurmali kanat vuruşlarıyla ayrıldı. Uyuz Highland sığırı önce irkildi, sonra da küçük çoban köpeğinin bu kadar patlayıcı bir ses çıkaran şeyden daha az tehlikeli olduğuna karar vererek yenilenmiş bir gayretle ilerledi.

Gavin'in kendi kalbi atmayı bıraktı ve ciğerleri dondu.

Az önce ... köpeğini mi vurmuştu?

Trixie şaşkın bir şekilde havladı, sonra sıçradı ve ona doğru geri döndü.

Ağaçların arasından gri bir at fırladı. Atın üzerinde, çoğunlukla kel olan poposunu örten tam- o'-shanter şapkalı, sırık gibi bir adam başıboş hayvanları kovalıyordu. Calybrid onları kesin ölümlerinden kurtardı ve sürüye doğru yönlendirdi.

Kısa boylu, tıknaz Locryn de karaağaçların altından çıkıp Calybrid'e katılırken Gavin adını sayabildiği her tanrıya lanet okudu; sığırları doğudaki derme çatma ağıla doğru sürerken bağırıp çağırıyordu.

Onun lanet ağılı. Kendi elleriyle inşa ettiği ağıl.

Sığırların sayısı şimdi yirmilere ulaşmış olmalıydı, diye hayretle düşündü Gavin daha da yaklaşırken.

Hayır. Bu kelime düşüncelerinde hızlı bir inkâr patlamasıyla tekrarlandı. *Yapmış olamazdı-*

Alison ağaç hattından ayrılırken, hayat veren tüm nefesler acı verici bir *vınlamayla* ciğerlerini terk etti.

Etkileyici, koyu renk bir safkanın üzerinde, itişip kakışan sürünün arkasında bir ileri bir geri volta atıyor ve muhtemelen aptal hayvanların ilerlemesini sağlamak için hayatında duyduğu en garip gürültüyü çıkarıyordu.

Gavin'in beyni önündeki görüntüyü sersemletici bir durgunlukla işledi. Bir ayrıntı, yeni boşaltılmış ciğerlerini kalın, deniz tuzlu havayla doldururken, alışılmadık bir nefes çekti.

Ata bindi. Ve inanılmaz garip, inanılmaz *dar* mavi bir pantolon giymişti.

Gavin, işlediği her farklı ayrıntıyla birlikte kafasındaki kanın acınası bir şekilde yeniden yön değiştirdiğini fark ederken, kendi pantolonu da sıkılaştı.

Bakışları kızın şaşırtıcı derecede biçimli baldırlarından, dizleriyle bineğini koruyor gibi görüldüğü ilgi çekici yoldan ve ince uyluğunun şaşırtıcı uzunluğu boyunca ilerlediğinde, ağzında nem kalmamıştı.

Yüce İsa. Onun üzerindeki ilk izlenimi pek hoş olmayabilirdi ama ata binmek?

Tek kelimeyle muhteşemdi.

Gavin hayatında hiç böyle bir zarafete tanık olduğunu söyleyemezdi. Alison Ross kadın ve hayvan bir bütünmüş gibi hareket ediyordu. Atının üzerine eğilmişti, uzun siyah örgüsü parmaklarıyla tuttuğu yelesine uyuyordu, sürüden ayrıldı ve doğruca ona, efendisine doğru koşan Trixie'nin peşine düştü.

Och, doğru. Az önce köpeğine ateş etmişti. Eğer bu kadar büyülenmiş olmasaydı, öfkelenirdi. Calybrid de sanki Alison'ın silahını tam olarak kılıfına koymadığını yeni fark etmiş gibi onlara doğru atını sürdü.

Şaşkınlık içindeki Gavin, kadın yaklaşırken yavaşladı. Bu kesinlikle bulmayı umduğu solgun kız değildi. Bu... tamamen başka biriydi.

Gözleri Baltık fırtınası gibi parlayan kadın, Demetrius'u üzecek şekilde onun önünde dururken bineğinin altında dans etmesine izin verdi.

Calybrid onlara yaklaştı, atını Gavin ve Alison'ın atlarının arasına bir hakem gibi yerleştirdi.

"Nasılsınız Lord Thorne?" diye selamladı. "Seni Erradale'e getiren nedir? Callum'un peşinde misin? Ağaçların arasında bir yerde, hamile bir düveyi toplamaya yardım ediyor."

Gavin soğukkanlı ifadesini korumakta zorlanıyordu. Kral James adına, bu huysuz kız Callum'u işe almayı nasıl başarmıştı?

O kadar insan arasından Monahan'ı çiftlikte çalıştırmak için mi?

"Hayır," diye cevap verdi dostça bir gülümsemeyle. "Yeni komşumu kontrol etmek için buradayım."

Çok da uzak olmayan bir tepeden Callum kendi siyah atının üzerinde belirdi ve söğüt kuyruğunu uzun uzun sallayarak bir ineğin sağrısına dokunarak onlara doğru ilerledi.

"Bizi çok iyi kontrol ediyor." Calybrid'in gülümsemesi birkaç eksik dişini ortaya çıkarırken şapkasının üstündeki küçük tüy yumağına dokundu. "Bizi balık, patates ve şuradaki topraktan koparılmış pırasalarla erkenden uyandırdı ve yağmalamasına yardım ettiğimiz her bir sığır başı için her birimize bir ha'penny vereceğini söyledi."

"Şimdi mi?" Gavin şaşkınlıktan ziyade etkilendiğini belli eden bir kaş kaldırdı. En azından öyle olduğunu umuyordu.

Ona sert bir şekilde baktı ve atının zıplamasının onun hakkındaki hiddetli düşüncesini iletmesine izin verdi.

Buğu kirpiklerinde toplanmıştı ve koyu renkli sivri uçlar halinde birbirine yapışmışlardı. Soğuk, yanaklarını çillerin donuk buzlanmasının altında renkle boyadı. Öfkeli bir çizgiye dönüşen ağzı hafifçe titriyordu, ancak soğuktan mı yoksa öfkeden mi, bunu söylemek imkânsızdı.

Koyu renk saçlarının örgüsünden kurtulup vahşi ifadesinin etrafında çılgınca uçuşan dallarıyla, General Suetonius'un karşısındaki Kelt Kraliçesi Bouddica olabilirdi.

Gavin etkilenmemek için hayatında hiç bu kadar uğraşmamıştı.

Kadının açıkta kalan uzuvlarının görüntüsü, gözlerinin arkasında kafatasına, boynuna yayılan, omurgasından aşağı süzülen ve sikine inen garip, karıncalı bir yanma yarattı.

Bir damla ter saç çizgisinden boncuk boncuk dökülüp çenesinden ve boynundan aşağı süzüldü ve o anlaşılmaz derecede dar pantolonun içine soktuğu düğmeli gömleğin açık yakasına aktı.

Ağzına nem dolunca Gavin yutkundu.

Eyerde kendini ayarlarken, tabancasının en güvenli odak noktası olduğuna karar verdi ve bunu düşünmek en akıllıcasıydı.

Sonunda, hiç şüphesiz, sert bir kınama yapmak için o dikkat dağıtıcı ağzını açtı. Ama Gavin sadece son sözü söylemenin değil, mümkün olduğunca ilk sözü söylemenin de ihtiyatlı bir davranış olduğunu biliyordu.

"Köpeğime ateş etmezseniz bunu bir nezaket olarak kabul ederim Bayan Ross." Öfkesini bastırmak için gülümsemesine mümkün olan tüm alaycı ciddiyeti katmaya çalıştı.

Yıllar önce gülümsemeyi öğrenmek zorunda kalmıştı. Bunu bir silah olarak kullanabileceğini fark edene kadar bunu asla başaramamıştı.

Para birimi olarak.

Sonra gülümsemeler, ardından cazibe ve son olarak da baştan çıkarma gücü geldi.

Yaban mersini gözleri kısıldı. "Sen ve itin arazimden defolup giderseniz bunu bir nezaket olarak kabul ederim."

Küfür onu şok etmeliydi. Saygısızlık onu kızdırmalıydı. Ama tek düşünebildiği, *bu* kelimeyi ilk kez, kendisinin binmek üzere olmadığı bir kadından duyuyor olması gerektiği idi. Ayrıca, bu kelime yatak odasında olduğu gibi burada, kış kırlarında da siki üzerinde aynı etkiyi yaratıyor gibiydi.

Sanki kız onu ağır yaralamış gibi kalbini kapattı. "Buraya seni beslemek ve ısıtmak için barış teklifleriyle geldiğimi düşünmek. Sanırım vurulmadığın için kendimi şanslı saymalıyım. Aç mısın, güzelim?"

"Senden ne bir şey istiyorum ne de bir şeye ihtiyacım var." Soğuk ifadesi kesinlikle kutuplara döndü, gözleri buz parçaları gibiydi. "Nadiren ıskalarım. Köpeğime ateş etmedim, onun *üzerinden ateş ettim*. Hazır konu açılmışken, buranın Amerika olmadığına sevinmelisin... İzinsiz girdiğin için *seni* vurabilirim."

"Bunu burada da yapabilirsin," diye yardımcı oldu Calybrid, gözlerinden dallanan kırıksıklıklar muziplikle daha da kırışarak.

Sırıttı ve başıyla onu onayladı. "Bildğim iyi oldu, Cal."

Cal? Gavin yüzünü buruşturdu.

Alison tabancasının horozunu geri çekti ve Gavin'in göğsünün tam ortasına nişan aldı. "Hep merak etmişimdir, siz lordların kanları sandığınız kadar mavi mi?"

Tahrik ve antipatinin eşit ölçüleriyle savaşıarak, en çekici gülümsemesini topladı. "Teslim oluyorum, genç kız, teslim oluyorum." Kıkırdadı. "Komşu olacağımıza göre, beyaz bayrakla geliyorum... teslimiyet." Bu imanın içine işlemesine izin verdi ve kızın gözlerinin kısa bir an için onun üzerinde gezindiğini fark etti. Baştan çıkarıcı ikili imayı yakalamıştı.

Ve buna karşı bağışıklığı yoktu.

Mükemmel.

"Belki sürünü toplamana yardım etmek için işe alınabilirim." *Benim sürümü, diye* ekledi sessizce. "Ve sonra bir içki paylaşır ve ateşin yanında yemek yeriz."

"Sığır gütmek hakkında ne biliyorsun ki?" diye alay etti.

Şimdi düşününce... pek fazla değil. Ama o yapabiliyorsa, ne kadar zor olabilirdi ki?

"Birbirimizi daha iyi tanımak bize iyi gelecektir, bonny."

"Bana Bayan Ross diyeceksin ya da hiçbir şey demeyeceksin," diye tükürdü. "Ve hiç kuşkunuz olmasın; hakkınızda bilmem gereken her şeyi biliyorum *Lord Thorne*." Kelimenin içine yerleştirdiği küçümseme açıktı.

Gavin kıvrınmamak için mücadele etmek zorunda kaldı. Kadınlar söz konusu olduğunda belli bir... üne sahipti ve bu kesinlikle onun gözüne girmesine yardımcı olmayacaktı. Gerçi bu bilgiyi vahşi doğada nasıl edinebildiği onu aşıyordu. Calybrid ve Locryn'in dedikoduları takip ettiği falan yoktu ve Callum ona karşı kötü bir sözü asla tekrarlamazdı.

"Öyle mi?" diye meydan okudu.

"Elbette. Sen vicdansızlığıyla ünlü bir adamsın. Kötü şöhretli bir kadın avcısı.

Başka erkeklerin karılarını baştan çıkarmayı aklından bile geçirmeyen bir çapkın."

Gavin bu kadının aptal olmadığını ve bunu inkâr etmenin aptallık olacağını tahmin etti. Bunun yerine, hınzır bir pişmanlık ifadesi takınarak ününe sahip çıkmayı tercih etti. "Birileri bunu yapmak zorunda, değil mi? *Kendi* eşlerini baştan çıkaran pek fazla erkek tanımıyorum."

Yüz hatlarında anlık bir kasvet belirdi; bu tepkiyi daha sonra analiz etmek üzere kataloglayıp sakladı.

Sanki o hiç konuşmamış gibi devam etti. "Şatosunun başına yıkılmasını engellemek için ağabeyinin içki fabrikasında çalışmak zorunda kalan kıskanç bir ikinci oğul."

Kadının iğnesi hedefe biraz fazla yaklaşıncı Gavin irkilmemek için kendini zor tuttu. Titizlikle kayıtsız kalmaya devam etti. "Zamparalık yaptığım bakirelerden bahsetmeyi unuttun," diye yardımsever bir şekilde ekledi.

"Arazimi neden istediğini tam olarak bilmediğimi sanma," diye devam etti, hiç eğlenmeden. "Ama onu alamayacaksın. O yüzden istediğin zaman siktirip gidebilirsin."

Kaba sözlerini çekinmeden kullanması dinleyicileri sonsuz bir neşeye boğdu. Gavin'in içini titreten eğlenceyle savaşması gerekiyordu.

İlk şoku atlattıktan sonra kendi ağzını açtı. "Neden böyle düşünüyorsun genç kız?"

"Sen bir Mackenzie'sin. Nesillerdir bu toprakları Ross ailesinden almak istiyorlar."

"Ya sana Mackenzie olmadığımı söylersem?"

Kadın homurdandı. "Ben daha iyi biliyorum. *Herkes daha iyi bilir.*"

"Yani babam da öyleydi," diye itiraf etti. "Mackenzie Laird, dediğiniz gibi, ve kardeşim Liam da öyle. Ama eğer sizin için bir anlam ifade ediyorsa, kendimi resmi olarak Mackenzie klanından ayırma sürecindeyim."

Ona ihtiyatlı ve şaşkın bir bakış fırlattı, tabancası sonunda bariz merakının ağırlığı altında sarsıldı. "Bunu neden yaptın?"

"Sebepler çoktur ve bana aittir, ama bil ki babanın ölümü de bu sebepler arasındadır."

"Ah." Gözlerini kırpıştırarak bir şüphe kırpıntısını gizledi ama bu Gavin'in beklediği zayıflık işaretiydi. Ve saldırdı.

"Gördüğünüz gibi Bayan Ross, Erradale'i bana satmak onu bir düşmana vermek değil, düşmanınızın düşmanına vermek olur... ve bu bizi dost yapmaz mı?"

Kadın tabancayı ona doğrultup tetiği çekmeden önce bile bir karar hatası yaptığını biliyordu.

Yaşlı öküz Calybrid kısırağının kontrolünü kaybetti ve kısırak onlardan uzaklaştı, adam onu zapt etmeden önce biraz sıçradı ve tepindi.

Silah sesi yine herkesi şoke etti. Onlara doğru dörtnala koşan Callum bile.

Gavin şaşmaz bir gerginlikle bir an dondu kaldı, vücudunda acı ve kan damlası olup olmadığını araştırdı. İkiisiyle de karşılaşmadığında nefes almayı hatırladı.

Kadın aptaldı. Deli. Zerre kadar akli olmayan tetikçi bir zebani.

"*Bu sefer ıskaladım.*" Çekici geri çekti. "Bu ikinci kez olmayacak. Şimdi al. Siktir git. Çekil. *Benim.* Arazimden."

Gavin daha önce hiçbir kadının sesinin bu kadar sert ve yakıcı bir ciddiyet taşıdığını duymamıştı. "Dikkatli ol genç kız," dedi ilk şaşkınlığı kovan öfkeyle gürleyen nabzının sesi üzerine. "Ben kazanmak isteyeceğin bir düşman değilim."

"Daha önce de düşmanlarım oldu." Tabancası adamın kalbiyle aynı hızda kilitli kaldı. "Ve ne öğrendiğimi biliyor musunuz *Lord Thorne*?"

Onun adını söyleme şeklinden nefret etmeye başlamıştı.

"Dikkat etmeniz gerekenler size en yakın olanlardır," diye devam etti. "Kendilerinden başka hiçbir amaçları olmadığı halde dostunuz olmaya çalışanlarla birlikte."

Gavin'in gözleri onunkilerle buluştu ve birbirlerine kenetlendiler. Bir kez bile başka tarafa bakmadı. Nefesi sabitti ve bakışları Loch Lomond kadar berrak ve bir o kadar da soğuktu.

Hayatında ilk kez, bir geri dönüşü yoktu. Esprili bir karşılığı yoktu.

Çünkü genç kız haklıydı. O da aynı dersi olabilecek en korkunç şekilde öğrenmişti.

Bunu ona kim öğretmişti? Merak etti. Bakışlarındaki ürpertinin altında yatan acıyı yaratan aynı kişiydi.

Callum yanlarına yaklaştı ve stratejik olarak tabancasının önüne yerleşti. Sakalının altından gülümsediğini mi yoksa kaşlarını mı çattığını anlamak zordu ama ürkütücü gözlerinin kenarları biraz kırışmıştı. "Gece ayazları başladıktan sonra dağlık bölgede mezar kazmak kötü bir iş," dedi yumuşak bir sesle, sesinde ağır bir İrlandalı tınısı vardı.

"İyi bir noktaya değindin," diye onayladı Alison. "O zaman onu denize atarız."

Gavin bu kez en eski arkadaşının eğlendiğini fark etti ve kendi gözleri de kısıldı.

Callum bu fikri tartıyormuş gibi yaptı. "Mantığınız doğru olsa da, adamın bir kont olduğunu unutuyorsunuz. Onu özleyeceğiz."

"Bundan emin misin?" Kaşlarını kaldırdı.

"En azından annesi tarafından. Onunla birlikte babamın ahır şefi olduğu Inverthorne Kalesi'nde yaşıyor." Callum fok derisinden yapılmış eski bir pelerinin altına gizlenmiş geniş omuzlarını sıvazladı.

Burnunu kırıştırdı ve kaşlarını indirdi. "Hâlâ annenle mi yaşıyorsun?"

"*O benimle* birlikte yaşıyor," diye hırladı Gavin. "*Benim şatomda.*" Neden bu cılız, kaçık, tamamen kötü niyetli kıza kendini açıklıyordu ki? En son ne zaman birinin onu bu kadar kızdırdığını hatırlayamıyordu...

Kardeşinden beri.

"Neden onu Inverthorne'a geri götürmeme izin vermiyorsun?" Callum önerdi.

"İzin vermek mi?" Gavin hayretle tekrarladı.

Mac T re yine omuz silkti. "Babamı ziyaret etmek istiyordum."

Alison başını sallayarak tabancasını kılıfına geri koydu. "Seni bir daha benim topraklarımda yakalarsam Thorne, annen bile cesedini tanıyamaz."

Gavin'in her zamanki hazırcevaplığı ve keskin zekâsı bir karşılık veremeden atını sürüp gitti.

Geri çekilen kadının onu duyamayacağını bilse de, "Huysuz fahişe," diye tükürdü. Dönerek Mac T re'in arkasından atını sürdü, zihni yeni hesaplamalarla dönüyordu. Daha önce hiç Alison Ross gibi biriyle karşılaşmamıştı.

"O iyi." Arkadaşı ona el salladı. "*Et tu*, Callum?" diye uyardı.

Esrarengiz münzevi omuz silkti. "Bana kahvaltı hazırladı," dedi açıklama olarak. Gavin bir an için arkadaşını inceledi ve altın rengi bakışlarının ondan nasıl kaçtığını fark etti. Mac T re'nin ona s ylemediğı bir şey vardı ve bunun nahoş Alison Ross'la ilgili olduğından emindi.

" yle ya da böyle, Erradale benim olacak," diye yemin ederek Demetrius'u d rt nala mahmuzladı. şimdi aceleyle hareket etmenin zamanı değıldi, Bayan Ross da onu buna teşvik ediyor gibiydi. Düşünmesi, plan yapması, zamanını beklemesi gerekiyordu çünkü güzel Alison Ross hem dostlarını hem de düşmanlarını uzak tutmayı öğrenmiş olsa da, muhtemelen daha da değıerli bir dersi öğrenecek kadar uzun yaşamamıştı.

Sabırlı bir adamın uzun süre acı çeken öfkesini asla hafife almamak.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Sevgili Alison,

Avukatınızın sulh hakiminin huzuruna çıkmanız için gerekli belgeleri ekte bulabilirsiniz. Bunlara göre Erradale'de en az bir yıl ikamet etmeniz gerekiyor. Umarım bu sizin için uygundur. Ross'un bekçisinin yokluğunda buranın biraz köhne bir yer haline geldiğini duydum, ancak bu noktada Amerikan alternatifinden daha iyi olduğunu söyleyebilirim. Özellikle de "Ustalar Katliamı" olarak anılmaya başlandığından beri.

Uzun süredir İskoçya'dan uzakta olduğunuz için, size ailenizin geçmişini biraz hatırlatmak istedim, böylece bunu düşmanlarımıza karşı kullanabilirsiniz. İskoçyalılar klancı bir halk olarak bilinse de, Wester Ross'un Mackenzie ailesinin adı bir önceki Laird Hamish Mackenzie tarafından lekелendi. Babanızı bir düelloda yendiğini biliyorsunuz elbette. Amerika'nın batısının aksine, düello İngiltere'de kırk yıldır yasadıdır, ancak İskoçyalılar kendi geleneklerine bağlı kalma eğilimindedir.

Gavin St. James, Lord Thorne, Gavin Mackenzie olarak doğmuştur. Laird Hamish Mackenzie'nin ikinci eşi Eleanor'un oğludur. Kontluğu Mackenzie soyundan değil, büyük amcası çocuksuz öldüğü ve Inverthorne Eleanor'dan ilk doğan oğluna geçtiği için annesinin ailesi St. Hamish Mackenzie'nin Inverthorne'un kontrolünü ele geçirmek için Eleanor ile evlendiği ve ardından gözünü Erradale'e çevirdiği yaygın olarak bilinmektedir.

Lord Thorne, babası gibi şiddet ya da zalimlikle tanınmaz ama vicdansızlığıyla nam salmış bir çapkındır. Kötü gizlenmiş bir ilişkiden sonra

Lord Thorne, ağabeyi Liam Mackenzie'nin intiharıyla sonuçlanan ilk karısıyla, Caligula zamanından beri eşi benzeri görülmemiş bir hedonistik çılgınlık içinde imparatorluğun büyük bir kısmını ve Kıta'nın bir kısmını dolaşmıştır. Ravencroft Markisi olarak da bilinen Laird Mackenzie ile araları açık olsa da, babalarının gizemli ölümü üzerine işletmenin yarısından biraz daha azı ona kaldığı için Ravencroft İçki Fabrikası'nda ustabaşı olarak çalışıyor. Sanırım bu yüzden babasının Erradale'e olan tutkusunu paylaşıyor.

Arazideki varlığınız onun iddiasını tamamen tartışmalı hale getirecektir, bu yüzden Erradale'de istediğiniz kadar kalın. İstersen süresiz olarak. Birbirimize yazabiliriz, sen ve ben, yine de benim Highlands'e ayak bastığımı göreceğinden çok şüpheliyim. Umarım anlarsın. Ne istersen onu yap. Araziyi satın alacak kadar kâr ederseniz, teklifinize her şeyden önce açığım.

Laird Mackenzie uzun bir askeri kariyerden kısa bir süre önce emekli oldu ve bunun üzerine benzersiz vahşeti sayesinde Şeytan İskoçyalı lakabını kazandı. Wester Ross Lordu olarak koltuğunu geri aldığından bu yana geçen birkaç yıl içinde Inverthorne veya Erradale'e herhangi bir ilgi göstermedi, bu yüzden bu konuda ondan tehlike altında olduğunuzu sanmıyorum.

Ama seni uyarıyorum Alison, kendi güvenliğinin için Ravencroft Kalesi'ne asla adım atma. Annen bana tarif edilemeyecek kadar tehlikeli bir yer olduğunu söyledi.

Yakında daha fazlasını yazacağım sevgili dostum.

Seninkiler,

Bayan Grant

*Rollins (Ya da bu size ulaştığında öyle
olacağım, inşallah)*

** * **

Samantha nefret ettiği şeylerin bir listesini çıkaracak olsa, etekle ata binmek tecavüzcülerin, çocuklara ve hayvanlara karşı acımasız olan insanların ve yakışıklı, kibirli İskoç lordlarının hemen altında yer alırdı.

Katiller bu listede daha üst sıralarda yer alırdı... ama bunu biraz düşünmesi gerektiğini varsaydı.

Nasıl biri olduğunu görünce.

Ve kendinden sadece biraz nefret ediyordu.

Eyersiz binmek yerine, eteklerinin atının derisinden toz toplamasını önlemek için bu kez eyeri seçti. Erradale kırlarında, çok sevdiği doru beygirin üzerinde ilerlerken, bir yandan da yargıcın karşısına çıktığında söyleyeceklerinin provasını yapıyordu.

Bu sabah en güzel mavi ipek astarlı yün elbisesini giymiş, ağır saçlarını ensesinde düzgünce örülmüş bir düğüm haline getirmiş ve en iyi şapkasını yerine oturtmaya çalışırken kafa derisine biraz zarar vermişti. Eski bir çalışma masasının üzerindeki bulutlu ayna, başından beri bildiği şeyi, yani hiçbir zaman muhteşem bir hanımefendiye benzemeyeceğini doğrulamıştı.

Alison Ross -*gerçek* Alison Ross- Samantha'nın asla olmayı umut edemeyeceği şekilde kendine güvenen ve sevimli biriydi. Elbette, dörtlüde koşarken hedefi tam on ikiden vurabilir, çit onarabilir, sürüyü damgalamaya yardım edebilir ve buzağı yavrulatabilirdi. Ama asla bir kadının ayaklarının eteklerinin fırırlarının altında hareket edip etmediğini merak ettirecek şekilde yerde süzülmezdi. Çok sayıda hayran talibi tarafından hediye edilen mücevherlerden daha parlak bir şekilde ışıldamak için yaratılmamıştı. Zarif, şık ya da kibar değildi.

O sadece sıksa Samantha Masters'dı.

Kadınlarımın tombul, hoş ve güzel ya da ince, akıllı ve küstah olmasını isterim,

Bennett o çarpık yarım gülümsemesiyle şöyle derdi.

Samantha, merhum kocasını düşündükçe nefesini kesen o tanıdık sızı içini parçaladığında, kesinlikle ikincisiydi, diye düşündü.

Şişmanlamasına yetecek kadar yiyecek hiç olmamıştı. Hoş olmak onu Nevada'da hiçbir yere götürmüyordu. Güzelliğe gelince... Bu kelimenin onu tanımlamak için kullanıldığını daha önce de duymuştu ama diğer tanımlamalar kadar sık değildi.

Mesela yetenekli gibi. Ya da zeki. Çalışkan. Çalışkan. Çevik. Erkeklerin onun ata binişini ya da saman balyası kaldırışını övmesi, elbisesini dolduruşundan daha olasıydı.

Çoğunlukla yapmadığı için.

Bennett pek aldırıyor gibiydi. Tatlı yüzünün kemikli kalçalarını telafi etmek için yeterli olduğunu söylemişti.

Bu şimdiye kadar birinden duyduğu en güzel şeydi.

Saçlarının uzunluğunu ve ağırlığını över, her zaman çıplakken serbest bırakmasını isterdi. Saçlarını göğüslerinin üzerinde gezdirir ve onun üzerindeyken yüzünü saçlarının arasına sokardı.

Büyüdüğü çiftlikten, Smith ailesinden uzaklaşmak için o kadar çaresizdi ki, adamın büyüleyici ağzından çıkan her kelimenin onu övmek için söylendiğine inanmıştı.

Şimdi... karanlık ve nefret dolu şüpheler ve güvensizlikler, onunla ilgili sahip olduğu güzel anıların her birini gölgeliyordu.

Uzun, kalın saçlarını, onu memnun etmeyen bir vücudu örtmek için mi kullanmıştı?

Sevişirken o güzel mavi gözlerine bakmayı seviyorum, derdi. Neden başka bir yere bakayım ki?

Kızın bundan çıkardığı tek şey, adamın gözlerini güzel bulduğuydu.

Şimdi adamın bakacak başka bir şey olmadığını kastettiğinden emindi.

Gresham Zirvesi'ne tırmanan Samantha, toprakları ile Inverthorne arasında uzanan yolu buldu. Nefesini kesen şeyin sadece böylesine yabancı bir güzelliğin manzarası olmasını diledi. Ya da uzakta, kadim ormanın üzerinde yükselen kale kulelerinin mavi-gri taşlarının göğsünü sızlatmasını.

Ama böyle anlarda, çalışmadığı zamanlarda, zihni durmaksızın binlerce rahatsız edici bilinmeyenle çalkalanıyordu.

Ve her biri acıttı.

Nişanlılığı sırasında Bennett, Boyd ve Bradley'le birlikte Smith'lerin sürüsünü sattıktan bir hafta sonra elinde fazladan parayla eve gelmişti. Gerçekten de iddia ettiği gibi sürünün katledilmesine yardım etmek için mi kalmıştı? Giysilerinden yıkadığı kan sığır kanı mıydı?

Yoksa yaptıkları katliam daha sinsiydi?

Samantha önceki gece uyanık yatarken kocasının parfüm kokan gömleğini burnunun dibine soktuğu ve cevaplar istediği günü düşünmüştü. O sırada dört aylık evliydi. Adam ona gülmüş, sonra da sahipleniciliğini övmüştü. Reno'daki her otelin fahişelere hizmet verdiğini ve fahişelerin hepsinin parfüm sıkıldığını çok iyi bildiğini sabırla anlatmıştı.

Fransız züppeleri gibi kokmadan ana caddede yürüyemezsin. Güldü, onu kucağına aldı ve yatağa fırlattı. Bütün kadınlar senin kadar güzel ve temiz kokamaz, sevgilim.

Başka bir seferinde, yakasında allık olduğunu bildiği lekeleri bulduğunda, en iyi gömleğini Bradley'e ödünç verdiğini, böylece bir bara gidip çalışan kadınlardan istediğini seçebileceğini utangaç bir şekilde itiraf etmişti.

Adamın bir yalancı olduğu hiç aklına gelmemişti.

Yirminci yaş gününde onu kaçmaya ikna ettiğinde, onu sadece gözden düşmüş bir Mormon büyüğünün üçüncü karısı olmaktan kurtaran parlak zırlı şövalyesi olarak görmüştü.

Smith'lerin sığırlarını çaldığında ona yardım etmiş, yedi yaşından beri onu iliklerine kadar çalıştırıp yaşlı ve şehvet düşkünü bir adama sattıkları için bunu hak ettiklerini düşünmüştü.

Adam kanun kaçağı olup onu da aynısını yapmaya zorladığında, bunun sebebinin sığır işinin devlet destekli toprak baronları tarafından istila edilmesi ve kendileri gibi adamlar için artık iş kalmaması olduğına gerçekten inanmıştı. Masters kardeşler yaşam tarzlarının sadece tehdit altında olmadığını, öldüğünü de iddia etmişlerdi. Zorbalıktan bahsettiklerinde onlara inanmıştı. Robin Hood gibi, zalimlerin haksız kazançlarını alıp, yerlerinden edilen çiftlik sahiplerini ve artık işleri makineler tarafından yapılan insanları istihdam edecek bir şey başlattıklarını söylemişlerdi.

"İnce ve küstah olabilirsin Sam," diye mırıldandı kendi kendine. "Ama hiç de akıllı değilsin."

Zeki bir kadın kendini bu pislige bulaştırmazdı. "Sam kim?"

"Yüce İsa," diye nefesini tuttu, tabancasını çekti ve daha lanet tamamen ağzından çıkmadan araya giren kişiye doğrulttu.

Silahını görünce Callum ellerini kaldırdı. "Seni korkuttuğum için üzgünüm genç kız," dedi yüzünü buruşturarak. "Buraya gelirken bütün bir alayın beni duyabileceğini düşünmüştüm ama yaklaşana kadar hayaletlerinizle sohbet ettiğınızı fark etmedim."

Samantha ilk kez adamın altın rengi gözlerindeki ürpertici algıdan etkilenmiyordu. Kendisini güneşten ve soğuktan koruduğunu iddia ettiğı yüzündeki siyah kum tabakasının altında genç bir adam olup olmadığını merak ederken buldu. Hatta yakışıklı bir adam. Bu derilerin ve kürklerin altında, uzun bir yaşamı işaret eden zayıf, yırtıcı bir tınısı olduğunu biliyordu. Bakışlarında, altındaki ruhun var olan her şeye tanık olduğunu ve daha fazlasını görmek istemediğini düşündüren tekinsiz, gizli bir acı vardı. Bununla birlikte, onda bir şey çok ... hayati görünüyordu, daha iyi bir kelime bulamıyorum. Belki de hareket etme şekli? En verimli çağındaki bir adamın gevşek bacaklı rahatlığıyla.

"Hayaletler mi?" diye sordu, tabancasını kılıfına sokarken ona şüpheyile bakıyordu.

"Sam adında biriyle konuşuyordun," diye hatırlattı ona basitçe.

O bir hayalet miydi? O tetiği çektiğinde Sam de ölmüş müydü?

Hayır.

"Hayır," diye yüksek sesle tekrarladı kendinden emin bir şekilde. "Ben Sam'im. Amerika'da bana böyle derler." Sırıttı. "Kendi kendime konuşuyordum."

"Sam mi?" diye şüpheyile tekrarladı. "Alison'dan Sam'i nasıl aldın?"

"William'dan Bill'i nasıl elde ediyorsun?" diye karşılık verdi. "Ya da Richard'dan Dick'i?"

"H a k l ı s ı n ." Gözleri erkeksi bir dikkatten çok merakla kadının elbisesinin üzerinde gezindi.

Tipik.

"Bıraktığınız balık için teşekkür ederim." Görgü kurallarını hatırladı. "Senin küçük teslimatların olmadan hayatta kalmak için bir inek kesmem gerekirdi ve bundan kaçınmak istiyorum."

Adam başını salladı ve kadın onun sözlerini olduğu kadar ne demek istediğini de anladığını hissetti. Sabah kapısının önünde beliren yiyecek teklifini takdir etti ama karşılığında isteyebileceği herhangi bir iyilik için ona borçlu olmayacaktı.

"Inverthorne'a babamı ziyarete gidiyordum ve Gairloch'a doğru kilise kıyafetleriyle gittiğinizi fark ettim... yoksa bir düşün mü?"

Samantha bu yalnız adamdan hoşlandığını fark etti. Tipik bir münzeviden beklenmeyecek kadar sosyal zarafeti vardı. Onun iletişim kurma şeklini seviyordu. Eğer bir şey öğrenmek istiyorsa, açıkça soruyordu. Yalnız kalmak isteyebileceğinizi düşünürse, bir kapı açar ve içinden geçmek isteyip istemediğinize karar vermenize izin verirdi.

"Yargıcı görmeye gidiyorum," diye teklif etti. "Lord Thorne'la karşılaşmamızdan bir gün önce Gairloch'tan nazikçe getirdiğiniz mektup ve belgeleri hatırlıyor musunuz?"

"Evet." Kelimeyi rahatça söylemesine rağmen, Samantha her zamanki pelerininin altındaki geniş omuzlarında gerginlik okudu. Ve belki de yoğun bakışında bir keskinleşme.

"Şey..." Tereddüt etti ama büyük bir sır vermediğine karar verdi. "Bunlar Erradale'i elimde tutmak için sulh hakimine sunmam gereken belgelerdi."

"Anlıyorum." Inverthorne'a doğru baktı. "Bir arkadaştan da bir mektup vardı sanırım," diye hafifçe dürtükledi.

"Evet," dedi neşeyle. "Amerikalı arkadaşlarımı özledim ve yalnız kalmamam için bana yazacaklarına söz verdiler."

Alison Ross'tan gelen mektubu okuduktan sonra Samantha, izinsiz giren Lord Thorne'u vurmamak için kendini tutabildiği için bir kez daha kendini tebrik etmişti.

Belki bir şans daha yakalayacak kadar şanslıydı.

Ama önce yerine getirmesi gereken bir söz vardı. Eğer Alison ona araziye ödünç verecek kadar nazıkse, o zaman onu hayatıyla korumakla yükümlüydü... bunun değeri her neyse.

"Bu yargıç senin bir tanıdığın mı, Callum?" diye sordu.

Mac Tíre ona döndü ve başını salladı. "Onun yanında bir delikanlı olarak büyüdüm."

Bu cesaret verici haberi düşünerek gülümsedi. "Nasıl ilerleyeceğimize dair bir tavsiyen var mı?"

Cevap vermeden önce sadece bir süre düşündü. "Aklınızı başınıza toplayın. Bazı insanlar yargıcın yanında bunu yapmakta zorlanır. Ve her şeyden önce şunu unutmayın. Her ne kadar bir ofiste, medeni bir yerde buluşuyor olsanız da, biz erkekler, özellikle de İskoçyalılar, hayvandan biraz daha iyiyiz. Temel doğalarımıza hitap edin ve muhtemelen daha tahmin edilebilir bir yanıt alacaksınız."

Samantha bir an bunu düşündü, bineğini Inverthorne yönüne doğru sürerken onun harika bir yardımda mı bulunduğunu yoksa hiç mi bulunmadığını merak etti. "Neden bana yardım ediyorsun Callum? Sen ve Thorne arkadaş değil misiniz?"

Ona bakmak yerine batıya, Atlantik'in ötesine baktı. Yüzündeki ifade, şapkasının kumu ve gölgesi olmasaydı bile gizemli olurdu. "Evet, öyleyiz. Her zaman da öyle olacağız. Ama bu toprakların Alison Ross'a ait olduğuna inanıyorum. Ve onu korumak için savaşmanıza yardım edeceğim."

"Teşekkür ederim." Samantha düşünebileceğinden çok daha fazla minnettarlıkla dolup taşı.

Kara at Inverthorne ormanında gözden kaybolurken tek cevabı başını sallamak oldu.

Samantha'nın münzeviye karşı beslediği tüm dostane duygular, Gairloch'taki Wester Ross sulh hakiminin ofisine varıp tabeladaki ismi gördüğü anda yok oldu.

Sulh Hakimi ve Sulh Yargıcı. Lord Gavin St. James, Thorne Kontu.

ALTINCI BÖLÜM

Gavin, birisi kapısını öyle bir güçle yumruklayıp açtı ki, kapı duvara çarpıp kırıldığında kafasını kaldırıp bakmadı bile.

Kim olduğunu biliyordu. Onu bekliyordu.

Nefesiyle birlikte kanı da hızlandı ve elindeki hafif titremenin tepkisini açığa vurmasından korktuğu için kalemini yere bırakmak zorunda kaldı.

Alison Ross, rakibine saldıran azgın bir geyiğin tüm incelikli ve hanımefendi tavrıyla ofisine girdi.

Gavin'in boynuzları kilitlemek için bu kadar sabırsızlanması onu şaşırtmıştı.

Dava dosyasında onun adını gördüğü andan itibaren, tüm niyet ve amaçları için, tamamen işe yaramaz olmuştu. Birkaç dava dinlemiş, çoğunu yeniden planlamış ve katibine, genç kız saat iki buçukta karşısına çıkana kadar öğleden sonrasının geri kalanını boşaltmasını söylemişti.

Güzel Alison Ross'la ilgili olarak kendisini rahatsız eden duyguyu tanımlaması öğle yemeğine kadar sürmüştü. Belirsiz, dırdırcı bir rahatsızlıkla başlayan bu his, daha sonra tamamen tüketen bir şeye dönüşmüştü.

Açlık.

Kadınla çok yoğun iki etkileşim içinde, istediğini elde etmek için onu becermeye istekli olmaktan, her şeyden önce onu becermek istemeye geçmişti.

Her şeyden önemlisi, Erradale'den başkası değildi.

"Cehennemin dokuzuncu katında bu at boku yığınının anlamı ne?" diye sordu ve katibine kendisine vermesini söylediği belgeyi eldivenli olmayan elinin bir hareketiyle masasına fırlattı.

"Ah, güzelim," diye selamladı, çok sevdiği yeğenine ya da sevgili annesine gösterdiği sıcaklıkla, bunun onu görünüşte sınırlı olan kendini kontrol etme kapasitesinin ötesinde rahatsız edeceğini bilerek. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ köşeye sıkışmış bir kirpi kadar hoş ve bir porsuk kadar terbiyeli."

"Sana bana öyle hitap etmemeni söylemiştim," diye tısladı. "Benim adım -benim-" Adam masasındaki sandalyeden kalkarken sesi kesildi.

Gavin, kızın gözlerindeki buzulun masmavi bir sıcaklığın sıvı havuzlarına dönüştüğü anı biliyordu...

Onu da becermek istediğini.

Şiddetle reddetmeden önce vücudunun ona verdiği her küçük tepkide arzuyu okudu. Gözbebekleri karardı ve göz kapaklarını kapatmadan önce genişledi. Gür dudakları ayrıldı ve dişlerini birbirine vurup ağzını öfkeli bir tire haline getirmeden önce çenesi gevşedi.

Güzel. Yeteneğini kaybettiğinden korkmaya başlamıştı.

Narin burnu alevlendi ama düşününce, bu uyarılma kadar kızgınlık da olabilirdi.

Güzeller güzeli Alison Ross'la ikisi el ele gitmiş gibi görünüyordu.

"Kendi adını mı unuttun, güzelim?" diye gürledi. "Kendini kandırma, Yabancı bir genç kızın bir İskoçyalıyı yerel kıyafetleri içinde ilk kez görmesi çok sık rastlanan bir durumdur." Sporranını, kiltini ve tuniğini işaret etti. "Ekoseyi tanıdın mı genç kız? Tanımalısın."

Ross'un renklerini göstermesine karşılık olarak öfkeli bir tepki vermesini bekliyordu. Onun yerine gözlerini kaçırdı. "Yargıcın karşısına mahkemede -tanıklarla birlikte- çıkacağımı sanıyordum, onun *ofisinde* değil."

Gavin'in gözleri kısıldı. Bu genç kız gerçekten de kendi klanının renklerini bile tanımayacak kadar Amerikanlaşmış mıydı?

Böyle bir şey olamazdı. Yine de alaycı zihni, kurnaz genç kızın düşündüğünden daha az kolay manipüle edilebileceğini fısıldadı. Onu hafife almasını mı istiyordu? Gerçek niyetini kurnaz bir ciddiyetin ardına mı saklıyordu?

"Ortaya çıkardığım bu yeni... kanıtı tartışmak için özel olarak buluşmamızın ikimize de daha iyi hizmet edeceğini düşündüm." Masanın etrafından dolanırken onun geri çekildiğini fark etmedi ve elini meşhur bir eldiven gibi yere attığı belgelerin üzerine koydu.

"Görünüşe göre büyük büyükbabanız Sir James Ross'un Erradale'i satın aldığı iddiasında bazı anlaşmazlıklar var. Bu belgeler onun burayı kiraladığını iddia ediyor.

Mackenzie klanından doksan dokuz yıllığına. Arazinin bir yüzyıl daha Mackenzie'lerin elinde kalmasını istemiyorsanız, 1 Ocak 1881'de bin pound ödemeniz gerekiyor."

"Ya ödemezsem?" diye sordu, omuzları yakışıklı pelisse pantolonunun kabarık kollarının altında dikleşiyordu.

"Ödeme alınmazsa, Erradale'i Laird Mackenzie'ye bırakacaksınız."

"Siktir. Siktir. *Siktir*." Mırıldandığı küfürlerin titreşimleri siki tepki olarak seğirene kadar teninin üzerinde gezdirdi.

"Bütün Amerikalı kadınlar mı bu kadar kaba, yoksa sadece sen mi böylesin?" diye sordu kısaca, şık sesine sızan boğuk tınıdan yakınlıkla.

Kadın soruyu duymazdan geldi. "Ama bu sana hiç yardımcı olmuyor," diye yüksek sesle düşündü. "Artık bir Mackenzie olmadığını kendin söyledin ve bu yüzden arazi sana değil, kardeşine kalacak."

Gavin masasının önüne yaslanmış, karşısında duran narin kadını inceliyordu. Ona cadaloz demişti. Belki de *kurnaz* daha uygun bir kelimeydi.

Bir hanımefendi olmayabilirdi ama aptal da değildi.

"Özgürlük işlemleri bunlardan çok daha uzun sürecektir." Omuz silkti. "Yani teknik olarak hâlâ Mackenzie klanının bir parçasıyım. Aramızdaki farklılıklara rağmen, Liam'ın Erradale'in bakımıyla bir ilgisi olmadığı gibi, arazi için ödenmesi gereken emlak vergilerini de ödemek istemeyecektir. İçki fabrikasındaki hisselerimi devretme teklifimi memnuniyetle kabul edecektir. Bir bedel karşılığında boynundaki iki değirmen taşından kurtulmuş olacak."

İstenmeyen bir arsa ve istenmeyen bir kardeş, diye düşündü acı acı.

"Elimde bu sözde kira sözleşmesine doğrudan itiraz eden bir satış senedi var." Kadın senedi adama doğru salladı ama adam senede uzanınca senedi elinden kaptı. "Seninle mahkemede savaşıcağım, zamanını ve yerini söyle."

Gülümsemesi sıcak bir bal kadar tatlıydı ve aynı kolaylıkla yayılıyordu. "Aksini gösteren tüm kanıtları sunun ve davanızı Yargıcın kürsüsünde savunun."

Kaşları oldukça sevimli bir bedbinlik gösterisiyle birbirine çarptı. "Ama... ama siz yargıcsınız."

"Och," dedi alaycı bir şaşkınlıkla. "Ben de öyleyim."

Gavin, kızın yakasının altından yükselen rengi izlerken, bu hoş pembenin kızın kıvrak vücudunun ne kadar aşığına yayıldığını merak etti.

"Seni pis, aşığılık sahtekâr!" diye homurdandı, elindeki kâğıtlar parmaklarının öfkelendiğinde kıvrılma eğilimini yüksek sesle protesto ediyordu.

"Ben yasanın hizmetkârıyım, efendisi değil." Etkili olması için eğildi. "Bu bir çıkar çatışması ve sen de bunu *biliyorsun*!"

"Biz burada bu tür şeylerden Amerikalılar kadar endişe duymuyoruz. Kraliyetin hizmetkârlarına da çoğu zaman bu şekilde hizmet edilir."

Kadının mükemmel bir şekilde dikleştirilmiş omuzları çöktü ve adam onun yenilgi ifadesinin altında bir panik parıltısı gördü. "Yapabileceğim bir şey olmalı," dedi, ondan çok kendi kendine, diye tahmin etti.

Başlangıçta fark ettiği içi boş yorgunluk, onun varlığına tepki vermeyi benimsemiş olandan çok daha uykuda olan bir organda bir seğirme ve çekilme yarattı. Gavin'in uzun zamandan beri çok daha az güvenilir bulduğu bir organdı bu.

"Sen bir Ross, ben de bir Mackenzie olmasaydım, Erradale'i satın alma teklifim seni cezbeder miydi?" diye sorarken boş boş göğsünü ovuşturdu.

Ona ihtiyatla baktı. "Bilemiyorum."

İleriye doğru dikkatli bir adım attı ve kız geri çekilmeyince bir adım daha attı. "Babalarımızın düşman olması, bizim de düşman olmamız gerektiği anlamına gelmez," diye düşündü ve uzanıp ipeksi bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırdı. Bu hareket şaşırtıcı derecede tanıdıktı... neredeyse... doğaldı. "Yine de bana satabilirsin güzelim, mahvolmuş bir kadın yerine zengin bir kadın olarak çekip gidebilirsin."

Onun sözlerini dikkatle değerlendirirken alt dudağı ağzının içinde kayboldu. Sonra yavaşça parlak ve dolgun bir şekilde yeniden ortaya çıktı.

Tanrım, ama o da tadına bakmak istedi.

"Bu adil değil... ya da doğru..." diye mırıldandı zayıfça. "Beni bir fiçinin üzerine yatırdın."

"Henüz değil," diye kulağına doğru nefes aldı. "Ama seni satmaya ikna edecekse, seni domaltmaya ikna edebilirim ve-"

"Senin kötü niyetli, küstah baştan çıkarma çabalarına kanmayacağım." Her kelimeyi açıklıkla telaffuz etti. Ondan uzaklaşarak, ikisinin de masaya bıraktığı kâğıda atladı ve ölümcül bir darbe indirmeye hazır bir balta gibi ona doğru salladı. "Bunu kışına sokabilirsin, seni orospu çocuğu."

"Yargıca 'Sayın Yargıç' diye hitap etmek uygun olur," diye düzeltti ve kollarını kavuşturarak kendilerini çok boş hissetmemelerini sağladı.

"Tamam o zaman..." Merkezleyici bir nefes aldı. "Bunu kışınıza sokabilirsiniz, Efendim. Erradale'i kapalı kapılar ardında yapılan bir anlaşmayla ya da bana arka sokak fahişesi gibi davranarak alamayacaksın. Seni bunun için savaşılmaya zorlayacağım."

Kız bunları söylerken, adam kız ofis kapısına sırtını dönene kadar onu takip etti.

"Belki de," dedi, kendini ceylana saldırmak üzere olan bir aslan gibi hissederek. "Görünüşe göre ikimiz de bir kavgadan geri adım atmaya meyilli değiliz."

Adam kapıya uzanıp kapıyı açarken eli kadının kalçasını sıyırdı ve onu kendine doğru çekti. Kadın adamın kolunun altından sıyrıldı ve adamın ulaşamayacağı bir yere gitti ama şapkasını kaybetmeden önce değil.

"Sen *tam bir piçsin*," diye suçladı, eğilip almak için uzattığı fırfırlı şeyi adamın elinden çekip alırken.

"Meşru bir oğul için bunu ne kadar sık duyduğumu bilseniz şaşarsınız."

"Hayır," diye tükürdü, "yapmazdım." Çizmeleri üzerinde döndü ve gevşek çeneli tezgâhtarın yanından hızla geçti.

Gavin onu geri çağırmak için duyduğu rahatsız edici dürtüyü, eteklerinin öfkeli salınışını izleyerek bastırdı. Kendini ayarlayıp yerine otururken tek düşünebildiği, geçen gün giydiği mavi pantolonu özlediği. Üzerine ikinci bir deri gibi boyanmış gibi görünen pantolonları.

Mavi, gözlerindeki ateş gibi.

Tam o sırada aklına mavi ateşin en yakıcı olduğu geldi.

* * *

"Seninle konuşmuyorum." Samantha kapıyı çarptı, açtı, Callum'ın elindeki tavuğu aldı ve sonra bir kez daha çarptı.

"Tuz getirdim," diye seslendi anahtar deliğinden. "Ve kayalıklarda yabani olarak yetişen biraz taze biberiye ve rezene. Ama sadece ben yaparsam geliyor."

Etili tuzlu tavuk düşüncesi ağzını sulandırdı ama zavallı Calybrid'in titreyen sesi anahtar deliğinde onunkinin yerini alana kadar Callum'u şiddetli yağmurdan dışarı davet etmeye karar veremedi.

"Bize kızgın değilsin, değil mi? Çünkü bir kış daha Loc'un güveçte et yemeğini midem kaldırmaz. Kafayı yiyeceğim."

Samantha, Locryn'in alçak sesle verdiği cevabı tam olarak yakalayamadı ama "O zaman kendi yemeğini kendin pişir, seni orospu döneği" gibi bir şeydi.

Samantha sadece yarı ciddi bir iç çekişle kapının mandalını açıp kenara çekildi ve küçük uyumsuzlar geçidinin eski girişe bataklık çamuru ve dondurucu kar yağışı damlatmasına izin verdi.

Keskin dirsekleri ve azmi sayesinde Calybrid önce içeri girdi, kırmızı ve altın rengi eteğinin altında topal dizleri birbirine çarpıyordu. Güvenilir yün tam-o'-shanter şapkasının altından vahşi beyaz saç tutamları çıkıyordu ve çene sakalının tek şeridi yün kazağına su damlatıyordu. Kıl gibi, fazla uzamış kaşlarıyla birlikte bu, "yaşlı keçi" terimine daha gerçekçi bir anlam kazandırıyordu.

Öte yandan Locryn'in bacakları da bir o kadar inceydi ama elma şeklindeki neşeli gövdesi ve güçlü, ağır omuzlarının altında eğiliyorlardı. Samantha onun hayatında gördüğü en nazık, en yakışıklı tombul yüze sahip olduğunu düşünüyordu, bu yüzden titiz somurtkanlığı onu her zaman şaşırtıyor ve memnun ediyordu. Ona öylesine büyük bir şüphecilikle bakıyordu ki, kızıl kaşlarından biri öylesine aşağı düşmüştü ki, kapağı kapanmaya zorladı.

"Orman tavuğu hazırlamak hiç de kolay değil," diye açıkladı. "Belki de bunu kendim yapmalıyım."

Calybrid ellerini Locryn'in omuzlarına koydu ve onu Samantha'nın üzerine bir şiş diktiği büyük odadaki ocakta yanan ateşe doğru yönlendirdi. "Neden turba ve sedir yongalarını ateşin üzerine koyup güzel bir duman çıkarmıyorsun?"

Kış fırtınasının içinden geçtikten sonra ateşin yanında oyalanma ihtimaliyle dikkati dağılan Locryn, "Evet," diye homurdandı ve ateşe doğru ilerledi.

Böylece akşam yemeği rutinleri haline gelmişti. Sığırları güttükleri uzun bir günün ardından dağılan adamlar, ancak hava karardıktan sonra büyük salonun bacasından dumanlar yükseldiğinde yeniden ortaya çıkıyorlardı.

Calybrid, Callum ve Samantha'ya dönerek mırıldandı: "En son bir kuş hazırladığında vücudum onu bir hafta boyunca şiddetle dışarı atmıştı, ne demek istediğimi anladıysanız." Aşırı dramatik bir ürpertiyle Calybrid'in sırık gibi yürüyüşü, ıslak dış giysilerinin büyük salonun kaldırım taşlarına çarpmasıyla kesildi. Önce atkısı, sonra kazağı, onun altında başka bir kazak ve ardından beş adım arayla botlarının her birinden birer tane atıldı.

Locryn, "Onlar gibi her yere bok bırakacaksan dışarıda sığırlarla birlikte yiyebilirsin," diye bağırdı.

"Her zaman çıkarken alırım, değil mi Sam?" Calybrid onun cevabını beklemedi. "Eğer bütün gece dırdır etmeyi planlıyorsan, şu turba tuğlalarından birini ağzına sok."

"Neden benim için değil de Sam için topluyorsun?" Locryn, dizleri şok edici derecede kıllı, kızıl sakallı bir başhemşire gibi görünerek, kederli yumruklarını kalçalarına yerleştirdi. "Bu nezaketi hak etmek için benim yaptıklarımın yarısını bile yapmıyor."

"Oh, havlamayı kes Loc, yoksa Sam seni diğer tavuklarla birlikte kümeste uyumaya zorlar."

Hem eğlenen hem de şaşırان Samantha, Callum'a doğru eğildi ve ağzının kenarından, "Yaşlı evli çiftler gibi didişiyorlar," diye fısıldadı.

"Yaygın kanı onların öyle olduğu yönünde," diye fısıldadı Callum.

"Ah?" Samatha onun imasını çözmesine yardımcı olacakmış gibi dudağını kıvırdı, sonra gözleri kocaman açıldı. "Ohhhhhh," diye daha anlamlı bir ses çıkardı. Kavgaya eden arkadaşlarına dönüp baktığında, ilişkileri, yaşam tarzları ve burada, Erradale'de inzivaya çekilmeleri çok daha anlamlı hale gelince hem yüzünü buruşturdu hem de kıkırdadı. "Hangisi koca, hangisi kadın?"

Callum'un kıkırdaması derin ve hoş bir gümbürtüydü, uzaklardaki Hebridler'in gök gürültüsünü andırıyordu. "Yıllar boyunca Thorne ve benim aramda pek çok spekülasyona neden oldu."

Düşmanından söz edilince Samantha'nın aklına, kaşlarını çatarak pişmanlık dolu bir bakış atan yakışıklı münzeviye duyduğu öfke geldi.

"Yargıcın kim olduğunu bildiğini sanıyordum." Sakalı pişman bir gülümsemeyle ayrıldı ve Samantha sakalına serpiştirilmiş gümüşün henüz gür saçlarına ulaşmadığını fark etti.

"Evet, Amerika'da varsayımlarla ilgili bir deyiş vardır," diye mırıldandı ve küçük kuş leşlerini sıcak ateşin üzerinde şişlemeye koşmadan önce onun ot ve tuz ikramını kabul etti.

"O da ne?" Callum altın rengi gözleri neşe ve zekâyla parlayarak sordu. Bu deyim aşınaydı ve ikisi de bunu biliyordu.

"Seni ve... yani bu durumda sadece seni aptal yerine koyduklarını."

"Kabul edildi, genç kız. Verildi." Kahkahası, bir müzik parçasının melodisine

Samantha'yı ısıtmak için yaktığı odunlar kadar işe yaradı.

fırtınanın onlara ulaşması için tam zamanında doğramayı bitirdi.

Kütüklerin her birinin Lord Thorne'un sırttan yüzü olduğunu hayal etmek ona yardımcı olmuştu.

Balta onları tatmin edici bir kolaylıkla ikiye ayırmıştı.

Mükemmel, çukurlu çenesine ve aptal, yuvarlanan çapağına lanet olsun. Kibirli piç, kadınlar üzerindeki etkisini biliyordu. Zayıf, yırtıcı vücudunu ve hınzır, çarpık sırtışını bir kadının aklını başından almak için nasıl ustaca kullanacağını çok iyi biliyordu.

Bu kadın değil, diye düşündü Samantha akşam yemeğini pişirirken. *Bu sefer olmaz.*

"Anladığım kadarıyla Thorne ile görüşmeniz hiç de iyi geçmemiş?" Callum onun dolambaçlı dikkatinin yönünü doğru tahmin etmişti.

"Güya satış faturasıyla çelişen yüz yıllık bir kira kontratı bulmuş. Gerçi hangisinin sahte olduğunu kimse tahmin edemez. Bana ikisi de meşru görünüyor."

Callum, "Belki de kendinize bir avukat tutmanın zamanı gelmiştir," diye önerdi. Samantha başıyla onayladı. Bunu yapmayı düşünmüştü ama İngiliz ekonomisine aşına olmadığı için Alison'ın ona gönderdiği paranın bir avukat tutmaya yetip yetmeyeceğinden emin değildi.

cömert ya da azdı.

"Callum," diye cüret etti. "Davamı savunmak için yargıcın karşısına çıkacak olsam nereye giderdim?"

"Kraliçe'nin Yüksek Mahkemesi'ne, sanırım."

"Bu celp-te, ilk olarak Sulh Hakimi önünde Ross'un satış senedinin Thorne'un bulduğu kira kontratından üstün olduğunu savunmam gerektiği yazıyor. Ama yargıç Thorne. Bu nasıl adil olabilir?"

"Sulh Hakimi Kürsüsü mü dediniz?"

Samantha, Callum'un ses tonuna sinen güvensizlik notuyla başını kaldırıp et lokantasına baktı.

"Evet."

Samimi gülümsemesi gözlerinin kenarlarını kırıştırdı ve şaşırtıcı derecede temiz dişlerini parlattı. "Thorne'un size söylemeyi ihmal ettiği şey, kendisi baş sulh hâkimi olmasına rağmen, üç adamın üç aylık Sulh Hâkimliği'nde oturduğu ve yetki alanlarının Mull Adası'ndan kuzeye, Lochinver'a kadar uzandığıdır."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu çoğunluğun hükmettiği anlamına gelir. Yargıçların sadece üçte ikisinin sizin lehinize karar vermesine ihtiyacınız var."

Nefesi kesildi. "Bankta başka kim oturuyor?"

"Genç Hamish vatana ihanetten öldürüldükten sonra onun yerine geçen bir İngiliz kontu. Northwalk Kontu, sanırım?"

"Ben More'un Kara Yüreği demek istiyorsun," diye düzeltti Locryn, ateşe bir turba tuğlası daha ekleyerek.

"Ben More'un Kara Yüreği' mi?" diye yankılandı. "Kulağa pek umut verici gelmiyor."

"Mull Adası'ndaki Ben More Kalesi'nin sahibi. Endişelenme genç kız. Makul bir adaletçi olarak bilinir," diye yatıştırdı Callum. "Biraz vicdansız olsa da. Bir Mackenzie piçi olduğu söylenir; ancak genellikle Laird'den emir alır."

"Laird mi?" Samantha kendini travma geçirmiş bir papağan gibi hissetmeye başlamıştı. "Yani..."

"Şeytan İskoçyalı," diye dramatik bir şekilde duyurdu Locryn.

"Laird Mackenzie." Callum ona kınayan bir bakış atarken Calybrid de aynı anda onun bağırsaklarına dirsek attı. "Marki Ravencroft olarak da bilinir. Yurtdışındaki maceralarından döndüğünden beri üçüncü koltuğa oturuyor."

Sam'in uçuş umutları suya düştü. "O zaman iyice battık demektir." Gözünün önüne düşen bir tutam saçı üfleyerek uzaklaştırdı.

"Şart değil," diye ekledi Callum. "Ravencroft ve Thorne nadiren herhangi bir konuda hemfikir olurlar."

"Thorne ilk karısıyla yattığı için mi?"

Mac Tíre rahatsız edici konudan uzaklaştı ve Samantha bir kez daha arkadaşı Lord Thorne'a kendisinden daha fazla sadakat borçlu olduğunu hatırladı. "Şey... eminim bunun bir faydası olmamıştır," diye mırıldandı.

Alçak Thorne'un kulağına söylediği bir şey, ocaktaki ateşin sıcaklığına rağmen tüylerinin istenmeyen bir şekilde diken diken olmasına neden oldu.

Düşmanımın düşmanı benim dostum değil mi?

"Sence bu Laird Mackenzie benim durumumdan etkilenir mi?" diye endişelendi. "Onu çok iyi tanıyor musun?"

Calybrid tavuğun birinden yanmış bir deri parçası kopardı ve Samantha onun elini savurmadan önce parçaladı. "Dorset'ten Gazap Burnu'na kadar herkes bilir ki İblis'le iyi geçinmek istiyorsan

İskoçyalı, karısının seni savunmasını sağlayacaksın," dedi yaşlı çiftlik sahibi bilgece.

"Evet," diye hemen kabul etti Locryn. "Eğer fikrimi soracak olursan, bu onun iri cüssesi yüzünden-" Kollarını göğsünden uzakta tutarak, iri bir göğsü destekleyecekmiş gibi kıvırdı.

"Kalp." Calybrid, Locryn'in bileklerini yakaladı ve aşağı çekti. "Durmaksızın nazik olmasıyla tanınır."

"Evet, öyle." Locryn bileklerini sıırım gibi meslektaşından uzaklaştırmaya çalıştı. "Ama aynı zamanda, alışılmadık derecede cömert bir _."

Calybrid elini Locryn'in ağzının üzerine kapattı. "Ruh," diye bağırdı. "Evin, toprağın, akşam yemeğin ve diğer şeylerin konusunda ne kadar cömert *olursan* ol, onu seversin."

"Hayır!" Locryn, Calybrid'in elini sakalından çekmeyi başarırken aynı anda omuzlarını müstehcen bir salon dansçısı gibi oynattı. "Ben onun büyük-"

Tüm numaraları bir kenara bırakan Calybrid onun kafasına bir tokat indirdi. "Bunun hesabını vereceksin," diye tehdit etti Locryn.

Samantha durmaksızın eğlenerek, "Göğüslerinden bahsediyorsun, değil mi?" diye tahmin etti.

"Hayır," dedi Calybrid, Locryn'in "Evet "inden sadece bir vuruş daha hızlı. "Benim yanımda açık sözlü olabileceğini biliyorsun."

"Kim bu Frank?" Locryn kızıl saçlarını kaşıdı.

"Samimi demek." Samantha güldü. "Sırf kadın olduğum için lafı dolandırmana gerek yok."

"Bunu biliyoruz," dedi Calybrid utangaç bir ifadeyle. "Sadece..."

Locryn, "Sanırım Cal göğüslerin olmadığı için kendini küçümsemiş hissetmeni istemedi," dedi.

Samantha, "Benim de göğüslerim var," diye itiraz etti, sonra üç çift göz şüpheyle etkileyici olmayan topografyayı incelediğinde kollarını göze çarpan düz göğsünün üzerinde çaprazladı.

"Doona fash, Sam." Calybrid onun kaşlarını çattığını görünce aceleyle yarasını sarmaya çalıştı. "Sen çok adilsin."

"Evet," diye onayladı Locryn.

"Gözleri Alt Dubh Gorm renginde." "Tabii, o da var."

"Sadece... kimse senin göğüslerine kaside yazmayacak, hepsi bu."

Locryn, Samantha'ya göre oldukça gereksiz bir şekilde, "Sende hiç olmadığı için," diye ekledi.

Calybrid Locryn'e tekrar vurdu. "Sanki akşam yemeği yemek istemiyorsun, seni aptal öküz."

"Kümes tavuğu göğüslerini kimin almayacağını biliyorum nasıl olsa," diye alay etti, yaşlı ve tuhaf çifte bağışlayıcı göz kırparak.

Samantha cesaretini toplayıp Callum'a baktığında, yakasının altından bir parça pembenin süzülüp sakalının altında kaybolduğunu fark etti. Yine de gözleri güneşte kehribar gibi parlıyordu, iyi bir mizah ve belki de başka bir şeyle.

Gözlerini kaçırmamasına neden olan bir şey.

Serserilerden oluşan küçük operasyonu, dostane bir sessizlik içinde orman tavuğu, yabani yeşillikler ve damlayanlarla yaptığı et suyunu yerken Samantha durumunu düşündü.

Alison'a verdiği söze rağmen, burayı gerçekten kaybetmek istemediğini fark etti. Erradale'de geçirdiği bir hafta içinde buraya aşık olmuştu. Malikânenin kendisi oldukça labirentimsi, her nesil tarafından üzerine bir şeyler eklenmiş gibi görünen, başıboş bir araziydi. Pencereleleri yaşlılıktan dalgalanan, kalın ahşap ve harç duvarlı bu ana salon, daha önce yaşadığı tüm kulübelerden daha büyüktü. Yapının kendisi ise tüm ülkesinden daha eskiydi.

Günlerini, görkemli göllerle örtülü bataklıklarla kaplı kırlarda kilometrelerce uzanan sığırları toplayarak geçirdiği için, evin bakımı ve onarımı için hiç vakti kalmıyordu. Hem geniş ana süit hem de büyük salondaki şömine için odun da ayıramıyordu. Bu yüzden her gece, büyük ocağın dev kaldırım taşlarının üzerine bir sürü yumuşak kürk yuvarlıyor ve ateş ışığının mavi taşlar üzerinde dans eden hayaletlerinin yorgun bedenini uyutmasına izin veriyordu. Bazen bir irkilemeyle uyanır ve sönmekte olan korlardan başka bir şeyin yaratmadığı gölgeler üzerine çökerdi.

Bazen şeytanlarının yüzlerini giyerlerdi. Günahlarının.

Öldürdüğü adamın. Sevdği adamın.

En azından onu sevdiğini düşünüyordu.

Ancak Samantha merak etmeye başlamıştı, eğer Bennett'i gerçekten sevseydi, onun yasını daha derinden tutmaz mıydı? Onu daha sevgiyle hatırlamaz mıydı?

Yaptığı her şeye rağmen tetiği çekemeyecek miydi? Yapmakla tehdit ettiği her şeye rağmen...

Ensesindeki tüylerin farkındalıkla diken diken olduğunu hissetti ve başını kaldırdığında Callum'un yabancı bir haritayı deşifre eden bir haritacının sabit bakışlarıyla onu sessizce incelediğini gördü.

Kuluçkaya yatmak istemediğinden, akşam yemeğinden arta kalanları temizlemek için dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi ve ona pişmanlık duymayan bir sırıtış fırlattı, o da buna kayıtsızca karşılık verdi.

"Callum," diye cüret etti, tanışmalarının hemen ardından görgü kurallarını bir kenara bırakmıştı. "Hep burada mı yaşadın... yani Highlands'de mi?"

Kadının şaşkınlığı karşısında adamın gülümsemesi kayboldu. "Hayır," diye dikkatle cevap verdi. "Aklınıza gelebilecek her yere seyahat ettim. Doğu'dan Arjantin'e kadar. Amerika'ya bile. Buraya daha yeni döndüm."

Samantha kızarak konuyu değiştirdi, seyahatleri sırasında San Francisco'ya gitmemiş olmasını içtenlikle umuyordu. "Yerleşmek için burayı seçmiş olman mantıklı," dedi, fırtınayı, denizi, tavanın yüksek kirişlerini ve taş ocağın ihtişamını kapsayan bir el hareketi yaparak. "Yine de merak ediyorum, neden Dubh Gorm Mağaraları? Neden daha rahat bir yere yerleşmiyorsunuz?"

Gözlerinin derinliklerinde korkunç bir şey ortaya çıktı, eski, içi boş ve sonsuz derecede hüznü bir şey. "İnsanlığa dair her şeyi gördüm ve ne öğrendim biliyor musun?" diye sordu.

"Bu da ne?" diye nefes aldı.

Locryn araya girdi, sesi sıcaktı ve dili viskiden ağırlaşmıştı. "Bir mağarada yalnız yaşamak... daha iyi."

Calybrid uzanıp elini iri yarı adamın dizine koydu ve öyle şefkatli bir hareket yaptı ki Samantha'nın gözleri doldu.

Ağlamak istemediği için gözlerini kırıştırdı ve odağını hâlâ o ürkütücü bakışlarla onu izleyen Callum'a çevirdi. "Bir mağarada tek başına yaşamamanın daha iyi olduğunu," diye mırıldandı.

Endişeli bir melankoli odayı yutmakla tehdit ediyordu ve Samantha bunun kendisini ele geçirmesine izin vermeyi reddetti. Dizlerinin üzerine kalkarak viski şişesini aldı ve sırayla herkesin içkisini doldurdu. "Bunun gibi geceler hariç," dedi kadehini biraz kaldırarak. "Bazılarının sahip olduğundan daha fazla olan sıcak ocaklara ve dolu karınlara."

"Evet." Callum'un keskin gözleri bunu içerken biraz yumuşadı.

"Sam'e." Calybrid viskisini kaldırdı. "Erradale'deki en iyi aşçı."

"Sam'e!" diye yineledi sarhoş Locryn. "Erradale'deki tek aşçı."

"Alison Ross'a," dedi Callum, ona konuşan bakışlarından birini atarak.

Samantha onun donuk yüz hatlarını dikkatle incelerken yüzü kızardı.

Bu, Alison Ross'tan sanki orada olmayan biriymiş gibi ikinci kez bahsediydi.

Sanki esrarengiz adam ona kim olduğunu bildiğini söylemeye çalışıyordu.

Ya da... en azından... onun kim olmadığını biliyordu.

YEDİNCİ BÖLÜM

Kendi güvenliğiniz için... Ravencroft Keep'e asla adım atmayın.

Alison Ross'un korkunç uyarısı Samantha'nın düşüncelerinde yankılanıyor, cama vuran yumuşak yağmurun ve büyükbabanın saatinin metronomik tik taklarının daha hoş seslerini bastırıyordu.

Ravencroft topraklarındaki kırmızı taş kalenin eşiğinden geçmekle kalmamış, iki kat merdiven tırmanmış ve üç yemyeşil koridordan geçerek koyu yeşillerle kontrast oluşturan altın sarısı ve bordo renklerin hakim olduğu bir kabul odasına girmişti.

Bordo, hem kadehindeki Porto şarabına hem de Ravencroft Markizi'nin dağınık saçlarına uyuyordu.

"Beni çağırdığınız için çok memnun oldum." Mena Mackenzie'nin içten gülümsemesi muhtemelen Samantha'nın yirmi dört yıl boyunca tanık olduğu en sıcak, en sevimli ifadeydi. "Erradale'den bir duyuru kartı bekliyordum ve Amerikan toplumunda böyle bir geleneğiniz olmayabileceği yeni aklıma geldi." Leydi Ravencroft'un zarafeti onu hem rahatlatmış hem de son derece rahatsız etmişti. Bu nazıkçe yetiştirilmiş ve son derece asil bir İngiliz hanımefendisi nasıl olur da tüm Avrupa'nın Şeytan İskoçyalı olarak tanıdığı vahşi bir laird ile evlenebilirdi?

Samantha kendini dikkatle Leydi Ravencroft'un şekline değil, muhteşem yüz hatlarına odaklanmaya zorladı, çünkü boynundan aşağı bir bakışın onu gergin bir kıkırdama nöbetine sokacağından endişe ediyordu.

Locryn yanılmamıştı. Şehvetli kadın lüks bir kıvrım bolluğuyla kutsanmıştı. Büyük olasılıkla birileri, bir yerlerde, onun eşsiz göğüslerine methiyeler yazmıştı.

Samantha, Kasım ayının buz gibi çiseleyen yağmurunda at sürmekten sıırıslıkla olmuş bir halde şatonun görkemli kapısında belirdikten sonra, Leydi Ravencroft'un çay yerine ikram ettiği portodan bir yudum daha aldı.

Laird Ravencroft geçici olarak içki fabrikasında alıkonulduğu için, malikânenin hanımı onlar beklerken onu ziyaret etmeyi kabul etmişti.

Zarif, çarpıcı ve şık giyimli olduğunu varsaydığı asilzadenin yanında Samantha kendini hem dikkat çekici hem de rüküş hissediyordu. Bir cevap bulmaya çalışırken Leydi Ravencroft'un meraklı yeşim bakışları altında kıvranmamak için kendini zor tuttu.

"Kartvizitlere hiç ihtiyacım olmadı," dedi dürüstçe, huzursuz bir elini en iyi yün eteğinin lal ve tereyağı sarısı şeritleri üzerinde gezdirdi ve Leydi Ravencroft'un ithal menekşe rengi ipek elbisesiyle karşılaştırmamak için çabaladı. Samantha kalite ve ses açısından ikisini de eteklerine çok benzetiyordu. Biri kaba, sıradan ve pratik, diğeri pürüzsüz, çarpıcı ve görkemli.

"Kocamı neyin tuttuğunu hayal bile edemiyorum." Leydi Ravencroft saate bir bakış attı. "Ama sizi tanıma fırsatı bulduğum için çok memnunum. İnsan her gün Amerikalı bir demiryolu varisiyle karşılaşmıyor. Bana Amerika'nın batısını anlatabilirsiniz. Gerçekten de biz sıkıcı İngilizlerin inandırıldığı kadar vahşi mi?"

Samantha şuruplu portoyu iki gergin yudumda bitirirken, "Elbette olabilir," diye çekindi.

"Siz... Porto şarabı uzmanı mısınız?" Leydi Ravencroft dikkatle sordu.

Samantha omuz silkti. "Eğer 'uzman' sevdiğim anlamına geliyorsa, o zaman kesinlikle öyleyim.

İtiraf etmeliyim ki bunu ilk kez deniyorum."

Leydi Ravencroft'un boğuk, melodik kahkahası Samantha'yı zevkle yıkadı ama Samantha bunun biraz da onun zararına olduğundan şüphelendi. "Lütfen, biraz daha alın o zaman." Koyu egzotik çam reğinde teni olan bir hizmetçiye işaret etti, o kadar şaşırtıcı derecede canlı bir kıyafet giymişti ki, daha iyi bilmeşe çöl gün batımı giydiğini söyleyebilirdi.

"Geçen gece biraz Ravencroft Scotch denedim. Oldukça iyiydi."

"Laird Ravencroft bunu duyduğuna sevinmeyecek mi?" Yine o gülümseme vardı, tamamen büyüleyici ama hiçbir kurnazlık içermeyen bir gülümseme. "Lütfen, söyleyin

Bana kendinizden bahsedin, Bayan Ross. İlgi alanlarınız ve başarılarınız nelerdir?"

Samantha dondu kaldı. Belki de buraya gelmekle büyük bir hata yapmıştı. Kendini San Franciscolu bir sosyetik olarak tanıtmanın zor olduğunu zaten biliyordu, ama şimdiye kadar sadece, kıçlarını silmek zorunda kalmadıkça ipeği yünden ayırt edemeyecek bir grup dikkatsiz adamı ikna etmek zorunda kalmıştı.

Yine de bir hanımefendi... New York dakikasında onun içini görürdü. Bunu tahmin etmeliydi.

"Ben... henüz konuşulacak pek bir şey başardığımı söyleyemem leydim," diye belli belirsiz cevap verdi.

"Bana Mena deyin lütfen. Ne de olsa komşuyuz," diye uyardı Mena yine iyi huylu bir kahkaha atarak. "Sormak istediğim şey, Amerika'da ne iş yaptığınızdı, Bayan Ross? Resim mi yapıyorsunuz, dikiş mi dikiyorsunuz, yoksa özel bir şey mi çalışıyorsunuz?"

Şaşkına dönen Samantha başını salladı.

Mena'nın gülümsemesi ışıltısını biraz kaybetti. "Şarkı söyler misin ya da bir enstrüman çalar mısın?"

"İnsanların beni görebileceği ya da duyabileceği bir yerde değil."

Markiz tekrar denemeden önce birer kadeh daha içtiler.

"Amerikalıların da valsini çok sevdiğini duymuştum..."

Samantha, Mena'nın cümlesi kesildiğinde yüzündeki panik ifadesini gizlemeyi başaramadığını biliyordu. Onu yetiştiren Smith'ler dans etmenin şeytan işi olduğuna inanırlardı. Daha önce hiç bir çiftlik oyununa katılmamıştı.

"Daha çok fiziksel uğraşları mı tercih ediyorsunuz acaba?" Mena şarabını dirseğinin dibindeki narin masaya bırakarak ısrar etti. "Binicilikle ilgili her şeyden hoşlanırım ve yazın harika bir geyik avına ev sahipliği yaparız."

Samantha doğrulurken narin kanepesinin altın kadifesi ceketinin yününü aşındırdı. "Ata binebilirim, iyi olduğum tek şey bu." Biraz fazla hevesle başını salladı, korkuyordu. "Ve ateş edebilirim."

"Harika!" Mena sevinçle iki elini birbirine vurdu ve öne doğru eğildi. "İngiltere'nin güneybatısında küçük bir baronlukta büyüdüm. At binmeyi her zaman en sevdiğim eğlenceler arasında saymışımdır. Bir binicilik öğleden sonrası planlamalıyız."

Bir markizle ortak bir paydayı paylaştığı için mutlu olan Samantha, neredeyse kendisinin de güneybatıda büyüdüğünü ağzından kaçıracaktı. Ama bu itirafı tam zamanında yuttu.

Samantha, "Her öğleden sonra benim için ata binme günüdür," diye açıkladı. "Zamanımı birkaç kiralık adamla birlikte, buradan yok oluşa doğru dağılması on yıl süren sürüyü toparlamakla geçiriyorum."

"Belki de Erradale'de sizi ziyarete gelebilirim," diye önerdi Mena. "Düşündüm de, hasat biteli çok olmuşken ve içki fabrikası bahara kadar oldukça sessizken, eğer sığırlarınızı toplamak için fazladan yardıma ihtiyacınız varsa, birkaç yerel adam Erradale'de iş teklifini hevesle kabul edecektir."

"Yapabilirim." Samantha bu noktada her türlü şüphe duygusunu bir kenara bıraktı, ama Leydi Ravencroft'un yatıştırıcılığından mı yoksa iki kadeh şaraptan mı emin olamıyordu.

Bakışlarını yaldızlı çerçeveli tuvallere ve özenle boyanmış porselenlere dikerek sordu: "Bahsettiğiniz diğer şeyleri de yapabiliyor musunuz? Başka... başarıların da var mı?"

"Evet. Gerçekten de hepsi." Büyük hanımefendi, onun becerisini itiraf etmesinden rahatsız olmuş gibi görünme nezaketini gösterdi ve yumuşak bir seftali allığıyla lekelenirken bakışlarını yemyeşil halılara dikti. Birden sanki aklına bir fikir gelmiş gibi doğruldu. "İlginizi çeken bir şey var mı? Kış ayları burada, Highlands'de yalnızlık çekebilirsiniz ve kocamın görevleri onu bu yıl Ravencroft'a bağladığı için Noel'de Londra'ya gitmeyi planlamıyorduk. Belki hava müsait olduğunda ararsınız ve ben de size bir şeyler öğretebilirim. Laird Ravencroft ile evlenmeden önce bir süre mürebbiyelik yaptım. Eğilimlerinizin ne olabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

Hiç de değil. "En sevdiğin şey nedir?" "Dansa her zaman bayılmışımdır."

Kahretsin. Samantha aniden nemli ellerini elbisesine silmek zorunda kaldı. Düzenli olarak davet edilmeyi beklemiyordu. Ayrıca, düşmanla dans etmesi mi gerekiyordu? Onlar düşman değil miydi? Çünkü şu anda Mena Mackenzie bir arkadaşına çok benziyordu.

Ama... Alison Ross da öyleydi. Bunu hatırlamak zorundaydı. Buraya bir prenses gibi oynamak için değil, düşmanlarından, günahlarından saklanmak ve Erradale'e göz kulak olmak için gelmişti.

Bir uşak markinin beklenenden çok daha uzun süreceğini ve Samantha'nın hava kararmadan Erradale'e dönmesi için kesinlikle zamanında gelmeyeceğini söylediğinde kendini bir şeye adamaktan kurtardı.

"Ah canım, araman boşa gittiği için çok üzgünüm," diye yakındı Mena. "Telafl edebileceğim bir şey var mı? Mackenzie Klanı'nın Leydisi olduğum için bazen Laird Ravencroft benden bazı meseleleri dinlememi ve bu konularda kendisine danışmanlık yapmamı ister. Özellikle medeni anlaşmazlıklara aşinayımdır, eğer özel ihtiyacınız buysa."

Samantha'ya öyle olduğunu zaten bildiğini söyleyen bir bakış attı.

Samantha kaldırabileceği kadar kibarlık gördüğüne karar verdi. "Leydi Ravencroft-"

"Mena, lütfen."

"Kocanızın küçük kardeşi Thorne Kontu'nun arazimi benden çalmaya çalıştığının farkında mısınız?"

"Thorne?" Markiz soluk soluğa kaldı, gözlerini hızla kırıştırdı. "Bu hiç de onun yapacağı bir şey değil."

Mena'nın hakkını teslim etmek gerekirse, Samantha'nın durumunu anlatmasını büyük bir dikkatle dinledi, kanatlı kumral kaşları, hoş ifadesinin yerini sıkıntılı bir ifade aldığı anda aşağı ve aşağı doğru kaydı.

Samantha sözlerini bitirdiğinde, "Terk edilmiş Erradale arazisini talep etmek için evrak doldurduğunu biliyordum," diye kabul etti. "Ama şimdi gerçek sahibi geri döndüğüne göre, sahiplik arayışında ısrar edecek gibi görünmüyor. Özellikle de taciz boyutuna varacak kadar."

"Anlaşmayı kabul edebileceğimi ya da Laird'e bırakabileceğimi, ondan da bir sente satın alabileceğini söyledi."

Markiz kaşlarını çatı. "Bağışlayın ama bu ifadeye aşına değilim."

"Um... pound yerine pennies," Samantha dönüştürdü.

"Anlıyorum. Yanılıyorsam beni düzeltin, ama bunun için size büyük bir para teklif etmedi mi?"

"Biraz." Daha çok şaşırtıcı bir miktar.

"Ve uzun vadede burada kalmak ya da burayı ona satmak istemiyor musunuz? Nedenini sorabilir miyim?"

Samantha bir kez daha, düşman topraklarında diplomatik zemini terk etmek istemediği için yer değiştirdi. Kendine rağmen, heykelsi Mena Mackenize'den hoşlanmıştı. Beklenildiği gibi yaşlı, ağırbaşlı bir başhemşire değildi.

kendisinden daha yaşlı. Kadın iyi ve çok daha dünyevi olmasına rağmen, Samantha'nın içinde var olduğunu bilmediği bir tür boşluğu açan ulaşılabilir bir nezakete sahipti.

Uzun bir süre için sonuncusu olacağının verdiği mide bulandırıcı hisle portosunu bitirirken gerçeği söylemeye karar verdi. "Alınma ama Leydi Ravencroft-Mena, babama Hamish Mackenzie'nin hiçbir oğlunun Erradale'e sahip olamayacağına dair söz verdim..."

Mena'nın pürüzsüz fildişi tenini pişmanlık kapladı ve ona hüzünlü bir gülümseme sundu. "Hiç alınmadım, canım. Bu duyguyu sana çok görmüyorum, kocam da görmeyecek. Babasının kendi halkına karşı işlediği suçları çok iyi biliyor."

Samantha şaşkınlıkla söyleyecek başka bir şey aradı. Bu kadar nazik ve anlayışlı bir cevap beklemiyordu. Aslında, köşeden dikkatle onu dinleyen uzun boylu Doğu Hintli tarafından dışarı atılmayı bekleyerek pelisse'sini kavradı.

"Sulh Mahkemesi toplanmadan önce bu konuyu Lord Ravencroft'la, o da Lord Northwalk ve Lord Thorne'la görüşecek. Sizin ve ailenizin onuru için neler yapılabileceğine bakacağız."

"Çok nazıksınız..." Samantha duraksayarak teşekkür etti. Bir sonraki adımda ne yapacağını bilemediği için aniden ayağa kalktı ve bu da markizeyi aynı şeyi yapmaya mecbur bırakmış gibiydi.

"Önceki teklifim hâlâ geçerli elbette." Mena, Samantha'nın kaz tüyü kadar yumuşak eldivenli sert elini tuttu. "İhtiyacınız olursa sürünüzü toplamaları için size amatör sığır çobanlarından oluşan bir orduyu bizzat teslim edeceğim."

"Memnun olurum." Samantha hanımefendiye bir selam ya da reverans gibi bir şey verdi, ama sonuçta daha az zarıftı ve bir şey hatırlayarak durakladığında uşağı takip etmek için döndü.

"Size başka bir şey sorabilir miyim, Leydi Ravencroft?" "Elbette." Bu soru onu memnun etmiş benziyordu.

"Gal dilindeki 'bonny' hakaretinin anlamını biliyor musunuz? Lord Thorne bana hitap ederken bunu kullanmakta ısrar ediyor ve ben de buna benzer bir hakaret bulmak istiyorum."

Şaşkınlık sırası Mena'daydı, çünkü aklını başına toplaması tam bir dakika sürdü. "Şey, Bayan Ross, 'bonny' kesinlikle bir İskoç kelimesi, ama hakareten çok bir sevgi ifadesi."

"Emin misin?"

"Oldukça eminim," diye ısrar etti gizli bir gülümsemeyle.
"Görüyorsunuz, 'bonny' Gal dilinde güzellik anlamına geliyor."

* * *

Gavin her zaman mükemmel bir avcı olmuştu. Kusursuz bir avcı. Sahra Çölü'nden Kara Orman'a, imparatorluğun ve ötesinin en seçkin *salonlarına* ve kraliyet yatak odalarına kadar, avını eşsiz bir ustalıkla takip ettiği biliniyordu. İşin püf noktasının avını tanımak olduğunu öğrenmişti. Zayıflıklarını ortaya çıkaracak kadar yaklaşmak ve mükemmel, ölümcül bir verimlilikle saldırmak.

Bu bazen kendini gösterişsiz kılmak... koyun postuna bürünmek ve meleyen sürünün arasında onlardan biri gibi vals yapmak anlamına geliyordu. Diğer zamanlarda ise aslan olmak, geniş omuzlar ve geniş bir göğüsle uzun otları yarmak, kapsama alanındaki tüm topraklar üzerindeki hakimiyetinin bilinciyle arazide güvenle dolaşmak anlamına geliyordu. Mutlak gizliliğin gerekli olduğu anlar vardı. Hiç ses çıkarmazdı. Ayak izi bırakmazdı. Gölgeler ve buhardan başka bir şey. Orada ama yine de elle tutulamaz.

Ta ki çok geç olana kadar.

En sevdiği şey av gibi davranmaktı. Kendisinin takip edilmesine, arzulanmasına, peşinden koşulmasına izin verirdi. Sonra, tam avcı onu avlamak için olgunlaştığını düşünürken, rakibinin ağzı açık, şaşkın şaşkın şaşkınlığının tadını çıkararak döner ve saldırırdı.

Bu, kurtlarda olduğu kadar kadınlarda da etkili olma eğilimindeydi.

Birinin kalbini, aynısını size yapmasını beklemeden bir an önce söküp çıkarmanın tatmin edici bir yanı vardı.

Belki de bundan zevk alması onu bir canavar yapmıştır.

Ama Mackenzie ailesinde canavarların kanı dolaşıyordu, değil mi? Birinin soyundan gelmişti. Vücudu kirlenmişti. Adı lekelenmişti.

Annesi mahvoldu.

Başlangıçta, başka bir şey, herhangi bir şey olmayı öğrenirse, aile lanetinin ona dokunmayacağını düşünmüştü. Kendine her şey olmayı öğretmişti. Şair ve prens. Lord ve aslan. Aşık ve avcı. Buhar, duman ve İngiliz parasından önce İskoçlar neydi?

Onlar avcıydı.

Sanatsal becerilerini gözlem, deneyim ve en dikkat çekici öğretmenlerden öğrenmişti...

Acı. Açlık. Başarısızlık.

Bu yeni çiftçilik girişiminin farklı olacağını düşünmekle aptallık etmişti. Ustalaşmadan önce ruhunu parçalayacak bir şey daha olmayacağını düşünmüştü. Yeterince kitap okuyabileceğini, yeterince uzmanla tartışabileceğini ve bu işe, köpürtülmüş bir kontesin poposuna yaptığı gibi kolayca alışabileceğini düşünmüştü.

Neden, diye merak etti nefesini tutarak, *her şey bu* kadar çetin bir savaş olmak zorundaydı? Aradığı her şey neden varlığına böyle bir bedel ödetiyordu? Bu kadar çok insan, ardında bıraktığı yıkıma aldırmadan, kanlı yollarını keserek yaşamlarını sürdürürken ve gökler hâlâ hak etmeyen başlarına bereket yağdırırken. *O* ise bataklığın içinde zor ve istenmeyen olandan başka bir seçenek bırakılmamıştı.

Tüfeğini kaldıran Gavin, küçük kan birikintileri ve benzeri yollarla avladığı avın, tekrar yanına yatmadan önce acı içinde çırpınışını izledi.

"İşler bu noktaya geldiği için üzgünüm," diye mırıldandı.

Canavar, gülünç derecede uzun kızıl saçlarının altından hem nazik hem de temkinli gözlerle ona baktı.

O gözlerde acı ve korku da vardı.

Tuhaf, diye düşündü acı acı, nasıl oluyor da her zaman kaybedecek biraz daha masumiyet kalıyor.

Başka birinin silahından gelen tıkırtı, tetiğe doğru yaklaştırdığı parmağını dondurdu. Gavin daha kadın ağzını açmadan arkasında kimin olduğunu anlamıştı.

Bir şekilde onu hissedebiliyordu. Vücudundaki tüyler onun yaklaşmasıyla havaya kalkıyor ve titreşiyor gibiydi.

"Ah, sensin," diye yakındı.

"Evet, güzelim... benim." William Blake değildi, ama şu anda bir kişilik geliştirecek mizaca sahip değildi, çünkü onunla karşılaştığı için en az onun kadar mutluydu.

"Benim geldiğim yerde, başkasının sığırını kesmek idamlık bir suçtur." Zekice olmasa da alaycı bir tehdidi vardı.

Gavin, iyi bir İskoç kızı olması gereken kişiyi lanet olası, tetikçi bir Amerikalıya dönüştüren o kapitalist Mekke'nin her santimetrekaresine lanet okudu.

"Hiçbir şeyi *kesmiyorum*," diye cevap verdi sıkılmış dişlerinin arasından. Ona sinsice yaklaşmasına izin verdiği için kendine duyduğu öfke, atını yaklaştırırken kanını ısıtan garip beklentiye duyduğu öfkeyi aştı. "Acısına son veriyorum."

"Bu doğru mu?" Arkasından inişi yumuşak zemin örtüsü tarafından boğuklaştırıldı. "Seninle çok uzun süre birlikte olduktan sonra sıkıntıdan bayıldı mı? Bu ilk kez başına geliyor olamaz. Kafasına bir kurşun sıkmak için bir sebep yok."

"Eğer bir kadın benim yanımda bilincini kaybederse, bu genellikle baygınlıktan kaynaklanır. Ya da zevkli bir yorgunluktan." Kadın ona doğru yaklaşırken, Gavin imalı sözlerinin etkisini tartmak için ona baktı ve bir kez daha, hayatında tanıştığı, omuzlarından daha uzun olan bir avuç kadından biri olmasından keyif aldığını fark etti.

Ona gülümsemek istediği için kaşlarını sertçe çattı.

Çıkardığı ses o kadar kadınsı değildi ki, homurtu mu yoksa kahkaha mı olduğunu anlayamadı. "Burada olanın bu olduğunu mu söylüyorsun? Onu sevişerek mi uyuttun?"

Kadının kobalt gözleri kendinden memnun bir neşeyle dans ediyordu ama yine de adam kendini, nadir görülen öğle güneşinin altında Loch Awee'ye duyduğu takdirle onların yüzeyini incelerken buldu.

"Hayır." Bu komik hece acımasız yağmuru kurutmalıydı. "Seamus McGrath üç gün önce bu ormanda kuduz bir geyik tazısı gördüğünü söyledi." Kadim karaağaçların oluşturduğu yüksek gölgelikleri ve ötesini işaret etti. "Sanırım hayvanlardan birini yakaladı."

Önüne geçmeden önce kalçasına yakın bir yerden nişan aldığı tabancasını kılıfına geri koydu. "Sana bunu düşündüren ne?"

Gavin elbisesinin ince kesiminin belinin dramatik girintisini nasıl sergilediğini fark etmemeye çalıştı. Burnunun, kulaklarının ve çillerinin altındaki derinin, titreyen dudaklarını canlı bir kırmızıya boyayan aynı soğukla nasıl pembeleştiğini.

Ne olduğunu anlayamadan, kendi dudağı istenmeyen bir yoksunluk hareketiyle dişlerinin arasına sıkışmıştı.

Onun rakibiydi. Onun avıydı. Ciğerlerinde buza ve hastalığa dönüşebilecek bu havada pelerininin nerede olduğunu merak etmemeliydi. Sırılsıklam şapkasının korumadığı nemli buklelerine yapışan nem taneciklerini takip etmenin zamanı değildi, bir zamanlar gururlu olan tüyü şimdi tereyağı sarısı keçeye karşı ağır ve cansızdı. Koyu renk saçları sırtından aşağıya dökülüyor ve hırslı hareketleriyle birlikte zıplıyordu. O bukleler, bir erkeğin elini çağırıyordu. Onları okşamak istiyordu. Onları test etmek. Başını arkaya sabitleyene kadar parmaklarını onların arasında dolaştırmak ve onun günahkâr ağzını kuşatana kadar-

"Bir ısırık ya da saldırı izi göremiyorum," diye düşündü. "Gerçi bu kadar uzun bir kürkle bunu söylemek zor."

"Buraya bak." Eliyle işaret etti. "Ağzının etrafında biraz köpük var ve çok acı çekiyormuş gibi aralıklı olarak çırpınıyor. Ayrıca ortasının ne kadar şişkin olduğunu görüyor musun?"

"Hmmm." Şapkasını çıkarıp yosunların üzerine atarken, narin yüz hatları dikkatle büzülmüş bir halde hayvana yaklaştı. "Kuduz olduğunu hiç sanmıyorum. Bana öyle geliyor ki-"

Ne yaptığığın farkında olmayan Gavin onun kolunu yakaladı ve kısa bir süre için onu yukarı çekti. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye sordu. "Keskin toynakları ve boynuzlarıyla bir adamı delip geçebilecek o iri canavarın *sallanmaya* meyilli olduğunu söylediğim yeri işaretlemedin mi?"

"Belli ki hiç Teksas longhorn'larıyla boğuşmamışsın."

"Hayır, ama oraya gitmene izin vereceğimi sanıyorsan aptallık ediyorsun." İfadesindeki sertlik ikisini de ürkütmüş gibiydi. Kendisini hiçbir zaman bir kahraman olarak görmemişti ama içinde, uykuda olduğunu düşündüğü çok derin bir yerden gelen koruyucu bir içgüdü kabardı.

Yüz hatları inatçı bir meydan okumayla sertleşmeden önce, ender rastlanan sessiz bir an boyunca şaşkınlıkla ona baktı. "Bırak beni," diye emretti, kolunu çekiştirerek. "Kandıracağın ya da uğraşacağın başka biri yok mu?"

"Görünüşe bakılırsa, yanımda çalışmayı zahmetli bulan tek kadın sensin," diye karşılık verdi.

"Bundan çok şüpheliyim."

Haklıydı, diye fark etti Gavin, eli kızın kolunun tamamına yayılmıştı, öyle ki kolunu çevrelediğinde parmakları birbirine değiyordu. Narin bir kızdı ama

Tam olarak çelimsiz. Pelisse'sinin yününün altındaki sinirler güçle esniyordu. Yine de adam isterse kemikleri şeker gibi parçalanabilirdi.

Gözlerindeki korku parıltısı onun düşüncelerini okuduğu anda ortaya çıktı.

O anda avını tanıdı. Ona karşı aslan olması gerekiyordu. Belki ondan korkarsa kaçırdı. Erradale'i ona bırakırdı. "Böylesine pervasız ve akıldan yoksun bir kadının, onu koruyacak biri olmadan bu dünyada nasıl bu kadar uzun süre yaşayabildiği benim için bir muamma," diye söylendi.

"Beni kimden koruyacaksın, senden mi?" diye sahte bir kabadayılıkla karşılık verdi. "Teşekkürler, ama senden daha iyi adamlar beni kırmaya çalıştı." Kadın tekrar tabancasına uzandı ama adam tüfeğini bırakıp kadının diğer kolunu yakaladı. Kısa sürede onu en yakın meşe ağacına yaslamış, bileklerini iki kolunun arasına sıkıştırmıştı.

Sözleri göğsüne yakın bir yerde takıldı ve soğuk kalabilmek için buz gibi bir nefes almak zorunda kaldı. Hesaplıyorum.

"Hayır, bonny, benden değil. Kendinden."

Burun delikleri alevlendi ve gözleri fırtınalı öfkesini çağıran deniz tanrıçası Li Ban gibi parladı.

"Neden benim için endişeleniyorsun?" diye sordu, kolunu adamın elinden kurtarmaya çalışarak. "Kafama bir tekme yerim ya da yaşlı Bessie tarafından boynuzlanırım ve senin sorunların çözülür. Arzu ettiğin her şeyi elde etmene kimse engel olamaz."

"Arzularım hakkında ne biliyorsun?" Kanı, dondurucu yağmura karşı şaşırtıcı bir his olan sıvı ısı gibi içinden aktı. Her damarı genişledi ve kadının erimiş farkındalığının şaşırtıcı bir güçle içinden akmasına izin verdi.

Yüz hatlarına belirsizlik yayıldı ve gözleri bir kez olsun Erradale'in dudaklarına takıldı, sonra da aşağıya, yağmurun vücuduna boyadığı beyaz gömleğe kaydı. "Erradale'i arzuladığımı biliyorum ve tek ihtiyacım olan da bu-"

Yabancı ve pervasız bir dürtünün peşinden giden Gavin, ağzıyla onun kelimelerini çaldı. Sadece sert ya da kötü sözler söyleyen yumuşak dudakları öpmek için bilinçli bir karar verirken bile, bu hareketin aptalca olduğunu kabul etti.

Erradale konusunda haklıydı. Onu her şeyden çok arzuluyordu ve onunla birlikte gelen *her şeye* sahip olmayı arzuladığını fark etmeye başlamıştı.

Şu anki sahibi de dahil.

Onun ağzını sahiplenirken bile, bunu yapma dürtüsü onu şaşırttı. Genelde imrendiği nazlı, dolgun metreslere ya da peşinden koşmasına izin verdiği bozulmamış bakirelere hiç benzemiyordu. Hafif, kaba ve bir söğüt anahtarının tüm erotik cazibesine sahip dikenliydi.

Ama ağzını onunkine bastırduğunda, her şeyden çok onu susturmak için, yıllarca dikkatle uyguladığı baştan çıkarmanın onu anında terk ettiğini görmek onu üzdü.

Uyarılma, hem nefesini hem de aklını çalmakla tehdit ederek midesini daraltan bir hızla ona saldırdı.

Aklından vazgeçmeyi göze alamazdı. Ona bırakamazdı. Onları uzun otların arasına atar ve sırf ona inat olsun diye ateşe verirdi. Yine de buradaydı, bir elmas kadar sert ve denenmemiş bir yavru kadar belirsiz.

Orada, damlayan meşenin altında, nemli ve birden fazla şekilde donmuş halde durdular. Dudakları kilitli ve hareketsizdi, ancak tamamen amansız soğuktan kaynaklanmayan ortak titremeler vardı.

Gözlerinin kapalı olduğunu fark etti, yüzünü buruşturmadığını umduğu bir şekilde kapanmıştı ve nefesi Porto şarabının tatlı notalarını ve vahşi, sanatsız bir tutkunun vaatlerini taşıyordu.

Bu söz onu şaşkına çevirip sükûnete kavuşturdu.

Hamish Mackenzie'nin ikinci oğlu, Şeytan İskoçyalı'nın kardeşi olarak yaşamak... onun kadar derinden sevmiş ve kaybetmiş biri olarak yaşamak ona çok önemli bir ders vermişti.

Tutku, her şekliyle, bir erkeğin felaketiydi. Şehvet ve açlığa elbette izin verilirdi, çünkü bunlar bedenin işlevleri ve ilkel içgüdülerdi.

Ama *tutku*.

Tutku tüketiyordu. Her şeyi kırmızı bir renge boyuyor, saplantının nesnesi olan tek şeyi net bir şekilde tanımlayabiliyordu. Bu ateşli, gayret uyandıran, şiddetli bir çılgınlıktı ve ne kalbinde ne de hayatında yeri vardı.

En iyisi hiçbir şey hissetmemesi. Sakin kalması. Tüm arzularını kontrol etse de arzular onu kontrol etmese. En iyisi açlıklarını ve şehvetlerini beslesin, böylece tutkuları sonsuza kadar bankada kalsın ve kalbi sürekli soğuk kalsın.

Her kas gibi kalp de kullanılmadıkça körelirdi ve bu gerçeğe çok güveniyordu. Bunca zaman hayatta kalmasının sebebi buydu. Eğer biri sevmiyorsa, nefret de edemezdi. Çünkü her duygu eşit derecede tüketkendi.

Aynı derecede tutkulu.

Ve nasıl olduysa, Gavin kollarındaki kadının çoğunlukla evcilleşmemiş, harcanmamış tutkudan oluştuğunu fark etti. Onun tüm maddesi tutkuyla doluydu. Tadı da öyleydi. Zengin ve egzotik cazibelerle baharatlanmıştı. Adamın her manevrasına onunla karşılık veriyordu. Onu, adamın şövalye neşesi ve bencilce kötülüklerle güçlendirdiği surlara karşı bir koçbaşı olarak kullanacaktı.

Ya ... ya tutku bulaşıcı olsaydı?

Şaşkın bir solukla başını çevirdi ve dudaklarını onunkilerden ayırdı.

Gavin'in öfkeli bir şekilde "Ne sanıyorsun lan sen?" demesi için geçen sürede Gavin kararını vermişti ve bu karar artık onu felç etmiyordu.

Parmakları bileğini bıraktı ve daha önce olmak istedikleri yerde, saçlarında demir attı. Bir sonraki öpücüğü o kadar şiddetliydi ki kızın başını avucuna, elinin tersini de ağaca yasladı.

Dudakları zaten ayrılmıştı ve adam onları daha da bastırdı. Bu bir öpücük değil, bir iddiaydı.

Diliyle yaptığı ilk vuruş yağmur ve tuz tadındaydı. İkinci, daha derine daldırışında ise ince, şurup gibi bir Porto şarabı ve hem arzuladığı hem de korktuğu o işlenmemiş tutkunun ipucu vardı.

Vücudu onu yakından takip etti, temas için can atıyordu. Ellerini kaldırıp zayıf bir dirençle göğsünün kabarıklıklarına doğru güçsüzce bastırsa da, diğer kolunu onun bedeniyle ağacın arasına soktu ve ağırlığını ona doğru itti, onun yakınlığını arzuluyordu. Onun canlılığını. Her zaman gözlerinin arkasından onu yalıyormuş gibi görünen ateşi.

Kadın da onu öptü ama ne yorgun bir soylu kadının eğitilmiş becerisiyle ne de bir bakirenin deneyimsiz şiddetiyle. Öpücüğü, onunla olan diğer tüm etkileşimlerine benziyordu.

Bir savaş.

Onun kazanmasına izin vermeye hiç niyeti yoktu.

Elleri saldırganlıkla adamın yakalarında kenetlendi, küçük yumrukları onu kendine doğru çekti. Kasları kaskatı kesilse de dili, tahmin edebileceği gibi onunkiyle çarpışıyordu. Her yalama ve girdap, her dalma ve geri çekilme, lehte ya da aleyhte sayılan bir puan haline geldi.

Gavin hayatı boyunca bir kadının ağzından hiç bu kadar zevk almamıştı. Ve payına düşenden fazlasını tattığı için bu güçlü bir gerçektir.

Trenden indiği anda onun diğer fetihlerinden farklı olduğunu anlamıştı ama onu gerçekten kollarına alana kadar *ne kadar eşsiz olduğunu* tam olarak bilmiyordu.

Hatalı bir şekilde, ona hayranlık hissi veren şeyin yalnızca onun eşsiz kusurları olduğunu dőřünmüřtü. Aklına gelebilecek her türden kadına sahip olmasına rağmen, onları aynı hayal kırıklığına uğramış bıkkınlıkla hatırlamaya başlamıştı. Onları anımsaması, tüm ağaçların aynı boyut, şekil ve renkte olduğu bir ormana dönüşmüştü. Tüm boğuk inlemeler ve zevk çığlıkları aynı melodiye sahipti. Perde ve perküsyonları mükemmeldi.

Ve mükemmellik peşinde koşan herkesin sonunda hemfikir olduğu gibi, mükemmellik *sıkıcıydı*. Hem tahmin edilebilir hem de yavandı.

Genel olarak, kadınlar söz konusu olduğunda, bunun öyle ya da böyle büyük bir bedeli vardı.

Alison Ross'un hiçbir yanı mükemmel değildi. Kalın ve ağır saçları, çok daha az zarif bir boynu olan bir kadına aitti. Böylesine narin bir çene ve keskin bir burun için fazla geniş ve kurnaz olan gözleri, kınamaya bu kadar yatkın bir kaşla eşleştirilmemeliydi. Çok uzun boylu, çok zayıf, çok kaba ve çok küstahtı.

Tüm bunlar ona bir tür işlenmemiş cazibe, içinde bulundukları ormana çok benzeyen, çeşitli ağaç ve yosun türleriyle, imen ve çiçeklerle bezenmiş bir güzellik veriyordu. Kendi güzelliği, oldukça rastgele, evcilleştirilmemiş kusurluluğu tarafından geliştirildi.

Saatlerce karmaşık olmayan topografyaya bakabilir ve tek bir ağacı yerinden oynatmayı ya da bir ayırı değiştirmeyi dőřünmezdi.

Alison Ross'u takdir ettiği gözler bunlardı.

Sık sık bir erkek gibi konuşmasına, küfretmesine ve at sürmesine rağmen, ona karşı bir kadın gibi hissediyordu, kadınsı ve kırılgan.

Tadının bir kadın gibi olduğu inkar edilemezdi.

Ve yine de... örnek aldığı diğer kadınlardan çok farklıydı. Onun daha tatlı olduğunu söylemek hedefi tamamen ıskalamak olurdu. Daha önce sadece çok sayıda çay içmiş biri için sert bir Türk kahvesi gibiydi.

Bir şok.

Bir vahiy.

Gavin, nadir görülen bir öfke eksikliğiyle yumuşamış dudakların tadını çıkarırken, ikisinin de ne kadar tehlikeli bir zeminde durduklarını fark etti. Tehlikeliydi ünkü

Bir daha asla ayak basmayacağına söz verdiği topraklar. Yararlılıklarını yitirdiklerinde her zaman kaldırılıp ona fırlatılan tatlı saygı ve kırılmanlık taşlarıyla döşenmişti.

Ondan almak yerine, verme dürtüsüne kapıldı. Ona doğru bastırıldı çünkü narin kemiklerine sıcaklık aşılama arzusu kendini koruma ihtiyacının önüne geçmişti. Beltane ya da Samhain'de bir ya da iki genç kızı ağaca yaslamıştı... ve bu zevki hatırlaması için kızın sırtına kabuğun sıyrıklarını bırakmıştı.

Ama bu... bu sıradan, alkolle dolu bir karşılaşma değildi. Ve öyle olmalıydı. Ona hükmetmek istemişti, değil mi? Kendisi, büyük baştan çıkarıcı, bir öpücükle onun inançlarını saklayabilirken, onu nefes nefese ve kemiksiz bırakabileceğini göstermek için.

Sonra da hiç etkilenmeden çekip gidecek ve arazisini alacaktı. Şey... şimdi böyle bir şey olamazdı.

Bu öpücük, kaderlerini yazan yıldızlarda dinamik bir değişimdi. Bir şekilde ruhundan yılları sıyırmış, onu bir avcı ve gezgin olmadan öncesine götürmüştü. Colleen'in kalbinden geriye kalanları göğsünden söküp onu dünyada yalnız bırakmasından öncesine, annesinin kör edilip babasının öldürülmesinden öncesine.

Kardeşi Liam orduya gitmeden önce, böylece Gavin'in kendi çocukluğunu ölüme mahkum etmiştir.

Bu ormanların nazik, hassas bir çocuk için bir sığınak olduğu ve Erradale'in açık arazisinin şimdiye kadar tattığı tek özgürlük parçası olduğu zamanlara.

Zalim babasının onu asla aramayacağı tek yer.

Şimdi Alison'ı kollarına almak, ondan meydan okuma dışında bir tepki koparmak bir şans, bir meydan okumaydı. Kucaklamak istediği bir fırsat.

Reddetmek istediği bir şey.

Ve reddedemeyeceğini biliyordu.

Ona karşı dikkatli olmalıydı. Onun gücünü tanımalı ama yumuşaklığını da onurlandırmalıydı. Narin cildini kendi bıyıklarının neden olduğu sıyrıklar dışında her türlü sıyrıktan korumalıydı.

Ya da dişleri.

Onun herhangi bir parçasını ağzına alma düşüncesi içinde şiddetli bir açlık uyandırdı. Şimdi onun dudaklarının tadına baktığına göre, hepsinin tadına bakmak istiyordu. Onun her parçasını yerken teslimiyet içinde

kıvrınmasını istiyordu. Yumuşak lob

kulağı, boynunun gergin kavisi, göğsünün kabarık tepesi ve nihayetinde tatlı, yumuşak seksi.

Tabancasının kulakları sağır eden sesi ormanın huzurunu bozmadan ve ısınan, gerilen bedenlerini birbirinden ayırmadan önce öpücüğü sadece bir nefeslik bir sürede kesti.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Samantha ürkümüş Lord Thorne'un vurulmadığını anlaması için geçen süreyi -bir kez daha- ağaca yaslanıp soluklanmak için kullandı.

Her şey titriyordu. Uzuvarları, kemikleri, dudakları, vurmali yağmurun altındaki yapraklar. Ayaklarının altındaki toprak.

İlk seferinde doğru nişan alamadığını fark ederek tabancasını kaldırdı, dikkatlice nişan aldı ve tekrar ateş etti.

Bu, şaşkın lordu harekete geçirdi ve onu sırtını ağaca yaslayıp tepki vermeye fırsat bulamadan tabancasını elinden aldı.

Tanrım, çok güçlüydü. Ve hızlıydı.

Bu kadar tahrik olmasaydı korkardı. Lanet olsun.

"*Aklını* mı kaçırdın sen, genç kız?" diye tısladı, gürleyen yüz ifadesi ve kolunun üst kısmına saplanan parmakları onu sarsmasına saniyeler kaldığı konusunda uyarıyordu.

Samantha kabul etmeliydi ki, onun sorusu yerinde bir soruydu ama onun kastettiği bağlamda değildi.

Onu geri öptüğüne göre kesin deli olmalıydı.

Kahretsin, ama o şeytandı. Günahın kişileşmiş hali. Hangi Tanrı bu fiziksel mükemmelliği yarattıysa onun teorik olarak tercih edilen oğluydu. Ve sözde sabah yıldızı gibi, güçlerini kötü, çok *kötü* amaçlar için kullandı.

Yanlış seçimi tamamen doğru gibi hissettirdi. Onun kollarında, ahlaksız bir günah cennet mutluluğuna dönüştü. Ama ne pahasına?

Bedeni mi? Ruhu mu?

Samantha, varlığının en derinlerine kadar ulaşan kasvetli ve katı bir kendinden nefretle kendini azarladı. *Onu* vurmalıydı. Acısına son vermeliydi. Çok sevdiği Colt'u onu kolay lokma sanan birkaç sarhoş kovboydan korumuştı. Gerçi tetiği çekmek zorunda kalmamıştı.

Bennett'e kadar değil ...

Thorne parmaklarını saçlarına dolamak ve dudaklarını daha iyi kuşatmak için bileklerini serbest bıraktığı an, silahını çekip ateş edebilirdi.

Eğer ona olduğu gibi eli yüksek, sahtekâr, bencil, hak sahibi, kibirli bir piç gibi davransaydı, muhtemelen öyle davranırdı.

Ama...

Öpücüğü, onun yapamayacağını düşündüğü bir duyguyu aktarmıştı. Şefkat.

Ve bir erkeğin baştan çıkarmaya çalışırken ifade ettiği o samimiyetsiz, abartılı türden de değildi. Aslında romantik olmaktan başka bir şey değildi. Ama sert öpücüğü ve yumuşak kucaklamasının ikileminde onu büyüleyen bir şey vardı. Dudakları ne kadar büyüleyiciyse, başının arkasını kavrayan eli de o kadar büyüleyiciydi. Diğer güçlü kolu da onu ağacın sert gövdesinden korumak için sırtından yukarı doğru kaymıştı. Bennett'in âdeti olduğu üzere, azgınlığını ona bastırmakla kalmamış, kızışmayı bekleyen bir boğa gibi onu gıcırdatmıştı.

Onun etrafında kıvrılmış gibiydi. Kış yağmurunun ısırmasına karşı sıcak, kaslı bir sığınak gibi. Lezzetli, erkeksi sıcaklık giysilerine nüfuz etmiş, etini yakmış ve bacaklarının arasında tahrik edici bir his havuzunda doruğa ulaşmıştı.

Lanet olsun sana, diye düşündü. Beni zayıf düşürdüğün için lanet olsun sana.

Onu azarlamak istedi. Gitmesine izin vermesini talep etmek. Ona asla unutamayacağı bir dayak atmak istiyordu.

En iyisi şu anda "dil" kelimesini düşünmemesi. Yüzünü buruşturdu.

Bakışını ve jestini yanlış anlamış gibi görünerek, omuzlarındaki tutuşu anında yumuşadı, ancak onu bırakmadı.

Eğer dünyevi ve esprili bir kadın olsaydı, nazlı ve kayıtsız bir şeyler söylerdi. Hem erkekliğini aşağılayan hem de az önce ona yaptıklarından dolayı duyulanmadığını ifade eden bir şey.

Birlikte ne yaptıklarını.

Onun yerine, "Arkadaşın McGrath kuduz geyik tazısı konusunda haklıymış," diye mırıldandı.

İnanılmaz derecede erotik bir İskoçyalı'nın gölge sakalının aşındırdığı dudakları hala karıncalanan ve yanan bir kadın tarafından söylenen muhtemelen en az kışkırtıcı cümle.

Tanrım, ondan nefret
ediyordu. Öyle değil
mi?

Aklını, güçlü omuzları ve gamzeli gülümsemesiyle yıkıcı derecede yakışıklı başka bir adama teslim edemezdi. Bir daha olmazdı. Geçen sefer olanlardan sonra olmaz.

Onunla paylaştığı sıcaklık, dikkatli bir hırsız gibi fırtınanın içine doğru kayıp gittiği için soğuk, giysilerinin katmanlarını daha acımasızca ısıırıyordu.

Çenesiyle onun arkasını işaret etti ve iddiasını doğrulamak için omzunun üzerinden bakarken kaslı boynundaki sarmal ve siniri fark etmemeye çalıştı.

Uzun boylu, bir deri bir kemik kalmış gümüş tazı yan yatmış, iki yarısından kanlar akıyordu. İlk kurşunu onu yarıp geçmişti. İkincisi ise onu kulaklarının arkasından vurmuştu. Zavallı şeyin ölümü bir merhamet olmuştu.

"Tabancamı geri verirseniz memnun olurum, yoksa benden çalmayı planladığınız *başka* bir şey mi var?"

Hakareti, onun şehvetli, öpücükle ısınmış dudaklarındaki son gülümseme kırıntılarını da silip süpürdü.

Kollarını indirdi ve geri çekildi, sanki onun kendi silahını beline sakladığı yerden çekebileceğinden şüpheleniyordu. "Silahlanabilecek kadar akı başında olduğundan emin olana kadar bir süre elimde tutabilirim."

"Bununla ne demek istiyorsun?" diye sordu, öfkesi onun yakınlığını kaybettiğinde kaybettiği ateşin yerini almıştı.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak onun geniş bacaklı duruşunu yansıttı. Sırılsıklam gömleğinin altında mükemmel bir şekilde şekillenmiş bronz teni fark etmemek imkânsızdı. Kollarındaki kasların oluşturduğu oluklara dalma ve yerleşme şeklini de. Böylece Samantha onun lanet olası çekiciliğini görmezden gelmeye çalışırken her zaman yaptığı şeyi yaptı.

Onun gözlerinin içine baktı.

En eski yaprak dökmeyen ağaçtan daha koyu gözler, kehribar izleriyle çevrili-

Lanet olsun.

"Kabul etmelisin ki, bonny, benim yanımdayken küçük silahını kullanmaya çok hevesli görünüyorsun."

"Bu yeni bir olgu *olamaz*."

"Ve dürüst olmak gerekirse, bu benim genel yönüme doğru ikinci kez ateş edişin."

"Sana zaten söyledim." Çılgınca hareketler yapmamak için parmaklarını pazılarının etrafında kilitledi. "Sana nişan alsaydım, delik deşik olurdun."

"Görünüşe göre köpeklerle karşı bir şeyiniz var," diye kayıtsızca devam etti. "Ve herkes sadece sorunluların hayvanlara karşı acımasız olduğunu bilir."

"Şuna bak." Zavallı hayvana bir parmağını sapladı. "Bir deri bir kemik kalmış, ağzından köpükler geliyor ve tüyleri dökülüyor. Az önce sürümden birini *kurtardım*."

"Bunca zamandır acı çektiği için en başta onu bırakmama izin vermeliydiniz."

"Yani bunca zamandır beni bir ağaca yaslayıp taciz mi ediyordun?" Çenesi inatçı bir pozisyonda kilitlendi ve suçluluğunun reklamını yaptı.

Yaptığı yanlışın boyutu kadının konuşma kapasitesini bir dakikalığına çaldı. "Oh, anladım. Bunların hepsi *kadın* olduğum için."

"Bununla hiçbir ilgisi yok-"

"Burada Callum'la birlikte olsaydınız ve o kuduz bir hayvanı öldürseydi, ona aynı saçma küçümsemeyle mi davranacağınızı söylemek istiyorsunuz? Silahını elinden alır mıydın? Neredeyse gülünecek kadar hatalı olan *sen olduğun halde*, ona çizmelerinin altındaki bataklık çamurundan başka bir şey değilmiş gibi mi davranacaksın?"

Çenesi şimdi tam bir erkeksi küstahlık hareketiyle yana doğru açıldı, ama rahat bir nefes aldıktan sonra silahını beline sakladığı yerden çıkardı ve ona uzattı.

"Tepkimi mazur görün, genç bayan. Her gün bir erkeğin öpücüğü silah sesleriyle kesilmiyor."

Samantha silahı aldı, kontrol etti ve kılıfına geri koyduktan sonra, "Eğer nişan almam senin... demir elli, hödük kışının beni o ağaca sıkıştırmasıyla engellenmeseydi, o zaman sadece bir kez ateş etme gereği duyardım," diye cevap verdi.

Onun sözlerini duymazdan gelerek hayvanın yanına gitti ve ciddi bir baş hareketiyle onu inceledi. "İtiraf etmeliyim ki, adil bir atıştan daha iyisin, güzelim."

Kaşlarını çatarak ona temkinli bir şekilde baktı ve yarı yarıya bu kelimenin anlamını hâlâ bilmiyor olmayı diledi.

"Evet... şey... teşekkürler." Eğer ondan nefret etmeseydi, gururu okşanırdı.

Ama o yaptı. Yani değildi.

"Şimdi, gülünecek kadar yanlış derken neyi kastettiğinizi tartışalım." Adam ona şüpheli bir bakış fırlattı.

Kendisini düzeltmesi için ona bir şans verdiği için minnettar olmalıydı. Başka bir an olsa, pençelerini uzatmış bir sokak kedisi gibi üzerine atlardı.

Ama... az önce bir noktadan vazgeçmişti. Ondan af diledi. Belki *yalvarmak* biraz abartılı olurdu ama silahını geri vermişti. Tecrübelerine göre, bir adamın niyetini sorgularken onunla yüzleşmek, hatasını kabul etmesinden çok, elinin tersiyle onu tanıma olasılığını artırıyordu.

Batı'da, bir erkeğin gururunu hesaba katmak, tabancasının iş ucuyla flört etmek demektir. Tam tersi değil.

"Bak," diye yumuşak bir sesle uyardı. "İnek kuduz değil."

Döndü ve parmağının yönünü takip ederek, küçük siyah bir burnun ve iki hantal toynağın emekleyen düvenin altından çoktan çıktığı yere geldi.

"Yüce Tanrım," diye hayret etti. Ona doğru uzandı, sanki kendini unutmuş gibi dirseğini hafifçe kavradı. Dikkati bu manzaradan hiç dağılmadı. "Ne yapacağız? Küçük şeyi çekip çıkararak yardım edebileceğinizi okudum... yapalım mı...?"

Samantha'nın onun dirseğini dostça tutuşu karşısında yaşadığı şoku atlatması gerekenden daha uzun sürdü. İnsanlar -erkekler- ona bu şekilde dokunmazlardı. Kayıtsızca. Nazikçe.

Hoşuna gitti.

Boğazını temizleyerek cevap verdi. "Başı belada olmadığı sürece, gerçekten gerek yok. En iyisi bunu kendi başına yapmasına izin vermek."

"Sana başı dertteymiş gibi mi görünüyor? Nasıl anladın?" diye sordu, dikkati tekrar teslimata çekilmeden önce cevap için yüz ifadesini kontrol etmek için sadece bir dakika ayırdı.

Canavarın büyük bedeni bir başka sarsıntıyla sarsıldı ve kadın içgüdüsel olarak itti ve küçük yaratık omuzlarına çıktı.

"Hiç sorun yok," diye memnuniyetini belirtti. "Çok iyi gidiyor."

"Evet. Evet, bu iyi." Nazik ve minnettar bir jestle dirseğini sıktı, yanağında bir zevk çukuru belirdi.

Bırakmadı.

Samantha hızlı ve dağınık doğumu izlemek yerine Thorne Kontu'nu ağzı açık bir kuşkuyla izledi.

Uyanık bir endişe onu kibirli, alaycı bir İskoçyalıdan çok çok daha genç birine dönüştürmüştü. Olayı biraz heyecanlı, neredeyse... çocuksu bir merakla renklendirilmiş bir konsantrasyonla inceledi. Onunki gibi sert ve erkeksi yüz hatlarında bu ifade son derece sevimliydi.

Yeni anne yeni çıkan buzağısını yalayarak temizlemeye başladığında Samantha o anki dikkat dağınıklığıyla yüzündeki tiksinti ifadesine hafifçe gülmekten kendini alamadı. Burnuyla cesaret verici bir şekilde onu dürtüyordu.

"Bir kedi ya da yavrudan biraz daha sümüksü, değil mi?" dedi burnunu muzipçe kıvrarak.

"Sakin bana Inverthorne Lordu, büyük avcı Gavin St. James'in midesinin bulandığını söylemeyin," diye takıldı. "Hanımlar ne diyecek?"

Adamın mahcup gülümsemesi kadının karnında bir sürü kelebeğin uçuşmasına neden oldu. "Kan ve sakatat bir şeydir, bu... başka bir şey."

Sessizliğe gömüldüler,

Gerçi Samantha küçük kırmızı yaratığın ayağa kalkması için tezahürat yaparken yalnız olmadığını düşünüyordu. "Sanırım daha iyi bir şey. Hayat almak yerine hayat vermek," diye mırıldandı dakikalar sonra, o kadar alçak bir sesle ki Samantha yüksek sesle konuştuğunun farkına varıp varmadığını merak etti.

Soğuk ve ıslak hava artık onların bir parçası olmuş, iliklerine kadar işlemişti. Kat kat giyinmesine rağmen Samatha daha önce böylesine yaygın bir soğuğa maruz kaldığını hatırlamıyordu. Adamın sadece bir gömlek ve pantolonla nasıl idare ettiğini hayal bile edemiyordu.

Gizleyemediği şiddetli bir ürperti dikkatini çeken adam ona döndü. "Pelerinin nerede, genç kız?"

"Kirlenmişti, ben de dün gece yıkadım ve dün gece fırtına çıkana kadar fark etmediğim çatıdaki bir sızıntının altına aptalca bir yere astım," diye itiraf etti üzüntüyle. "Erradale'den ayrıldığımda yağmurun geçtiğini sanmıştım. Yün pelerininin yeterli olacağını düşünmüştüm."

"Yayla havası azgın bir aygır kadar huysuzdur," dedi ve birkaç karanlık ağacın yanından geçerek atını bağladığı alçak dallı bir meşeye doğru yürüdü. Heybesinden çıkardığı kuru, katlanmış bir pelerinle geri döndü. "Bir an mavi gökyüzü, bir saat sonra bir deniz fırtınası tarafından kovalanabilecek kafa karıştırıcı sis."

"Peki ya sen?" diye itiraz etti adam pelerini açıp omuzlarına yerleştirirken.

"Diğer çantamda bir yün var. Ayrıca, bu yol Inverthorne arazisinden geçiyor ve..." Samantha, adamın gözlerinin kuşkuyla daralarak en güzel elbisesinin üzerinde gezinmesini, atılmış şapkasına yönelmesini ve sonra atlarının Ravencroft'a doğru bıraktığı izleri takip etmesini dehşet içinde izledi.

"Neler yapıyordun, genç kız?" Ses tonundaki yumuşak ton, aldatma konusunda eğitim almamış bir kulağa yanlış gelmeyebilirdi. "Bugün Strathcarron'da bir işin mi vardı?"

"Hayır," diye yanıtladı basitçe.

"Ravencroft, o zaman?" Kardeşinin unvanının hecelerini telaffuz etti ve çok dikkatli bir şekilde tuttu.

"Ya yaptıysam?" diye sordu savunmaya geçerek. "Bu seni neden ilgilendiriyor?" "Erradale'i ilgilendiriyorsa, beni de ilgilendirir."

Samantha ona bakmak zorunda kalmamak için birkaç stratejik adım geri çekilerek, "Sanki öyle," diye tersledi. "Erradale her *zaman* benimdir ve öyle kalacaktır." Bunu söylerken bile Samantha bunun yanlış olduğunu biliyordu. Erradale artık onun olduğu kadar kendisine de ait değildi. Yine de, onu ondan uzak tutmak için ölümüne savaşmaya hazırdı. Çünkü adam, onun evi olduğunu düşündüğü şeyi almak için ne kadar derine inmeye istekli görünüyordu.

Ona göz açtırmıyor, geri çekilişine amansız bir ilerleyişle karşılık veriyordu. "Zamanını boşa harcıyorsun. Sana daha önce de söyledim, kardeşim benim lordum değil. İstedığımı elde etmemi engelleyemez."

"Ravencroft'tan henüz özgürleşmediğinizi kendiniz söylediniz," diye meydan okudu.

"Bunun sonuç üzerinde hiçbir etkisi olmayacak." Omuz silkti.

"Öyle değil mi? Sulh Hakimi Kürsüsü'nün üç yargıçtan oluştuğunu bilmemi istemediniz, değil mi? Hâlâ azınlıkta olma ihtimalin olduğunu? Ne, öğreneceğimi düşünmedin mi? Ben

sahip olduğum her Şeyle sizinle savaşmak için elimdeki tüm araçları kullanmaz mıyım?"

Hoşnutsuzluğunu yeterince çabuk gizleyemedi. Hareketler neredeyse belli belirsizdi ama Samantha onları bir çocuğun ilk kitabı gibi kolayca okudu. Gözünün altında bir seğirme. Sa çizgisinde hafif bir gerginlik. Gövdesinin olağanüstü kas yapısında bir dalgalanma. Kadın haklıydı. Onun kendisini çözmesini beklemiyordu. Alison Ross'un Hamish Mackenzie'nin oğullarına olan düşmanlığını biliyordu ve bunun ilk çocuğu Liam için daha da yoğunlaşacağını tahmin ediyordu.

Onu Ravencroft'tan uzak tutmaya yetecek kadar.

"Bu sefer istediğini elde edemeyeceksin," diye ilan etti. "Ben nefes aldığım sürece olmaz."

Adamın tarafsız görüntüsü biraz daha kaydı ve gözlerinde okuduğu Şey onu birkaç adım daha geriye itti.

"Daha önemli olan ne, ge kız? Senin kazanman mı? Yoksa benim kaybetmem mi?" Tasmalı bir saldırganlık aksanına sinmişti. Belirleyici bir savaşın katliamından önce havadaki değişim gibi ince bir uyarı.

Gözlerinin acımasızca güzel derinliklerinde parıldayan cazibenin, zekanın ve baştan çıkarıcı manipülasyonun ardında Samantha, elini tabancasına dayamasına neden olan bir Şey okudu ...

O gözlerde şiddet vardı.

Elinin ince hareketini fark etti, dudaklarının kenarları kaşlarını çatarak gizledi. "Buna ihtiyacın olmayacak, ge kız. Ben kadınları incitmem."

"Evet var," diye karşı ıktı.

"*Asla.*" Gerginlik omuzlarında gök gürültüsü bulutları gibi toplanmıştı ve kadın, adamın nefes alıp verişlerinin kötü tasarlanmış -kuşkusuz unutulmaz- pşmelerinden beri yavaşlamadığını fark etti. "Hayatım boyunca bir ge kıza elimi kaldırmadım," dedi avuçlarını ona açarken öfkeden çok seks içeren bir sesle. "Bu eller ahlaksız etleri okşamaktan başka bir Şey yapmadı. Ya da zevk rpertileri yaratmaktan başka. Kadınlar bu ellerden *korkmaz*, onları arzular. Gcmden korkmazlar, yalvarırlar. Yelpazelerini ve mendillerini düşürürler. Sadece vücuduma dokunmak için bilerek bana doğru koşarlar. Titriyorlar, el sallıyorlar, bayılıyorlar ve kendilerini gln duruma düşürüyorlar. Yatağa attığım kadınlardan yığınla parfümlü mektup ve cevapsız davetiyeler var, bana bir kez olsun yalvarıyorlar

bir gece daha. Bir fısıltılı konuşma daha. Bir şefkatli okşama daha. O yüzden bana bir canavarmışım gibi davranmaya *cüret etme*. O benim babamdı. Bu *da* benim kardeşim. Onlar Wester Ross'un Mackenzie Laird'leridir, hem erkek hem de kadın kanıyla yıkanmışlardır. Ellerim sadece kaygan arzularla ve en kötü rüyalarınızda bile hayal *edemeyeceğiniz* günahlarla kirlendi."

Samantha homurdandı. "Buna gerçekten inanıyorsun, değil mi?"

Beklediği cevap bu değildi, dudaklarının gerilmesinden bunu anlayabiliyordu. "Mutluluğun iniltilerini ve çığlıklarını duydum genç kız, bunların kolayca uydurulduğunu biliyorum," dedi dalgın dalgın. "Ama ıslak coşku dalgası ve benimkinin etrafında titreşen et kusursuz. İnanç, kanıtla birlikte bilgiye dönüşür."

Sözlerinin çağrıştırdığı saf, bayağı imgeler karşısında birdenbire kuruyan dilini yuttu ama ilkeli, haklı bir öfkeyle ileri atıldı.

"Gerçekten yaptıklarınızın kadınları incitmediğini mi düşünüyorsunuz?"

Gözlerindeki hınzır parıltı kötücül bir parıltıya dönüştü. "Onlar istemedikçe olmaz.

"Peki ya tüm o cevapsız mektuplar?" diye meydan okudu. "Eski fetihlerinin soğuk, bencilce reddedilmesinin yoğun bir acıya neden olmadığını mı sanıyorsun? Derin bir yara bırakmadığını mı?"

"Mecazi anlamda konuşma, genç kız, bu duruma uygun değil. Benim gibi bir adamdan gelen bir darbe, küçük bir kızın asla iyileşemeyeceği bir yara bırakır. Bunun farkında olmadığımı sanma. Cevapsız bir mektup gibisi yoktur."

"Ama tutulmayan bir söz de öyle," diye ısrar etti. "Reddedilme ve işten çıkarılma da kendi başına bir zulümdür."

"Ne yapmamı istiyorsun, yatağıma girmeyi başaran her kadınla evlenmeyi mi teklif edeyim?"

"Hiç de değil, *seninle* evlenmeyi en kötü düşmanımdan bile istemezdim. Hiç kimse bir ömür boyu hayal kırıklığına uğramış beklentilerle dolu zorlu derslerden başka bir şey hak etmez."

"Och, lass, zalimliğimde yalnız olmadığımı kabul etmelisin. Dilin bir süngü gibi delip geçiyor."

"Gerçekler nadiren naziktir," diye karşılık verdi. "Ve kendilerini *senin* kısaltılmış ilgilerine kaptıran çok sayıda talihsiz kadının çoğunun uydurma olduğundan şüpheliyim. Sen bir yırtıcısın, Gavin St. James."

"Lord Thorne'dan bahsediyoruz," diye hatırlattı ona mağrur bir sertlikle.

"Bir Thorne olabilir, ama sen değilsin. Benim. Lordum," diye ısırdı. "Mackenzie'yi geleneklere ve *yasalara göre* lordunuz olarak kabul etmiyorsanız, o zaman size benim lordum olarak hitap etmeyi uygun görmüyorum çünkü siz ne nazık ne de asil bir adamsınız. Benim geldiğim yerde, bir adam yüce bir unvanı eğitim, liyakat veya çaba yoluyla kazanmalıdır. İsterseniz buna barbarlık deyin, ama başarılarını ancak yattığı kadın sayısı kadar sayabilen bir adamın önünde dururken bana çok mantıklı geliyor. Ya da kırdığı kalpler."

"*Bana kırık kalplerden bahsetme,*" diye uyardı, ileriye doğru tehlikeli bir adım daha atarak. "Hiçbir kadını benim için geçici bir heves ya da hoş bir sevişmeden daha fazlası olduğuna inandırmadım. Aklında söz verdiğimden daha fazlasını inşa ederse, hata onundur."

Samantha'nın gözleri öylesine gerilmişti ki, inanılmaz güzellikteki yüzü acımasız düzlemler ve keskin açılardan başka bir şeye dönüşmemişti. "Sen bir canavarsın. İhbar ettiğin kişilerden daha tehlikeli birisin. Sen kendini olduğundan farklı gören bir canavarsın."

Ellerini alaycı bir hareketle havaya kaldırdı. "Söyle bana Aziz Ross, senin kınadığın saygını kazanmak için ne yapmalıyım? Benim gibi aşağılık bir şeytan için kalbinde hiç kefarete yer var mı?"

"Ben aziz değilim." Utanç dolu boşluk öfkesinin altında dönüp duruyor ve onu daha da yükseltiyordu. "Şeytanın işini yapmam için canavarların beni ayartmasına izin verdim. İnsanları korkuttum ve incittim. Masum insanları. Senin gibi güzel, güçlü adamların eylemlerini gerçek kötülükle kıyaslamalarını izledim ve kıyaslamada *iyiyi* buldum. Asla yaklaşmamaya söz verdikleri çizgiyi geçene kadar kim olduklarını mazur gördüm. Büyüklerinin günahlarından etkilenmemeye yemin eden ilk asi oğul ya da küçük kardeşin sen olduğunu mu sanıyorsun? Sonunda geçmiş seni yakalayacak ve senin gibi adamlar her zaman yapmamaları gerekirken tetiği çekerler."

Adama öyle bir baktı ki, onun evcilleşmemiş güzelliğinin ötesini, tüm gergin, bronz teninin altında dalgalanan çirkin şiddeti gördüğünü söyledi. "Her ne kadar ellerinin temiz olduğunu düşünmek istesen de, ikimiz de öyle olmadığını biliyoruz. Milyonlarca günahla, binlerce gözyaşıyla, yüzlerce aldatmayla ve belki de yokmuş gibi davrandığın biraz kanla lekelenmişler. Sen bunu görmezden gelebilirsin ama *ben görüyorum*. Kim olduğunu görüyorum."

"O zaman neden beni geri öptün?" diye hırladı.

Samantha nefes nefese kaldığını omuz silkerek gizledi. "Çünkü belki ben de bir canavarım."

Birbirlerine baktılar, her ikisi de soğuk yağmurdan ve buz gibi öfkeden titriyordu. Aralarında şimşek akımları gibi yayılan elektrik tutkusundan, Her birinin bildiği bir fırtınanın esmesi onları silip süpürebilirdi.

Fırtına şiddetlendikçe orman karardı, parlak gözleri gölgeye gömüldü ve kum rengi saçları daha koyu bir tona büründü. Şehvetli ağzının yanındaki oluklardan aşağı akan, boynundaki siniri, köprücük kemiklerini takip eden, saçlarından damlayan su damlaları, uzun zaman önce ruhundan vazgeçmiş meleklerin gözyaşları olabilirdi.

Ona, zaman ve ilerleme tarafından terk edilmiş, bir zamanlar tapınakları olarak kabul edilen ilkel ormanlarda tek başına gizlenen kasvetli bir pagan tanrısı gibi göründü.

Ona acımak, merhamet hissetmek istemiyordu...

Ama sert öfkesinin altından eski bir acı, bir gölün dibinden çıkarılan uzun zaman önce unutulmuş bir ceset gibi su yüzüne çıktı.

"Peki o zaman..." Tüfeğini almak için uzandı ve Samantha silahının kabzasını sıkıca kavradı. "En iyi canavar kazansın."

Başka bir şey söylemeden ona arkasını döndü ve hem ormanın hem de fırtınanın onu gölgelere boğmasına izin vererek uzaklaştı.

Samantha, titreyen, kararsız bacakları üzerinde duran buzağıyı emzirirken tedirgin, bitkin bir merakla sessizce manzarayı izleyen yeni anneyle yüzleşti.

Hem tanımlanabilir hem de şaşırtıcı birçok nedenden ötürü Samantha'nın tek yapmak istediği ağlamaktı. Derin, titreşen nefesler alarak ve dudaklarını sıkıca bastırarak bununla savaştı. Her nasılsa, kafir İskoçyalı'nın hâlâ ormandaki karanlık bir noktadan onu izlediğinden ve onu ağlarken yakalamadan önce tüfeğinden bir kurşun yiyeceğinden emindi.

Buzağı, annesinin yaklaşması üzerine gürültüyle ondan ayrıldı ve donmuş bir belirsizlik içinde ona göz kırptı.

"Sorun değil," diye mırıldandı. "Seni eve götürdüğümüzde akşam yemeğini bitirebilirsin." Kadın kollarını cılız bacaklarına dolayıp onu göğsüne yasladığında, adam sadece bir itiraz sesi çıkardı.

Samantha hayatında ilk kez en güzel ikinci elbisesini kirletmekten yakınıyordu ama Inverthorne topraklarında *sürüsünden* bir tane daha bırakacaksa lanet olsun.

Samantha küçük şeyi eyerinin üzerinden kaldırıp arkasına tırmandığında anne endişeli bir ses çıkardı.

"Peki, hadi o zaman," diye cesaretlendirdi. "Beni düzgünce takip edin, ben de onu geri vereyim."

Erradale'e ulaşp anne ve yavruyu ıssız, köhne kulübelerden birine yerleştirdiğinde ağlama dürtüsü daha çok kaynayan bir öfkeye dönüşmüştü.

Eve dönüş yolu boyunca daha ısrarlı bir başka dürtüyle savaştı ve Callum'un en son sunduğu balığın her şeyi kapsayan aroması burnuna saldırdığında savaşı kaybetti.

Verandada iki büküm oldu, öğürdü ve hak etmediği çiçek tarhlarına doğru kustu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Gavin bu kez Erradale'e çok daha dikkatli yaklaşmış, kırlarda seken silah seslerine karşı temkinli davranmıştı.

Gresham Zirvesi'nin tepesinde çoktan duraklamış ve bir dürbün kullanarak tetik parmağı kadar hain bir dile sahip olan sıırım gibi bir güzelin olası tehlikesini gözlemlemişti.

Callum, Mac Tire Inverthorne'da babası Eammon'a bazı ağır işlerde yardım ettiği için Alison'ın bugün yalnız olacağını söylemişti. Locryn ve Calybrid Pazar günleri içki içmek ve ticaret yapmak için Rua Reidh'e giderlerdi.

Peki ya Bonny? Görünüşe göre dinlenme gününü çitlere sicimle bağladığı birkaç tenekeye ateş etmek için kullanmış. Tabancasının her ustaca atışında delikler açılırken dans ediyor, zıplıyor ve sallanıyorlardı.

Tanrım. Onu etkiledi. Onun ilgisini çekti.

Kahretsin, onu *tahrik ediyordu*. Özellikle de o şaşırtıcı derecede dar mavi pantolonun içinde.

Sadece, örttüğü kadar açığa çıkaran bir kumaşla bacakları uzun bir düşüş boyunca sarmak için uygun bir kız değildi.

Onu gördüğünde hissettiklerini söküp atmak ve Demetrius'un ayaklarının altındaki çamura gömmek istiyordu. Onu her gördüğünde, tarif edilemez cazibesi daha da artıyordu.

Her zaman. Zaman.

Yaklaştıkça atından indi ve bir an için kızın kışını avuçlarken, pantolonunun arkasındaki ceplerin parmaklarına nasıl sığacağını takdir etti. Bir erkeğin, bir genç kızın ellerini tam olarak ne kadar doldurması gerektiğini böyle görmesi pek sık rastlanan bir şey değildi. Hiçbir şeyi gizlemek ya da güzelleştirmek için garip bir düzenek, büstiyer, fiyonk ya da kombinezon giymiyordu.

Ve onun mutlak ilgisini çekmek için bunu yapmasına gerek yoktu. Kalp şeklinde bir kıcı olduğunu fark etti.

Anlaşıldığı üzere en sevdiği tür.

İkinci tabancasını da uzağa boşalttıktan sonra erkek şambray gömleğinin cebine uzandı ve altı mermi çıkardı.

Güneş, toplanmakta olan fırtına bulutlarının ardında batıya doğru alçalmaya başlamıştı ama bir an için öğleden sonra nadir ve gurur verici bir altın rengiyle parladı.

"Bu meşhur Lord Thorne değil mi?" Yeniden doldurmak için hazneyi yana çevirdi.

"Kötü şöhretli olmak görünmez olmaktan iyidir." Karşılığında mavi bir öfke parıltısı bekleyerek göz kırptı.

"Şart değil," diye mırıldandı sadece.

Gavin, bir eldivenden ziyade beyaz bayrak indirmeye gelmiş olsa da, sözlü danslarını dört gözle beklediğini fark etmişti.

Bu yüzden cevabındaki melankoli notası onu şaşırtmıştı. Neden hâlâ ona doğru bakmamıştı?

Gavin ona doğru yaklaşırken, teneke hedeflerin sallandığı kuzey çitini taradı. "Böyle ateş etmeyi sana kim öğretti?"

"Babam." Onun kıvrak parmaklarının bir tabancayı doldurmayı nasıl garip bir şekilde erotik gösterebildiğini asla bilemeyecekti. Belki de oldukça fallik olan şaftları yuvalarına sokan oydu. Mükemmel uyum.

Mükemmel bir silah.

Akıllıca davranarak hiçbir şey söylemedi ama kızın yüz ifadesini yakalamak için tam zamanında ona baktığını görecektik kadar şanssızdı. "Bu seni şaşırttı mı?"

"Birazcık."

"Neden, baban benimkini düello tabancasıyla öldürdüğü için mi?"

Onun gözlerine bakamayınca, batıdan esen rüzgârın, deri bir tangayla arkasına sabitlediği uzun saçlarını savuruşunu izledi, parmakları ipeksi tellerin arasından geçerken kıvrıldı. "Şey... Bahsetmeyecektim..."

"Sanırım ondan daha fazla pratik yapıyorum," dedi duygusuzca.

Nedenini anlayabiliyordu. Geçmiş tekerrür ederse, savaşmak için elinden geleni yapması mantıklıydı. Kazanmak için.

"Kabalık etmek istemem ama." İkinci tabancayı aldı, uzun parmakları tekrar aynı göğüs cebinde kayboldu. "Ama ne sikim

benim topraklarımda ne yapıyorsun?"

Tanrı onu korusun, çok güzeldi.

"Seninle barış için ağlamaya geldim, genç kız. Ve..." Kaba davranışı için özür dilemek istemişti. Ormanda ona yaklaşıp bir öpücük çaldığı için.

Ama öyle görünmüyordu. Çünkü, lanet olsun ki, pişmanlık duyamıyordu.

Esinti soğuktan acıya dönüştü ve omuzlarından başlayıp kıvrak bedeninden aşağı yuvarlanan bir ürperti hissetti.

Meme uçlarının büzüştüğünü biliyordu. Ve Tanrım, onları ısıtmak için neler vermezdi.

Diliyle.

"Mantıklı bir şekilde konuşmaya geldim. Belki bu sefer silahlar olmadan." Kızgınlığının sesindeki heyecanı bastırmasına izin verdi.

"Eğer gerçekten mantıklı konuşuyorsanız, silahlarım konusunda endişelenmenize gerek yok."

Temkinli ve pratik bir özür dilemek için ağzını açtı ama ağzından çıkan şu oldu: "Neden buradasın genç kız? Hava soğuk ve gri, affetmiyor. Ailenin evi etrafına yıkılıyor. Burayı tekrar bir araya getirmek kolay olmayacak."

Dördüncü mermide durakladı ama yine de ona bakmadı. "Önemli olan hiçbir şey kolay değildir," dedi yeniden doldurmaya devam ederek.

Tanrı aşkına. Ona saygı duymaya... başlamıyordu, değil mi?

Kendi ürpertisiyle savaşıyor, kendini toplamak için arkasını döndü.

"Hakkımda ne duymuş olursanız olun, ben varlıklı bir kadın değilim," diye itiraf ederek onu şaşırttı. "Annem öldükten sonra... üvey babam tarafından mirastan mahrum bırakıldım. Erradale'den başka hiçbir şeyim kalmadı. Buraya *ihtiyacım var*. Anlıyor musunuz? Hayatta kalmak için buraya ihtiyacım var."

Ona doğru döndü. "*Hayır*. Hayır, yapamazsın. Bunun için sana koca bir servet ödeyecekken olmaz. Hayatın boyunca sana yetecek kadar. Nereye gitmek istersen. Bazı yerlerde çocukların bile krallar gibi yaşayabilir. Torunların bile."

Kadının iri, solgun gözleri nihayet onunkilere baktığında adamı susturdu. Bakışlarındaki kararsızlık, boğazının güneyinde bir yerlerde bir parça umudun alevlenmesine neden oldu.

"Diyelim ki sana sattım. O zaman ne *yaparım*?"

"Ne istersen."

"Ama yalnız olurdum. Kimsem olmazdı."

"Bunun şimdikinden ne farkı var?" Soruyu ağzından kaçırdığı anda pişman oldu. Daha önce hiç görmediği bir bitkinlikle onu inceliyordu. Mavi alevlerin ve ekşi bir kelime dağarcığının ardına gizlediğini bilmediği bir ıssızlık.

Birden kendini iki ayak üzerinde yürüyen en büyük bok gibi hissetti. "Bende Locryn ve Calybrid var," dedi sessizce.

"Peki ya on yıl sonra onlar gittiğinde ne olacak?"

Bu, ağzının köşelerine özlediği gülümsemenin bir imasını geri getirdi. "Bence onları hafife alıyorsun."

"Sana bunu vereceğim." Kıkırdadı.

"Callum var." Omuz silkti. "Birinin onu ara sıra mağaralardan dışarı çıkarması gerekiyor."

Gavin'in gülümsemesi bir anda acı içinde öldü. Callum'a sahip olduğunu mu ima ediyordu... yoksa ona *sahip olduğunu mu*? Onu o mağaralardan hangi yolla çıkarmıştı? Callum'u uzun zamandır tanıyordu ve adam hiçbir zaman etek peşinde koşan biri olmamıştı.

Ama Alison Ross etek giymiyordu.

Onlar...?

Midesinin derinliklerinde hastalıklı bir karanlık kıvrıldı ve içinde çalkalanan sorunun açgözlü bir talep olarak kaçmaması için dudaklarını birbirine bastırdı.

Onun düşüncelerinin yönünden habersiz, uzaktaki otlakta sıralanan sığırları ve yuvarlak ağıldaki yeni anne ve buzağıyı inceledi. "Hayatım boyunca bir şeylerin olmasını beklediğimi hissettim. Geleceğin boş çölüne huzursuz bir çaresizlikle bakıyordum ve asla benim olan bir yol bulamıyordum. Burada bir amacım var. İyi olduğum bir şey. Güvenli bir yuva..." Düşüncenin uzaklaşmasına izin verdi.

"Peki ya bu kırlarda dolaşan hayaletler? Kaybettiklerinizin hatırlatıcıları." Ailesinin ona yaptıklarını.

Adamın şaşkınlığı karşısında kadın omuz silkti. "Geçmiş sadece gittikçe büyüyen ve uzaklaşan bir yer... her şey karanlık değil. Erradale'de benim için hayaletler yok. Potansiyeli var. Şu anda gerçekten ihtiyacım olan bir hayat için olasılıklar. Benden almaya çalıştığın bir hayat."

"Senden *satın almak* için. Lanet olsun. Buradaki kötü adam ben değilim." Başparmağını kendi göğsüne sapladı. "O benim babamdı. Gerçekten benim de babamı

günahları için cezalandırılırsın mı?" Yeterince cezalandırılmamış mıydı?

Umursamazca başını salladı. "Kötü adamlara inandığımı sanmıyorum. Kahramanlara da. Sadece insanlara. Gündemleri olan insanlar ve istediklerini elde etmek için yapmaya hazır oldukları şeyler."

Başka bir ortak noktaları daha vardı. Gavin'in bakışları onun gözlerinin altında kalan morarmış yorgunluğu işaret ediyordu ve aniden bu konuda bir şeyler yapmayı arzuladı.

"Erradale'i neden özellikle istiyorsun?" diye sordu. "Bir kaleniz, bir unvanınız, paranız var, belli ki. Çoğu erkeğin uğruna cinayet işleyeceği her şeye sahipsin. Her yerden toprak satın alabilirsin. Neden bu kırık dökük eski yeri istiyorsun?" Tabancasının namlusuyla saçaktaki bir sarkmayı işaret etti.

"Saf ve basit gerçeği mi istiyorsunuz?"

Yüreğini burkan iğneleyici bir ses çıkardı. "Gerçek nadiren saftır ve asla basit değildir. Genellikle zordur. Ben zor gerçeği istiyorum."

Tanrım. Onun güzel olduğunu biliyordu. Küçük, güçlü ve enerjik olduğunu. Bilmediği şey ise onun bilge olduğuydu. Alaycılığa varan bir bilgelik olduğunu fark etti. Bu kadar genç bir kızda böyle bir eğilime kim neden olmuştu?

Gavin onu teklifini kabul etmeye ikna etmek için her yolu denemişti. Dürüstlük dışında her şeyi.

"Acı gerçek şu ki, kardeşimin içki fabrikasını işletmekten nefret ediyorum. Her bahar ekim ve her sonbahar hasat için oraya gitmekten nefret ediyorum. Ravencroft Kalesi tüm hayaletlerimin hâlâ yaşadığı yer ve onu bir daha görmek zorunda kalmayacağım günü özlemle bekliyorum." Güneye, Balach na ba geçidinin tepesinde kamburlaşmış çocukluk evinin ötesine baktı. Yağmurlu bir günde kan akıyormuş gibi görünen kırmızı taşlar, geçmiş Mackenzie Laird'in rezil öfkesinin döktüğü kandı. "İtiraf edeyim, kardeşim Liam sürekli savaştayken o kadar da kötü değildi. Ama şimdi döndüğüne göre..."

Kararlılığı kemiklerinde sertleşti ve çenesini sıkılaştırdı. "Ben hükmedilebilecek bir adam *değilim*. Ne onun tarafından, ne de başkası tarafından. Kendi ticaretimi yapmak istiyorum. Kendi yolumu çizmek istiyorum. Ve Inverthorne'un ormanları kereste için kesilemeyecek kadar eski ve kutsal. Toprakları gerçek tarım için fazla sarp. Erradale bana kendi mirasımı sağlayacak potansiyele sahip. Çocukken bu bozkırlarda durmadan dolaşırdım. Her zaman... benim için bir anlam ifade ettiler."

Gavin onun çıkardığı sesin bir sıkıntı sesi olabileceğini düşündü ama ona tekrar baktığında, gözlerinde okuduğu takdirdi.

Bir kereliğine.

Gerçekten gerçeği öğrenmek istiyordu. Onun verdiği kabul etti. Ve her şeye rağmen, bunu anlatırken yükü biraz daha hafiflemiş gibi hissetti.

"Kardeşim. O gerçek bir Mackenzie. Şiddet yanlısı, eli yüksek bir hödük. Tam bir göt. İtiraf ettiğinden daha çok babamıza benziyor. Ben onlar gibi değilim. Babanın topraklarına göz kulak olurdum. Onlara değer verirdim. Ben-" Tanrım, yalvarmaya çok yaklaşımtı.

"Görünüşe göre tek sorunumuz... Ben de Erradale'den seninle aynı şeyleri istiyorum." Bunu uzlaştırıcı bir jestle söyledi. Sanki bundan pişmanlık duyuyormuş gibi. "Onlar artık babamın toprakları değil. Onlar benim."

"Liam onları senden alırsa olmaz. Yoksa kira kontratını mı unuttun?"

Yüz hatları sertleşti. "Bu sana bağlı, değil mi? Leydi Ravencroft yapmayacağını söyledi."

"Mena Laird değil. O tatlı bir İngiliz kızı ama kocasının acımasızlığını hafife alıyor. Şeytan İskoçyalı gibi düşünmeyi bilmiyor. Dediğim gibi, eğer Erradale'i bana satarsan, Liam'ın hak iddia etmesi durumunda onun için savaşırım ve kazanırım."

"Yapmayacağımı nereden biliyorsun?" Her zamanki mavi ateşi gözlerine geri dönmüştü ve Gavin o ana kadar bunu ne kadar özlediğinin farkında değildi.

"Kardeşimi küçümsüyorsun."

"Belki de *beni* küçümsüyorsun." Dönerek kolunu kaldırdı, nişan aldı ve metrelerce ötedeki asılı hedeflerin her birini vurdu.

Tanrım, bu beklenmedik bir şekilde erotikti.

"Belki de haklısın," diye kabul etti, aniden dikkati dağılmıştı. "Biliyor musun güzelim, hayatım boyunca avlandım. Çoğunlukla tüfek ve okla, ama itiraf etmeliyim ki tabancayı da iyi kullanırım."

Ona bilerek ve sinsice baktı ama omuz silkti ve yedek silahı ona uzattı. "Göster bana."

Meydan okuma soğuk sonbahar havasını ısıttı.

Kanıyla şarkı söyleyen Gavin silahını aldı, sol ayağını geriye attı, eğildi, nişan aldı ve kalan dört hedeften ikisini vurdu.

"Sana ateş etmeyi öğreten adam ufak tefek bir adamdı, değil mi?" demeden önce onu iki saniye boyunca değerlendirdi.

Tahmini onu eğlendirdi, çünkü çoğunlukla haklıydı. "Evet, genç kız, hafif bir İspanyol. Nereden biliyorsun?"

"Çünkü bileğini on beş derecelik bir açıyla içeriye doğru eğiyorsun, ben de öyle yapıyorum, tabancanın geri tepmesini azaltmak için." Uzun, zarif parmaklarını adamın bileğine doladı ve tabanca dik durana kadar döndürdü. "Ne kadar büyük olursan ol, bileğini dik tutabilecek kadar... şey... güçlü olduğunu söyleyebilirim."

"Fark ettiğini sanmıyordum." Ona çapkın bir gülümseme fırlattı ve kendini ayarlama dürtüsüyle savaştı. Keşke "ereksiyon" kelimesini söylemeseydi.

"Şirin olma. Bu sadece acı gerçek."

Evet. Ve ona dokundukça, gerçekten daha da zorlaştı.

"Ayrıca," diye devam etti. "Ateş ettiğiniz şeyle yüz yüze gelerseniz daha isabetli nişan alırsınız." Arkasına geçti ve ellerini kalçalarına koyarak onu hedeflerle aynı hizaya getirmesi için dürttü.

Dudaklarını birbirine bastırarak bir iniltiyi önledi. "Ben büyük bir hedefim genç kız, biri bana ateş ederse kendimi küçültmek için yan dönerim."

"Şimdi sana ateş eden var mı?" Adamın kalçalarını serbest bıraktı ve etrafından dolaştı, zayıf yüz hatlarını düz bir ifade kapladı.

"Hayır, ama bu konuda senin yanında gözümü dört açmayı öğrendim." Kahretsin, neden gülümsemeyi reddediyordu? Onun kızardığını görmeden önce yaşlılıktan öleceğini düşünmüştü ve işte bir sonbahar günbatımı kadar pembeydi ama yine de gülümsemeyi reddediyordu.

"Silahım sende, bu yüzden bir centilmen olacağına güveniyorum." Büyük hata.

"Bana nasıl duracağımı tekrar gösterir misin? Böyle mi?" diye sordu, tüm masumiyeti ve dalgınlığıyla. İleriye doğru bakışı kasıtlı olarak iğrençti, botları bitişikti. Kolu utanç verici bir açıyla bükülmüştü.

"Bu işte gerçekten kötüsün." İşte oradaydı. En azından bir gülümsemenin hayaleti. Onun pozisyonunu tekrar ayarladı, bu sefer önden. Botunu onunkinin arasına soktu. "Bacaklarını ayır," diye emretti. "Ve dizlerini biraz bük."

Aniden kuruyan dilinin etrafında yutkundu. "Genel olarak konuşursak, bonny, bunlar benim verdiğim emirler."

Kadın homurdandı ama bu kadınsı olmayan ses gülmeye o kadar yakındı ki, adam bunun sayılabileceğine karar verdi. "Tam da ilk başta tahmin ettiğim kadar domuz olmadığını düşünmeye başlamıştım."

Yoldan çekilip hedefleri işaret ettiğinde, onun yararına bir eğlence sesi çıkardı. Konsantre olarak nefes aldı ve

tetiğe dört kez daha bastı. Dört hedeften üçü zafer işaretini verdi.

O lanet pantolonun içinde bandanasını almak için eğilmeseydi dördüncüye de vuracaktı.

Kuru ağzı sulandı.

Arkasını döndüğünde onu bakarken yakaladı ve tozlu bandanasıyla koluna bir tokat attı. "Kendini lekelenmiş Mackenzie mirasından ayırmakla ilgili tüm bu saçmalıklardan bahsediyorsun-"

"Bu saçmalık değil."

"O zaman neden böyle bir holigan olmakta ısrar ediyorsun?" diye meydan okudu. "Ben daha Highlands'e gelmeden çok önce senin yatak odası skandallarını ve saçmalıklarını duymuştum. Kendi çapında kötü bir şöhrete sahipsin."

Artık aralarında belli bir güven ilişkisi kurduğuna göre, dürüstlüğü daha uzun süre deneyebileceğine karar verdi. "Ben olaya şöyle bakıyorum... Tatmin edici bir hayat için beklentilerimi ayarlıyorum."

"Bu nasıl?" Kadın tabancasına uzandı ve adam onun avucunu kendi avucunun içinde yakaladı. "Elimi içki, silah ya da sevişmek için bir kadına uzatırsam, elim

Her zaman dolu... beklentilerim her zaman karşılanıyor ve hayatım neşeli geçiyor. Ama daha fazlasını istediğimde ne oluyor dersiniz? Onur için. Adalet için. Gerçek için. Anlayış ya da sevgi için..."

Bunu sadece bir süre düşündü ve onun kine sarılmış küçük parmaklarını aşırı bir titizlikle inceledi. "Her zaman uzanıyorsun."

"Sonsuza dek boş bir elle." Avucunu açtı ve tabancanın kabzasını içine yerleştirdi.

Kadın arkasını döndü ama bu, adamın yüz hatlarındaki kasveti fark etmesinden önce olmadı.

Boşluğu doldurmak istiyor. *Onun. Onun.* Gavin ona doğru uzandı, onu kendine doğru çekti ve yanağını başının tepesindeki tüylü saçlara değdirdi.

"Barıştığımıza sevindim, bonny..."

"Savaşta olmamamız barış yaptığımız anlamına gelmez." Bunu söylerken sonsuzluklardan oluşabilecek bir iç çekiş çıkardı ve yavaş, dikkatli adımlarla onun göğsüne doğru gevşedi.

"Erradale'i bana satarsan, yeminini bozmuş olmazsın. Artık bir Mackenzie olmayacağım. Yemin ederim. Belki burada kalabilir ve-"

Vücudu biraz öksürük gibi ama tam olarak değil, bir kabarma yaptı. Hıçkırığını tutmak istercesine ellerini ağzının üzerinde kenetledi.

"Büyüleyici, güzel erkeklerin boş vaatlerinden bıktım artık!" diye tısladı parmaklarının arasından. Gavin'in elinden kurtularak malikâneye doğru koşmaya başladı, eli dudaklarından kaçmak isteyen her şeyi sıkıca tutuyordu. Gavin kapı çarpıp sürgü yerine oturduğunda irkildi. Kollarının boşluğuna garip ve yabancı bir ağırlık yerleşti.

İşte *bu kadar...* Biri kalbini kırmıştı ve o da Erradale'in ıssız kırlarında yaralarını sarıyordu.

Atına döndü ve batıdan esen fırtınadan kaçmayı umarak güneye, Inverthorne'a doğru yola çıktı.

Genç kız onun çekici ve güzel olduğunu düşünüyordu, değil mi? Göğsünde olmaması gereken hafif bir sıcaklık parladı.

En azından bununla çalışabilirdi.

Çünkü, Tanrı onu korusun, o da onun için aynı şeyleri hissediyordu.

ONUNCU BÖLÜM

Beş hafta.

Soğuk taşla çevrili alevler Samantha'yı büyüleyerek gözlerini kırpmadan kendi karikatürüne dönüştürdü. Locryn ve Calybrid'in atışmaları Erradale'de geçirdiği kısa süre içinde bir ninni haline gelmişti; günün yoğun çalışmasının sona erdiğinin ve akşam dinlenmesinin başlayabileceğinin kesin bir işaretiydi. Ama bu gece, onların İskoçya'ya özgü tacizlerinin müzikal ritmini zar zor fark etti.

Beş hafta önce, neredeyse o gün, Wyoming'de o trene binmişti.

Beş hafta önce Alison Ross'la tanışmıştı.

Beş hafta önce... kocasını *öldürmüştü*.

O uğursuz sabah, bacaklarının arasına girmişti. O öğleden sonra, onu gözlerinin ortasından vurdu.

Bir aydan biraz daha kısa bir sürede bir ömür yaşamıştı. Yemyeşil Oregon kıyılarına dair kurduğu tüm hayaller Bennett'in kendisi kadar soğuk ve ölüydü. Kalıntıları neredeydi? diye merak etti. Bradley o gün iki kardeşi yakmak ya da gömmek zorunda mı kalmıştı? Yoksa Boyd hayatta mı kalmıştı? O trende neler olduğundan hâlâ emin değildi. Çatışmayı kim başlatmıştı ya da kaç kişi ölmüş ya da yaralanmıştı.

Alison mektubunda buna katliam demişti.

Yüce Tanrım. Ne yapmışlardı? Kaç masum insanın hayatı onun kanun kaçağı ailesi yüzünden paramparça olmuştu?

En iyisi Masters kardeşlerden geriye kalanlarla arasında bir okyanus bırakmasıydı.

Alison, Samantha istemediği sürece Erradale'deki hayatın asla sona ermemesi gerektiğini yazmıştı.

Bu topraklarda onu çağıran bir şeyler vardı. Çölde uğuldayan rüzgâr kırlarda şarkı söylüyordu. Tepeler eski, lirik sözcükler fisıldıyordu, Amerikan Batısı'nın sesleri her zaman bir tür uyarı gibi görünüyordu. Bir bakırbaşın çingırağı. Bir akbabanın çığlığı. Çakalların yips'i ya da bir dağ aslanının çığlığı. İskoçya'da güneş, amansız bir düşmandan ziyade sıcak, hoş ve ara sıra gelen bir ziyaretçi haline geldi. Funda ve tuzlu su kokulu hava tozdan ya da sanayiden arınmıştı. Ve su, kutsal pagan isimleri olan pınarlardan saf bir şekilde akıyordu.

Burayı çok sevmişti. Keşke kalabilseydi. Keşke... ne yapacağını bilseydi. Samantha için gelecek bulanık bir belirsizliğe dönüşmüştü, neredeyse hiç önemi olmayan ve asla gelmeyebilecek bir şey. Yarından sonrasını göremez hale gelmişti. Yarın için uyanacak, giyinecek, sığırları toplayacak, çiftliğe bakacak, Callum ya da Locryn'in ona getireceği yemeği pişirecekti... Ve eğer

Şansı yaver giderse ertesi gün tekrar yapabilecekti.

Ama şimdi... gelecek önemliydi, değil mi?

Beş hafta.

Beş hafta önce bir can almıştı... hem de bir can yarattığı gün. "O bisküviyi bitirecek misin, genç kız?" Locryn kızın elinde tuttuğu pastaya baktı, endişeli parmakları karşısında duyduğu üzüntüyü gizleyemedi. kucağındaki değerli şeyi kırıntılara indirgemeye başlamıştı.

"Ne?" Gözlerini kırıştıtararak adama baktı ve kendini rahatsız edici hayalinden uyandırmak için elinden geleni yaptı.

"Demek istediğim, Callum'un bildircin payını yemeni görmezden gelmeye hazırız, çünkü şüphesiz babasıyla birlikte Inverthorne'da yemek yemiştir," diye açıkladı huysuz İskoçyalı, yüce gönüllülüğünün sınırlarına ulaşmış gibi. "Ama bu senin dördüncü bisküvin olacak, Cal ve ben ise sadece bir tane yedik ve eğer sonuncusunu bu aylak keçiyile ortadan ikiye bölmek istediğimi düşünüyorsan, aptallaşmışsın demektir."

"Oh, ben-" Elindeki bisküviyi bulmak için yere bir göz attıktan sonra onu Locryn'e uzattı, o da bir hırsızın taç mücevherlerini kapıldığı gibi kaptı. Onu ne zaman aldığını hatırlamaya çalıştı. Gerçekten üç bisküvi mi yemişti?

"Bize kızgın mısın Sam?" Calybrid dikkatle sordu.

"Sessiz kaldığım için özür dilerim," diye yatıştırdı. "Korkarım yapmam gereken çok şey var..." "Sadece bütün tereyağını kullandın," diye sızlandı. "Ve bunu neden yaptığını anlayamıyorum, eğer bir tür öfkeli kadınsı durum içinde değilsen ya da

bir başkası."

Kadınısı durum ... bunu ifade etmenin bir yolu buydu.

"Evet, sana Rua Reidh'den peynir getirdikten sonra bile," diye onayladı Locryn ciddi bir baş hareketiyle.

"Öğle yemeğinde paylaşmadan yediğin," diye homurdandı Calybrid nefesinin altından.

Locryn'in kaşları bir gözünün üzerinde alçaldı, diğeri ise gözlemci bir şüpheyle şişti. "İştahın sığırlarinkini gölgede bırakıyor, genç kız," diye hayret etti. "Senin de onlar kadar miden var mı? Çünkü o kadar bisküviyi nerede sakladığını bilmiyorum."

Samantha alnını ellerinin arasına aldı ve yorgunluktan ölmenin gerçekten mümkün olup olmadığını merak etti. Onlara anlatması gerekecekti, diye düşündü. Elbette her şeyi değil, çünkü varlığı aldatmacasına bağlıydı. En azından şimdilik.

Ama hamileliğini uzun süre saklayamayacaktı.

Tuhaf, diye düşündü, onun bir yalancı olmasındansa bir şıfıntı olduğunu düşünmeleri daha iyiydi. "İtiraf etmem gereken bir şey var..." diye başladı.

"O zaman bir papaz bul," diye homurdandı Calybrid, cılız bacaklarının üzerinde doğrulurken ve yaşlı bir adamın dengesiz topallamasıyla kapıya doğru yürürken. "Ya da en azından ben morinayı boşaltana kadar bekle."

Calybrid kapıyı açtığı anda Kasım ayının dondurucu soğuğu büyük odaya doldu.

"Şimdiye kadarki en soğuk gece olacak." Ürperdi. "Yağmur durdu ama çimenlerin üzerindeki çiy buza dönüştü."

"Duman kokusu alıyor musun?" Locryn sordu, şişkin burnu havayı test eden bir tazıninki gibi seğiriyordu.

"Ateşte her zamankinden daha fazla turba kullandım," diye cevap verdi. Gerçi şu anda onu sarmış gibi görünen taze sedir ve temiz, balçıklı ormanın hoş kokusunun ötesinde herhangi bir koku algılamak zordu.

Tıpkı Thorne'un üstün vücuduna yaptığı gibi.

Pelerinini geri vermeliydi, diye düşündü uykulu uykulu. Ama bu onu tekrar görmek anlamına geliyordu. Üstelik bu pelerin, Amerika'dan getirdiği yünden ya da pelerinlerden çok daha sıcaktı ve daha iyi yapılmıştı. Kollarını ona doladığında onu çağıran gücü, ağırlığı ya da sıcaklığı taşımıyordu. Ama kuşkusuz hoş bir alternatifti.

Hatasız bir çatırtı iliklerine kadar yankılanarak tüm sinirlerini anında tetikte olmaya teşvik etti.

Locryn'in endişeli bakışları onunkilerle çarpıştı. "Bu... muydu?"

"Bir tüfek atışı," diye bitirdi. "Ve çok uzakta da değil."

"Kaçak avcılar mı?" Locryn tahmin yürüttü.

Samantha, uzun zaman önce ölmüş Ross'un şöminenin yakınına monte ettiği bir geyik başının boynuzlarından sarkan silah kemerine uzandı.

Bu kez daha da yakından gelen bir başka silah sesi kırlarda yankılandı ve hemen ardından yürek parçalayan bir azap çağrısı geldi.

"Calybrid!" Samatha soluk soluğa kaldı, yaşlı, iri yarı Locryn'in elinde kendi tüfeğiyle kapıya doğru koşarken onu geçtiğini fark edemeyecek kadar korkmuş ve şaşırılmıştı.

Çıplak ayaklarını atılmış botlarının içine sokan Samantha tabancasını kontrol etti ve elindeki tanıdık ağırlığını test etti. Locryn'in huysuz bir boğa gibi kapıdan dışarı fırlamasını önlemek için tam zamanında başını kaldırdı.

Onu kapının arkasına çekerken, eski kazağının yünü zaten korkudan kayganlaşmış olan avucunu aşındırdı. "Dışarıda kimin olduğunu, kaç kişi olduklarını ya da silah seslerinin nereden geldiğini bilmiyoruz."

"Calybrid'in orada olduğunu biliyorum," diye hırladı Locryn. "Bilmem gereken tek şey bu."

"Bekle!"

Arkalarından gelen bir ses Samantha'nın dehşetini ıstıraba dönüştürdü. Fırtınayı hızla başlatan bir rüzgâr gibi belirgin bir ses.

Yazarlar genellikle büyük bir yangının gürültüsünü kükreme olarak tanımlardı, bu anlatımı o ana kadar hiç anlamamıştı. Tam zamanında döndüğünde alevlerin görünmez bir yol boyunca denize doğru sürünerek arka meraya bakan tavandan tabana pencereye doğru ilerlediğini gördü.

Ateş böyle hareket etmez. Bir çeşit hızlandırıcı olmadan olmaz.

Duman, malikânenin terk edilmiş yaşam alanlarına giden koridordan içeri sızarak tavanı kaplamaya başlamıştı bile.

Alçalan Samantha, Locryn'i de kendisiyle birlikte aşağıya sürükledi ama alevlerin yarış çizgisinde gördükleri ona düşünecek zaman bırakmamıştı.

Sparks.

Kıvılcımlar barut demekti. Ve eğer saldırganlar yangını hızlandırmak için bunu kullanmışlarsa, o zaman pencerenin altına, hatta evin içine bir miktar barut saklamış olabilirlerdi.

Bir patlama kesin ölüm demekti. Karanlıkta bir tüfekçiyle şansı daha yüksekti.

"Git," diye emretti. Locryn'i gecenin karanlığına iterek peşinden gitti ve evin sağından ahırlara ve ağıllara doğru yöneldi. Her ne kadar istemese de, meydanın diğer tarafındaki harap kulübelerle arasında duran sürünün içinde hareketini gizlemek daha kolay olacaktı.

Küçük yangınlar evinin etrafını sarmış ve her yerde ortaya çıkıyor gibi görünerek duman ve alevlerin ötesini görmesini engelliyordu.

Samantha olabildiğince eğildi, başını aşağıda tuttu ve vücudunu bulabildiği gölgelerin içine soktu. Gece rayı ince ve beyaz olmasına rağmen, Thorne'un koyu renkli, ağır pelerini kaçmasına yardımcı oldu. Bağciksız botları hızını engelliyordu ama adımlarının altında çıtırdayan otlar ve ciğerlerine dolan soğuk, onları terk etmesini engelledi.

Aceleyle yürürken sıcak bir şeye takıldı, çok tanıdık, çok hoş bir öfke sesi çıkaran bir şeye.

"Calybrid." Nefes nefese rahatladı.

"Pislik herif beni yanımdan ısırdı," diye inledi. "Beni yere serdi." "Yürüyebilir misin? Yürümeye devam etmeliyiz."

Locryn onun arkasından hızla yaklaştı ve Calybrid'in üzerine atladı. Şaşırtıcı derecede zarif bir hareketle, etli kolunu yüzüstü yatan bedenin altına soktu ve tek bir adım bile atmadan adamı omuzlarına aldı.

Calybrid'in acı çığlığı üzerine tısladı, "Eğer havlamayı bırakmazsan, seni bir bataklığa atarım."

Bir patlama karanlığın doğal olmayan sessizliğini bozdu ve Samatha'nın arkasındaki tahta parçalanarak baldırını kesti.

Locryn onun önünde ilerlemeye devam etti, Calybrid'in beyaz saç tutamı kararsız yürüyüşüne eşlik ediyordu. Güzel. Tetikçi hedefini ıskalamıştı.

Ve konumunu ele vermişti.

Ateş onların arkasından, duman ve alevlerin malikânenin yarısını kapladığı yere doğru gelmişti.

Samantha karnına doğru eğildi ve yaşlı adamlara siper bulmaları için biraz zaman kazandırmayı umarak nişan aldı.

İşte orada. Bir adamın gölgesi, ateşlerden birinin aydınlattığı eve doğru koşuyordu. Samantha tabancasını, eğer yörüngesini korursa ulaşacağı bir sonraki ateşe doğrulttu ve silüetinin ateşin önünde parlaması için sadece bir nefes kadar beklemesi gerekti.

Tetiğe bastı. Adam düştü. İyi bir önlem için yere bir kez daha ateş etti.

Locryn ve Calybrid'i en son gördüğü rotaya gözlerini kırıpıştırarak baktı ama onları bulamadı. Kurnaz İskoçlar muhtemelen Rua Reidh'e giderken Loch Gorm'u aşabilecekleri karanlık ağaç sırtına doğru gidiyorlardı.

Ateşler Inverthorne yönünde yakılmıştı, bu yüzden bu yoldan kaçmaya çalışmak aptallıktan başka bir şey değildi, çünkü yarı düzgün bir tüfekçi için kolay hedef olurlardı.

Saldırganlar Inverthorne'dan mı gelmişti? Kont onun küstahlığından bıkmış ve Erradale'i ve onu küle çevirerek üzerinde hak iddia etmeye mi karar vermişti?

Bu düşünce midelerini bulandırdı ve ona burada neyin tehlikede olduğunu hatırlattı.

Sığırları neredeydi? Artık ağıllarda değillerdi. Ayrıca, arka penceresine doğru hızla ilerlediğini gördüğü ateş Rua Reidh yönünden gelmişti.

Bu da etraflarının sarıldığı anlamına geliyordu.

En iyi umudu malikânenin köşesine varmak ve uzun otlar boyunca koşarak küçük bir tepeliğin içine inşa edilmiş, göçük halindeki ek binaya ulaşmaktı. Orada durmak için iyi bir yer olabilirdi.

Ayağa fırlayan Samantha koşmaya başladı.

Ve dondurucu toprağa geri yığıldı. *Baldırı.* Üzerine ağırlık koyduğu anda, ateş baldırını delik deşik etmişti.

Çılgılık atmak istedi ama bunun karanlıkta gizlenen başka kim varsa onu getireceğini biliyordu.

Küçük bir patlama sesi acıyla yaşadığı şoku bastırdı ve başını kaldırdığında alevlerin çatıyı yaladığını gördü. Demek ki bir patlama yaratacak kadar yağ ve barut koymamışlardı, ama birkaç dakika içinde tüm konutu yutmaya yetecek kadar.

Ayağa kalkmak zorundaydı. Hareket etmeye devam etmeliydi.

Samantha dişlerini sıkarak ve ses çıkarmamak için dilini damağına bastırarak ayakta durmaya çalıştı. Topal bacağını arkasından sürükleyerek korkunç derecede yavaş ilerlerken ağırlığını desteklemek için evin yan tarafını kullandı. Evinden kopan birkaç tahta parçasının Thorne'un kalın pelerinini delip geçmesi nasıl mümkün olmuştu?

Köşeden bir gölge çıktı. Bir adam. Uzun boylu, geniş ve ondan sadece tüfeğinin namlusunun izin verdiği kadar uzaktaydı.

"Eller yukarı, yoksa-"

Samantha namluya bir tokat atarak onu sağır edecek patlamayı önledi ve adamı o kadar yakın mesafeden vurdu ki kovboy şapkası kafasından uçarak evi olan cehennemin yarattığı rüzgâra kapıldı.

Bir başka yangın, mütevazı Erradale Malikânesi'ne rakip olabilecek kadar yüksek olan tek binaya doğru ilerledi.

Ahırlar.

Soğuk havada o kadar yoğun bir duman vardı ki, yanan yapıya doğru topallayarak ilerlerken gözlerindeki yanmaya karşı gözlerini kısmak zorunda kaldı.

Ahırın kapıları açıldı ve Locryn üç atı ve Callum'un soğuğa karşı ahırda tuttuğu iğdişiyle birlikte dışarı çıktı.

Samantha ona seslenmeye çalıştı ama duman boğazını işgal etti ve spazmlı öksürüklerle boğazını kapattı. Sahip olduğunu bilmediği bir irade kaynağı bularak, sarkan Calybrid'i benekli midillinin çıplak sırtına çıkarmayı başaran Locryn'e ulaştı.

Atlardan ikisi kaçarak Gresham Tepesi'ne doğru koşmaya başladı, panik içindeki atların çığlıkları geceye karşı ürkütücü bir çığlıktı.

Callum'un bineği Locryn'inkinin yanında, alevlerle arasına mümkün olduğunca mesafe koymak için bariz bir istekle dans etti ama sanki Mac Tîre'nin yokluğunda bile ona itaat ediyormuş gibi durdu.

"Ata binebilir misin, genç kız?"

Samantha başıyla onayladı. Erradale atları dizginli olsa da Callum'un atını dizginlemek ya da eyerlemek gibi bir alışkanlığı yoktu, bu yüzden Samantha kendini onun sırtına çıkarmak için iğdişin yelesini kullanmak zorunda kaldı.

Son rezervleri de tükenince, eğilip can havliyle tutunmaya çalıştı ama bacağını kullanarak dengeli bir biniş sağlayamadı.

Locryn, Calybrid'in arkasına geçti ve atını Gresham Tepesi'nden Inverthorne'a doğru mahmuzladı.

Samantha bineğinin onu takip etmesine izin verdi, ne kadar entrikacı olursa olsun Lord Thorne'un arkasında bıraktığı yıkımla hiçbir ilgisi olamayacağından artık emindi.

Bunu biliyordu, çünkü İskoçyalılar kovboy şapkası takmazdı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Kim olduğunu görüyorum. Alison Ross'un sözleri Gavin'de ironinin tüm ağırlığıyla yankılandı.

Bu *onun* çizgisi değil miydi? O, henüz kimsenin nüfuz edemediği kaprisli bir cilaya sahip kurnaz avcı değil miydi?

Onunla neredeyse herkesten daha az zaman geçirmiş ve bir şekilde onu kendisi hakkında hiç amaçlamadığı kadar çok şey açıklamaya ikna etmiş bir genç kızdan başka hiç kimse.

Inverthorne'daki odasının dört taş duvarı bir kafese, kendisi de içinde volta atan bir aslana dönüşmüştü. Goblenler sevgili hapishanesini dolduruyordu ve yatağı, cesareti kırılmış huzursuzluğun hırıltılı, boş bir çalışmasıydı.

Alison Ravencroft'a, Liam'a gitmiş ve onun kanayan kalbi Markiz Mena'ya bir dava açmıştı. Tanrı sevgili kadını sevsin, ama kaybedilmiş davalara karşı bir zaafı vardı.

Bak kiminle evlenmiş.

Ve aşk acısı çeken kardeşi, bu dolgun İngiliz kızının peşinden aptal bir spaniel gibi koşturuyordu. *Evet, Mena, benim. Dudaklarını en çok gülümsedikleri zaman öpmeyi seviyorum.*

Kusturmak için yeterliydi.

Mena ve Liam aynı fikirdeyse, Leydi Ravencroft kesinlikle arkadaşı, suç ortağı ve baldızı Farah Blackwell'le temasa geçecekti. Farah, Gavin'in piç üvey kardeşi ve Ben More'un Kara Yüreği Dorian Blackwell'in onlarla aynı safta yer almasını sağlayacaktır.

Böylece Sulh Hakimi *ona* karşı toplandı. Alison Ross'un toprağını onun küçük, inatçı kıçının altından çalacak olan zorba.

Ona değerinin iki katını teklif ettiğini dikkate alırlar mıydı? *Hayır.* Çünkü gerçek şuydu ki, eğer elindeki belgeyi Sulh Hakimi'ne götürürse ve Erradale gerçekten de Liam'a geri dönerse, o zaman lanet olası Laird muhtemelen babalarının ailesine yaşattığı cehennem telafi etmek için ona geri verecekti.

şeytan İskoçyalı'nın tövbe kr ve fedakr olmasının tam zamanı. Tövbe ederek Gavin'in kıına tekme basmanın tam zamanı.

Onu mutlu edebilecek tek şeyi elinden almak için. İstediği tek şeyi.

Tekrar.

Yumruklarını sıkıp ... eklemlerini kararlı bir şekilde aynanın yanındaki yazı masasına bastırırken boğazından sinirli bir nefes tısladı.

Bir şeyleri yumruklamadı. Babası engellerle böyle başa çıkıyordu. Liam nasıl yaptı.

Entrikalar evirdi. İstediğini elde etmek için zeksını, gücünü, aklını ve Tanrı'nın ona verdiği bakışları kullandı.

Başını kaldıran Gavin yansımasına bakarak kükredi. Babasının vahşı, Pikt ataları ile annesinin aristokrat terbiyesinin mükemmel bir karışımı olan bu özellikler, bu hariç tüm çabalarında ona iyi hizmet ediyordu.

Alison Ross hakkında yanılmış mıydı? Onun gözlerinde şehveti gördüğünü sandığında, bu başka bir şey olabilir miydi? Belki de kendi arzusunun bir aynası... Peki yapck? Onun tepkisini hayal edememişti. Saldırganlığını.

Tutku.

Bu onu ateşe vermişti ve alevler henüz sönmemişti. Ve sonra, ateşkes olmasa bile, en azından bir ateşkese v a r m ı ř l a r d ı . Ona bir anlığına sarıldı ve...

Ona izin verirdi.

Kaç kez manipülasyon ve beceriyi bir amaç uğruna baştan çıkarma aracına dönüştürdüğünü düşünmemeye çalıştı ve yüzünü buruşturdu. Aralarındaki o anda, bir sürü metresiyle paylaştığından daha fazla dürüstlük ve samimiyet vardı. Aralarında bir şeyler filizlenmişti, değil mi? Yeni bir anlayış, şartların uzlaşmasına yönelik bir tür belirsiz fısıltı.

Neden ondan kaçmıştı? Ya hissetmeseydi?

İmkansız.

Yumuşak, tanıdık bir kapı sesi hayalini böldü ve odanın kapısını açmak için acele etti.

"Anne?" diye sordu endişeyle. "İyi misin?"

Ravencroft'un dul Markizi Eleanor Mackenzie elli yıldan fazla yaşamıştı ve güzelliği zamanın tahribatına uğramamıştı. Bir zamanlar altın sarısı olan saçları, neredeyse porselen bir bebeğinki kadar pürüzsüz bir yüzün etrafına gümüş halkalar halinde dökülüyordu. Belki ağzının kırıksıklıkları oldukça derinleşmişti ve çenesinin altındaki deri artık eskisi kadar gergin değildi. Yürürken hiç ses çıkarmıyordu. Konuştuğunda, sesi sonsuz özürler içeriyor ve nevrotik endişelerle titriyordu.

Bunca zaman sonra bile.

"Alice nerede?" Gavin onun, kırık, güzel annesinin ellerini tuttu ve huzursuzca koridorda hizmetçisini ve bakıcısını aradı.

Az önce aynada incelediğiyle aynı olan yeşil gözler, onun genel yönünü buldu ama hiçbir şeye odaklanmadı.

Çünkü yapamadılar.

"Uykunu böldüğüm için özür dilerim, oğlum," diye kekeledi. "Ama Alice çoktan yattı ve bu konuda bir şey yapabileceğini sanmıyordum."

"Ne oldu?" Bir kolunu onun omuzlarına dolayan Gavin, onu nazıkçe şöminenin yanındaki pelüş mavi kadife koltuğa doğru itti.

"Hayır, beni pencereye götür," dedi, sonra düzeltti. "Eğer istersen."

Gavin onu oraya götürürken, "Yangın odamı biraz yakınlaştırdığı için kanadımı açtım ve korkunç yankılar duyduğumu sandım. Belki bir tüfek sesi. Kaçak avcılardan ya da... daha kötü bir şeyden endişelendim. Belki de bunu araştırması için Bay Monahan'ı çağırmalıyız."

"Bay Monahan" derken Callum'dan değil, babası, ahırlarının ustası Eammon'dan bahsediyordu.

Gavin pencerenin kilidini açarak dışarıya doğru itti, kasları anında dondurucu soğuğa karşı gerildi. Karanlığı dinledi ve onu karşılayan ürkütücü sessizlikten hiç hoşlanmadı.

"Bu gece kuzey rüzgârında duman var," diye söylendi annesi. "Kokuyu alıyor musun, oğlum?"

Gavin'in rüzgârdaki keskin ateş kokusunu yakalamak için annesinin görme eksikliğiyle bilenmiş keskin duyularına ihtiyacı yoktu. "Evet." Kuzey ve batıdaki karanlığı taradı ama ayın yokluğu mürekkep gibi gölgeleri mutlaklaştırıyordu. Gavin'in annesinin durumunu anlayabildiğini düşündüğü çok az zaman vardı ama bu gece onlardan biriydi.

Orada doğru olmayan bir şeyler vardı. Duman turba ya da kömürden beslenmiyordu, bu garip ve doğal olmayan bir şeydi.

Eğer duman kuzeyden ve batıdan geliyorsa, bu şu anlama gelir.

Oda kapısını sürgüsüz bıraktığı için güçlü bir vuruşla açıldı.

Callum asık suratlı ve vahşi gözlerle içeri daldı, onu Mac Tíre'nin daha yaşlı bir versiyonu olan, daha ince sakallı ve daha kalın belli babası izledi.

Yüksek ve ani seslere karşı her zaman hassas olan annesi inledi ve ona sarıldı.

"Kuzeyden silah sesleri geliyor," diye bilgi verdi Callum.

Tüm kasları tutuşmak istese de annesini çok sıkı kavramamaya dikkat ederek, "Rüzgârda barut kokusu alıyor musun?" diye sordu.

"Evet, ama bu kadar uzağa sürüklenmeye yetecek kadar duman üretmek için iki savaştan tabur gerekir-"

Eammon'un eli oğlunun omzuna düştü ve anlamlı bir kavrayışla sözünü kesti. "İzinsiz girdiğimiz için bizi bağışlayın leydim," diye nazikçe telaffuz etti, County Claire aksanı her zaman yukarı doğru eğimli bir melodiydi. "Size sıkıntı vermek istemiyoruz. Oğlunuzla birlikte burada olduğunuzu bilmiyorduk."

"Oh, Bay Monahan." Eleanor'un titreyen eli kalkarak cüppesinin yakasını yüksek yakalı elbisesine yaklaştırdı. "Ben de tam onu uyarmaya gelmişim.

-"Duyduğumu sandım..." Erkeklerin yanında sık sık olduğu gibi, sözcükler onu hayal kırıklığına uğrattı.

"Haklıydınız leydim ve öyle de yaptınız." Eammon Monahan parlak bir başarı elde etmiş gibi onu övdü. "Ama asla korkmayın, patlamalar Inverthorne topraklarında herhangi bir tehdit oluşturamayacak kadar uzaktaydı. Yine de Gresham Loch üzerinden yeterince iyi taşınırlardı." Gavin'e anlamlı, altın gözlü bir bakış attı.

Nefesi göğsündeki ani bir ağırlığa takılınca soruyu zorla sormak zorunda kaldı. "Erradale?"

"Olabilir." Callum kısaca başını salladı.

Alison.

Tetik meraklısı genç kızın bile gecenin bu saatinde yeteneklerini geliştirmesi pek olası değildi.

Callum kısaca, "Atlar hazır," dedi.

"Anne, seni odana geri götüreyim." Gavin sabırsızlığını sesinden uzak tutmak için mücadele etti, onu öne doğru iterken beklenmedik bir düşman gibi onunla boğuşuyordu.

Erradale'in odun ve turba evleri için bir yangın anlık felaket anlamına gelirdi. Ve böylesine soğuk bir akşamın ortasında kim tüfekle ateş eder ki? Bir insan dışarıda olmayı, gölde oluşan buzun altında kalmaktan daha çok istemez.

Eammon, "Siz genç delikanlılar Bayan Ross'un peşinden buradan gidebilirsiniz," diye teklif etti. "Hanımefendileri ona kamarasına kadar eşlik etmeme izin verirlerse, güvenliğini sağladıktan sonra ben de yanlarında olacağım."

Hem Callum hem de Gavin bir an için Eammon'a bakakaldılar. Hayatlarında hiç bu kadar nazik bir üslupla konuşan bir adam görmemişlerdi.

Hiç istifini bozmadan onlara baktı.

"Yalnız mı?" Eleanor mırıldandı, yumruğu Gavin'in kolunu sıkıyordu. "Alice'i getireyim," diye teklif etti Gavin.

"Hayır." Bir yutkunma, uzun zaman önce kraliçeye sunulmak üzere mükemmelleştirilmiş kibar bir gülümsemeyi müjdeledi. "Hayır, sen git evlat. Yolumu kendim bulabilirim. Sadece üç kapı var. Bunu her zaman yaparım."

Annesinin alnından öpen Gavin, her zaman olduğu gibi Callum'u da peşine takarak kapıya doğru ilerledi. Bir çift ayak sesinin eksik olduğunu fark etmeden önce taş koridorun sonuna ulaşmışlardı.

Gavin geriye bakmak için değerli bir an ayırdı.

Eammon kapının önünde durmuş, kapıyı açık tutuyordu. Yaşlı adam nefes almasına izin vermiyormuş gibi göğsünü yeleşinin altında sıkıca tutuyordu. Gavin'in ruhani annesinin parmak uçlarında kendi odasına geri dönmesini izlerken yanında kıvrılan yumruğu kısıtlamanın yüküyle titriyordu.

Cephanelikten kendi tüfeğini alan Gavin, Callum'a yayını ve sadağını fırlattı ve her ikisi de dirklilerini ve baltalarını çeyrek asırdan daha uzun bir süredir birlikte rahatça avlanan İskoçyalıların alışık olduğu bir acelecilikle yerleştirdiler.

Demetrius'un toynakları, McRae Burn'ün üzerinden geçen eski Inverthorne Köprüsü'nün taşları üzerinde takırdadı. Gavin ayaklarının altındaki zeminin yumuşadığını duyar duymaz hemen kuzeye yöneldi. Aysız bir gecede attığı adımlar çılgınlığı aşır düpedüz pervasızlığa dönüşmüştü.

Callum bir fener getirmeyi düşünmüştü ama Demetrius gibi hassas bir yaratık, Gavin'in neredeyse çaresizce acele ettiğini fark etmiş gibiydi. Boynunu dörtlüğe doğru eğdi, uzun adımları gölgelerden zar zor ayırt edilebilen bir mürekkep şeridine dönüşen yolu tüketti.

Gavin başını eğdi ve nefesini sabit tuttu, kendini onun adının ritmine göre nefes vermeye zorladı.

Alison.

Kadını çok az tanıyordu. Onu çok sevdiğini bile iddia edemezdi. Tabancalı bir ölüm perisinden biraz daha iyiydi.

Ve yine de... endişe, kendisinin yapamayacağını düşündüğü bir yoğunlukla damarlarında dolaşıyordu. Erradale'de yanlış giden ne olabilirdi ki? Bildiği kadarıyla Calybrid ve Locryn'in konuşulacak bir düşmanı yoktu. Rosslar ve Mackenzie'ler nesiller boyu barış içinde yaşamışlardı.

Hamish Mackenzie ve James Ross'u saymazsak. Babası ve onun babası.

Rua Reidh'den gelen geri kalmış halkın sorun çıkarmış olabileceğini düşündü. Yıl zayıf geçmişti ve bazıları Samhain'den önce Liam'a arpa tarlalarında iş aramaya gelmiş, kışı geçirebilmek için hasada yardım etmişlerdi. Belki de kaçak avlanmaya sürüklenmişlerdi ve genç kızın kaşınan tetik parmağı ve yabancılara karşı bariz güvensizliği bir kavga için çıra olabilirdi.

Tıpkı eski Erradale malikanesinin kan davası güden bir kundakçı için kolay bir çıra olabileceği gibi.

Gavin, kendi kalesinin altında saklı olan yük için duyduğu endişenin bir bıçak gibi saplanmasıyla irkildi. Inverthorne cereyanlı bir taş kale olmasına rağmen, şimdi tam anlamıyla bir barut fiçisinin üzerinde oturuyordu.

Rook'la yaptığı anlaşma ona çok iyi gelmişti. Artık kendi şaşırtıcı servetine sahipti ama yine de sürekli reddediliyordu.

Gavin'in, midesinin derinliklerine yerleşen hastalıklı ve çaresiz hissin mirasçısı için değil, Erradale için olduğuna kendini ikna etmesi iki mil sürdü. Kadının da söylediği gibi, eğer ona bir şey olursa, istediği her şeyi elde etmesinin önünde kimse duramazdı.

Yapılar olmasa bile arazi orada olacaktı. Birkaç yüz hayvanlık sürünün tamamı henüz toplanmamıştı ve kaçak avcılarının verdiği kayıplar bir ya da iki bahar yavrulama döneminde kolayca geri kazanılabilirdi.

Öyleyse neden gecenin bir yarısı Erradale'i kurtarmaya koşarken boynunun kırılması riskini göze alıyordu?

Küçük olduğu kadar vahşi olan Alison'ın tehlikede olduğu düşüncesi göğsünü bir kömür koru yutmuş gibi yaktığı için değildi. Binlerce yerli mızrağın tüm vahşiliğiyle ona saplanan paniklemiş, ürkütücü düşünceler değildi ...

Önce onun o lüks saçları yanacaktı.

Daha hızlı gitmesi için Demetrius'u tekmeledi.

Callum ve annem tüfek sesleri duymuşlar. Alison Ross tüfek kullanmadı.

Söz konusu Mac Tíre arkasından seslendi, hem bir uyarı hem de yavaşlaması için bir yalvarış. Dikkatli olması için.

Ona zamanında ulaşamayacağım. Vurulduysa olmaz.

Önemli değil, dedi kendi kendine. Önemli olmamalıydı. Önemli olmamalıydı.

Bu kadar değil.

Ama yaptı. *O yaptı.* Çünkü o babası değildi. Kardeşi değildi. Mirasına giden yolu şiddetle kirletmedi. Nesiller boyu sürecek kan davaları yaratmadı. Toprağına sahip olabilmek için küçük bir kızın babasını ondan almadı.

Ve yapmadı... onun incinmesi fikrini hazmedemedi. Ya da daha kötüsünü.

Allah kahretsin. İnatçı kız Amerika'da kalsaydı, teklifini kabul etseydi, güvende olacaktı ve Alison Ross'un bir zamanlar para transferine yazdığı bir isimden başka bir şey olduğunu bilmeyecekti.

Bir kadının da bir erkek kadar, belki de daha iyi ateş edebileceğini asla bilemezdi. Bir kadının da bir erkek kadar iyi ateş edebileceğini

kadını küfürler onu kışkırtabilirdi. Bir öpücükle savaşa girilebileceğini de bilemezdi; gücünün ve gururunun kaybı, gerçekten hayatta olmanın nadir hissi için ödenecek küçük bir bedeldi.

Çünkü Gavin, Alison Ross kadar hayat dolu ve canlı biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştı.

Ve şimdi...

Demetrius'u acımasız bir tekmeyle mahmuzladı. Gün ortasında ölü bir koşuyla Erradale'e varmak bir saatten fazla sürdü. Gavin karanlıkta hızla ilerlerken zaman bulanık bir şeye dönüşmüştü. Inverthorne yönünde aynı pervasızlıkla dörtlü giden bir yolcuyla neredeyse çarpışmadan önce dakikaların mı yoksa sonsuzluğun mu geçtiğini söylemek imkânsızdı.

"Callum? Callum, sen misin?" Locryn'in kırılmış sesinde, Gavin'in kendi asi kalbini yutmasına neden olan bir yükseklik vardı. Bir atın ve soğuğa karşı sarmalanmış iki binicinin dış hatlarını zar zor seçebiliyordu.

Paniğe kapılmış sözcükler Locryn'in ağzından yürek parçalayan bir hızla döküldü. "Sam. Sam'e yardım etmelisin. Onu bineğinin üzerinde tutamadım ve onu bağlayacak hiçbir şeyim yok. Akşam yemeğinden önce yıkandı. Saçları hâlâ ıslaktı. Soğuktan mı yoksa yaralı olduğundan mı bilmiyorum ama uyanmayacak. Bizim için geldiler. İki kişilerdi ve Sam olmasaydı ikisini de öldüreceklerdi... Şey, ikisini de öldürdü. O tabancayla tam bir terör estirdi. Ve şimdi uyanmayacak. Oh Tanrım. Calybrid'in bağırsakları dışarı akıyor ve cerrah kilometrelerce uzakta ve ben onu terk etmek zorunda kaldım-"

"Ne demek uyanmayacak?" Gavin sordu. "Nerede o? Ona ne olmasına izin verdin?" "Lord Thorne mu?" Locryn'in nefesi kesildi.

Calybrid'in sesi zayıf bir şekilde, "Bağırsaklarımın hepsi olması gereken yerde, seni ahmak, şimdi ona Sam'in nerede olduğunu söyle," diye uyardı.

Callum'un fenerinin ışığı onlara ulaştı ve soğuğa karşı kamburlaşmış iki yaşlı adamı aydınlattı. Locryn, Calybrid'in arkasında oturmuş, bir eliyle sınıksız sarınmış bir ekoseyi yanına bastırıyor, diğer eliyle de dizginleri tutuyordu. Altın ışıktaki zavallı Calybrid'in solgunluğu ürkütücüydü.

"Sam de kim lan?" Gavin talep etti. "Alison nerede?"

Callum, Gavin'in hoşuna gitmeyecek kadar sakın bir ses tonuyla, "Amerika'da ona Sam derler," diye açıkladı.

"Nerede o?" Gavin kükredi, öldürücü bir öfke nemli, unutulmuş bir yerden hırıldayarak çıkıyordu. Mackenzie adının olduğu yerden. "Onu nasıl bırakırsın?"

"Yolun belki yarım mil aşağısında." Locryn işaret etti, romatizmalı koyu renk gözleri nemle parlıyordu. "Brollachan Bend'in etrafında. Rowan sol tarafta onun tarafından kamçılanıyor."

Gavin vahşi bir lanetle Demetrius'u öyle bir mahmuzladı ki, aygır ileri doğru sıçradı.

"İkisini birden taşıyamadım, bu yüzden yardıma geldim!" Locryn arkasından seslendi. "Güzel bir pelerine sarınmış ve..."

Yaşlı adamın sözlerinin geri kalanı havada donup kalmış, Demetrius'un toynaklarının ve Gavin'in kalbinin çılginca çarpmasıyla kaybolmuştu.

Gavin bu yolu kendi vücudunun yamaçlarını ve düzlemlerini bildiği kadar iyi biliyordu. Annesi kadar kör olsaydı Brollachan Bend'e giden adımları sayabilirdi. Her bataklığı, her çayırı biliyordu. Bu toprakları sanki kendisinin bir parçasıymış gibi ezberlemişti.

Viraja ulaştığında Gavin, Demetrius tamamen durmadan önce onun sırtından atladı. Onun için, Alison için, Sam için bağırdı ve cevap veren sessizlik insanlığının küçük bir parçasını koparıp aldı.

Sonra onu duydu, çalıkların arasında bir hışırtı. Karanlıkta yalnız bırakılmış bir atın yumuşak, davetkâr kişnemesi.

İşte oradaydı. İşte oradaydı, eski bir karaağacın altında kıvrılmıştı ve gerçekten de çok güzel bir pelerine sarınmıştı.

Pelerininin içinde.

Gavin ayazın kırılğanlaştırdığı ölü yaprakların üzerinde kayarak ona doğru koştu. Gece o kadar soğumuştur ki, ince eldivenlerinin içinde kendi ellerini zar zor hissedebiliyordu.

"Alison," diye seslendi, onu kollarının arasına aldı ve cevap vermeyince onu sarstı. "Alison. Uyan, genç kız."

Sadece ilkel içgüdüleriyle hareket ederek pelerinini yırtıp eldivenlerini çıkardı ve titreyen ellerini kadının yüzünde, boynunda, kollarında ve gövdesinde gezdirdi. Hiçbir şey yoktu. Yara yoktu.

Kafasını mı çarpmıştı? Kalçalarını ve aşağısını tararken merak etti.

O-

Avucunu baldırından çektiğinde kaygan nem anında avucunda soğumuştı. Callum, Gavin'in elini kaplayacağını zaten bildiği şeyi aydınlatmak için tam zamanında feneriyle yaklaştı, kıpkırmızı dehşeti zamanlarının tükenmekte olduğunu gösteriyordu ...

Ya da çok geç olabilir.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Acı önce karanlığın içinden süzüldü ve Samantha umutsuzca, içinde sürüklenmekte olduğu unutuşun sıcak boşluğuna çekilmeye çalıştı. Dışarıdaki dünya çok soğuktu. Kaslarını sıkıca kilitleyecek ve kemiklerini sertleştirecek kadar soğuktu. Hayatta kalmak için çok soğuktu. Çok acıydı.

Çok yalnızım.

Locryn ve Callum'un ne demek istediğini şimdi anlamıştı. Bu daha iyiydi, bu karanlık, güvenli mağara. Kendi yaptığı bir mağara. Dünyasının her an paramparça olmasından korkmak zorunda olmadığı bir yer.

Burada kalamaz mıydı? Burada, zeminin tüy kadar yumuşak, duvarların ise katı, aşılmaz olduğu ve ona hem ormanı hem de denizi hatırlatan hoş kokulu bir sıcaklık yaydığı güvenli, kadife karanlıkta. Wester Ross'u. İskoç Yaylaları.

Yeni evinin.

Hem rahatsız edici hem de büyüleyici bir şeyin-birinin?

Samantha, onu mağarasından uzaklaştırmaya çalışan acıya tüm gücüyle karşı koydu. İlk olarak, kalçasına baskı uygulandığında ve sıvı şimşek baldırına tarif edilemez bir acıyla saplandığında. Vücudu demir bantlar tarafından ele geçirilene ve sıcak, demir prangalar tarafından hareketsizliğe ezilene kadar mücadele etmiş ve hıçkırılmıştı.

Boşluk onu bir süreliğine ele geçirmişti, ta ki kasları büyük, kemikleri titreten sarsıntılar içinde yüzeye çıkana kadar. Özü buza dönüşmüş ve derisi binlerce iğneyle bağlanmış ateşle delinmişti. Ve yine de kolları yanlarında sabitlenmiş, vücudu sert, alev alev yanan bir sıcaklığa karşı kilitlenmişti.

Hareket edememek, istemsiz titremelerle dişlerini gıcırdatmaktan başka bir şey yapamayan bir çeneyle konuşamamak onu ilk başta korkutmuştu.

Ama mücadele edecek gücü kalmamıştı ve hareket etmek baldırından başlayıp bacağına yayılan bir ıstıraba dönüşmüştü. Sonunda pes etmişti. İçindeki korku ve mücadele tükenmiş, mağarasının sert duvarlarına yaslanmış ve duvarların etrafında kıvrılmasına izin vermişti. Ona eski duaları hatırlatan garip erkeksi fısıltıların sıcak gümbürtüsüyle onu içine çekmelerine.

Erradale'in bataklık toprağında nal sesleri gibi hafif bir ritim kulağını titretti. Başının tepesindeki saçları gıcıklayan ılık bir esintiyle noktalanan ritmik bir ninni.

Burada kalmasına izin verilmeyeceğini bilmeliydi. Karanlığın huzurlu kalmayacağını, iblislerin ve anıların onu bulacağını ve günün soğuk ışığıyla yüzleşmesi için geri çekeceğini.

Çünkü burası -bu mağara- onun ait olduğu bir yer değildi ve kalmayı da hak etmiyordu. Burası güvenliydi. Yalancı olmadığı bir yer. Katil olmadığı bir yer.

Anne olmadığı bir yerde.

"Anne" kelimesi onu ağırlıksız bir bilinmezlikte süzüldüğü yerden çekip aldı ve sarsıcı, belirsiz bir acımasızlıkla bedenine bıraktı. Bu yeni yer onu acımasız ayrıntıların bolluğuyla karşıladı. Sol baldırı zonkluyordu. Ağzında güneşin kavurduğu çölün tadı vardı. Kemikleri erimiş gibiydi, uzuvlarını bir tonluk bir ineğin kaldırabileceğinden daha fazla kaldıramıyordu.

Ama sonunda ısınmıştı. Tamamen, lezzetli, bayıltıcı bir şekilde sıcak ve... tuhaf bir şekilde rahattı.

Henüz yaşayanlar diyarına dönemediği -ya da dönmek istemediği- için sığa gömüldü, tam da doğru yerlerden etrafını saran koza benzeri kılıfın içinde keyif yaptı.

Bacağındaki sızı olmasa, tüm bunların bir kabus olduğunu düşünecekti. Uyandığında Bennett'e anlatacağı içkili bir rüya. Tren soygununun ters gittiğini ve onu vurmak zorunda kaldığını. Atlantik'i aşan üzücü bir yolculuk ve hain soğuk dışında cennet de olabilecek bir kara parçası hakkında. Samantha'nın varlığından bile haberdar olmadığı bir soğuk.

Şimdi. Giysilerinin katmanlarına, etine, kemiğine, iliklerine kadar işleyen bir soğuk.

Ruhunu bile.

Kahve rengi gözleri kırışır ve evlendikten sonra kaybolmuş gibi görünen o yarım gülümsemesini takınırdı. İlk günlerde yaptığı gibi, bu kadar küçük bir kızın yatmadan önce burbon içmemesi gerektiğini söyleyerek onunla alay ederdi.

Gözlerini daha da sıkarak, göz kapaklarının kenarından akan ve şakağından saçlarına doğru süzülen gözyaşlarının acısını içine çekti.

Gözyaşının nemli yolunu lekeleyen bir başparmağın tenine sürtünmesi onu hem yatıştırdı hem de sinirlendirdi. Yüzünü bu hisse doğru çevirdi, düşünceleri ulaşamayacağı bulanık bulutlarda yüzüyordu.

"Neden ağlıyorsun güzelim, acı mı çekiyorsun?" Endişeli soru uzaklardan loş yankılar halinde süzülüyor, sanki içinde kaldığı bir banyonun yüzeyinin üstünden ona ulaşıyordu. "Bir doz daha laudanum ister misin?"

Bonny. "Bonny" güzellik demektir. Bunu nereden biliyordu?

Zımpara kâğıdından yapılmış ve gözyaşlarıyla tıkanmış boğazından, "Ben... acıyı hak ediyorum," diye mırıldandı. "Onu ben vurdum. Onu ben öldürdüm." Belki de gözlerini hiç açmaması en iyisiydi. Cehennemdeki yozlaşmış kocasına katılması.

Ancak... şimdi kendi günahlarından daha fazlasını düşünmesi gerekiyordu.

"Hayır, genç kız, yapmak zorunda olduğun şey için kendini üzme. Sana ait olanı korumak için yapman gerekeni yaptın. Kimse daha iyisini yapamazdı." Nazik bir el saçlarına yerleşti ve göğsünde ağrıyan bir boşluğu açan şefkatli bir güçle saç tellerini okşadı. "Onları vurmamış olsaydın, hızlı bir ölüm onlara tanıdığım bir merhamet olmayacaktı."

Sert ve güzel sesli bu varlık kimdi? Belki de bir intikam meleği?

"Anlamıyorsun," diye fısıldadı. Nasıl anlayabilirdi ki? Erradale'i yakıp yıkan ve Calybrid'i yaralayan adamlardan bahsetmiyordu. İkisini de öldürmüştü ve bunu yine yapacaktı. Kocasından, bir aydan biraz daha uzun bir süre önce vurduğu adamdan bahsediyordu. Kendisini bu ana getiren garip ve korkunç kararları, hem yabancı hem de tanıdık olan güzel sesli ve iri yarı meleğe nasıl anlatabilirdi?

En başından, anne ve babasının ölümünden başlamalıydı. Çiçek hastalığı. O da geçirmiş ve iyileşmişti. Yasaklanmış çokeşlilik uygulamasını sürdüren Mormon çiftlik sahipleri Smith'ler, iyi bir Hristiyan görevi kisvesi altında onu yetim olarak yanlarına almışlardı.

Yedi yaşındaki bir kızı herhangi bir çiftlik işçisi kadar sıkı çalıştırmışlardı. Yine de itiraf etmeliydi ki, bunun nedeni kızın kendilerinden olmaması değildi. Smith'in üç farklı karısından doğan on üç öz çocuğuna da aynı yorucu görev beklentisiyle davranmışlardı.

Boş eller şeytanın atölyesiydi ve kanayan eller size Rab'bin kutsallığını ve fedakârlığını hatırlatırdı.

Samantha on altı yaşına geldiğinde, en az Smith oğlanları kadar iyi ata binebiliyor, ateş edebiliyor, sığır güdebiliyor, ipe dizebiliyor ve damgalayabiliyordu.

Kardeş gibi yakın büyümüş olmalarına rağmen, onlardan biriyle evlenmeyi de düşünmüştü. Kuzey Nevada nüfusu ile pek tanınmıyordu ve bir günlük mesafede Smith soyadını paylaşmayan tek kızlardan biriydi.

Bennett Masters ve kardeşleri Boyd ve Bradley, onun on yedi yaşına bastığı yıl iş aramak için Smith çiftliğine gelmişlerdi. Mükemmel tavırları ve güzel dişleri olan zayıf, erkeksi bir üçlü olmuşlardı. Bu erdemlerin ikisi de oralarda az bulunurdu.

İkinci eş Ada Smith, *Bennett Masters'ın bir yılını bile derisinden çıkarabileceğini söyleyerek kızları uyarmıştı. Günaha girmekten kaçınırsan, beni işaretlersin.*

Samantha Ada'yı dinlemişti ve gerçekten de günaha girmekten kaçınmaya çalışmıştı... ama Masters kardeşler ertesi yıl mevsimlik çiftlik işçileriyle, Ezekeil adında kel bir adamla ve Meksika'dan gelen birkaç gaucho ile birlikte döndüklerinde, Sam Bennett'in gözlerindeki yaramazlık ışıltısına alışamamıştı. Ya da gülümsemesindeki hınzırlığa.

Ve Bay Smith ona Tanrı'nın vahyini bildirdiğinde, ekşi, ciddi, dindar Hezekiel'in onu ikinci karısı olarak kulübesine geri götüreceğini söylediğinde, Bennett'in açık kollarına hıçkırarak ve panik içinde koşmuştu.

Ona kaçış teklif etmişti. Heyecan. Anne ve babası öldüğünden beri ona hiç yaşatılmamış tüm yabancı duyguları ve daha fazlasını yaşatmıştı. Sevgi. Onaylanma. Farklı bir kaderin beklentisi. Yorgunluk, hastalık ya da sakatlık onu erken bir mezara koyana kadar çöl güneşinin altında belini kırmayan bir kader.

Samantha bir öncünün kalbine sahip olmadığını her zaman biliyordu.

Fark etmediği şey, yeni kocasının ve ailesinin sadece yetim değil, aynı zamanda kanun kaçağı olduklarıydı ve sonraki dört yıl yavaş yavaş rezillige doğru bir düşüş olmuştu. Başlarda, akıntıya karşı yüzen zayıf bir çocuk gibi mücadele etmişti. Onu değiştirmek, hepsini dürüst adamlara dönüştürmek için elinden geleni yapmıştı. Ama sonunda boş bir mide, Boyd'un vahşetinden duyduğu korku ve daha iyi bir yaşam için duyduğu amansız umutsuz umut, vicdan azabını yendi.

Alison Ross'la tanışana kadar öyleydi.

Vicdanı bir hırsız koca olarak kabul etmişti ama soğukkanlı bir katili asla.

Tanrım, nasıl bu kadar duygusuz olabildi? Nasıl bu kadar kör olabildi? Bennett'i vurmanın şimdiye kadar yaptığı en kötü şey olacağını düşünmüştü. Hayatta kalmak zorunda kalacağı en kötü trajedi. Vicdanında sonsuza dek yaşamak zorunda kalacağı bir leke olacaktı ama bir yandan da kâbusun sona erdiğini düşünmüştü.

Onu burada, dünyanın vahşi ve yabani görünen bir ucunda bulamayacaklarını düşünmüştü.

Lanet bir aptaldı.

Artık Masters kardeşlerin onu bulmak için servetlerini kullandıklarını biliyordu. O adamları onun peşinden göndermişlerdi ve onu öldürmeyi başaramadıkları haberi onlara ulaştığında, onun için tekrar geleceklerdi.

Boyd ve Bradley, Bennett'e yaptıklarının bedelini ödeyene kadar peşinden adam göndermeyi bırakmayacaklardı. Bunu büyük bir şevkle biliyordu. "Shhhhh." Yumuşak bir mırıltı kulağına fısıldadı, kulağında titreşti ve etinde dalgalanarak hoş bir ürpertiyle tüylerini diken diken etti. "Ağlama güzelim, seni yakaladım. Güvendesin."

Bir daha güvende olabilecek miydi? Onu acımasız Boyd'dan ve onun ölü gözlü nişancısından kim koruyabilirdi? Ya da ağır yumruklarıyla zalim, basit Bradley'den? Masum insanlarla dolu koca bir tren vagonunu katlettiği bilinen adamlara kim karşı durabilirdi?

Kim... *bekle*... şu anda kimin yatağındaydı?

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve bir fenerin yalnız alevi ona hazır olmadığı bir ışıkla saldırdı.

Onaylamaz bir tavırla inleyerek boynunu yana çevirdi ve anında meleğinin intikamcılardan olmadığını fark etti. Ne de

O en azından göksel. Oh hayır. Onun üzerinde gezinen yakışıklı yüz hatları zarafet, fedakârlık ya da dindarlık hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Bu adam kesinlikle asırlar önce cennetin gözünden düşmüştü. Ruhu günah, kendini beğenmişlik ve pişmanlık duymadığı kötülüklerle lekelenmişti.

Tanrım, ama yine de çok güzeldi. Onu düşmüş bir melek olarak hayal edebiliyordu, belki de uzun, güçlü kanatlara sahipti.

Ama asla bir hale olmadı. Asla.

Thorne. Kandırılmış hafızası ona fısıldadı. O Thorne'du. Ya da... bir diken... Şu anda bile kışına batan şey bu muydu? Hayır... çok kör, çok sıcaktı.

"Tekrar hoş geldin, güzelim."

Samantha bu gülümsemenin içinde yarattığı ezici yıkıma karşı hızla gözlerini kırıştırdı ve dağılan aklını toplamaya çalıştı. Her şey birbirine karışmıştı. Sanki dünya yörüngesinde hızla dönüyordu ve o buna yetişemiyordu. Dili ağzının içinde ağır ve işe yaramaz bir haldeydi. Parmaklarını oynattı, ancak ellerine bağlı kaldıklarını fark etti.

"Neredeyim ben?"

Yine o gülümseme. Aynı anda hem gözlerini kamaştırıyor hem de onu çileden çıkarıyordu.

"Inverthorne Keep'te benim yatağımdasın, genç kız. Sayısız kadının gıpta ettiği bir pozisyon."

Inverthorne Keep. Kesinlik, dağınık bilincine nüfuz etti ve her vahyin ardından yavaş yavaş artan bir dehşetle ortaya çıktı.

Mağarasının kuş tüyü yumuşaklığındaki zemini Thorne Kontu'nun *yatağıydı*. Sert, sıcak, boyun eğmez duvarlar aslında, kardeşinin arpa tarlalarında çalışarak geçirdiği uzun aylar boyunca inatçı kabarmalarla bilenmiş eşsiz vücudunun yağsız kaslarıydı.

Kadın sol yanına yatmıştı ve Thorne vücudunu arkadan onunkine doğru kıvrımış, her kıvrımına ve bükümüne kendini uydurmuştu.

Yüce Tanrım. Hiç de güvende değildi. Aslında, Boyd Masters'ın pençeleri dışında, *bu* İskoçyalı ile *bu* yataktan daha tehlikeli bir yer düşünemiyordu.

İçgüdüsel olarak yanındaki tabancasına uzandı ve sadece çıplak kalçasını buldu.

Bu gerçek, aklını uyuşturan her neyse onu bir ayıklık řimŗeđiyle mızraklamak için yeterliydi. Ama bu uzun sürmedi. Kasları bir lodosa atılmış yün gibi ağırlaşmaya devam etti. Dolu, yavaş ve ağır.

Göğsünün kabarıklığı eşit, kavernöz nefeslerle her yükselip alçaldığında gevrek tüyler kürek kemiklerini gıdıklıyordu. Karnının dalgalı hatları kadının omurgasına çarpıyordu.

Sıcak, ısrarlı esnemelerle arka tarafına bastıran şey aslında bir diken değildi, ama ona kolayca batabilirdi.

Onu çok daha ciddi yaralayabilir.

Çünkü, ağır yorganın altında onun da kendisi kadar çıplak olduğunu fark etti.

Dirseğinin üzerine kalkmıŗtı ve şimdi ona hoşgörüyle gülümsüyordu. Kadının ortasına geliŗigüzel dolanmıŗ olan kolu, şaşkınlıkla açılmış gözlerden hâlâ sızan yaşları silen nazik parmaklara aitti.

"Endişelenme, güzelim," diye yatıŗtırdı, ancak yemyeŗil gözlerindeki endişenin altında tehlikeli bir şey parlıyordu. "Benden korkmanı gerektirecek bir şey yok. Yine de seni uyarıyorum, bana tehlikeli sırlarını açıklayana kadar bu yataktan ayrılmayacaksın... peşinde kimin olduğu ve Erradale'i neden yakıp kül ettikleri ile başlayarak."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bazen Gavin birini, *herhangi* birini yatağa götürür ve sırf geceleri vücudunu bastırabileceği bir kişi olsun diye onu zevkten dört köşe ederdi. Bu asla kabul etmediği ya da ifade etmediği bir varoluş sebebiydi. Herhangi bir gecenin sonunda, şekil ve özellik kararını çok az etkiliyordu ve özellikle tekrar davet etmek isteyebileceği veya bir bağ kurabileceği bir kadın seçmiyordu.

Çünkü nedenlerini tahmin etmelerini istemiyordu. Onu gerçekte olduğu gibi tanımlarını istemiyordu.

Birçok geceyi bir dolapta saklanarak ya da Callum'la birlikte Bryneloch Bataklığı'nın yanında kendilerine ait olduğunu iddia ettikleri eski meşenin oyulmuş ağaç gövdesinde büzüşerek geçirmiş bir çocuk.

O gecelerde, nefretini çok dikkatli bir şekilde hazırlamıştı. Çürüklerini, kirpiklerini ve acısını soğuk bir hesaplamanın merhemiyle örtmüştü. Ta ki hissetmenin ne demek olduğunu neredeyse unutana kadar.

Yaşamanın ne olduğunu.

Erkekliğin eşiğinde bir çocukken Colleen'le tanışana kadar onu insan olarak tutacak şeyin ne olduğunu fark etmemişti. Fiziksel temasın ilkel ve içgüdüsel gerekliliği. Zevk ya da acı. Bu hem bir teselli hem de bir zorunluluktur. Düşünceleri yarıya girdiğinde, midesi kazındığında, zihni bedeninden kopmak ve içinde esneyen uçsuz bucaksız boşlukta kendini kaybetmek istediğinde, yalnızca bir başkasının dokunuşu onu gerçekliğe bağlardı. Gecenin içinde birine uzanırdı, her kim olursa olsun, ve zevk sunardı, tek niyeti içindeki sonsuz, kavernöz ihtiyacı gizlemektir.

Başlangıçtaki niyeti olmayan bu kurgu onu bir efsane haline getirmişti. Aldığı kadınlar onun doymak bilmez ihtiyacının duygusal olmaktan çok erotik olduğunu düşünmüşlerdi.

Ve onlara izin verirdi.

Çünkü hayat ona, birkaç istisna dışında, bir insanın gerçek arzunuzu keşfettiğinde, sizi inkar etmenin doğasında olduğunu öğretmişti. Tam olarak kimseyi suçladığından değil. Güç baş döndürücü bir şeydi ve parmaklarınızın bir başkasının en büyük tutkularının ya da itici gücünün nabzını tutması, ona sahip olduğunuz anlamına geliyordu.

Beden ve ruh.

Birinin onun üzerinde böyle bir güce sahip olmasına asla izin vermezdi. Bir daha asla.

Şimdi, ufak tefek düşmanıya karşı karşıya kaldığında, güdülerinin her zamanki düzenlerinden bir şekilde farklılaştığını keşfederek şaşkına döndü. Aralarındaki en bariz fark, onun bir sevgili ya da arkadaş olmamasıydı.

Gerçekten de, onun yatağında yatmaya istekli bile değildi.

Karşısındaki ince, kırılgan beden ona hiçbir şey sunmuyordu ama tüm çabalarına rağmen diğerlerinin yapamadığını yapıyordu.

Buna dikkat dağıtma demek isterdi ama gerçekte başka bir şeydi. Amaç gibi hissettiren bir şey. Memnuniyete benzer bir şey. Rahatlama. Huzur.

Ama... bu doğru olamaz, değil mi? Alison Ross'la olmaz. Genç kız hiç de huzurlu değildi. Gerçekten de, kaosun kişileşmiş haliydi. Hayatına girdiğinden beri, en iyi ihtimalle bir kargaşa yaratmıştı. Daha çok bir baş belasıydı.

Bir engel.

Karşı karşıya gelmekten hoşlanmaya başladığı biri. Sözlü olarak. Ve şimdi ... fiziksel olarak.

Ona kızmak aklına geldi. Aslında ilk başta, sırf Erradale'i ondan sakladığı için kızmıştı. Şimdi ise kızgınlık motivasyonu çok daha güçlü hale gelmişti. Artık Erradale'i arzulamıyor değildi; arzuluyordu. Her zamankinden daha fazla. Ama şimdi başka bir şeyi arzuluyordu.

Başka biri.

Ve bu özlem kesinlikle işleri karmaşıktırdı. Niyetlerini karmaşıktırdı. Kendi ihtiyaçlarını analiz etmesine neden oldu. Kendisi hakkında bildiği her şeyi sorgulattı.

M e s e l a , neden yakın zamanda kaybettiği oğlundan daha fazla üzülsün ki?

Alison Ross'un *arzusu* Erradale'i kaybetmesinden daha mı önemli?

Onun ölümünün, Erradale'i kendisininmiş gibi sahiplenmesinin önündeki son engeli de kaldıracağını söylemişti ve o da bu ifadenin doğruluğunu tarafsız bir şekilde kabul etmişti.

Ama onu kaybettiğini düşündüğü an, onu uyandırmaya çalışıp başarılı olamadığı an, Erradale'e dair tüm düşünceler güneşin önündeki buhar zerrecikleri gibi yok olmuştu.

Önemli olan tek şey onun hayatta kalmasıydı. Çünkü o olmadan Erradale bomboş kalacaktı. Yatağı gibi.

Kalbi gibi.

Alison'ın yaz gökyüzünün rengindeki gözlerine bakarken, hem endişeli hem de Eammon'un ona verdiği afyon şurubu yüzünden odaklanmamıştı, içindeki derin boşluk kuyusu azalır gibi oldu.

Uyanmıştı ve her şeye rağmen bu bir mucize gibiydi.

Baldırını parçalayan kurşun bir et yarasından biraz daha fazlasıydı. Callum yol kenarında yarayı bağlarken, Gavin de dizinin altına bir turnike çekmiş ve bu turnike Inverthorne'a kadar süren çılgınca yolculuk boyunca devam etmişti.

Soğuk onu neredeyse öldürüyordu ve Gavin bildiği en eski ve en etkili yöntemi kullanarak onu ısıtmıştı.

Vücut ısısı.

Eammon bacağına hızla ve ustalıkla sterilize edip dikerken, kadının tepkisiz bedenini kendisine doğru tuttuğu için bu konudaki seçeneklerini düşünmesi üç saniyesini almıştı.

Sıcak bir banyo yapmak çok uzun sürerdi ve taze bir yara ılık suda nadiren iyi sonuç verirdi. Enfeksiyon, almak istemediği bir riskti.

Callum'un itirazlarını ve Eammon'ın kaşlarını kaldırmasını görmezden gelerek onu Inverthorne'un kulesine çıkan sarmal merdivenlere doğru sürükledi. Kısa sürede pelerinin ve gecelik askısını onun üzerinden sıyırdı. Bu işi tamamladıktan sonra giysilerinden kurtuldu ve yatağına uzandı.

Rahatlama, kız titremeye ve çırpınmaya başladığında onu ele geçiren her şeyi kapsayan duygu için çok asılsız bir kelime gibi görünüyordu. Sonsuzluk gibi görünen bir süreden sonra gücünü tüketmiş ve onun tutuşuna karşı koymak yerine rahatlamıştı. İçgüdüsel olarak çıplak bedenini onunkine doğru sürükledi, onun sağladığı sıcaklığı aradı.

Bu da, daha iyi bir kelime bulamadığım için söylüyorum, başka bir inatçı ikileme yol açmıştı.

Gavin her zaman zeki bir yalancı olmuştu ama hiçbir zaman kendini gerçekten kandıramamıştı. Bir süredir Alison Ross'u istediğini biliyordu. Ama onu yatağında, yumuşak, uysal ve kışkırtıcı bir çıplaklıkla bulana kadar, ona duyduğu cinsel ihtiyacın ne kadar çaresiz olduğunu fark etmemişti.

Onu yanında istiyordu. Altında. Üstünde.

Onu yatağında... kollarında... bir geceden daha uzun süre istiyordu.

Tek yapması gereken onu kalmaya nasıl ikna edeceğini bulmaktı.

Saldırıya uğradığı, tehlikede olduğu için hiçbir şekilde minnettar değildi ama hiçbir zaman bir fırsatın elinden kaçmasına izin verecek biri değildi.

Başparmağıyla onun gözyaşlarını lekeledi. Gözlerinden yumuşak acı damlaları halinde süzülürken aklını korumanın kesinlikle zor olduğunu düşündü. İlk içgüdüğü gibi gözyaşlarını öpüp uzaklaştırmak yerine, kızın ender rastlanan, korunmasız ifadesinde okuduğu şaşkınlık ve korkunun etkisiyle daha mantıklı davranmaya karar verdi.

Tavşanlar için kurulmuş bir tuzağa yakalanmış bir tilkinin bakışıydı bu.

Afyon tentürünün ve yorgunluğun zihninde daha az erişilebilir hale getirdiği uydurmalar için el yordamıyla etrafı dolaşmasını izledi.

Saldırganlar hakkındaki sorusuna cevap vermeyeceği belli olunca taktik değiştirdi.

"Nasılsın genç kız?" diye mırıldandı nazikçe, gerçekten ne kadar çok şey bilmek istediğine şaşırmıştı. "Bacağın çok mu ağrıyor?"

Sözsüzce başını salladı.

"O halde sana kimin zarar verdiğini bilmeliyim ve bana gerçeği söylemelisin," diye kışkırttı. "Şafak söktüğünde, Erradale'e gidip kendim öğrenmekten beni alıkoyacak bir şey yok."

Eski düşünceleri kovalayan gözlerini takip etti, göğsünün etrafındaki garip, harikulade sıvı çözülmesini görmezden geldi. Bir şeyler uydurduğunu tahmin etti. Bu da öldürdüğü adamlara rağmen gerçeğin hâlâ bir tehdit oluşturduğuna inandığı anlamına geliyordu.

"Peşinde biri mi var?" diye sordu. "Amerika'da kendini büyük bir tehlikenin içinde buldun ve Erradale'e geri dönmenin bir nedeni de

"Evlat edindiğin ülkede artık güvende değilsin."

Bakışları başka yöne kaydı.

Hedefi vurmuştu.

"Neden, neden çıplağız?" diye mırıldandı, sanki dilini yeniden eğitiyormuş gibi. "Sen... biz...?"

"Yapmadık," diye yatıştırdı, kalçasında titreşen uyarılmanın acı verici bir şekilde farkındaydı. "Ama yardımcı olacağını düşünüyorsan yapabiliriz."

Kızın gözleri onun bu patavatsız ve dürüst hazırcevaplığına tepki olarak yuvarlandı ve ikisini de şaşırtan keyifli bir kahkaha attı. "Saçmalama. Eğer senin ırzına geçmiş olsaydım, güzelim, bu işi hatırlayacağından emin olabilirdin."

"O zaman neden..."

"Hipotermi. Görünüşe göre geceliğin ve pelerininimden başka bir şey giymeden uzun süre soğukta kalmışsın. Hayatını kurtardım. Och, hayır, lass-" Gelmeyeceği belli olan bir minnettarlık bolluğunu kesmek için elini kaldırdı. "Bana teşekkür etmene gerek yok. Onun yerine soruma cevap verebilirsin."

Kaşları çatılmaya çalıştı ama tam olarak hedefe ulaşamadı. Kalçasını adamın tahrik olmuş bedeninden uzaklaştırmaya çalışarak, "Sen... o bana bastırırken düşünmek zor," diye mırıldandı.

"Nasıl hissettiğimi sanıyorsun?" diye alay etti. "Baştan çıkarıcı bir durum karşısında onurlu bir şekilde kendimi tuttuğum için centilmenlik madalyasını hak ediyorum. Senin güzel, çıplak vücudunu kollarına alıp bekaretini korumana izin verecek kaç erkek tanıyorsun?"

"Ben bakire değilim," diye homurdandı, yakınlıklarından kaçmak için kurnazca biraz kıpırdandı. "Ve sen de centilmen değilsin."

İtirafı onu şok etmemeliydi. Kıskançlığını uyandırmamalıydı ama uyandırdı.

Her iki hesapta da.

"Evet," diye itiraf etti, kaslarından taşan garip sahiplenme duygusunun ses tonuna sızmasını ustalıkla engelleyerek. "Beni yakaladın. Ben bir centilmen değilim ama bunu *her* an avantaja çevirebilirsin." Kadının ölçülü bir şekilde geri çekilmesine izin verdi ama gitmesine izin vermedi.

Gitmesine izin *veremezdim*.

Kadın çok iyi bir noktaya parmak bastı, adam da kabul etti, adamın ısrarla tenine bastırdığı siki yüzünden konuşmak beyhude hale gelmişti.

Anatomisinin o kısmı, bu gece onun içine gömülmenin nasıl bir his olduğunu keşfetmek istemiyordu.

Ama ruhu... onun hayatta kalması için başka kimin tehdit oluşturabileceğini bilmeden ruhu rahat edemezdi.

Onu başka kim avlıyor olabilir? Çünkü orada ava dönüştürmeye değer bir avcı bulacaktı.

Bağırsaklarında çalkalanan öfkeye rağmen uzandı ve kızın alışılmadık güzellikteki saçlarından bir tutamı yüzünden uzaklaştırdı. Genç olduğunu biliyordu, çünkü gözlerinde dallanıp budaklanan ya da dudaklarını çevreleyen çizgiler yoktu ama ona doğru kıvrılmış haliyle bir kadından çok bir kıza benziyordu.

Kayıp. Yalnız. Korkmuş. Tüm aceleci cesareti, kaşlarının arasındaki acının ve yumuşak dudaklarını birbirine yapıştıran endişenin altında eridi.

"Amerika'da ne oldu genç kız?" Soruyu mırıldandı, parmaklarının onun kara kaşlarının üzerinde gezinmesine izin verdi ve orada bulduğu gerginlik kırıksıklığını yumuşattı. Sonra gözyaşlarıyla hâlâ nemli olan şakağının çukurunu takip etti, hafif bir yoğurma hareketiyle hassas yeri daire içine aldı. "Belki yardım edebilirim."

"Bana neden yardım ediyorsun?" diye sordu uykulu bir şekilde, gözleri onun bakışı altında çırpınarak kapandı.

"Düşman olmamız gerektiğine karar veren sizsiniz, ben değil," diye hatırlattı ona. "Bir centilmen olmayabilirim ama ben bir İskoçyalıyım ve kendimizden olanları koruruz."

"Ben bir İskoçyalı değilim. Ben hiç kimseyim." Kadının ağlamaklı fısıltısı adamın yüreğini burktu.

"Evet öylesin, güzelim. Ayrılmış olsan da burası senin evin olarak kalacak."

Parmakları yüz hatlarının güzel bölgelerini öğrenip masaj yaparken bir an sessiz kaldı. Çenesindeki düğümleri çözmesi için ikna etti. Çenesinin altındaki tüylü deri. Dolgun dudaklarının belirgin hatları. Alışılmadık derecede yüksek elmacık kemiklerinin üzerinde saydığı dört yirmi altın çil.

Bir süre sonra nefesi o kadar düzleşmişti ki, onu uyuttuğunu düşündü.

"Bennett'i ben öldürdüm." Monoton itirafı zamanın kendisini durdurdu.

Gavin'in çenesine bastırdığı eli dondu. Gözleri kapalı kaldı, kirpikleri yanağına çarptı. Sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca ikisi de nefes almadı.

Boğazına binlerce soru düğümlendi ve Gavin onları uzak tutmak için dudaklarını birbirine bastırmak zorunda kaldı. İtiraf lar bir kez başladı mı, kendi hızında ilerlerdi.

"Cheyenne'e giden trende, buraya gelirken," diye devam etti hızlı bir nefes vererek. "Masters Çetesi bazı devlet tahvillerinin ve maaş bordrolarının peşine düştü. Başka bir vagonda bir şey oldu. Federal polislerin vurulduğunu duydum. Ve sonra... Bennett içeri daldı ve benim vagonumdaki bir adamı öldürdü, sonra silahını doğrulttu... Ve ben... Ve onu vurdum. Onu tam gözlerinin ortasından vurdum."

Sıcak gözyaşları tekrar akmaya başladı ve Gavin onları yakaladı, kendi boğazı da onun yerine ağrıyordu.

"İyi iş çıkardın, genç kız. Belki hayat bile kurtardın." "Sadece bir hayat." İç çekti.

"Peşinde olanlar kardeşleri mi sence?"

"Kardeşleri," diye inleyerek kasvetli bir yanıt verdi.

"Evet, isimleri ne?"

"Boyd ve Bradley. Bradley beni yaparken gördü. Beni burada bulacaklarını düşünmemiştim. Alison Ross'un trende olduğunu ve nereye gittiğimi bir şekilde anladılar. Sonra da çalıntı servetlerini o adamları Erradale'e göndermek için kullandılar. İntikam için sanırım." Hıçkırığa ağladı; göğsündeki keder ve korku çığıraklarıyla cesurca savaşıırken uzuvları bir kez daha titremeye başladı.

Gavin onu kendine doğru çekti ve sanki bir tabur acıya karşı siper almış gibi omuzlarına yapıştığında şaşırdı.

"Şşş, bonny, şşş," diye yatıştırdı, onu biraz alayla rahatlatmaya çalışarak. "Bugüne kadar sadece *bir* adam vurduğuna inanmamı beklemiyorsun, değil mi? Beni neredeyse vurduğun o kadar çok kez, Amerika'nın seni bir tür kana susamış Yankee silahşörüne dönüştürdüğünden emindim."

Memnuniyetle, işe yaradı. Bir kahkaha geçirmesi hıçkırıklarını böldü ve kendinden emin bir şekilde burnunu çekerek adamın omzunu itti.

"Bunun tek nedeni tüm bunların senin suçun olması," diye suçladı geveleyerek. "O trene hiç binmemiş olsaydım, belki de bunların hiçbiri olmayacaktı. Planladığım gibi Oregon'a gidebilirdim. O zaman evlenmiş olurum-"

"Evli mi?" Bu sözcük, bir **b e y g i r i n** tekmesinin tüm gücüyle göğsüne çarptı. "Kiminle evli?"

Bakışları tekrar onunkilerden kaçmaya çalıştı. "Mesele bu değil."

Çenesini nazıkçe kavradı, onu kendisine bakmaya zorlayacak kadar sertti. "Evli. Kiminle? *Kiminle?*"

"Adını hiç duymadın." "Beni dene."

Sanki anlaşılması zor anılarını gözden geçiriyormuş gibi kaşlarını tekrar kırıştırdı. "Grant... bir... bir bankacı."

"Dürüst olacağım, bonny, seni bir bankacıyla anlaşmış olarak hayal etmekte zorlanıyorum."

Sulu gözlerinde şimşekler çakıyordu. "Ne olmuş yani? O bir beyefendi. Kendine ait bir serveti olan, kendi kendini yetiştirmiş bir adam. Dürüst, nazik ve erdemli. Senin olmadığın her şey. Sözünü tutar ve o-"

"Ah?" Gavin araya girdi, bu Grant piçi hakkında başka bir şey duymak istemiyordu. "O zaman, dua et, nerede bu onur timsali, çizmesini öpebilir miyim?" Kadın, Gavin'in fark ettiği üzere, niyetinin sayısız erdemi arasında "yakışıklı" kelimesinden bahsetmemiştir.

"San Francisco'ya döndüğümde," diye geçiştirir.

"Size yazmıyor mu? Yaşadığınız onca şeyden sonra bile size katılmayacak mı?"

Kırpikleri tekrar aşağıya indi. "Koşullar izin vermiyor..."

"Koşulların canı cehenneme," diye hırladı Gavin, sertliğinin şiddetiyle ikisini de şaşırtarak. "Eğer seni sevseydi, düşmanlarıyla tek başına yüzleşmene izin vermezdi. Soygunu öğrenir ve sözde Masters kardeşlerin her birini cehennemin dibine kadar kovalardı. Onları cehennemin kapılarına kadar götürür ve şeytanın kendisine teslim ederdi. Sonra da sizin için geri dönerdi. Elleriyle, ağzıyla her parçanıza sahip çıkar ve bir daha gözünün önünden ayrılmanıza izin vermezdi."

Kadın şaşkınlıkla birkaç dakika boyunca gözlerini kırıştırdı. "Yapacağın şey bu mu?"

"Och, hayır, genç kız, ben daha iyisini yapardım. Eğer bir adam sevgilime şiddetle dokunursa, çıplak ellerimle onun uzuvlarını koparır ve onlarla onu öldürene kadar döverim. Yavaşça. Ve bunun için de bir af alırdım, çünkü bu onun hak ettiğinden daha azı olmazdı." Bu fikrin tadını çıkarırken eli yumruk şeklinde kıvrıldı. "Hazır başlamışken, umalım da bu Grant'la -kendi *kendini yetiştirmiş* bu adamla- hiç karşılaşmayayım."

-Çünkü onu tekrar parçalara ayırırdım. Önce bedenini, sonra iradesini kırar, sonra da bir *erkeğin* bunu nasıl yaptığını göstermek için seni götürürken ona izletirdim."

Sessiz bir an gözlerini kırpıştırarak ona baktı, vahşilik yerini şaşkın bir hoşnutsuzluğa bırakmıştı. Bu barbarca hiddet nereden gelmişti? Kanında kaynayan bu şiddet ve öfke nereden geliyordu?

O yer. Mackenzie adını verdiği yer. Boşluğa ittiği ve kasaların ardına kilitlediği, kayıtsız bir umursamazlık ve soğuk hesaplamalardan oluşan, cazibeli bir cilayla boyanmış olan.

Keşke bunu kendinden kesip atabilseydi.

Onun hakkında böyle hissetmek istemiyordu.

O hissetmek istemedi ...

"Onun sevgilisi olduğumu hiç sanmıyorum," diye fısıldadı, çenesindeki korkunç sallantıyı durdurmak için alt dudağını ısırıldı.

"Sanmıyorum," diye mırıldandı Gavin. "Ve sen de onu sevmemelisin."

"Sevdiğimi sanıyordum... ama her şeyden sonra... öyle olamayacağını biliyordum. Ya da

Onu kaybetmek beni yıkardı."

Kuşatıcı bir şefkatle sarsılan Gavin, yatağındaki kadına yeni ve gerçek bir saygıyla baktı. Kaybetmek hakkında bir iki şey biliyordu.

Kırık bir kalp hakkında.

"Bu dünyada seni kırabilecek hiçbir şey olmadığına ikna olmaya başlıyorum, güzelim."

Aniden, bir yol kendini gösterdi. Şimdiye kadar karşısına çıkanların hepsinden daha iyi bir yol. Her iki arzusunun da derli toplu bir paket haline getirildiği ve onun endişeli, girişimci ellerine teslim edildiği bir yol.

"O adamları senin peşinden gönderenin bu piçler, bu Efendi kardeşler olduğuna emin misin?" diye sordu, teklif etmek üzere olduğu şeyin ağırlığıyla kalbi hızlanmıştı.

"Öyle olduklarını biliyorum. Başka kimse yok."

"O halde sana yardım edebilirim genç kız, seni ve daha da önemlisi Erradale'i düşmanlarından korumaya yardım edebilirim."

"Nasıl?" diye fısıldadı, sonra daha güçlü bir sesle, "Yani, *neden*? Neden yapasın ki?"

"Çünkü eğer evlenirsek, hem sen *hem de Erradale* benim olursunuz. Ve ben benim olanı korumak için ölümüne savaşırım."

BÖLÜM ON DÖRT

"Seninle evlenmek mi?" Samantha boğazına kaçmaya başlayan kalbinin etrafında hırıltılı bir ses çıkardı. Hâlâ rüya mı görüyordu? Yüce Tanrım, bırak hâlâ rüya görsün. "Bunu düşüneceğimi sana düşündüren ne? Birbirimize katlanamıyoruz."

O yıkıcı gamze yanağının yanındaki oluğu çukurlaştırdı. "Hakkını vereyim güzelim, ama aklımdaki şey ayakta durmayı pek gerektirmiyor."

"Ciddi ol," diye tısladı. "Bu şimdiye kadar birinin yüksek sesle söylediği en kötü fikir olabilir."

"Senden beni sevmeni istemiyorum genç kız, sadece benimle evlenmeni istiyorum." "Bu bir tür zalim şaka mı?" diye soluk soluğa kaldı.

"Geldiğin yerde uygun evlilik diye bir şey olmadığını mı söylemek istiyorsun?" Dudaklarını şüpheci bir ifadeyle büktü.

"'Uygun' mu?" diye yineledi. "Evliliği *bir kolaylık olarak* görseydiniz, şimdiye kadar bir ya da iki kez yapmış olurdunuz diye düşünüyorum."

Adam gülme cüretini gösterdi, bu zengin ses kadının karnında her zamanki güve patlamasını yarattı. "Sende neyi sevdiğimi biliyor musun, güzelim?"

"Keşke beni aramaktan vazgeçsen-"

"Ne demek istiyorsan onu söylüyorsun. Benim ne düşündüğümü umursamıyorsun. Sen kendi kapasitesinden korkmayan dürüst bir kadınsın. Ayrıca, çoğu kişiden daha zekisin, ki bunu hemen tahmin edemezdim, itiraf etmekten utanıyorum."

İltifat karşısında beklenmedik bir zevk patlaması konuşma yeteneğini elinden aldı. Dürüst bir kadın mı? Tanrım, ne kadar da yanılmıştı. Onun hakkındaki tahminlerinde ne kadar yanıldığının farkına varıp varmadığını merak ediyordu...

Her ikisi de olmak istese de ne dürüst ne de ağırlıklı olarak zekiydi. Bacağı sakat olduğu için şu anda pek bir şey yapabilecek durumda da değildi.

Ayrıca, iltifatını mutlak olarak yanlış kılmak için, onun ne düşündüğünü önemseydiğini fark etmeye *başlıyordu* ...

Kimseye itiraf edeceğinden değil. Özellikle de ona.

"Erradale'i elinde tutmak için bu topraklarda kalman gerekecek, genç kız," diye belirtti. "Ve bana öyle geliyor ki bu Üstat kardeşlerle birlikte Amerika'ya dönmen söz konusu bile olamaz."

"Görünüşe göre burada da onlardan güvende değilim," diye yakındı.

"Inverthorne'da onlardan güvende olursun." Neşesi kayboldu ve çenesi mutlak bir ciddiyetle gerildi. "Karım olarak bir kontes olacaksın. Inverthorne'un duvarları İngiliz kuşatmalarına ve savaşlarına dayandı. Birkaç Amerikalı tren hırsızını da kesinlikle uzak tutabilirler."

"Tren hırsızları mı?" Bu kelimeye karşı duyduğu ciddi hoşnutsuzluktan ya da ifadenin gülünçlüğünden olabilirdi, ama Samantha onu reddetmek için nedenler ararken bile bir kıkırdama nefesi yakaladı.

En azından yüksek sesle tekrar edebilecekleri.

O gerçek Alison Ross değildi. Erradale aslında kimseye verecek kadar ona ait değildi. Kadın ona sığınak sağladıktan sonra Alison'ın isteklerine ihanet edemezdi. Bir aydan biraz daha uzun bir süre önce Bennett Efendi'nin karısı olmuştu.

Bir katilin çocuğuna hamileydi.

"Bir Mackenzie'yle evlenemem," dedi güçlükle. "Yemin ettim." "Şunu düşün güzelim, eğer benimle evlenirsen, teknik olarak Erradale'i bir Mackenzie'ye teslim etmek, çünkü teknik olarak uzun süre bir Mackenzie olmayacağım. Ya da ben size hatırlatmak zorunda kalıyorum."

İtiraf etmeliydi ki bu, şu anda daha önce olduğundan daha dikkat çekici bir nokta gibi görünüyordu.

"Ayrıca, doğrusunu isterseniz bu kan davası biraz fazla Shakespearevari. Ben Montague değilim, sen de Capulet değilsin. Doğum koşullarımızın kurbanlarından başka bir şey değiliz. Bir düşün kızım, ailelerimizi birleştirmek zarardan çok yarar getirmez mi? Ailelerimizin meselesini gelecek nesiller için bir kenara bırakmış olmaz mıyız?"

"Benim olanı korumak için ölümüne savaşırım." Teklifi, kızın uyuşmuş zihninde bir kartal çılgılığından daha net bir şekilde yankılandı.

Wyoming ovaları.

Samantha'nın eli, yıllarca süren zorlu bir çalışmayla hâlâ düz ve formda olan karnına gitti.

O trene bindiğinden beri beş hafta geçmişti, şimdi altı haftaya yaklaşıyordu. Kocasıyla en son yattığından beri.

Ve neredeyse üç hafta gecikti.

Ya ... ya itiraf etseydi? Ya ona Alison Ross *değil de* Samantha Masters *olduğunu* ve muhtemelen ölen kocasının bebeğini taşıdığını söyleseydi? Oh, ve ayrıca söz konusu kocayı gözlerinin ortasından vurduğu gerçeğinin şu anda hayatında söz konusu pozisyonun boş olmasının nedeni olduğunu?

O zaman hâlâ onu korumak ister miydi? Muhtemelen istemezdi.

Boyd ve Bradley'nin göndereceği bir sonraki kiralık katiller, kadının Masterses'ların yeğenine hamile olabileceğini umursayıp onu bağışlayacaklar mıydı?

Hiç şansın yok.

Thorne Kontu, "Karşılıklı yarar sağlayan evlilikler binlerce yıldır arazi sözleşmelerinden biraz daha iyiydi," diye devam etti, böylesine şaşırtıcı derecede çıplak biri için çileden çıkarıcı bir rasyonellikle. "Bunu bir düşün, genç kız. İstedığimi elde edene kadar durmayacağım, bu yüzden sen de pes edebilir ve ikimizi de büyük bir çabadan kurtarabilirsin. Başka ne seçeneğin var anlamıyorum. Malikanen yakılıp yıkılmış, sürün dağılmış, memleketin düşmanlarıyla kaynıyor ve Sulh Yargıcı'nın huzuruna çıkmayı bekliyorsun..."

Listesinin sonunu getirdi ve Samantha kendi listesindeki birkaç noktayı doldurdu. Alison'dan aldığı Erradale üzerindeki hak iddiasıyla ilgili tüm nakit para ya da evraklar Erradale'in külleriyle birlikte uçup gitmişti. Bir ay ya da daha uzun süre işe yaramayacak bir bacağı vardı, bu da onu çaresizden biraz daha fazlası yapıyordu.

Ve babası olmayan bir çocuk yolda.

Tanrım, onun tamamen çıplak, tamamen romantik olmayan teklifine gerçekten izin vermiyordu, değil mi? O afyon tentüründen ona ne kadar verilmişti?

"Sana çok iyi, biraz da sadık bir koca olacağım, genç kız," diye söz verdi, en çekici gülümsemesiyle onu kandırarak.

"Biraz sadık mı?" diye yineledi.

"Daha önce de belirttiğimiz gibi, ben bir aziz değilim, siz de öyle. Aramızdaki evliliğin bir hapishane olması için bir neden göremiyorum.

cümle."

"Yani... sadakat beklemediğinizi mi söylüyorsunuz...?" diye dikkatle açıkladı. "Sanırım h a y ı r , " dedi adam hafifçe, sonra kaşlarını çatı.

"Ama belki de biz

ailevi görevlerimiz yerine getirilinceye kadar sevgili edinmeyi beklemeliyiz. Bir Aziz James varisine ihtiyacımız olacak, yoksa hem Inverthorne hem de Erradale benim ölümünden sonra yeğenim Andrew'a kalacak ve Liam'ın oğlu olduğu için bu da Erradale'i doğrudan bir Mackenzie Laird'inin ellerine teslim edecek ki bu da amaçlarımızı tamamen ortadan kaldıracak."

Bunun sorun olmaması için bir şans var, diye düşündü Samantha, karnının üzerinde duran elinin parmaklarını yumruk şeklinde kıvrarak.

"Peki genç kız, farklılıklarımızı bir kenara bırakıp *Romeo ve Juliet'in* sonunu yeniden yazmaya ne dersin?"

"Sen kesinlikle bana Ay'ı vaat eden aşık bir Romeo değilsin," diye mırıldandı.

"Evet, sen de kız gibi Juliette değilsin," diye karşılık verdi. "Ayrıca, bana öyle geliyor ki Ay'da yeterince delik var. Zaten onu sadece atış talimi için kullanacaksın."

Adamın ona doğru yönelttiği gülümseme, kadının dudaklarından beklenmedik bir yanıtın çıkmasına neden oldu.

"Ben sadece... kendimi bir kontes olarak hayal edemiyorum." Kıkırdadı.

"Ben de öyle, güzelim, ama *bu* eğlencenin yarısı olmaz mı?" Gözleri böyle parladığında ve dudakları gamzesinin ortaya çıkmasına neden olacak şekilde kıvrıldığında, Samantha bunun onu çok genç ve yıkıcı derecede yakışıklı gösterdiğini düşündü.

Nasıl düzgün düşünebilirdi ki? Bu hiç adil değildi. "Bir kontes ne yapar ki?" diye yüksek sesle merak etti.

"Gelecek nesil soyluları yetiştirdiği sürece nasıl isterse," diye cevap verdi, kaşlarını buruşturmasına neden olan tutkusuz bir kayıtsızlıkla.

"Bu olamaz," diye karşı çıktı. "Bir kadın kocasına karşı sorumlu değil midir? Ona itaat etmek zorunda değil mi? Sahip olduğu her şey kocasına aitse, istediğini yapmak için parayı nereden bulacak? İngiltere ve Amerika'nın bu konuda çok farklı olduğunu düşünmüyorum."

"Şey... hayır," diye itiraf etti. "Ama soylu evliliklerde, kadının üzerine belli bir ödenek konması standart bir uygulamadır, genellikle çeyizle sağlanır."

"Ama... benim çeyizim yok."

"Evet, ama ben fakir değilim ve Erradale'in yardımıyla servetimi büyük ölçüde artırmayı planlıyorum, bu da aynı şey, değil mi? Eğer benimle evlenirsen, bonny, kendi yıllık gelirine sahip olacaksın. Bunun ötesinde, bir varis sağladığında, sana da büyük bir meblağ verilmesi gelenektir. Bununla ne istersen yapabilirsin. Dünyayı gezin, alışveriş yapın, Inverthorne hoşunuza gitmiyorsa kendi evinizi kiralayın." Yüz hatları düştü, aniden çok ciddileşti. "Görevin bittiğinde özgür olacaksın genç kız. Yeminler edildikten sonra da ömür boyu korunacaksın."

Birden sanki çok koşmuş gibi nefes alan Samantha gözlerini bir kez daha kapadı, adamın uhrevi görüntüsünün kararını etkilemesini istemiyordu. O kadar uzun süredir geniş ve inanmaz gözlerle ona bakıyordu ki, yüzünün ayrıntıları göz kapaklarının arkasındaki karanlığa kadar onu takip etmiş, gölgenin olası her rengine kalmıştı.

Bunu gerçekten düşünüyor muydu? Bu çılgınlığı, bu deliliği?

Sadece düşünmekle kalmıyordu... kabul edilmesinin önünde gerçekten tek bir engel vardı.

Alison. Gerçek Alison Ross. Mektubunda Samantha'nın Erradale'de istediği kadar kalabileceğini söylemişti. Asla geri dönmemeyi planlıyormuş. Hatta sürü ona ödeme yapacak kadar kâr getirdiğinde burayı Samantha'ya satmayı bile teklif etmişti.

Erradale'i bir daha asla görmek istemiyorum. Onunla ne istersen yap. Bunlar tam olarak onun sözleriydi.

Mackenzie'nin elinde olmadığı sürece.

Aklından geçen kelimelerin ardında, sanki Alison kulağına söylemiş gibi net bir şekilde dans eden çok sayıda senaryo vardı.

Samatha, Alison'ın ona verdiği paradan biraz kalmış olsaydı, kaçmayı düşünürdü. Bu dünya büyük ve genişti ve Boyd ile Bradley'nin ona ulaşamayacağı bir yer olmalıydı, değil mi?

Yoksa o, aşırı uzun boylu, aşırı zayıf Amerikalı kadın, kendini nereye saklamaya çalışırsa çalışsın, çiçek tarlasına yayılmış bir ot gibi göze mi batacaktı?

Artık bir önemi yoktu, diye düşündü. Para gitmişti.

Elinde sahte bir isim, yaralı bir bacak ve bakması ve koruması gereken bir çocuktan başka bir şey kalmamıştı.

Ve bir seçim.

Mutlak bir felaketle sonuçlanabilecek korkutucu bir seçim.

Ya Gavin'le evlendiyse ve Alison fikrini değiştirip geri döndüyse? Ya Boyd ve Bradley onun hayatta kaldığını öğrenip peşine düşerlerse? Hilesi ortaya çıkacaktı ...

Gavin onları yine de tutkuyla tehdit ettiği gibi şeytana mı götürecekti?

Her iki senaryo da olası değildi ama imkânsız da değildi. Boyd ve Bradley'nin ellerindeki para miktarını biliyordu ve büyük olsa da, bir kan davasını uzun süre sürdürmek için yeterli değildi. Özellikle de bunu kanundan kaçmak için kullanmaları gerekiyorsa. Masters kardeşler aranan suçlulardı, isimleri ve resimleri ülkenin dört bir yanındaki limanlara ve tren istasyonlarına asılmıştı.

Ve Alison şimdiye kadar mutlu bir evliliği olurdu.

Genç ve güzel Alison Ross, Samantha'nın son durumunu bilseydi ne derdi? Kendini hem çocuklu hem de ölümcül bir tehlike içinde bulduğunu bilseydi ona ne yapmasını söylerdi? Ya Gavin'in artık bir Mackenzie olmak istemediğini bilseydi? Yaptıklarından dolayı babasından nefret ettiğini?

Samantha hayatı boyunca pek çok yalan söylemişti. Pek çok onursuz şey yapmıştı.

Ama bir erkeği, sırf bir rant uğruna, kendisinden olmayan bir çocuğu doğurduğuna inandırabilir miydi? Güvenlik için mi?

Bir zamanlar, hayır derdi.

Asla.

Yine de bu karar artık güvenlikten çok daha önemliydi. Hayatta kalmakla ilgiliydi... Ve en kötüsü olur da Gavin aldatıldığını öğrenirse, en azından evliliğin ona sağladığı parayı alıp kaçabilirdi.

Onun gittiğini görünce kalbi kırılmayacaktı ve yine de istediğini elde edecekti.

Erradale.

Kulağına mırıldanmak için eğildiğinde sıcak nefesi şakağında gezindi. "Bana teklifimin seni baştan çıkarmadığını söyleme, güzelim. "*Benden etkilenmediğini söyleme.*"

Uzun, çevik bir parmağını dudaklarına götürerek onun itiraz sesini susturdu. "Paylaştığımız o öpücük uyumluluğumuzu kanıtlıyor. En azından burada, yatakta. Ben

kendimi kocalık görevlerime odaklayacağım. Yalvarana, zevkten gevşeyene kadar uyumana izin vermeyeceğim... Seni o kadar sık dolduracağım ki, bir hafta içinde çocuk sahibi olacaksın. Ben-"

"Pekâlâ!" diye bağırdı, ancak fısıltıyla söylenen sözlerin iç dünyasında yarattığı tahribatı ve yaralı bacağının zonklamasına neden olan kalçalarının birbirine kenetlenmesini durdurmak için. "Seninle evleneceğim. Ama ... yıllık geliri peşin istiyorum."

"Tamamdır," dedi hiç tereddüt etmeden, gözleri neredeyse kötü niyetli bir zaferle parlıyordu.

"Ayrıca," diye devam etti. "Eğer sizin için de uygunsa, düğünü bir an önce yapmak istiyorum. Yarın çok erken olmaz."

Günah işlemek için yaratılmış dudaklara şeytani bir sırıtma yayıldı. "Sizi etkileyecek olanın yatak oyunu olduğunu bilseydim, müzakereleri bununla başlatırdım."

"Öyle bir şey yapmadım, hayır! Sadece konuşmayı kesmeni istedim." Uygunluk için yalvarmasına neden olan şey arzusu değil, içinde bulunduğu hassas durumdu.

Öyle değil mi?

"Sen nasıl istersen güzelim, ama adım ve bedenim üzerinde uygun bir hak talep etmen için elimden geleni yapacağım." Bunu onun itirazlarıyla alay eden bir tonda söyledi.

"Kendini övme," diye ısrar etti. "Acele etmemin senin kirli imalarınla hiçbir ilgisi yok ve her şey seninle evlenmeden Inverthorne'da yaşamının itibarımı mahvedeceği gerçeğiyle ilgili."

Ona şüpheli bir bakış attı. "İtibar konusunda fazla endişelenecek bir tipe benzemiyorsun, genç kız."

Onu orada yakalamıştı. "Şey... hayır... ama annen ne düşünür?"

Kaşlarını çatı. "Mükemmel bir noktaya değindin."

"Callum, Locryn ve ... *Calybrid'den* bahsetmiyorum bile!" Yaralı arkadaşının anısı onu dirseklerine kadar sarsmış, ardından da şimdiye kadar onu hiç düşünmemiş olmanın verdiği suçluluk duygusuyla yanmaya başlamıştı. Onu tekrar aşağıya çekmeye çalışan, utanmazca çıplak erkeğin ayaklarının dibine yerleştirebileceği bir başka hata.

"Calybrid rahatça dinleniyor, genç kız. Endişelenme," diye yatıştırdı Gavin. "Eammon hayvanları tedavi etmek için eğitilmiştir ama buralarda bizleri de sık sık dikme eğilimindedir."

Yatağa uzandı, göz kapakları rahatlama, yorgunluk ve endişeyle ağırlaşmıştı. Zihni sanki yarışmak istiyormuş gibi hissediyordu, ancak sadece karışık düşünceleri olan karışık bir güveçte yüzebiliyordu.

"Biraz uyu, güzelim." Sıcak ağzı, hiç de öyle hissettirmeyen, son derece iffetli bir öpücükle onunkini kapladı. "Ben ayarlamaları yapacağım. Sanırım birkaç gün içinde belgeleri imzalayabiliriz."

Uyku kulağa cennet gibi *geliyordu*. Bacağı ağrımaya başlamıştı ve unutkanlık onu içinde bulunduğu durumun büyüklüğünden yumuşak bir kaçışa çağırıyordu. Az önce kabul ettiği şeyden.

Yanında büyük bir ağırlık kaydı ve bir kapağı kaldırarak adamın kendisinden uzaklaşıp yatağın karşı kenarına oturmasını izledi.

Beklemediği bu manzara karşısında gözleri dehşetle irileşti.

Gavin St. James, her zaman gülümseyen jackanapes, kötü şöhretli tırmıkçı ve rezil baştan çıkarıcı, omuzlarında ve sırtında hayal edilemeyecek kadar derin yara izlerinin ağırlığını taşıyordu. Görünüşe bakılırsa kirpikler, topografyasını saran kas ve güç boyunca uzanıyordu. Sanki bir kırbaç tarafından yaratılmış gibi görünmüyorlardı. En azından hepsi değil. Uzun zaman önce açılmış yaraların çizgileri uzundu ama uçları körelmişti. Ya da sadece aç verilmişti. Bir toka ya da kemer şeklinde.

Gördüğü manzara karşısında nefesi kesildi. Kirpiklerin taze ve açık olduğunu, derinin acımasız, tekrarlayan bir şiddetle parçalandığını hayal etti.

Kendisini boğmakla tehdit edecek kadar derin bir sempati kuyusuna çekilen Samantha'nın eli rüya gibi bir uyuşuklukla yataktan kalktı ve ona uzandı. Garip, titiz açların izini sürmek ve rahatsız edici yara izlerini düzeltmek için harekete geçtiğini hissetti.

Bunları nasıl bulmuştu? Nefret ettiği babasından mı? Onun-

Parmak uçları adamın omurgasına yakın bir yara izinin çıkıntısını bulduğu anda bileği acı verici bir şekilde kavrandı ve şefkat büyüsü bozuldu.

İrkilerek Lord Thorne'a göz kırptı... Ve başka birini buldu.

Vahşi, vahşi ve acımasız biri. Yeşil gözleri ona dik dik bakıyor, burun delikleri alev alev yanıyor ve omuzları -geniş, biçimsiz omuzları- öfkeli nefeslerin ritmiyle kabarıyordu.

Ona kendisini bırakmasını söylemek istiyordu, neredeyse özür dilemek istediği kadar kötü bir şekilde. Ona uzanırken hiç düşünmemişti.

Sadece hissediyorum.

Gözlerindeki yemyeşil cehennemin ardında okuduğu şey, boğazındaki yumrunun ardında sesini besleyecek her nefesi yakaladı. Acı, onun geri kalanı kadar çıplaktı. Ve orada da ihtiyat vardı. Düşmanlığın ardında, yeterince yakından bakılmadığında gözden kaçması kolay olan garip bir kırılganlıkla birlikte.

"Yap. Yapma." Sözcükleri alçak sesle, mırıldanırcasına bir titizlikle telaffuz edilmişti ve tüm benliğinde yankılanıyordu.

Daha fazlasını söylemedi. Söylemesine gerek yoktu. Ne demek istediğini çok iyi biliyordu. Dokunmayın. Sormayın. Bahsetme.

Bu paylaşmadığı bir yaraydı, tartışmadığı bir deneyimdi.

Kendisinde de bunlardan birkaç tane vardı.

Bir konudan kaçınmanın en iyi yolunun onu yeniden yönlendirmek olduğunu uzun zaman önce öğrenmiş olan kadın, "Yapmayacağım," dedi. "Yakınlarda bir kilise var mı? Buraya geldiğimden beri hiç görmedim."

"Ravencroft'ta bir şapel var." Dudaklarındaki alaycı kıvrım acımasız bir hal aldı ama onu serbest bıraktı. "Babam ben doğmadan önce rahibi kaçırmış ama nikâhımızı resmileştirmek için sadece bir sulh yargıcına ihtiyacımız var."

"Ama sen..."

"Bu doğru, ancak kendi törenimi yapamadığım için Liam'ın töreni yapması gerekecek." Kutsal olmayan bir karanlık gözlerindeki sıcaklığı soğuttu.

"Bunun akıllıca olduğuna emin misin? Bunu kabul eder mi?"

"Yapmak zorunda." Adam, kadının bakmamak için büyük çaba sarf ettiği omuzlarını silkti. "Laird ve yargıçlardan biri olarak bu onun sorumluluğu. Pekâlâ reddedemez."

"Ama... yani... aranızda bir husumet var, değil mi? Ne de olsa kendinizi ondan kurtarıyorsunuz."

"Evet, Mackenzie kanı var ama bu Liam'ı yapılması gerekeni yapmaktan alıkoymayacak. Kardeşim için bu kadarını söyleyebilirim." Duraklayarak, şüpheli bir kaşın altından onu inceledi. "Bu konuda ne düşünüyorsun, genç kız? Ravencroft'a gittin. Kötü Mackenzie kanı hakkında ne öğrendin?"

Onu dürüst olmaya neyin zorladığını bilmiyordu. Adamın çenesinde okuduğu meydan okuma mı, yoksa yüzündeki karanlık beklentinin altında yatan endişe mi?

Gözler.

"Rahmetli eşi Colleen ile bir ilişkin olduğunu duydum."

İsmi söylediğinde adamın gözle görülür bir şekilde irkildiğini fark etmemişti. "Bu doğru mu?"

"Evet," diye kestirip attı.

"Onu sevdiğin için mi? Yoksa ondan nefret ettiğin için mi?" Soru, geri çağıramadan ağzından kaçtı. Ve ah, adamın yüz hatlarına çağırdığı karanlık mutlak bir hal aldığı anda bunu nasıl da dilemişti.

"Eğer evleneceksek, seninle asla konuşmayacağım üç şey olduğunu kabul etmek zorundasın. Yaralarım, babam ve Colleen Mackenzie. Anladın mı?"

"Anlıyorum." Kendi korkunç sırları vardı; onu kendi sırlarıyla baş başa bırakabilir, güvende olabilir ve her ikisinin de ruhunun günahlarla lekelenmiş olduğu bilgisiyle bir şekilde rahatlayabilirdi.

Belki ikisi de affedilemezdi. Belki de...

birbirlerini hak ediyorlardı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Gavin kalıp ona sarılmadı çünkü tam olarak bunu yapmak istiyordu.

Ve çünkü... genç kız çok fazla şey gördü.

Alison'ın çılgınca titreyen bedenini bastırırken, bir insanın uyurken ne kadar yoğun bir şekilde savunmasız olduğunu bir kez daha fark etti.

O halde bu kadar çok kişiyi yatağına davet etmesi ya da onların yatağına girmesi ne kadar garip. Belki de kadınları bir tehdit olarak görmediği içindir.

Ya da yakın zamana kadar yoktu.

Gavin aceleyle giyindikten sonra ahıra doğru yola koyuldu, kanında kaynayan ve köpüren her neyse onu yok etmek için bir başka zorlu yolculuğu dört gözle bekliyordu.

Callum'u orada, Alison'ı gidebildiği yere kadar götüren ve düştükten sonra da onu terk etmeyen sadık atı Rowan'a bakarken bulmak onu şaşırtmadı.

Callum atın sırtındaki hafif kavisin üzerinden ona bakarken Gavin, "Senin hayvan yulaf, arpa ve tahıldan istediğini seçebilir," dedi. "O en iyisini hak ediyor."

"Size minnettarım," diye cevap verdi Mac Tíre, fırçasının parlak kürk üzerindeki ritmik vuruşlarından birini bile kaçırmadan. "Şafak vakti Erradale'i araştırmanın peşinde misin?" diye sordu yumuşakça. "Bu saatte oraya mı gidiyorsun?"

"Ravencroft'tan hemen sonra Erradale'e gideceğim," dedi Gavin kısaca. "Eammon uyudu mu?"

"Evet, benim ihtiyar Calybrid'in bağırsaklarını dikmek için elinden geleni yaptıktan sonra bir ya da üç kadeh içti ve şu anda sandalyesinde horluyor." Gavin'e bir bakış fırlattı

Callum merakla, "Neden şafaktan bir saat önce Ravencroft'a gidiyorsunuz?" diye sordu.

"Alison'a Calybrid'in iyi olacağını söyledim..." Gavin, Callum'un sorusundan kaçarken bile sessizliğinin soruyu sormasına izin verdi.

"Evet, dikişler tuttuğu ve çürümediği sürece yaşayacak." "Güzel."

Callum atının dizginlerini okşadı ve ahırdan çıkıp eski, parmaksız eldivenlerindeki toz ve kılları temizledi. "Demetrius'u sakinleştirdim ama Ravencroft'a götürmek için sana bir tane daha eyerleyeceğim."

"Bunu yapabilirim." Gavin arkadaşının ürkütücü bakışlarından uzaklaşarak eyer ve takımlarını topladı ve açık ahır kapılarından içeri grinin soluk çizgileri süzölmeye başlarken arkadaşıyla birlikte çalıştı.

Eyerini hafif ayaklı Arap-safkan karışımı bir atın üzerine kaldıran Gavin, aniden uzun zamandır unuttuğu bir şeyi hatırladı. "Callum." Arkadaşına döndü. "Alison Ross'u Erradale'de küçük bir kızken iyi tanır mıydın?"

Arkadaşının vurdumduymazlığı sadece bir anlığına kayboldu, içinden süzülen duyguları okuyamayacak kadar hızlıydı.

"Evet. Onu tanıyordum."

Mac Tíre'nin dudakları her zamankinden daha mı sıkıydı, yoksa bu onun hayal gücü müydü?

Adamın asi sakalına lanet olsun.

"O genç kızın durmadan seni rahatsız etmesinden şikâyet ederdin. Aslında Ravencroft'a ondan kaçmak için gelmiştin, değil mi?"

"Ben yaptım."

"Hiç hatırladığınız gibi mi?"

Gavin eyeri sıkmak yerine arkadaşına daha dikkatli bakıyor olsaydı, Callum'un cevap vermesinin gereğinden uzun sürdüğünü fark ederdi. "Senin tanıdığın kadın, yıllar önce Erradale'den ayrılan Alison Ross'a hiç benzemiyor."

Uzun bir nefesin ardından düşünceli bir ses çıktı. "Hayatın bizi kendimize bile yabancılaştıran bir yolu var."

"Evet, öyle."

Gavin uzun, açıklanamaz derecede asık suratlı bir anı eyere doğru sallanarak bozdu. "Erradale'e ulaşmanın bir yolunu buldum," diye duyurdu.

"Ah?" Callum'un kaşları kalktı. "Peki önce Sam'i seni vurmaması için nasıl ikna edeceksin?"

"Sakin ol." Gavin sırtması gereken bir şekilde dişlerini gösterdi ama bu farkı koruyamayacak kadar vahşı hissediyordu. "Onun yerine benimle evlenmeye ikna ettim."

Hızlı bir tekmeyle, arkadaşını ağzı açık bir sersemlik içinde arkasından bırakarak, şafak öncesi serinliğine doğru fırladı. Zemin bineğinin toynaklarının altında çıtırdıyor, kış patikası narin kırağılarla öpülüyordu. Güneş doğduğunda, kış yapraklarına yapışarak parlayacak ve Wester Ross'u bir Peri Masalı'ndan fırlamış gibi gösterecekti.

Ama o beyaz atlı prens değildi. Romeo da değildi. Alison Ross da kesinlikle genç bir kız değildi.

Geçmiş onu Ravencroft'a kadar kovaladı. Bu yolculuğu kaç kez gecenin bir yarısı yapmıştı? Kaç kez kuzey kanadındaki gizli kapıya çağırılmış ve cevap vermemek için savaşmıştı?

Kaç kez teslim olduysa.

Colleen'in cesedini o kapının önünde bulmuşlardı, Colleen onunla kaçmak yerine kendini surlardan aşağı atmıştı.

On yıl önce haber kendisine ulaştığında Ravencroft'a yaptığı o vahşi, işkence dolu yolculuğu düşündü. Bu yola her çıktığında bunu düşünüyordu.

Ancak bu kez, farklı trajediler onun peşini bırakmadı.

Hepsi de Alison Ross'un parmak uçlarının hâlâ sırtının pürüzlü etini dağladığı yere bağlıydı.

Elbette yaralarını ilk gören o değildi. İnsan tenini göstermeden bu kadar çok kadınla yatamazdı. Bazen, eğer bu konuyu konuşmak istemiyorsa, ışıkları kapatır, gömleğini çıkarır ya da genç kızın gözlerini bağlardı. Diğer zamanlarda, daha az kırılgan olduğunda, inandırıcı olacak kadar zorlama bir hikaye uydururdu.

Korsanlar onu ve Callum'u Borneo'da yakalamıştı. Gençlik seyahatleri sırasında yabancı bir hapishanede yatmıştı. Ya da en sevdiği, gayretli bir manastıra hacca gitmiş; kendini kırbaçlayarak zinaya olan kötü, müstehcen ihtiyacından kurtulmak için elinden geleni yapmıştı.

Gerçek dışında her şey.

Ah, bacakları nasıl da ayrılırdı, parmakları tırnakları onları çizmeden hemen önce oyukların ve yaraların üzerinden geçerdi.

Peki onun tek ve meraklı dokunuşu neden bu kadar şiddetli bir tepki uyandırdı?

Belki de ... onları değerli bir an için unutmuştu. Anlatının kontrolü kendisinde değildi ve birdenbire bir kadından hayatını paylaşmasını isterse, kendisi için yarattığı tüm hoş kurguların uzun sürmeyeceğini fark etti.

Aynı zamanda onun dokunuşunun ardında hissettiği şeydi, ona korkuyla değil ama şaşkınlıkla bakan gözlerde gördüğü şeydi.

Ona acımak istedi.

Onun olduğundan daha iyi olduğunu düşünmek için bir nedene ihtiyacı vardı. Kötü davranışları için bir bahane.

Şey, hiç yoktu. Yara izleri ona babasını vurup öldüren adam tarafından verilmişti ve eğer onunla evlenip yatacaksa, bu konuşmayı yalnız bırakmak en iyisiydi.

Sonsuza kadar.

* * *

Samantha hayatında birkaç tehlikeli şey yapmıştı ama bu en kötülerinden biri olmalıydı. Tek bir yanlış adım, mutlak ve aşağılayıcı bir felaket anlamına gelebilirdi.

Cehennemin dokuz katında kendini neyin içine sokmuştu?

Thorne Kontu'nun penceresine doğru yavaş yavaş ilerliyordu, o sabah içine kustuğu lazımlığı iki eliyle dikkatle tutarken yarı topallayarak, yarı sekerek. Yatak çarşafı etrafına sarılmıştı ve onlara takılmamaya çalışmak, tencerenin iğrenç içeriğini dökmek kadar zordu. Bacağına herhangi bir ağırlık vermek, alnında ve üst dudağında boncuk boncuk ter oluşmasına neden olacak kadar acı veriyordu. Gözyaşları gözlerini yakıyordu ama dişlerini sıktı ve sebat etti çünkü başka türlü düşünülemezdi.

Nişanlısı Thorne Kontu'nun onu bu şekilde yakalayacağı düşüncesi onu sadece utandırmakla kalmadı.

Bu onu korkuttu.

Ya ondan iğrenirse? Ya da daha kötüsü, ya onun durumunu tahmin ederse? Tanrım, zamanında birkaç numara yapmıştı, ama bu... bu onları yendi.

Hepsi.

Duvara ulaştığında, ağır bir şekilde duvara yaslandı ve ender rastlanan bir istek mırıldandı

Pencerenin altında kimsenin oyalanmadığını umarak cennete gitti. Kaldıraç olarak dirseğini kullandı ve tencereyi taş çıkıntının üzerine koyarken

kanadı açtı ve aşağıda masum bir kurban olup olmadığını kontrol etmek için Inverthorne'un arazisine baktı.

Bulduğu şey bir cennetti.

Daha iyi bilmeseydi, Inverthorne'un bulutların içinde bir kale olduğunu düşünebilirdi. Gerçekten de, kuzu yünü balyaları kadar kalın gümüş ve beyaz sisten oluşan yoğun girdaplar hem kuzeydeki ormanın hem de pencerenin altındaki güneydeki kırların üzerinde geziniyordu. Soluk, parlak bir gökyüzü, Samantha'nın ötesinde Hebridler olduğunu anladığı batıdaki uzak bir ufukta okyanusun daha koyu mavisiyle buluşuyordu. Vahşi yeşil adalar Ravencroft'tan görülebiliyordu ama Gairloch ve Inverthorne topraklarının uzun kıyılarından görülemiyordu.

Kış, havayı kırağı, yaprak dökmeyen ağaçlar ve ardıçla kokutuyordu. Kafur benzeri esans, nemli soğukla karıştı ve mucizevi bir şekilde huzursuz midesini sakinleştirdi. Gözlerini kapatarak, yıllardır aldığı ilk derin nefesi içine çekti.

Burası. Bu yer. Bulutların içindeki bu yakışıklı kale. Gri taştan kuleleri, doğduğu ülkenin var olduğundan daha uzun bir süre boyunca Highland sisinin üzerinde hüküm sürmüştü. Destansı deniz fırtınalarına, istilalara ve acımasız kuşatmalara dayanmıştı.

Bunun bir anlamı olmalı, değil mi? Belki... belki burada bir sığınak bulabilirdi. Alison buna ne demişti?

Comraich.

Ne güzel bir kelime. Kendisi gibi biri için de geçerli olup olmayacağını merak ediyordu. Yetim bir İskoç varisi olan Alison Ross'a değil, yetim bir hiç olan Samantha Masters'a.

Hayır, bundan daha kötüsü. Bir

hırsız. Bir yalancı. Bir katil.

Samantha gözlerini kırpmadan buharın içine bakarken, hayatında hiç bu kadar başka biri olmayı dilememişti. Başka bir yerde, başka bir hayatı yaşamayı değil. Ama burada. Şimdi. Büyük olasılıkla toprak ve sisten yaratılmış ve ateşle güçlendirilmiş en kibirli, en güzel adama ait olan bu odada.

Ama Samantha Masters olarak değil. Zarif ve zarif, hanımefendi ve baştan çıkarıcı biri olarak -Mena Mackenzie'nin kullandığı kelime neydi? Başarılar. Ya Gavin St. James gibi bir erkeği *biraz daha sadık* olmaya ikna edebilecek biri olsaydı?

Kendinden nefret eden bir ses çıkararak kapalı lazımlığa baktı, boşaltmaya hazırlanırken kulplarını kavradı, pürüzsüz porselene bastırıldığı avuç içlerindeki birkaç nasırın farkındaydı.

Tanrım, ne zaman bu kadar duygusal ve aptal olmuştu? Lord Thorne'la evlenmek uzun vadede pek olası bir çözüm değildi. Sona giden bir yoldu, hayatta kalmak için umutsuz bir çabaydı. Onun hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyordu, sadece vicdansız bir alçak, kötü şöhretli bir çapkın, amansız bir rakip ve... sözünün eri bir adam olduğunu biliyordu.

Bunu nasıl bildiğini tam olarak anlamamıştı. Sadece biliyordu. Bunu arzu ya da güvensizlikle kirlenmemiş o yerde hissetmişti. Kendisine ait olduğunda onu koruyacağına dair ettiği yeminin gerçekliğini fark eden o yerde.

Şu anda korunmaya ihtiyacı olduğunu kabul etmek zorunda kaldığı her seferinde alçak sesle bir lanet mırıldandı. Çocuğunun buna ihtiyacı vardı. *Ona ihtiyacı* vardı. Ama sadece şimdilik. İyileştikten sonra. Bebek doğduğunda. İlk ve belki de ikinci maaşını aldığı anda.

Gavin ondan bıktığında... ki şüphesiz bıkacaktı.

Seçeneklerini düşünebilirdi.

Oda kapısının eski menteşeleri sabah soğuşunda hareket etmeyi protesto ediyordu. Samantha düşüncesizce bir panikle odadaki tüm kabı pencereden dışarı itti ve aynı anda çarşafın vücudundan düşmesine izin verdi.

"Kahretsin," diye küfretti. "Lanet olsun." Tencerenin sisin içinde kayboluşunu büyülenmiş bir dehşetle izledikten sonra Gavin'in yüzüne döndü ve yatak örtülerini aradığı kadar umutsuzca, çılgık atan bacağının üzerinde ayağa kalkmak için geçerli bir neden aramaya başladı.

İlk olarak, onun ne kadarını gördüğünü ölçmesi gerek-

Taş kemerin çerçevelediği figür karşısında nutku tutuldu. Bir kadın. Büyüdüğü yerin yaklaşık seksen mil doğusundaki kumun rengine gür saçları olan küçük, zarif bir güzelliğe sahip bir kadın. Güneşin kavurduğu Nevada çölünün tuz düzlükleriyle buluştuğu yer.

Beyaz çizgilerle süslenmiş koyu altın rengi bir melanj, mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş ve şekillendirilmişti. Kadın bir porselen bebek gibi hareketsiz ve dimdik duruyordu ve Samantha'ya da benzer bir kırılma izlenimi veriyordu. Teni kesinlikle hiç güneş görmemişti ve odaya girdiğinde ayakları yere değmiyor gibiydi.

"Her şey yolunda mı Bayan Ross?" Samantha'nın alışık olduğu Highlands erkeklerinininkinden daha yumuşak bir aksanı vardı ve dokunaklı bir kadınsı endişeyle süslenmişti.

Hayır. Bu durumla ilgili olarak doğru olana yaklaşan tek bir şey bile düşünemiyordu.

Ama yaşıyordu. Hayatta kalmıştı. Ve bu da başlaması gereken bir yerdi. "Ben iyiyim, teşekkür ederim." Samantha dikkatle yalan söyledi.

"Bu beni şaşırttı. Kötü niyetli kişilerle neredeyse tamamen tek başına savaşıp, bu sırada vurulmuş ve ardından bir gece içinde hepsine evlenme teklif etmiş bir kadının iyiye yakın bir şeye benzeyebileceğini düşünemiyorum." Hanımefendinin narin burnu hafifçe seğirdi ve yüzünü pencereye çevirdi. "Hasta mısınız, Bayan Ross?"

Zarif kadın yüzünü pencereye doğru çevirip, benekli meşe yaprakları rengindeki çarpıcı gözlerini ortaya çıkardığı anda Samantha için iki şey çok belirgin hale geldi. Birincisi, kadının kör olduğuydu.

İkincisi, Gavin St. James'in annesiydi.

Birbirlerine zerre kadar benzemiyorlardı. Gavin çelikten ve gınahtan yontulmuştu, bu kadın ise ruhani bir fısıltıdan başka bir şey değildi. Ama o gözler. O inanılmaz yeşil gözler. Hatasızdılar.

"Hayır... Ben... um..." Samantha döndü ve sonra hareketin neden olduğu acıdan dolayı dişlerini sıkarak çıkıntıyı kavradı. Tekrar nefes alabildiğinde, çarşafı kavramak için kullanmadığı eliyle pencereleri kapattı, mandalı sabitledi ve panjurları da kapatmayı düşündü. Kendini hemen aptal gibi hissetti, ışıktandırma misafiri için önemli değildi.

Ve neyse ki çıplaklığı da öyle.

"Bir taslak vardı," diye yarım yamalak bitirdi sözlerini, kelimelerden kaçan bariz gerginliğe lanet ederek.

Üç adım daha atıp şöminenin yanına ustalıkla yerleştirilmiş, küçük bir aileyi rahatça barındırabilecek yakışıklı bir takımdan biri olan sandalyenin yüksek arkılığına uzandığında ziyaretçisinin yüzü sakinliğini koruyordu.

"Endişelenme canım. Batı her zaman biraz fırtınalıdır. Bu yüzden tüm ek binalar Inverthorne'un diğer tarafında, böylece yapı ve yüksek duvarları tarafından denizin dalgalarından korunabiliyorlar. Kulenin bu tarafında sahile kadar uzanan kırlar ve bataklıklardan başka bir şey yok. Gerçi bu manzarayı daha da güzelleştiriyor, değil mi?"

Yine o kelime vardı, "bonny."

"Elbette." Samantha kadının gevezelik ettiğini düşündü ama bu nazik hanımefendinin neden gergin olduğunu anlamak mümkün değildi. Rahat bir nefes aldı, eski lazımlığının bataklıkta saklı kalma şansının yüksek olduğundan emindi. Böylece cesaretleterek soğuk taşların üzerinden yatağa doğru acı dolu bir yolculuğa başladı. "Lord Thorne'u mu arıyorsunuz?" diye sordu acıyla sıkılmış dişlerinin arasından. "Nereye gittiğinden emin değilim."

Tanrım, çok gülünçtü. En korkunç aldatmacanın kanıtlarından kurtulmaya çalışırken, nişanlısının odasında tatlı, kör annesi tarafından yarı çıplak yakalandı.

Yüce İsa, ya kadın aşık olduklarını düşündüyse?

"Oğlumu görmeye gelmedim. Karısı yapmak üzere olduğu kadınla tanışmaya geldim." Kadın, Samantha'nın üç adım önce bulunduğu yere bakarak gülümsedi.

"Aman Tanrım, yani *Tanrım*. Tabii ya. Gitmeden önce sana söylemiş olmalı." Kahretsin, az önce bir markiz önünde küfür mü etmişti? "Ben... Alison Ross, ama arkadaşlarım bana Sam der." Bir şeyler yapması gerektiğini hissetti. Reverans mı?

Hayır, kör bir kadına değil! Yüce İsa. Onun nesi vardı? Muhtemelen gidip elini sıkması ya da öpmesi gerekiyordu ama büyük ana süitte yürümek Atlantik'i kürek çekerek geçmek gibi bir şeydi. Bacağı her an kesilebilirdi. Ve tek yapması gereken o lanet yatağa ulaşmaktı. Birden afyon hakkında fikrini değiştirdi. Şu anda sağlıklı bir doz için sağ kolunu verebilirdi.

"Ben de Leydi Eleanor Megan Mackenzie." Leydi Eleanor elini sandalyede gezdirerek ilerledi, bir sonraki sandalyeye uzandı, onu buldu ve kendisini yatağa doğru yönlendirmesine izin verdi. "Ama istersen bana anne diyebilirsin. Tabii annen itiraz etmezse."

Samantha birden zavallı kadına yardım etmek için yanıp tutuşmaya başladı ama bayılmaya ne kadar yakın olsa da güvenli bir yere gitmeyi tercih etti.

Anne. Daha önce hiç kimseye böyle seslenmemişti.

"Annem vefat etti," diye açıkladı Samantha basitçe, bunun Alison için de geçerli olduğunu biliyordu.

"Onu tanıyordum," dedi Leydi Eleanor, kirpikleri aşağıya doğru kayarken. "Her zaman çok üzgündüm..." Önceki konuşmalarından başka bir konuya geçmeden önce bu düşüncenin kaybolmasına izin verdi. "Gavin bana ikiniz arasında bir eşleşme düşündüğünü söylemedi ama bu kalede kör bir kadının duymayacağı çok az şey vardır."

Yatağa ulaşan Samantha, sadece kollarının gücüyle yatak başlığına doğru ilerlerken hızla iniltiye dönüşen bir iç çekişle üzerine yığıldı. Yatak örtüleri tamamen dağılmıştı ama üstü örtülüydü ve yeterince sıcaktı, bu yüzden orada yatarken, nefes nefese ve acı içinde, nazik kadının gitmesini dilerken ve dönüşümlü olarak yalnız kalmak istemezken umursayacak gücü toplayamadı.

"Sen... bir Mackenzie'sin, St. James değil?" diye sordu, ilk soruyu acısının ve utancının hemen ötesine sürüklenen belirsiz soruların arasından çekip çıkararak.

Samantha, Leydi Eleanor'un yatağa doğru ölçülü adımlar atarken saydığı izlenimine kapıldı, gümüşü, şeffaf elbisesi sihirli bir şekilde onun bir tür uçan melek olduğunu ima ediyordu.

Yatağa ulaştığında, cevap vermeden önce nazikçe kenarına tünedi. "St. James benim kızlık soyadımdı. Gavin'in yaptığı gibi kendimi Mackenzie'den soyutlayamam. Ne de olsa ben Ravencroft'un dul Markizesiyim. Korkarım bu ayrıcalıktan kaçamam."

"Özür dilerim." Samantha'nın söylemeyi düşünebildiği tek şey buydu.

"Sanki bu unvanı hak etmişim gibi hissediyorum." Leydi Eleanor yüzündeki kasvetli ifadeyi yumuşak, kibar gülümsemelerinden biriyle bastırdı.

"Oh."

İkisi de rahatsız edici bir an sessiz kaldılar.

Leydi Eleanor, "Gavin'in neden aniden sizinle evlenmek istediği bir sır değil, Bayan Ross," diye söze başladı. "Siz eski ve saygın bir aileden geliyorsunuz ve ikimiz de onun Erradale'i ne kadar çok arzuladığını anlıyoruz."

Güzel, yani bunun bir mantık evliliği olduğunu biliyordu. Bu işleri büyük ölçüde kolaylaştırdı.

"Asıl soru, neden oğlumla evlenmeyi kabul ettiniz? Başını belaya mı soktu?" diye sordu anlamlı bir şekilde. "Bunun pencereden attığın şeyle bir ilgisi var mı?"

"Şey... şey..." Lanet olsun. Bu bir çeşit kabus muydu?

"Ona aşık mısın?" Dowager aceleyle devam ederek onu bir önceki sorudan kurtardı.

Samantha ona ne söyleyeceğini kara kara düşündü. Sonunda gerçeği seçti, çünkü aynı anda ancak bu kadar çok yalana dayanabilirdi.

"Hayır. Onu sevmiyorum." Ondan neredeyse hiç hoşlanmıyordu. "Ama ben... ama birbirimize ihtiyacımız var."

"Bunun en iyisi olduğuna inanıyorum."

Samantha kadına bakakaldı ve Tanrı uzanıp mucizevi bir şekilde görme yetisini geri verse bundan daha büyük bir şok yaşayamayacağını düşündü.

"Beni yanlış anlama Sam - umarım sana Sam diyebilirim, çünkü arkadaş olmamızı çok istiyorum - ama oğlum her zaman iyi bir adam olsa da, ondan sevgi, bağlılık ya da beni affet, sadakat beklersen berbat bir koca olur."

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Samantha.

Leydi Eleanor başıyla onayladı. "Bu onun suçu değil, biliyorsun." Çapkın bir oğlu olan pek çok annenin korosunu çağırdı. "İçinde babalık duygusu olduğundan değil. Sana fiziksel olarak zarar vereceğine inanmıyorum. Ama... o çok tatlı bir çocuktü. Ve onun hassas kalbi çok fazla kez kırıldı, görüyorsunuz, veremeyeceği kadar çok parça var."

Leydi Eleanor'un yüzündeki ifade öylesine acı verecek kadar ciddiydi ki Samantha bir an için kendini unutup kadının eline uzandı. "Anlıyorum, Leydi Eleanor - Anne - Gavin ve benim bir anlaşmamız var, daha fazlası değil. Doğrusu, eğer bana kalbini verseydi, geri verecek bir şeyim olur muydu bilmiyorum."

"Bunun için hem üzgünüm hem de minnettarım." Leydi Eleanor kederle gülümsedi.

Samantha bırakın gerçek bir yabancıyı, bir arkadaşıyla bile bu kadar samimi bir tartışma yaşadığını hatırlamıyordu. Bu hem tedirgin edici ve harikulade hem de tarif edilemeyecek kadar üzücüydü.

"Alice bana aileye bir silahşör alacağımızı söylediğinde biraz heyecanlandığımı itiraf etmeliyim," diye devam etti dul kadın. "Ne büyük bir çile çekmişsiniz. Senin yerinde olsam neredeyse katatonik olurdu."

"Oğlunuz beni bulduğu için şanslıydım." Samantha, Leydi Eleanor'un bu nadir iltifat karşısında duyduğu memnuniyeti göremediğine sevinmişti. "Alice kim?" diye sordu, bir sohbetin öznesi olmaktan hiçbir zaman tam anlamıyla hoşnut olmamıştı.

"O benim yoldaşım ve hizmetçim. Benim gibi rahatsızlığı olan bir kadın için paha biçilmezdir. O benim gözüm, bazen de kulağım ve sizin hakkınızda çok şey duymuş."

"Ne gibi?" Samantha endişeyle sordu.

"Zeki, yetenekli ve cesur olduğun gibi. Eşsiz bir binici ve -görünüşe göre- iyi bir nişancı olman. Oğlumun seni sinir bozucu bulması ama sana güzel demesi."

"Oh..." Samantha bir elini yanan yanaklarına götürdü, Callum'un onun için bırakma alışkanlığında olduğu içi boşaltılmış balıklardan biraz daha ayrıntılı ve bilgili olabilmeyi diledi.

"Keşke o zamanlar tanışsaydık..." Leydi Eleanor'un gözleri kapandı ve sanki gizli bir acıyı saklıyormuş gibi öyle kaldı. "Genç bir kızken Wrath Burnu'ndan Argyll'e kadar en iyi atlı kadın olarak kabul edilirdim. Ama bu daha önceydi... Laird Ravencroft'la evlenmeden önce. Sana kırlardaki en iyi binicilik yollarını gösterirdim ve seni Gresham Zirvesi'nin en yüksek noktasına götürürdüm, orada neredeyse tüm Highlands'i, Inverness'e kadar görebilirdin."

Yani Leydi Eleanor her zaman kör değildi. Samantha ona ne olduğunu sormak için yanıp tutuşuyordu ama içinden bir ses, cevabı öğrendiği anda pişman olacağını söylüyordu.

Bir kapı taşa çarparak davetsiz misafiri haber verdi ve Samantha da Leydi Eleanor gibi şiddetle sıçradı.

"Her zaman Wester Ross kadınlarının Tyr na Nog'un dışındaki en güzel kadınlar olduğu söylenir ve işte kanıtı tam önümde duruyor, bundan şüphe ettiğimden değil." Eammon Monahan'ın İskoçya'da geçirdiği yıllar İrlandalı aksanını neredeyse hiç değiştirmemişti ve Sam bundan çok memnundu. Çünkü oğlu Callum ne kadar esrarengizse o da o kadar neşeliydi. Gözlerindeki çizgilerin kaşlarını çatmaktan çok gülümsemekten oluştuğu belliydi. Callum'un aksine sakalı kızıldan çok griydi ve koyu renk saçlarıyla hiç uyuşmuyordu. Sesi gibiydi, iri, neşeli ve yaklaşılabılır derecede yakışıklıydı.

"Güzellik her zaman bir lütuf değildir, Bay Monahan." Eleanor'un eli Samantha'nın parmaklarını sıkıca kavradı ama yüz hatlarını ve sesini bir pasiflik timsali olarak korudu.

Garip, kadın daha önce kekemelikle mücadele etmemiştir.

"Ve güzellik her zaman g z n algılayabildiği Şeylerin kapsamına girmez, değil mi leydim?" Dowager markizine hitap etti ama çıplak omuzlarını örtmek için örtüyü yukarı çeken Samantha'ya göz kırptı.

Leydi Eleanor sessizliğe gömüldü, omuzları öne doğru kıvrıldı ve göğüs kafesi s nm Ő gibi görünürken omurgasını öpmek için elinden geleni yaptı. Bu koruyucu bir hareketti. Kendini daha küçük, tehditkâr olmayan bir Şekilde göstermenin bir yoluydu.

Eammon sessiz ve zorlayıcı bir an boyunca kadına baktı. Tanıdık altın rengi gözleri kadının zarif bedeninde gezindi, sanki onu elinden bırakamadığı bir kitabın sayfaları gibi okuyordu.

Samantha babasının bakışlarında Callum'u gördü. Uzun zamandır inkar edilen özlemi. Ulaşılmaz yalnızlığı. Callum neyi özlüyordu? diye merak etti. Ya da kimi?    nk  Eammon söz konusu olduğuunda cevap hemen ortaya çıkıyordu.

"Hastamı kontrol etmeye geldim," diye Şarkı söyledi  rlandalı. "Birileri Erradale'de hepinize delik açmaya çalıştı ve ben de sizi tekrar bir araya getirmek için elimden geleni yaptım. Bana sorarsanız Locryn'i ıskalamıŐ olmaları bir mucize,    nk  en kolay hedefin o olduğunu düŐünürsünüz." Yeleğinin altından kendi karnını okşadı, bu sadece akşam birası ve tatlı ekmek sevgisinin hafif bir göstergesiydi.

Samantha acısına rağmen kısa bir kahkaha atarak ona katıldı. "Onu görmeliydiniz, Bay Monahan. O kadar kısa ve yuvarlak bir adam için, kesinlikle hareket edebiliyor."

"Evet, Şey. Çaresizlik bize yapabileceğimizi düŐünmediđimiz her türlü Şeyi yaptırır," dedi umursamazca ve Samantha'nın gülümsemesi kaybolduğuunda Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

"Ben gidiyorum." Leydi Eleanor ayağa kalktı, bir zamanların zarif kadını sanki kemikleri ve eklemleri nasıl olduğuunu hatırlamaya çalıŐıyormuŐ gibi hareket ediyordu.

"Ve bunu yatak odasında yabancı bir adamla, yanında refakatçi olmadan mı bırakacaksın?" Eammon alay etti, sesi hayretle karışık bir alayla çıkıyordu.

"Yabancı sayılmazsınız Bay Monahan," dedi Leydi Eleanor sabırla, duvar boyunca ilerleyerek.

Eammon neşeyle, "Genç kızın yanındayım," dedi. "Ve dikiŐlerini kontrol etmek için geceliğini dizine kadar kaldırmam gerekecek. Eğer bu bir skandala neden olmak için yeterli değilse, ben ne olduğuunu düşünemiyorum, ya siz? Oğlunuz ne derdi? Daha da iyisi, kraliçe ne derdi?"

"Gece kıyafeti giymiyorum-" Sam, Eammon'un yalvaran gözleri

onunkilerle buluştuğu anda dudaklarını kenetledi.

Eleanor tereddüt etti. "Alice'i çağırabilirim..."

Adamın iri omuzları Eleanor'unkiler gibi birkaç dakika önce çökmüştü. "Sorun yok leydim," diye mırıldandı usulca, ürkek bir kısrığa seslenir gibi. "Onu sizin için getireceğim. Kendisi ta aşagılarda, mutfakta ve... tek başınıza çıkabileceğiniz çok fazla merdiven var."

Elindeki çantayı yatağın ayak ucuna bıraktı ve gitmek için döndü.

"Uzun sürecek mi?" Samantha, içinde bulunduğu acının sesine gereğinden fazla karışmasına izin vererek sordu. "Bu sabah aptalca bacağımın üzerinde yürümeye çalıştım ve şimdi sanki bir ateş demiri bacağımı delip geçmiş gibi hissediyorum."

"Och, nay." Leydi Eleanor son derece kadınsı bir üzüntü sesi çıkararak yatağa döndü, el yordamıyla elini aradı ve bulduğunda tuttu. "Bu kadar acı çektiğini bilmiyordum, genç kız. Bay Monahan, Eammon, sorunun ne olduğunu hemen görmelisiniz. Sence enfeksiyon mu? Ateşin var mı Sam?"

Samantha, oğlunun gözlerinde de benzerini gördüğü şüpheli bir bakışla kendisini süzen Eammon'a komplocu bir bakış fırlattı.

Yumuşak, anaç bir el bileğinden koluna, omzuna doğru ilerledi ve alnını buldu, ateşinin yükselip yükselmediğini kontrol etti ve hiçbir şey bulamadı.

"Sanmıyorum," dedi Samantha acıklı bir şekilde. "Sadece... acıyor. Kalıp elimi tutar mısınız?"

"Oh, evet, kızım. Seni acı içinde bırakmak istemem." Endişeyle "Yapabileceğin bir şey var mı Eammon?" diye sormadan önce tekrar gıdıkladı.

Samantha, Eleanor'un ahır sahibine iki kez "Bay Monahan" diye hitap etmeyi unuttuğunu fark etmemişti.

"Evet," dedi Eammon yavaşça, Samantha gülümsemeye çalışıp battaniyeyi dizinin üstünden çekerek sargılarını ortaya çıkarırken. Skandalın canı cehenneme, gerçekten acıyordu ama henüz uzun uzuvlarını kontrol etmeyi öğrenememiş on beş yaşında çelimsiz bir kızken ayağı takılıp kırmızı dağlama demirinin üzerine düştüğü zamanki kadar kötü değildi. Şimdi, acının gerçekte ne olduğunu ebediyen hatırlatması için kalçasında yanlamasına damgalanmış bir T çemberi taşıyordu.

"Calybrid nasıl?" diye sordu, pürüzlü tenli nazık bir el bileğini sabit tutarken diğeri bandajlarını açtı.

"Bu sabah uyanıktı, susamıştı ve Locryn'e huysuz yaşlı bir koyun gibi küfürler yağıdırıyordu," diye cevap verdi Eammon. "Bunun o yaşlı herifin sonu olduğunu hiç sanmıyorum-" Kasıldı, kendini tam zamanında tuttu. "Herif," diye topallayarak sözünü bitirdi ve hâlâ Samantha'nın kaşlarını düzeltmekte olan Eleanor'a baktı.

"Sevindim," diye yanıtladı Samantha. "O bir arkadaş oldu." Eammon'un parmakları dikişlerin etrafındaki deriyi test ettiğinde gerçek bir acıyla tısladı.

"Şişlik ya da kızarıklık yok," dedi Eammon memnuniyetle. "Bu iyiye işaret, genç kız. Merhemi tekrar uygulamadan önce biraz daha afyon ister misin?"

Samantha yüzünü buruşturarak başını salladı. "Sanırım bu sabah beni hasta etti." Tam bir yalan değildi ama artık aklını başına toplama zamanının geldiğini biliyordu. Acı olsun ya da olmasın.

"Evet, bazılarına bunu yapar. Mümkünse bundan kaçınmak en iyisi, yoksa bu şey için bir tat geliştirirsiniz."

Söylediği başka bir kelime onu etkiledi. "Salve?"

"Sadece atlar yaralandığında kullanmak için uydurduğum bir şey. Topallamalarını engelliyor. Mucizevi bir şey bu." Bataklik çamuru renginde, iğrenç görünlü jelatinimsi bir madde içeren bir küvet getirdi ve parmaklarını içine daldırdı.

"İçinde ne var?" Hem Samantha hem de Eleanor koku karşısında burunlarını kırıştırdı.

"Sadece biraz sarımsak, lavanta, bal, kutsanmış devedikeni ve..." Sanki bir şeyi tartışıyormuş gibi gözlerini biraz kıstı. "Çok fazla endişelenmenize gerek olmayan birkaç şey var."

"Ama-"

Samantha, adam yarasının üzerine bolca bir parça koyarken tısladı ve sonra ona ihanet etmiş gibi baktı ve intikam sözü verdi. Hem de Eleanor'u burada kalmaya ikna ettikten sonra!

Sakalının arkasından beyaz dişleri ona doğru parladı ve büyük omuzları, zarar zaten verilmişti, buna izin verse iyi olur der gibi kalktı.

Samantha, ilk şoktan sonra, baldırındaki zonklamanın bir kısmının şüpheli maddenin uygulanmasından sonra azaldığını itiraf etmek zorundaydı.

"Endişelenme genç kız, yaran korktuğumuz kadar derin değil. Kurşun seni delip geçmek yerine sıyırıp geçmiş. Delikten ziyade bir kesik, daha hızlı iyileşecek ve kaslara daha az zarar verdi."

Eleanor Samantha'nın elini okşayarak, "Oh, bu harika bir haber," diye nefes aldı.

Öyle olduğunu Samantha da kabul etti. Çaresiz olmak onu çıldırtmak zorundaydı. Yürüyemiyorsa, koşamazdı da.

Ve bir şey ona çok geçmeden kaçması gerektiğini söylüyordu. Çünkü yalanları peşini bırakmazsa Masters kardeşler onu yakalayabilirdi. Gavin'in koruma teklifine ne kadar güvenirse güvensin, gerekenden daha uzun süre buna bel bağlamak istemiyordu.

Ne olur ne olmaz...

Onunla ilgili içgüdüleri, evlendiği ilk çekici ve güzel adamla ilgili içgüdüleri kadar korkunç çıkarsa diye.

Samantha, Eammon'un Leydi Eleanor'u etkileme çabası dikkatini dağıttığından daha özel bir zamana saklamaya karar verdi.

"Büyük İskoç'un bir tay daha doğurduğunu biliyor muydunuz leydim?"

Samantha, Eleanor'un korkunç Laird Hamish Mackenzie'nin karısı olarak geçirdiği yıllar boyunca sakın görüntüsünü dikkatle inşa ettiğinden şüpheleniyordu.

Eleanor kibarca, "Bu sevindirici bir haber," dedi.

"Ona Büyük İskoç'un Hayaleti adını vermişler, buna ne diyorsun?"

"Ne kadar zekice."

"Ve... zeki bir delikanlı. Dost canlısı da. Şimdiye kadar okşadığım en yumuşak kulaklar, birkaç ay önce solaryumunuza taşıdığım o güzel kadife sandalyeler gibi. Alice'le birlikte saat üçteki yürüyüşünüz sırasında ahıra uğramak isterseniz bir elma ya da kesme şeker hoşunuza gidebilir."

"Artık ahırları pek kullanmıyorum Bay Monahan," diye mırıldandı Leydi Eleanor.

Eammon başını salladı ve iri, etli elleri Samantha'nın bacağını ustalıkla yeni bir bandajla sararken duyulacak kadar yüksek sesle yutkundu.

"Evet, şey... duyduğuma göre oğlunuzun nişanlısı ata biniyormuş." Leydi Eleanor'un kanatlı kaşları düştü. "Bu doğru mu Sam?"

Samantha bu etkileşimde kendini bir yabancı gibi hissederek başını salladı. "Uygun olmayabilir ama daha güvenli," diye açıklama yaptı.

"Öyle," diye kabul etti Eammon. "Doğru bineğe sahip olan hemen herkes havada kalabilir."

"Asla izin verilmezdi..." Leydi Eleanor sözünü kesti.

"Artık kendi aklının sahibisin," dedi Eammon yumuşak bir sesle. "Ne istersen yapabilirsin."

"Öyleyse öyleyim." Eammon işini bitirip çantasını alırken Eleanor bir süre bunun üzerinde düşündü.

"Sanırım bacağınız sizde kalabilir, genç bayan."

"Şükürler olsun." Onun arsız gülümsemesine kendi gülümsemesiyle karşılık verdi.

"Acı seni rahatsız ederse bu gece için sana bir miktar uyku ilacı bırakıyorum. Ve duyduğuma göre tebrikler sıraya girmiş. Lord Thorne'un sunağa çekileceğini hiç düşünmemiştim."

"Anlaşmaya varmak kadar ikna etmek de değil," diye açıklığa kavuşturdu onu zorlamaktan çok suç ortağı olduğuna ikna eden bir bakışla.

"Öyle bile olsa. Yapabileceğim bir şey olursa bana haber verin." Ayrılmak üzere ayağa kalktı ve uzanıp elini sıktı. "Bayan Ross."

"Bay Monahan."

Bundan sonra ne yapacağı konusunda tereddüt etti ve sonra çenesi sakalının arkasında kesin bir kararlılıkla yerleşti. "Leydim." Leydi Eleanor itiraz edemedi elini avucunun içine aldı ve eğilerek solgun, narin parmak eklemine uzun bir öpücük kondurdu.

Nefes aldı ama kıpırdamadı, görmeyen gözleri yeşim çay tabakları gibi yuvarlandı.

Samantha onun yüzündeki memnuniyet ifadesinden o kadar keyif aldı ki, "Bay Monahan, Alice aşağıdaysa, kayınvalideme eşlik edebilir misiniz?" demekten kendini alamadı.

"Olamaz!" Eleanor ayağa fırladı. "Yani, Bay Monahan'ın değerli vaktini çalamazdım."

"Çok memnun olurum." Eammon böyle bir şoktan sonra kendini düşündüğünden daha hızlı topladı.

Samantha masum bir tavırla, "Dediği gibi, anne, çok fazla merdiven var," diye düşündü. "Ve yemek yemeyeli o kadar uzun zaman oldu ki... belki mutfaktan midemi rahatlatacak bir şeyler göndermelerini isteyebilirsiniz?"

"Evet, ama ben bekleyebilirim..." Eleanor ellerini önünde kavuşturdu ve Samantha'nın öpülen elini diğeriyle örttüğünü fark etmedi, öpücüğü temizlemek için değil, korumak için.

Eammon onun narin elini bir kez daha tuttu ve kolunun kıvrımına sıkıştırdı, iş gömleği ve yeleği içinde bile her beyefendi gibi cesurdu. "Yeterince beklemedin mi?"

Sesli bir şekilde yutkunma sırası Eleanor'daydı ama nefessiz kaldığı bir anın ardından ilk tereddütlü adımını attı, uzun bacaklı Eammon onun önden gitmesine izin verdi.

Samantha, "Her şey için teşekkürler Bay Monahan," diye seslendi.

Eammon kapı aralığından ona baktı ve sanki bir mucize yaratmış gibi onu süzdü. "Teşekkür ederim," dedi usulca.

Samantha kuş tüyü bulutlar kadar yumuşak yastıklara yerleşti ve çiftin Inverthorne'un yankılanan koridorlarında ilerleyişini dinlerken ait oldukları adamın kokusunu içine çekti.

"Söyleyin bana Bay Monahan, Büyük İskoç'un tayı da onun kadar koyu altın rengi miydi?" diye sordu dul kadın, kibarlığı dehşetini bastırarak.

"Aynen öyle leydim," diye cevap verdi boğuk, sevinçli bir sesle. "Yelesi ve kuyruğu dışında altından daha beyaz."

"Bu yüzden mi ona Hayalet adını verdiler?"

"Evet, buna hakkınız var."

"Sanırım bu ismi sevdim..." Sesleri mesafeyle birlikte kayboldu.

Samantha etrafına, efsanevi Thorne Kontu'nun lejyonlarca aşığını bu yatağa götürdüğü odaya baktı. Tahmin ettiğinden çok daha farklıydı. İpekler, kadifeler ya da şehvet uyandıran renklerde perdeler yoktu.

Odası huzursuz, erkeksi bir avcının vasiyetiydi. Ateşin yanındaki sandalyenin altına halı yerine kürkler serilmişti. Çeşitli manzara halıları soğuk taş duvarları yalıtıyordu. Garip ve yabancı figürler, heykeller ve çizimler, çok basit ama ince işlenmiş mobilyaların yüzeylerini dolduruyordu. Afrika'dan mı diye merak etti, yoksa Hindistan'dan mı?

Gavin St. James'in burada uyuduğuna inanamıyordu. Casanova'ya, Kral 14. Louis'ye ya da başka bir ünlü çapkına uygun bir şey bekliyordu.

Inverthorne inandırıldığından çok farklıydı. Tıpkı lordu gibi.

Elbette, bencil bir fırsatçıydı. Büyüleyici bir entrikacı. Girişimci bir çapkın. Güzel bir düşmüş melek. Ama aynı zamanda sadece bir adamdı. Bir adam

Onu seven ailesi.
Kalbi kırık bir adam.

ON ALTINCI BÖLÜM

Samantha ertesi sabah yağmurla uyandığı anda düğününün bir felaket olacağını bilmeliydi. Birinin düğün gününde yağmur yağması kötü bir alamet değil miydi?

Elbette, Bennett'le belgeleri imzalayıp yeminlerini ederken hava acımasızca güneşliydi, bu yüzden alamet teorisi gitti. Belki de lanet ona aitti ve havayla hiçbir ilgisi yoktu.

Kesinlikle daha olası görünüyordu.

Uyandıktan sonra Eammon tarafından tekrar muayene edildi ve iyileştiğini söyleyerek yürümeye çalışması için ona bir baston bıraktı. Hemen bir tuvalet aramaya ve midesindekileri uygun insanlar gibi oraya atmaya gitti.

Bastonun oldukça iyi çalıştığını fark etti. Aslında, kahvaltı tepsisine geri dönüp Devonshire kreması ve reçeliyle sürülmüş bir dilim kızarmış ekmek yiyebilmiş, bir demlik kaynar çay içebilmiş ve yorgunluktan bir sandalyeye yığılmadan önce dişlerini temizleyebilmişti.

Tanrım, ama koridorda uzun bir yürüyüş olmadığı için memnundu; muhtemelen başaramayacaktı.

Müstakbel kocası önceki gün öğleden sonra dönüp kardeşi Ravencroft Markisi'nin bu akşam nikâhlarını kıymak üzere geleceğini haber verdiğinden beri onu ne görmüş ne de duymuştu.

Bir süre ateşin yanında bir şeyler okumaya çalıştı ve sonra her zamankinden daha kolay yorulduğu için uyumaya çalıştı. Birkaç saat sonra, yalnız bir huzursuzluk onu ayağa kaldırdı.

Battaniyeyi şal gibi kullanarak topallaya topallaya kapıya gitti, muhtemelen Jakobit isyanından beri yağlanması gereken menteşeleri çekerek açtı ve

köşeden kafasını uzattı. Koridoru boş bulunca, bacağındaki acıya ve çıplak ayaklarındaki taşların soğuşuna karşı dişlerini sıkarak ilerledi.

Neyse ki, rahatsızlığa alışkın bir kadındı.

Inverthorne'un batı kulesinde sadece üç kapı ve ardından aşağıya inen merdivenlere açılan kısa bir koridor vardı. İnişini desteklemek için duvarı kullanırken, parmak uçlarını aşındıran antik taş hissine hayret etti. Çukur ve oyuklardan herhangi birinin savaş aletleri tarafından yapılıp yapılmadığını merak etti.

Üç kat aşağı indiğinde avuç içleri ve üst dudağı terden sıırılsıklam olmuştu. Bacağı birkaç akrebin gazabına uğramış gibi hissediyordu ama Inverthorne'un zemin katına ulaştığında karşılaştığı manzara onu yüz yıllık bir ağaç gibi köklendirdi.

Gavin, büyük girişin kemeri tarafından çerçevelenmiş bir şekilde profilden duruyordu. Hayatında gördüğü en şık ve pahalı takım elbiseyi giymişti ve önündeki şeye dikkatle bakıyordu; merdivenlerdeki görüş açısı yarım bir duvarla engellenmişti.

Nefesi, çenesini açık bırakan hızlı bir vınlamayla kaçtı.

Yağmur şimdi daha anlamlıydı, çünkü onun güzelliği melekleri ağlatacak türdendi. Koyu renk takım elbisesi ve pantolonu içinde, boynu beyaz kravatla süslenmiş, ihtişamı denenmemişlikten ve evcilleşmemişlikten şeytani olmaya doğru inanılmaz bir şekilde yükselmişti.

Parlak saçları doğru miktarda pomatla kesilmiş ve şekillendirilmişti. Keskin çenesindeki her daim var olan kirli sakal, çukurlu çenesini daha da keskin ve acımasız bir hassasiyetle ortaya çıkarıyordu.

Taşlara ağır bir şekilde yaslanmamış olsaydı, düşebilirdi. Gavin St. James için düşüyordu. Tıpkı ondan önceki lejyonlarca kadın gibi, Ve bundan sonra da birçok kadın öyle olacak.

Bunu hatırlaması iyi olurdu. Ona dün gece nerede uyuduğunu sormaya hakkı olmadığını, çünkü bunun anlaşmanın bir parçası olmadığını hatırlaması. Eğer evlendikten sonra sadece biraz sadık kalacağına söz verdiyse, o zaman önceki gece ne anlama geliyordu?

Neden umursasın ki?

Elbette umursamadı.

Kendisi ve içinde büyüyen çocuk için güvenlikten başka hiçbir şeyi önemsemiyordu.

Tertemiz giyinmiş birkaç uşak etrafta koşuşturuyordu. Kâhya da batı salonundan yaklaştı ve yarım duvarın arkasında kaybolmadan önce lorduna başıyla selam verdi.

Samantha bir an için onu inceledi, canlı bir enerji denizinin ortasında hareketsiz bir dağ, arkasında hazır olda duran zırh gibi hareketsizdi. Onu hiç görmediği kadar ciddi görünüyordu. Daha uğursuz. Hatta zalim, karanlık bir tür beklenti -ya da endişe? Dehşet mi? Geniş omuzlarında tehlikeli bir gerginlik vardı ve boynu neredeyse kaybolacak kadar yukarı kalkmıştı.

Çenesindeki kaslar hafifçe esnedi ve şakağında bir damar atmaya başladı. Ağzı, o sık sık tembel, şehvetli bir sırtıyla kıvrılan günahkâr ağzı, ondan kurtulmak için savaştan kelimeleri geri tutuyormuş gibi seğirdi.

Tuhaf, kadınsı bir yanı ona seslenmek, yanına gidip elini çenesine götürmek, gevşemesi için ikna etmek için yanıp tutuşuyordu.

Ona, mükemmel kaşlarını çatın her şeyin iyi olacağını söylemek için.

Ne kadar aptaldı, dürtüsünden dolayı değil, neredeyse yapacağı için, ama onu durduran şey, şaşırtıcı bir şekilde, onun adıydı.

Şimdi ona ne diyordu? Kesinlikle Lord Thorne değil, ona bir daha lord demeden önce öldü. Ama Gavin? Araları iyi miydi? Bu geceden sonra öyle olmaları gerektiğini düşündü.

Evliliklerini tamamladıktan sonra.

Ağır, antika bir sürgü kilidinin kenara fırlatılma sesi, onunla aynı yatağı paylaşma düşüncesiyle yaklaşan çöküşü kesintiye uğrattı.

Samantha hayretler içinde, gözetlediği düşünceli, vahşi Highlander'ın gözlerinin önünde dönüşmesini izledi. Önce gülümsemesi belirdi, sonra çenesini açmayı ve omuzlarını kulaklarından uzaklaştırmayı hatırladı. Onları birkaç kez döndürdü ve yanlarında yumruk haline getirdiğini yeni fark ettiği beyaz eldivenli ellerini salladı.

Kaşları en son çatıldı ve çatık kaşlarından bir gülümseme çıkardı.

Sahneye çıkmak üzere olan bir aktör gibiydi. Her hareketi pratik ve anlamlıydı, en büyük etkiyi yaratmak için her repliği ezberlenmişti.

Samantha dehşet verici bir an için kiminle evlendiğini merak etti. Sırtına uzandığında elini tutan tehditkâr adamla mı? Az önce kan isteyen barbar bir sürünün tüm hazırlığıyla kapıya yönelen adamla mı?

Yoksa rol yaptığı büyüleyici hedonist mi?

"İngiliz!" diye sıcak bir şekilde selamladı, hınzır sırtışı şeytani bir hal almıştı.

İngilizce mi? Samantha bir adım daha topallayarak ilerledi. Kiminle konuşuyordu?

"Sevgili Thorne," diye karşıladı boğuk bir kadın sesi, sıcaklıkta onunla eşleşiyordu. "Ne büyük bir zevk. Bunun çoğunlukla bir formalite olduğunu biliyorum ama bugün gününüzü kaçıramazdım."

Samantha o keskin ve mükemmel İngiliz aksanını, Mena Mackenzie'nin şarap kırmızısı kadifeye bürünmüş, iki elini de görünüşe göre çok memnun olan Lord Thorne'a doğru uzatmış bir halde görünmesinden bir saniye önce tanımıştı.

Gavin markizi skandal yaratacak şekilde kendine çekti ve kadının gür dudaklarına bir öpücük kondurmak için başını eğdi.

Samantha'nın beklenmedik protesto sesi, aynı derecede anlaşılmaz bir sesle örtüldü.

Yanılmıyorsa bir hırıltı.

Leydi Ravencroft, Gavin'in yanağına kondurduğu öpücüğü almak için tam zamanında başını çevirdi. Bunu yaparken Samantha'yı gördü ve hızla Gavin'in pençelerinden kurtuldu.

"Oh, tekrar merhaba, Bayan Ross." Yanağını sildi, tam olarak suçlu olmasa da biraz mahcup görünüyordu.

"Leydi Ravencroft." Sözlerindeki soğukluk herkesi olduğu kadar onu da şaşırtmıştı, diye düşündü Samantha. Ama keskin şüphe şaşırtıcı bir güçle onu iğneledi.

Gavin'in kafası bir baykuşunki gibi döndü ve anlamını tanımlayamadığı parlak bir bakışla onu mızrakladı, kadın yutkundu ve içgüdüsel olarak geriye doğru bir adım attı.

"Burada olmaman gerekiyordu," dedi dişlerinin arasından, tehlikeli bir an için tüm cazibesi kaybolmuştu.

Samantha onun varlığından duyduğu bariz hoşnutsuzluk canını yakmamış gibi davranmak zorundaydı.

Kapı aralığından, alaycı bir üslupla, koyu bir brogue sesi duyuldu. "Eğer bu senin meşhur cazibenin bir örneğiye, Thorne, o zaman yakışıklı olman iyi bir şey."

"Liam, bana uslu duracağını söylemiştin," dedi Mena omzunun üzerinden, hâlâ taşların arkasında saklanan adama. Parmaklarından siyah çocuk eldivenlerini çıkarırken Samantha'ya doğru süzüldü. "Elbette Gavin

düğünden önce gelini görmemesi gerektiği anlamına geliyordu. Bu sadece kötü şans değil, oldukça da kötü bir şey."

"Onu neyle gördün? Annemin geceliğiyle mi? Bu pek sayılmaz, ayrıca kötü düşünceler uyandırması da gerekmez." Gavin omuzlarıyla küçümseyici bir hareket yaptı, yapay gülümsemesi yeniden sabitlendi, ancak Samantha'nın yanında olma arayışında Mena'yı hızla geride bıraktı. "Ayrıca, bugün burada olmamızın şansla bir ilgisi yok, o yüzden işimize baksak iyi olur."

Devam et, diye düşündü Samantha asık suratla. Duygularını tamamen paylaşmasaydı sözleri canını yakabilirdi.

Yine de bakışları kafasını karıştırmıştı. Soğuk sözlerinin tam tersine, şalının köprücük kemiklerini ve birkaç açık düğmeyi ortaya çıkardığı yerde oyalandı. Bir an için yüzündeki örtü kaydı ve açlığa benzer bir şey yüz hatlarını ve yumruklarını sıktı.

"Annenizin geceliğinden *başka* giyecek bir şey aramaya geldiğimi bilmenizi isterim." Bastonunu bırakabilseydi ellerini kalçalarına koyacaktı. "Sanırım tüm çeyizim yangında yandı ve sen Fransız züppeleri gibi giyinmişken benimle bu kıyafetle evlenmek istiyorsan, o zaman bana-*Oomph!*"

Adam tam da bunu yapana kadar onun ayaklarını yerden kesmeyi planladığını bilmiyordu. Adam adımlarını bile değiştirmede. Bir an yerdeydi, bir an sonra ise onu sarmal merdivenlerden yukarı çekerken bir kum torbası gibi adamın pazularının kabarıklığına sarılmıştı.

"Beni yere bırak," diye talep etti, biraz soluk soluğa.

"Hayır." Dişleri henüz ayrılmamıştı ve Samantha o koruyucu yanının gerilerinde bir yerde, daha zeki bir kadının korkacağını biliyordu.

Ama...

"Sakin bana *hayır deme*." Onun sözlerini oldukça korkunç bir şekilde taklit etti. "Hazır konu açılmışken, silahlarım nerede?"

"*Haud your wheesht,*
woman." "Kendi dileğini
tut."

"Och, onu sevdim." Laird'in kıkırdaması onları merdivenlerden yukarı kadar takip etti ve Gavin'in karanlık ruh hali için hiçbir şey yapmadı.

"*Gerçek* bir gelinliğe ihtiyacın yok ki," diye açıkladı sabrı tükenmekte olan bir ebeveyn edasıyla. Yine de onu üç kat merdivenden yukarı taşıırken nefesini nasıl tutabildiği onu aşıyordu.

"Alice'in bu sabah annemin soluk elbiselerinden birini senin için hazırlaması ve gerekli değişiklikleri yapması gerekiyordu."

Samantha onun inatçı pençesinde kıvranarak, "Ama yapmadı," diye tükürdü. "Dünden beri Eammon'dan başka kimseyi görmedim. *Sen de dahil,*" diye ekledi, sesinin ağlamaklı bir aşık gibi çıktığının acı verici bir şekilde farkındaydı. "Yangından beri sünger banyosundan başka bir şey yapmadım. Muhtemelen saçlarımda hâlâ is vardır ama Eammon'un bacağıma sürdüğü bataklık çamurunun kokusundan bunu anlayamazsın. Gelinlik falan da istemiyorum ama şu anda hiç giymediğim için temiz bir külot iyi olurdu."

Emin adımlarla yürüyen İskoçyalı tökezledi, durakladı ve taşları tutuşturmaya yetecek bir ateşle ona baktı.

"*Bok,*" diye mırıldandı nefesinin altında, ardından daha önce hiç duymadığı ama kesinlikle anladığı bir dizi kelime sıraladı.

Samantha hemen o anda Galce öğrenmeye karar verdi. Görünüşe göre küfür etmek için çok güzel bir dildi, çünkü kule salonunu odasının kapısına kadar kabarcıklı küfürlerle doldurabiliyordu.

"İkinci Leydi Ravencroft ile de bir ilişkiniz var mı?" Birçok kelimede olduğu gibi, ağzından çıktığı anda pişmanlık duydu, üstelik sadece onu neredeyse ikinci kez düşürdüğü için değil.

"*Mena* ile mi?" Dudağının şüpheli bir şekilde kıvrılması, en başta kırılmaması gereken gururunu yatıştırmak için uzun bir yol kat etti. "Bu seni ilgilendirmez ama neden böyle düşündün ki? Kardeşimin karısı olduğu için mi?"

"Çünkü ona sarılma ve öpmeye çalışma şeklin kardeşçe bir şefkat gösterisinden çok uzaktı."

"Şart değil." Sırıttı. "Bunu yapmam tamamen kardeşimin çıkarları içindi."

"Oh, yani... sadece onu kışkırttığınızı mı söylüyorsunuz?"

"Ve bunu görmeni istememiştim." Bu bir özür değildi ama yeterince yakındı. Samantha kimsenin ona özür dilediğini söylediği bir zamanı hatırlayamıyordu ve ip kopacak gibi de görünmüyordu.

Ona borçlu olduğundan değil, diye hatırlattı kendine sertçe.

"Eğer bu bir şey ifade ediyorsa, sesi bana düşmanca geldi," diye teşvik etti ve ona yarım bir gülümseme gönderdi. "Aslında sana hırladı."

Thorne geniş odasının ortasında durdu ve çenesini eğerek ona baktı, gerçek bir gülümsemenin kırıntısı sırtışındaki alaycı öfkenin bir kısmını eritti. Adamın kendisinden gerçekten hoşnut olduğunu anlamaya başlamıştı çünkü sol yanağında bir gamze belirmişti. "Evet, öyle."

Samantha'nın boynu bu pozisyonda havada tutmanın verdiği gerginlikle titredi ve bu jestin ifade edebileceği şefkati fark etmeden önce omzuna yaslama içgüdüsüne teslim oldu. "Boynum," diye açıkladı çabucak. Adamın onu neden yere bırakmadığını merak ediyordu.

Neden onu istemediğini merak ediyorum.

Sessiz bir an boyunca öylece durdular. *Adam* ayağa kalktı ve kız kendini çok küçük ve garip bir şekilde güvende hissederek adamın kollarının arasına girdi.

Bir başkasının vücudunu parmak uçlarınızdan başka yerlerle keşfetmek tuhaftı.

Yanağına değen omzu, ceketinin ince kumaşının altında yuvarlak ve sıkıydı. Pazuları sırtının altında ve bacaklarının kıvrımlarında şişmiş, ağırlığının verdiği gerginlikle gerilmişti. Zayıf gövdesi kadının yanlarına sıkıca bastırıyor, güçle dalgalanıyordu.

Bir sonraki bakışını ona çevirdiğinde, gözleri vahşi ve yırtıcı bir yeşil fırtınayla parladı ve onu eşit derecede dehşet ve gıdıklanma ile damgaladı. "Tanrılar aşkına, bugünün bitmesini ne kadar isterdim," diye mırıldandı şiddetle.

Bu gün. Düğün günleri. Görünüşe göre korktuğu bir şey.

Yalnız kaldığında, onun küstah sözlerinin göğsünü ağrıtmalarına izin verdiği için kendisiyle uzun uzun konuşması gerekecekti. Bu *lanet olası* Gavin St. James'ti, Caligula'dan sonraki en ünlü çapkın. Benjamin Franklin'den daha fazla Fransız fahişeyle yatmıştı.

Tabii ki evlenmek *istemedi*. Aslında istemiyordu. Sadece bir arazi anlaşması imzalamak istiyordu ve bu anlaşmayla birlikte her yere saklayabileceği, yatağa atılabilecek bir varis de bulacak ve Gal dilinde Lothario'nun karşılığı her neyse ona geri dönecekti.

Ki bu onun için sorun değildi. Gerçekten.

O zaman neden onu *yere* sermiyordu?

Kapı hafifçe çalındı ve Samantha, Gavin dönerken ona tutundu.

Leydi Ravencroft kapıyı çekingen bir tavırla iterek açtı ve Samantha arkasında elinde bir sandıkla bekleyen uşağı görünce şaşırdı.

"Umarım rahatsız etmiyorumdur ama dün Erradale'e olanları duyduğumda, eşyalarınızı yangında kaybetmiş olabileceğinizden çok endişelendim." Odanın içine girdi, yeşim taşı bakışları her şeye değdi ve Samantha'nın basit, erkeksi içeriklere gösterdiği şaşkınlığın aynısını kaydetti.

Samantha nedenini bilemiyordu ama Mena Mackenzie'nin bu odaya ilk kez geldiğini fark etmek onu memnun etmişti.

Markiz uşağa sandığı yere bırakmasını işaret etti.

"Elbette gardırobumdaki her şey üzerinizde bir sirk çadırı kadar büyük duracaktır ama kocamın yetişkin bir kızı var, Rhianna, Mackenzie boyunu miras almış. Onun olgunlaşmadan önceki eteklerini, bluzlarını falan getirdim. Senin kadar zayıf değil ama her şeyin üzerine oturmasına yardımcı olacak birkaç kuşak ve kemerim var."

Gavin birkaç uzun adımda Samantha'yı yatağa götürdü ve bekleyen markize dönmeden önce onu nazikçe yere bıraktı.

"Sen bir meleksin, İngiliz," diye ilan etti. "İblis İskoçyalı gibiler için fazla iyisin."

"Bana sürekli öyle söylüyorlar," diye cevap verdi muzip bir göz kırpmayla. "Şimdi gidin ve biz kızları yalnız bırakın. Gelinini yarım saat içinde hazır edeceğim."

"Beni çağırdığınızda onu almak için geri döneceğim," diye söz verdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Prezentabl. En fazla bu kadarını umabilirdi. Özellikle de Mena'nın çarpıcı ve şehvetli güzelliğinin aksine. Markiz ona, Bennett'le birlikte gittiği Denver'daki opera binasında gördüğü bazı sansasyonel tabloları hatırlattı. Canlı kızıl saçlarından yeşil gözlerine kadar canlı renklerle boyanmış, yumuşak kıvrımları ve yaklaşan bakışlarıyla gür ve lüks.

Fildişi rengi teni bile içsel bir ışıkla aydınlanmış gibiydi. Samantha böyle bir etkiyi neyin yarattığını merak etti. Para, belki? Pahalı kremler ve tuhafiyeler. Mutluluk mu?

Aşk mı?

"Onu senin... yetenekli ellerine bırakıyorum." Gavin o ellerden birini tuttu ve kapıyı arkasından kapatmadan önce öptü.

Tanrım, onun bütün kadınlarla bu şekilde flört etmesine katlanmak zorunda mıydı?

Yoksa sadece etkileyici göğüsleri olan sıra dışı güzeller mi?

Yalnız kaldıkları anda Mena ona doğru koştu, yanındaki şiltede bir yer kaptı ve elini tuttu. "Thorne dün şafak vakti dörtnala Ravencroft'a geldiğinden beri senin için çok endişeleniyorum. Vurulduğunu söyledi! Erradale'in yanıp kül olduğunu. Tanrım, iyi misin?"

"Ben iyiyim. Kurşun kasımı biraz sıyırdı ama şanslıydım." "Tanrıya şükür," diye devam etti Mena vurgulayarak. "Ama *sonra*, Thorne *Bugün* seninle evleneceğini ve töreni Liam'ın yapması gerektiğini, aksi takdirde Glasgow'dan ruhsat almak için beklemek zorunda kalacağını duyurdu. Sana söylüyorum, bayılabildim. Neredeyse bayılıyordum! Liam sadece şaşkın bir merakla kabul etti."

"Sadece o değil," diye mırıldandı Samantha.

Mena ona araştıran bir bakış attı. "Bu haber karşısındaki şaşkınlığımı tahmin edebilirsiniz, özellikle de kısa bir süre önceki ziyaretimizden sonra."

Samantha en iyi nasıl ilerleyebileceğini düşündü. Markizi şüphelendirmek istemiyordu ama kendisinden önceki pek çok aptal gibi Gavin'in büyüüne kapılmış gibi görünmek de istemiyordu. "Son konuşmamızdan bu yana çok şey oldu," dedi dikkatle.

"Eğer mesele para ya da kalacak bir yer ise, bilmenizi isterim ki sığırlarınıza yardım etmek için sadece istekli değil, aynı zamanda hevesli olan pek çok adam topladım. Size haber vermek için sizi çağıracaktım. Aynı şekilde, Erradale yeniden yerleşime açılana kadar her zaman Ravencroft'ta kalabilirsiniz. Gerekirse süresiz olarak. Liam'la bu konuyu çoktan konuştum ve o da fazlasıyla istekli."

"Beni kardeşiyle evlenmekten kurtarmak için demek istiyorsun." "Ben öyle bir şey demedim." Mena suçlulukla gözlerini kaçırıldı.

"Yapmak zorunda değildin."

"Sadece... toprak ve miras uğruna yapılan evliliklerin gerçekten de çok yanlış gittiğini gördüm. Thorne iyi bir adam ama... sorunlu. Bu ailede öyle çatlaklar var ki..."

"Colleen'i biliyorum," dedi Samantha yumuşak bir sesle. "Kahretsin, Gavin'in babası benimkini öldürdü. Bu durum daha karmaşık hale gelemezdi."

Keşke yalan olsaydı. İşler bir anda çok ama çok karışabilir.

Leydi Ravencroft'a duyduğu kıskançlık dolu öfkenin hepsi olmasa da bir kısmı, yüzündeki ciddi endişe ifadesiyle buharlaştı. Samantha, karnı şişmeye başladığında hâlâ aynı teklifi yapıp yapmayacağını merak etti. Yoksa, Smith'lerin kendi kızları Clara'ya yaptıkları gibi, onu da soğuşa mı terk edecekti? On dört yaşındaki hamile kız, ancak isteksiz babasıyla evlenip "günahlarından tövbe ettiğinde" aileye geri kabul edilmişti.

Samantha İskoçların, İngilizlerin ve Amerikalıların evlenmemiş annelere bakış açılarının çok da farklı olmadığını düşünüyordu.

"Bu evlilik... karşılıklı çıkarlarımız için," diye ikisine de güvence verdi. "Korunmaya ve Erradale konusunda yardıma ihtiyacım var."

"Ama Liam memnuniyetle sağlar-"

"Bir kocaya ihtiyacım var," dedi kararlılıkla. "Ve söz verdiği yıllık maaşa. Inverthorne'un bir varise ihtiyacı var. Açıkçası, Erradale'i kocanız Mackenzie Laird'in elinden uzak tutmaya yemin ettim, mahkeme işlemlerinin gerçekleşmesine izin verirsem muhtemelen oraya gidecek. Bu yüzden bugün Gavin St. James ile evleniyorum."

"Pekâlâ canım." Mena endişeyle yüzüne bakıp ezberlenmiş bir kararlılıktan başka bir şey bulamayınca elini sıktı. "O zaman seni giydirelim."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Gavin'in aklına, bir damadın gelinini gördüğünde ilk düşündüğü şeyin, onun külot giyip giymediğini merak etmek olmaması gerektiği geldi. Vallahi, bu itiraf ağzından çıktığından beri düşündüğü tek şey bu olmuştu.

Bu tür ayrıntıları daha önce düşünmediği için kendini tam bir pislik gibi hissetmişti ve sonra küçük karısının eteğinin altında erişilebilir bir şekilde çıplak kalmasını daha ne kadar sürdürebileceğini merak ettiği için daha büyük bir pislik haline geldi.

İnsanlarla dolu bir odada, bu bilgi inanılmaz derecede erotikti.

Mena, Alison'dan önce çalışma odasına girdi ve burada bir grup insan bir araya geldi.

Gavin, gerçek bir düğünün neye benzeyeceğini ima edercesine kardeşinin yanında duruyordu. Callum ve Eammon eski püskü ama temiz İrlanda renkleri içinde şahit olarak sol dirseğinin dibinde toplanmışlardı.

Annesi migren hastasıydı ama yokluğunun asıl sebebinin Liam'ın varlığı olduğunu biliyordu. Ravencroft, Hamish Mackenzie'nin bariton hırıltısını miras almıştı ve bu ses kalbinde tehlikeli çarpıntılara neden oluyordu.

Gavin, Leydi Ravencroft'a kaşlarını çatarak, "Beni gelinimi almaya gönderecektiniz," dedi.

"Başardık." Mena kapıyı daha geniş açtı. "Bir kadının düğün gününde bir giriş borcu vardır."

Gavin her zaman romantik klişeleri küçümsemişti ama oksijensizlikten göğsünde hissettiği ani yanma, pozisyonunu yeniden değerlendirmesine neden oldu. Eğer nefesi çalınmışsa, şüphesiz gönülsüz hırsız geliniydi.

Elbise basitti ama içindeki kadın hiç de öyle değildi. Kadife Highland sislerinin rengine yüksek yakalı ipek bir bluz, çok sayıda katmanla süslenmiş çivit mavisi bir eteğin içine sokulmuştu, bir şelaleyi andırıyordu. Geniş kemeri inanılmaz dar belini vurguluyor, kalaylı tokasının ön kısmında İskoç devedikeni amblemi yer alıyordu. Başka hiçbir takı takmıyordu ama Mena onun bereketli siyah saçlarına bir tür sihir yapmış, duvak yerine sırtından aşağıya doğru inen uzun beyaz dantelden basit bir üçgenin altına tutturmuştu.

Mücevhere ihtiyacı yoktu, çünkü gözleri tüm safirlerden daha parlaktı. Dudakları yakutları utandırabilirdi. Taze, sınırsız bir parıltı güneşin öptüğü tenini alttan aydınlatıyor gibiydi.

Gavin'in o güne kadar gördüğü en klasik güzel kadın değildi. En zarif, baştan çıkarıcı ya da kusursuz da değildi. Buket yerine bastonu vardı. Parmaklarında elmas yerine nasır vardı. Gözlerinde baştan çıkarıcılıktan çok meydan okuma vardı. Ve dilinde baldan çok şımarıklık vardı.

Ama tanrılar, hiç kimseyi bu kadar çok istememişti.

Çalışma odasına girdiğinde, yüz hatları hiç beklemediği bir parlaklıkla aydınlandı ve akkor bir an için tüm varlığı bunun zevkiyle parladı.

Ta ki kızın ona bakmadığını fark edene kadar.

"Calybrid!" diye bağırdı, topallayarak sol tarafa, Locryn'in bir zamanlar Gavin'in annesi için kullandıkları tekerlekli sandalyenin arkasında durduğu yere doğru ilerledi. "Yataktan kalkacak kadar iyi değilsin."

Calybrid'in solgun yüzü, sırtlamak için geçebilecek pişmanlık duymayan bir yüz buruşturmasına dönüştü. "Eğer sen evlenecek kadar iyiysen, ben de Locryn'in seni ele vermesini izleyecek kadar iyiyim. Ayrıca bu iki serseriye küçükken bıçak atmayı ben öğrettim, bu da bana bir düğün davetiyesi hakkı veriyor." Gavin ve Callum'a işaret etti.

"Tabii ki öyle!" Elini kız gibi bir hareketle ağzına götürdü. "Gerçekten mi, Locryn? Beni ele mi vereceksin?"

"Sadece gözyaşlarını tutarsan, genç kız," diye izin verdi Locryn huysuzca, ona emredici bir parmak sallayarak. "Mızımız bir çocuk gibi hüngür hüngür ağlamana izin vermeyeceğim. Çenenin yukarıda tut ve cesaretini topla, *anladın mı?*"

"Söz veriyorum."

"Peki o zaman." Locryn tam-o'-shanter şapkasını düzeltti ve onun koluna girmeden önce üzerindeki küçük kabarık topu okşadı. "Calybrid hayaletten vazgeçip bütün günü mahvetmeden önce şu işi bitirelim."

"Calybrid hırıldadı ve sonra daha rahat bir pozisyon bulmadan önce endişe verici bir an için yan tarafını tuttu. "Önce sen öleceksin ve bu iş burada bitecek."

"Bunu göreceğiz." Hiddetli mizacına rağmen Locryn şaşırtıcı derecede sabırlıydı, Alison'ı masaya kadar birkaç zahmetli adımda götürürken ona yaslanmasına izin verdi ve ardından onu İblis İskoçyalı'ya sundu. "Evet, Laird, işte burada," dedi takdim ederken. "Onu bu ne yaptığını bilmeze protesto ederek veriyorum."

"Sizi suçladığımı söyleyemem," diye cevap verdi Liam, tuhaf cemaatin üzerinde isteksizce yükseldiği yerden.

Gavin, Laird Liam Mackenzie'yi ilk kez fark eden Alison'ı dikkatle izledi. Ağabeyi her zaman ondan biraz daha uzun durmuştu. Biraz daha genişti. Yüz hatları Gavin'in kendi yapısındaki keskin bıçaklardan daha barbarca ve kördü. Yapısı daha hantal ve daha az zarıftı. Kasları daha büyük ama daha az belirgin. Saçları ve gözleri gece yarısı siyahıydı.

Tıpkı babalarınıninki gibi.

Gavin ona bakmaktan nefret ediyordu ve annesinin bakmak zorunda kalmamasına seviniyordu, çünkü o zaman az da olsa toparlayabildiği soğukkanlılığını kaybedecekti.

Beklenmedik bir metanetle Laird'i inceleyen gelininin ne düşündüğünü merak etti. Ne de olsa babasını öldüren adamın varisiydi ve hafif bir meraktan başka bir şey hissetmiyormuş gibi onu değerlendiriyordu.

"Sonunda sizinle tanışmak bir zevk Bayan Ross," dedi İblis İskoçyalı.

"Ve sen," diye kısaca cevap verdi, Mena kocasına katılırken başını eğerek. Gavin'e gergin bir bakış fırlattı, ancak bakışları Gavin'i bulur bulmaz uzaklaştı.

"Aklın ve bedeninin yerinde mi, genç kız?" diye sordu Laird.

Bunun üzerine kız başını kaldırdı. "Sen?"

Birden fazla kişi tarafından dile getirilen sesli bir soluk odaya yayıldı.

İblis İskoçyalı'nın dudağı sadece yukarı doğru seğirdi. "Yanlış anlamayın Bayan Ross ama Thorne'un sizi bu işe zorladığından korkuyorduk.

senin isteğine karşı. Gerekirse seni kurtarmak için buradayım."

Gavin, "Onu benimle evlendirmek için buradasın ve bu iş burada biter," diye hırladı.

Liam sessiz kaldı, gece yarısı gözleri Gavin'in niyetlendiği gözlerden hiç ayrılmadı. "Cevabını alacağım, genç kız."

Asla baştan çıkaramadığı tek kadın ve asla affedemediği tek adam sessiz bir kongrede birbirlerine bakarken Gavin'in içinde kalan nefes de onu terk etti.

Fırtınanın arasından süzülen loş ışıktaki Gavin, Alison'da daha önce fark etmediği bir şey gördü.

Sadece meydan okuma değil. Güç.

Yorgunluk lekeleri lapis gözlerini morartmıştı. Çilek dudaklarında bir tutam gerginlik. Binlerce endişenin yükü ince, asi omuzlarından kalkmıştı. Yine de burada, sadece bir bakışıyla lejyonları solduran bir adamın karşısında duruyordu.

Ve hiç gözünü kırpmadı.

Birden herkesin, özellikle de kardeşinin gitmesini istedi. Onu kollarına almak ve ona her şeyi anlatmak istiyordu. Onun kendisini *tanımasını*, anlamasını istiyordu, çünkü kimse anlamıyordu.

Kimse denemedi.

Her kadın ona baktı, gözlerini dikti ama hiçbiri bir şey görmedi.

Ona, gözlerinin altındaki o kara lekeler kaybolana kadar dinlenmesine izin vereceğine dair söz vermek istedi. Onun yükünü omuzlamayı teklif etmek. Onu asla korkutmayacağına yemin etmek istiyordu. Ya da incitmeyeceğine. Ya da ihanete uğratmayacağına. Asla onsuz kalmayacağına. Ona aşkını veremeyeceğini ama avcı olduğu için onu tehdit etmeye cüret eden herkesin cesedini getirip ayaklarının altına atacağını. Gözlerine işkence eden hayaletler gibi musallat olan gölgelerden onu kurtaracağını.

Ona bakmadı. Bir kere bile.

Gavin'in kalbi, Şeytan İskoçyalı dedikleri adamın gözlerini şimdiye kadar gördüğü en kararlı bakışlarla karşılayıp, "İradem *her zaman bana aitti ve bugün evlenmeyi hedefliyorum*," dediğinde göğsünün arkasında tekmelendi.

Şeytan İskoçyalı dedikleri karanlık dev kalemi alıp evlilik belgesine adını karalarken Samantha imzasına baktı. Üvey babası Robert Smith ona "mısırla beslenmiş sığır eti" derdi. Samantha onun yakışıklı olduğunu düşündüyse, bunun nedeni Gavin'e benzemesiydi, ama sadece bir gölgenin gerçeğe benzemesi gibi. Daha büyük, daha karanlık ve daha hantal.

Tanrı Mena'yı onu üstlendiği için seviyor. Birinin bunu yapması gerektiğini düşündü.

İmzada *Alison Ross yazıyordu*. Bu onun adı değildi ve kendi yazısı da değildi. Eli öylesine titriyordu ki, okuma yazma bilmeyen bir çocuk onun yerine imza atmış gibi görünüyordu. Muhtemelen öyle olduğundan şüphelenmişlerdi.

Cesur olabilirdi ama kesinlikle korkusuz değildi.

Gavin'in yoğun ilgisini hissedebiliyordu ama nedense cesaretini kaybetmemek için ona bakmaya cesaret edemiyordu. Evlenmek için fazla güzeldi, değil mi? Çok bencil. Çok tecrübeli. Fazla hasarlı. Muhtemelen çok yaşlıydı.

Kaç yaşındaydı?

Tanrım, bu neredeyse kesinlikle kocası hakkında bilinmesi gereken bir şeydi, çünkü kocasının kendisinden en az yirmi dört yaş büyük olduğundan oldukça emindi.

Korkunç bir hata yaptığını hissediyordu ama ne zaman gök gürültüsü kalenin taşlarının üzerinde kükrese, ulaşmak istediği kişi oydu.

Belki de aklı başında değildi.

"Pekâlâ," dedi Liam Mackenzie. "Karşılıklı rıza alınmadığı sürece bu belgenin hiçbir anlamı yok."

Gavin, "Burada bulunacak bir sürü tanık var, oyalanmaktan kaçınırsanız memnun olurlar," diye tersledi.

"Pekâlâ, gerekiyorsa el ele tutuşun," diye emretti Liam. Ses tonuna eğlenmiyor demek kibarlık olurdu.

Samantha ancak o zaman sağ tarafına baktı, bir günden az süredir birlikte olduğu nişanlısı ona doğru elini uzatmıştı. Yüz hatları soğukkanlılığını korusa da, iri gövdesi Samantha'nın anlayamadığı bir şeyle titreşiyordu. Öfke olabilirdi ama bir şekilde bunun ötesine geçmişti. Gözlerinden parlayan yemyeşil şimşeklerde çaresizlik vardı ve Samantha bunu hisseden tek kişinin kendisi olup olmadığını merak ederek diğer herkese baktı.

Sırıtişının biraz fazla acımasız olduğunu fark etmediler mi? Sakin mükemmelliğinin altında dışarıdakiyle eşleşecek bir fırtına demlendiğini?

Şu anda Gavin St. James gök gürültüsüydü ve bu kaleyi kulaklarının dibine yıkması için hiçbir şey gerekmecekti.

Samantha düşüncesizce elini uzattı ve avucunu onunkine bastırdı.

Eli onunkinden daha sertti, parmakları pranga olabilecek kadar erkeksi bir kavrayışla onunkini sarıyordu.

Daha önce hiç böyle sarılmamıştı ve hiç düşünmeden cesaretlendirici bir hareketle elini sıktı.

Gözleri birbirine kilitlendi ve Samantha aniden biraz daha rahat nefes aldı. Onu memnun ettiğini hissetti ve bu asla iyi bir duygu değildi.

Laird Mackenzie'nin yüz ifadesinden bu nikâhı kıymaktansa kendi cenazesini kaldırmayı tercih edeceği anlaşılıyordu ama eski bir kitabı eline aldı ve okumaya başladı. "Alison Ross, buraya *zorlama olmadan*, özgürce ve gönülden evlenmeye mi geldin?"

"Soruldu ve cevaplandı," diye tükürdü Gavin. "Uygunsuz bir şekilde, ekleyebilir miyim?"

"Törenin bir parçası olarak bunu söylemek zorundasın, kitapta yazıyor." Liam pasajı işaret etti.

"Evet," dedi açıkça.

"Ve Siz?" ve Laird sordu onunkardeş ile bariz eksiklik söz konusu törenin.

"Yaptım." Gavin'in dudakları kıpırdamadı ama kelimeler yine de ağzından kaçtı.

"Çocukları Tanrı'dan sevgiyle kabul etmeye ve onları O'nun yasasına göre yetiştirmeye hazır mısınız?"

Gavin büyük bir kararlılıkla, "Elbette öyleyim," dedi.

Samantha alaycı bir küçümseme ya da bir şaka kanıtı olup olmadığını kontrol etmek için ona bir kez daha sertçe baktı. Adamın cevabı o kadar sertti ki, kesinlikle şaka yapıyor olması gerektiğini düşündü. Buna inanmakta güçlük çekiyordu ama hayatında daha önce hiç bu kadar ciddi bir bakış görmemişti.

Liam, "Sen de cevap vermek zorundasın," diye onu yönlendirdi.

Bir eli kuşaklı beline gitti, kararlılığı tazelendi. "Evet, öyleyim." "Pekâlâ şimdi." Liam kardeşine döndü ve onu bir mızrakla küçümseyen bakışlar. "Gavin St. James, bu kadını yasal karın olarak kabul ediyor musun? Sen-"

Gavin, "Ben biliyorum," diye araya girdi.

"Ah, delikanlı... sen *evet* demeden önce bitireyim, burada özellikle senin için dikkatle düşünülmesi gereken çok şey var." Laird kitabı havaya kaldırdı, yaklaşan bölüm için belli bir zevk duyduğunu belli ediyordu.

"Gerçekten gerek yok-"

Liam gür sesini Gavin'in itirazlarının üzerine yükseltti. "İyi günde, kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta ona *sadık kalacağına, onu seveceğine, onurlandıracağına* ve kaçınılmaz zamansız *ölümüne* kadar *ona değer vereceğine* söz veriyor musun?" Liam'ın her vurgusu hedefi tam on ikiden vuran bir hançer gibiydi ve Liam sözlerini bitirdiğinde Gavin onun elini öyle sert kavramıştı ki irkildi.

Hakkını yemeyelim, rahatladı.

Tanrım, diye düşündü Samantha. Müstakbel kocası, nikâh memurunun - kendi kardeşinin- son karısının kötü şöhretli sevgilisiydi. İki adam da birbirlerine savaşa girmek üzere olan leviathan'lar gibi bakmasalar, Samantha bu melodramı biraz komik bulabilirdi.

"Biliyorum," diye homurdandı Gavin.

"Peki ya sen, genç kız? Lord Thorne'un evlilik yeminine verdiği -ya da vermediği- rezil değeri bildiğine göre, Alison Ross, bu *adamı*... yasal kocan olarak kabul ediyor musun? Bugünden itibaren ilgisi azalıncaya kadar, daha iyi ya da muhtemelen daha kötü, daha zengin ya da servetini çarçur edinceye kadar, frengide -affedersiniz- hastalıkta ve sağlıkta, ölümü sizi kutsanmış bir şekilde ayırıncaya kadar sahip olmak ve tutmak için?"

Gavin bir adım öne çıktı. "Seni adi herif-"

"İstiyorum." Samantha sesini Gavin'in öfkeli küfürlerinin, Locryn ve Calybrid'in gizlenemeyen kıkırdamalarının ve Mena'nın sıkıntılı sesinin üzerine yükseltmek zorunda kaldı.

Sadece Monahanlar sessiz kaldı, birbirinin aynısı olan altın rengi gözleri hayretle ve biraz da önsezili bir dehşetle yuvarlaktı.

"Bunu iyi düşün genç kız," diye dramatik bir şekilde uyardı Laird. "Emin misin?"

"*Evet dedi,*" diye tısladı Gavin, bronz teni zorlukla dizginlenen bir öfkeyle benek benek olmuştu.

"Bu adamın bir eşi hak etmemesi için aklına bir ya da birden fazla neden gelen varsa ya şimdi konuşsun ya da sonsuza dek sussun-"

"Bizi karı koca ilan etmene ihtiyacım olmasaydı, seni kendim öldürürdüm," diye hırladı Gavin.

"Ekosen ve kuşağın nerede?" diye çıkıştı İblis İskoçyalı, görünüşe bakılırsa kardeş katli tehdidiyle ilgilenmiyordu. "Bugün onu elleriyle bağlamayı planlamıyor muydun?"

"Yani, ekosen nerede?" Gavin, Laird'in eteğine doğru kaba bir hareket yaptı.

"*Bizim ekosemiz.*" Laird'in yüzündeki alaycı ciddiyetin tüm izleri silinmişti. "Mackenzie ekosesi."

"Ne giyiyorsak onu giyiyoruz Liam, o yüzden görevini yap ve sonra da yanımdan defol git."

"Mackenzie renkleri olmadan seni evli ilan etmiyorum, Thorne, şimdi nerede. Öyle mi? Onlar nerede?"

"Kendi kışını kurtar, seni sofu piç."

"Thorne!" Mena uyardı. "Gerçekten mi!"

Samantha, Liam Mackenzie'ye neden Şeytan İskoçyalı dediklerini hemen anladı. Siyah gözlerinde kutsal olmayan bir öfke girdabı dönüyordu ve onu bir adım ileri itti, inkar edilemez niyetini kana buladı.

Samantha geri çekildiği için Gavin'in daha aşağı bir adam olduğunu düşünmezdi ama o öyle yapmadı. O da öne doğru bir adım atarak Samantha ile yaklaşmakta olan öfke dağı arasına girdi.

"Birkaç ay içinde Mackenzie olmayacağım," dedi keyifle. "Ve Inverthorne ya da Erradale üzerinde hiçbir hakimiyetin olmayacak."

Öfkeli İskoçyalılar yüz yüze, aristokrat burun buruna duruyorlardı ve Samantha belli belirsiz boylarının o kadar da farklı olmadığını fark etti. Yüce Tanrım, ya daha bir eş bile olamadan *yeniden* dul kalacaksa?

"Ne. Ne. Ye. Dedin?" İblis İskoçyalı'nın yüz hatları o kadar sertti ki, iyi yerleştirilmiş bir keski darbesi onları paramparça edebilirdi.

"Bitti sayılır, Liam. Kendimi Mackenzie klanından azat ediyorum. Artık bu isimle lekelenmek istemiyorum."

"Mümkün değil."

"Tamamen mümkün. Tek yapmam gereken bir klan konseyinde kağıt üzerinde savaş ilan etmektir. Geçmişteki ve şimdiki Mackenzie Laird'lerin şahsıma ve diğerlerine karşı işlediği suçları, zulümleri ve hakaretleri belirtmem gerekiyordu, ben de bunu yaptım. Ve inan bana kardeşim, bu konuda konuşacak pek çok tanığım vardı."

Samantha daha önce Gavin'in yüzünde acımasız bir kibir ifadesi görmüştü ama şimdi karanlık bir alevle yanan kutsal olmayan bir öfke vardı.

İlk kez onu gerçekten korkutmuştu.

"Ama Liam'a karşı değil elbette." Endişeli bir Mena öne çıktı. "Ne yaptığını bir düşün Thorne. Klansız kalacaksın."

"Belki bir Ross olurum."

Samantha derin derin yutkundu. Bu kesinlikle maskaralığının sonu anlamına geliyordu. Tanrım, ama bu iş sorunlu bir hal almaya başlamıştı. Biri bunu durdurmalı, birbirlerini öldürmeden önce onları durdurmalıydı.

"Sana daha önce de söyledim Gavin, benimle savaşa girersen aptallık etmiş olursun." Laird'in gözleri obsidyen ateşiyle parladı.

Gavin sadece sırtıttı, fazlasıyla fazla dişi görünüyordu. Bir kurdun gülümsemesiydi bu. "Ne yapacaksın Liam? Başkaldırdığım için beni nasıl cezalandıracaksın? Kırbaçlayacak mısın? Kesecek misin? Yakacak mısın? İskoçya kışıyla çıplak ve yalnız yüzleşmem için beni kendi kalemin dışına mı kilitleyeceksin? Korkmuşa benziyor muyum, kardeşim? Bunun daha önce yapılmamış bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?"

Odayı gergin ve güçlü bir sessizlik kapladı. Kardeşi kardeşten ayıran birkaç santimlik mesafeden çılgınlık yükseliyordu. Sürülerinin önünde hırlayan iki alfa kurdudular ve Samantha her an birinin diğerinin şahdamarına saldırıp onu koparacağından emindi.

Tek soru hangisiydi?

"Sana iblis diyorlar," diye alay etti Gavin. "Ama sen o lanet olası boğalardan başka bir şey değilsin, başın eğik bir şekilde saldırıyorsun, çalıkların arasından seni neyin takip ettiğini göremiyorsun. Açık savaşta yenilmez olabilirsin ama hayatın birçok savaş alanı var kardeşim ve ben sabırlı, stratejili ve sonsuz dayanıklılık rezervine sahip bir adamım. Bu yüzden benimle bu konuda savaşırsan, kendini fena halde yenilmiş bulacaksın."

"İçki fabrikasını kaybedeceksin," diye tehdit etti Ravencroft. "Gelir olmadan Inverthorne'a ne olacak?"

"Bu artık bir sorun değil." Gavin muzaffer bir edayla ona baktı.

"Seni bencil nankör!" Ravencroft kükredi. "Şimdi seni evli ilan ettiğimi sanıyorsan, doğruca cehenneme gidebilirsin."

Burada, panik Samantha'yı ağzı açık şaşkınlığından uyandırdı. "Hayır! Bekle!"

Muhtemelen yaşıyan en cesur kadın olan Mena öne çıktı ve kocasının şişkin kolunu tuttu, yeşim rengi gözleri gözyaşı ve pişmanlıkla parlıyordu. "Liam. Eğer onlarla evlenmezsen, başka birini bulurlar... Bu *Alison'ın da* düğünü. Yapılması gerekeni yap ve biz de gidelim. Diğer her şeyi daha sonra, daha sakın kafalar hakim olduğunda konuşuruz."

"İyi," diye bağırdı Laird. "Siz karı kocasınız." Adamın mürekkep rengi bakışları Samantha'yı buldu ve Samantha boğazındaki yumruyu yuttu. "Tanrı ruhuna merhamet etsin."

"Birini ölüme mahkûm etmek üzereyken de böyle demezler mi?" Calybrid şöyle dedi.

Laird, "O piçle bir ömür geçirmek en kötü ceza türüdür," diye homurdandı.

"Kardeşimiz Dorian'ın bu konuda söyleyeceği bir iki şey vardır." Gavin her zamanki soğukkanlılığının bir kısmını geri kazanmıştı. "Ve bir kez daha söylüyorum, piç *olmayan* tek kişi ben im. Neden sürekli bunu tekrarlamak zorunda kalıyorum?"

"Evet, sen meşrusun. Meşru bir *Mackenzie'sin* ve klanımdan cesedimi çiğneyerek ayrılacaksın."

"Gereken buysa," diye karşılık verdi Gavin.

Samantha birkaç saat içinde ikinci kez kendini Gavin St. James'in kollarına atılmış buldu ve gerginlikten çok öfkeyle titreyen kaslarına sarıldı.

"Kendiniz çıkabilirsiniz," diye seslendi kocası omzunun üzerinden.

Alison Mena'yı buldu ve Gavin çalışma odasının kapısını öyle bir tekmeyle kapattı ki Inverthorne da onunla birlikte sarsıldı.

Öfkeli İskoçyalı onu bir kez daha merdivenlerden yatak odasına taşıırken Samantha Locryn'in şaşkın sorusunu belli belirsiz duydu.

"Peki gelini öpmezse yine de sayılır mı?"

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Samantha'nın önceki kısa evliliğinden öğrendiği bir şey varsa, o da bir erkeğin gözlerinin akını görebildiği zaman kendi öğütlerini tutmanın bilgeliği idi.

Kocasını onu odasına götürüp kapıyı sürgüledikten sonra yatağına doğru yürüdü ve onu olabildiğince nazik bir şekilde yatağına yatırdı.

Ona sırtını dönerek pencerelerden birine doğru yürüdü ve panjurları öyle bir güçle açtı ki, Samantha panjurların duvara çarparken çıkardığı sestenden irkildi. Pencereyi açarak fırtınayı evlerine davet etti ve uzun süre su altında kaldıktan sonra su yüzeyine çıkan bir adamın soluğuyla fırtınayı içine çekti.

Akşamın koyu tonlarıyla renklendirilmiş gri gökyüzünde şimşekler çakıyordu ve Samantha rüzgârın canlandığı yatak perdelerinden birini yakaladı.

Birkaç derin soluktan sonra yüzünü ona döndü, gözlerindeki parıltılı öfkenin yerini alışlagelmiş durgun hesaplamalar almıştı. Çenesinin öfkeli çıkıntısı, alaycı sırıtışının geri dönmesi için yeterince gevşedi. Şakağındaki damar bile kaybolmuştu.

Ama Samantha fırtınanın hâlâ devam ettiğini biliyordu. Bunu samimi-yetsiz bir güneş ışığı ve sükûnet taklidiyle örtbas etmişti.

Fırtınanın tam ortasında durdular.

"Sanırım sana bir özür borçluyum, karıcığım. Bu pek de iyi bir düğün değildi."

Samantha omuz silkti ve ona kendisinininkine uygun sahte bir sırıtış fırlattı. "Oh, onu bilemem. Çok güzel bir düğün olduğunu söyleyebilirim."

İnanılmaz derecede yoğun bir an boyunca, sanki hayatında gördüğü en tuhaf yaratılmış gibi ona baktı. Aralarında söze dökülmeyen bir işaret dalgalandı ve ikisi de uzun, içten ve biraz da delilikle karışık bir kahkaha patlattı.

"Ah, güzelim." Sessizleştiklerinde iç çekti. "Başka bir genç kız olsa tüm bu olanlardan sonra gözyaşlarını tutamazdı."

"Ben sıradan bir kız değilim."

Tenin altın rengine karşı çok canlı olan yeşil gözleri, pencereden döndüğünde rüzgâr saçlarını şekillendirmeye devam ederken bile ona doğru yumuşadı.

"Hayır, senin gibisini hiç görmedim."

Gök gürültüsü bulutların üzerinden Inverthorne'a doğru gürültülü bir şekilde ilerlemeden hemen önce bir başka titreşim aralarındaki havayı yaktı. Çiselemeye başlayan yağmur, hızla kışın habercisi olan bir boraya dönüşüyordu.

Onun güzelliğine dayanamayan Samantha gözlerini kaçırarak eteklerinin dalgalarındaki ince dikişleri inceledi. Bu küçük saçma evliliği tamamlamak için yapılması gereken tek bir şey kalmıştı.

Birdenbire içinde aşırı bir heyecan ve endişe fırtınası koptu. Kızarmamış bir gelin değildi... ama bu adam Casanova ve Lord Byron'ın toplamından daha fazla kadını becermişti.

Şimdiye kadar sadece Bennett'le birlikte olmuştu ve tecrübelerine göre seks, hayatındaki diğer her şey gibi, çok fazla işti.

Burnunu tatsız bir şekilde kırıştırarak ilk düşün gecesini düşündü. O geceyi salon olarak da kullanılan yerel bir handa içki içip eğlenerek geçirmişler, sonra da Bennett onu tıpkı Gavin'in az önce yaptığı gibi üst kata çıkarmıştı.

Gülüyorlardı ve Bennett'in öpücüklerinden çok viskiden dolayı dünyası kendi ekseninde dönüyordu. Bennett onu yatağa bırakmış ve eteklerini savurmuştu. Adam üzerine tırmandığında kıkırdıyor ve istekli davranıyordu, elini yalayıp aralarına uzandığında kafası karışmıştı. Adam içine girdiğinde şok olmuştu. Daha nefesini tutamadan işi bitmiş, kanı falan temizlemeye fırsat bulamadan da uyuyakalmıştı.

Ondan sonra her şey daha iyiye gitmişti ama bunun tek nedeni dizginleri eline alanın o olmasıydı.

Sen çok iyi bir küçük at kadınısın, derdi Bennett kıvrımlı, tahrik olmuş bedenini sırtına doğru uzatırken. Bana binip dörtmala gidebilirsin. Zaten bir kız için üstte olmak daha iyidir. O zaman sana istediğini nasıl vereceğimi düşünmem gerekmez, sadece alabilirsin.

Bir bakıma haklıydı. Sevişmelerinin kontrolünü elinde tuttuğu birkaç sefer en iyi ihtimalle hayal kırıklığı, en kötü ihtimalle de felaket olmuştu. Üstte olduğunda, bazen uyarılmanın derin acısını hafifleten o zirveye ulaşabiliyordu.

Çoğu zaman, tüm bu hareket onu sadece zorlanmış ve boş hissettiriyordu ve yanmış, terlemiş ve tükenmemiş bir şekilde onun üzerinden iniyordu.

Samantha yanaklarını şişirdi. Bu gece bunu yapacak ne enerjisi ne de gücü vardı. Bacağını çok fazla incitebilirdi. Belki bunu dikkate alır ve kendisi yatağın ayak ucunda dururken onun orada yatmasına izin verirdi. İncelendiğinde, yatak böyle iyi bir takla için yeterince uzun görünüyordu. O zaman ikisinin de o kadar uğraşmasına gerek kalmazdı ve en azından bacağı zarar görmezdi.

Tekrar ona baktı, tam da bunu önermeye hazırdı ki tüm kelimeler dudaklarında canlandı.

Hesaplanmış cazibesini uygularken yeterince güzeldi. Ama bu haliyle, kasvetli ve tehlikeliydi ve ona ortaya çıkarmak üzere olduğu bir sır gibi bakıyordu...

Bu evliliğin bir saçmalık olduğunu unutma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Adamın onu umursamadığını.

Bunu istemediğini. Onu istemediğini.

Aralarındaki ani gücü kıracak bir şeyler bulmaya çalışarak, "Kardeşin böyle bir eşek olduğu için üzgünüm," dedi.

Bir omzunu kaldırdı ve çenesini göğsüne indirmiş, sinsi bir puma gibi alçak sesle ona doğru ilerledi. "Önemli değil, o yapılması gerekeni yaptı. Gerisi bize kalmış."

"Yine de canını yakmış olmalı. Söylediği şeyler seni kızdırmış olmalı-"

"Liam beni incitmiyor ve genellikle artık sinirlenmiyorum."

"Saçmalık," diye alay etti. "Bana çok kızılıyorsun."

"Şey," diye gürledi, sonsuz, sabırlı adımlarla ona yaklaşırken. "Sen özel bir vakasın güzelim, ama ister inan ister inanma, ben genellikle çileden çıkarılması zor bir adamım. Öfke sana düşmandan başka ne kazandırır? Öfke nedir ki

gerçekleşmemiş beklentilerden başka? Kimseye ihtiyacın yoksa, kaybetmekten de korkmazsın. Kimse sizi gerçekten kızdırmaz. Hiçbir şey beklemezseniz, kimse sizi hayal kırıklığına uğratmaz."

"Eğer kimseyi sevmezsen, kimse sana zarar veremez," diye fısıldadı, kalbi aniden kafesinden kurtulmak için çarpmaya başladı.

Oturduğu yerin önünde durdu ve Samantha onun pantolonunun dikişine karşı uyarılmasının çıkıntısını fark etmemek için elinden geleni yaptı. Bolca yutkunarak, ona bakmak için boynunu yukarı kaldırdı.

"Görünüşe göre birbirimizi anlıyoruz," dedi ciddiyle. "Öyle görünüyor."

Gözlerindeki parıltı onu açlığı konusunda uyarmıştı. Samantha onun ne istediğini ve nasıl istediğini çok iyi biliyordu. Şehvetinin dişleri vardı. Ve karanlık. Fırtına onu vahşileştirmişti. Kalçalarıyla onu bir şeyin içine çekmek üzereydi. Sertçe.

Kendini buna hazırlayarak gerildi. O güçlüydü. Onu alt edebilirdi. Muhtemelen.

Bu yüzden adam ona döndüğünde, neredeyse bir itiraz sesinin kaçmasına izin verecekti.

Takım elbisesinin paltosunu her seferinde bir kolundan çıkarıp şömineye bakan sandalyenin yüksek arkasına fırlattı. Bu işi bitirdikten sonra yeleşinin düğmelerini iliklemeye başladı.

Eşit derecede endişe ve beklenmedik bir beklentiyle neredeyse nefes nefese kalan Samantha, parmaklarını kendi bluzuna kaldırdı ve aynısını yapmaya başladı.

"Callum sana Sam dediklerini söyledi." Yeleşini çıkarıp attı ve kol düğmeleriyle uğraştı.

"Öyle." Kemerini çözdü ve bluzunu omuzlarından sıyırdı.

Adam kol düğmelerini açıp gömleğinin düğmelerini kısa sürede iliklerken sessizdiler. O da çorapsız giyebildiği terliklerini tekmeleyerek çıkardı, çünkü basınç bacağını çok fazla acıtıyordu. Saçındaki dantel parçasını da çözdü ve yanına koydu.

Duraklayarak çenesini omzuna dokundurdu. "Korkuyor musun Sam? Bana soruların mı var? Sana ne yapacağım hakkında?"

"Hayır," diye yalan söyledi. Üç konuda da. "Sana daha önce de söyledim, ben bakire değilim. Ve herkes senin Avrupa'daki genç kızların çoğuyla, hatta evli kadınların yarısıyla seviştiğini biliyor." Bunu onun yararından çok kendine hatırlatmak için söylemişti.

"Kimseyle sevişmedim. Seviştim. Aşkın bununla hiçbir ilgisi yok." Sonra gömleği gitti.

Sırtı ona dönük olmasına rağmen yüzü şömineye dönüktü, bu yüzden yara izleri gölgeden başka bir şey değildi. Samantha zaten onları fark etmezdi. Ateş ışığında, omuzlarının geniş yamaçları soluk çamdan oyulmuş ve mükemmel, pürüzsüz bir yüzey elde etmek için zımparalanmış gibi görünüyordu. Sırtı geniş ve uzundu, kalın kaslarla sarılmıştı ve zayıf bir bele doğru sivriliyordu.

Samantha ağzı açık kaldı.

Adam onun gözünde bir ziyafet gibiydi. Kendisi gibi basit bir kıza kelimeleri bahşetmesi için hem lütuflara hem de ilham perilerine başvurdu. Sadece meleklerin dili onun hakkını verebilirdi.

Tek düşünebildiği, onunla *daha önce* tanışmadığı için ne kadar şanslı olduğuydu. Erkekler hakkındaki yanılsamaları paramparça olmadan önce. Hâlâ romantizm, kahramanlar ve mutlu sonlar gibi aptalca, kızca şeylere inandığı zamanlar.

Lord Thorne'un çok ama *çok* sayıda kayıplar.

Şimdi, onun eşsiz fiziğini takdir etmekle yetinebilir ve hiçbir açgözlü sahiplenme içgüdüğü uyandırmıyormuş gibi davranabilirdi.

Ona döndü ve kadının beklediği gibi pantolonunu çıkarmak yerine ona uzandı. Yavaşça onu sırtüstü yatırdı, bacakları hâlâ yatağın kenarından sarkıyordu ve tecrübenin yarattığı bir sihirle eteğini ve korsesini sıyırdı. Bacağındaki bandajlar dışında onu çıplak bıraktı.

Adam eğildiğinde, dizlerinin arasına girip pantolonunu açmasını bekledi.

Bunun yerine ellerini kızın altına soktu ve onu bir kez daha kaldırdı. "Ne yapıyorsun? Gitmiyor muyuz-"

"Bu evliliği tamamen meşru hale getirmediğimi düşünüyorsanız, çıldırmışsınız demektir. Kimsenin iddiamaya itiraz edememesini istiyorum."

Erradale'e talip olduğunu söylemedi ama kız onun bunu kastettiğini biliyordu.

"Bana kur yapmana falan gerek yok. Sadece-bilirsin işte -Hadi."

"Binmek mi?" Adam ona baktı, mükemmel kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı.

"Siktir. Dediğin gibi. Yatak hemen şurada ve-"

Sonra onu gördü ve o gece söylemeyi umduğundan daha erotik bir özlemle dolu bir inilti verdi.

Samantha bunu daha önce fark etmediğine inanamıyordu. Kendini savunmak için, porselen ayaklı küvet bir şekilde şöminenin mermeriyle uyum sağlamıştı. Kısmen açık pencereden serin hava etraflarında dolaşırken, sudan yükselen buhar kıvrımlı bir dansla onu çağırıyordu.

"Sana düzgün bir yüzük ya da düğün hediyesi alacak vaktim olmadı, güzelim, ama düşündüm ki-"

Minnettarlık duygusuyla kollarını onun boynuna doladı ve dudaklarını coşkulu bir öpücükle onunkilerin üzerine dikti. Kollarındaki coşku onu kışının üzerine düşmekten kaçınmak için birkaç adım geri götürdü, ancak dengesini korudu ve memnun bir gülümsemeyle dudaklarını sıkarak öpücüğüne karşılık verdi.

Geri çekilerek, "Bu mükemmel" dedi. Ve onun doğru yönde yürümesini sağlamak için biraz kıpırdandı.

"Dikkatli ol genç kız," diye uyardı, şakacı sırıtışının altında bir kötülük parıltısı gizleniyordu. "Çıplakken böyle hareket etmeye devam edersen, ben seni baştan çıkarmayı bitirene kadar banyo soğuyabilir."

"İyi biri olacağıma söz veriyorum," diye anında yemin etti, kendi etrafında kıvrıldı ve kollarını kavuşturarak kötü şöhretli göğüslerini alçakgönüllülükle örttü.

"Bu ikimizden biri yapar." Küvete doğru yürüdü ve onu aşağı indirdi, yaralı bacağı suyun dışında tutmak için daha önce dudağın üzerine örtülmüş yumuşak bir havlunun üzerine ustalıkla yerleştirdi.

Üşüyen uzuvları suyun ani sıcaklığıyla karıncalanırken nefesi kesildi. Haftalarca Erradale'de ateşin üzerinde sadece buz gibi nehir suyunu ısıtarak günün kirini sert kömür sabunuyla duruladıktan sonra suya dalmak ne kadar garip ve harikulade bir duyguydu.

Baldırı olduğu gibi çıkıntının üzerine sarkarken, iki yana ayrılmış bacakları suyun sıcaklığının ayrılmış seksine doğru akmasına izin verdi. Bu his hem lezzetli hem de endişe vericiydi ve tüm dikkatini *oraya verdi*. Aniden şişen, zonklayan ve şaşırtıcı derecede sıcak olan o yere.

Geri çağıramadan bir inilti daha kaçtı.

Solunda, hâlâ küvetin üzerine eğilmiş olan kocası kulağına fısıldadı. "Daha az zevk veren bir genç kıza elmas vermiştim."

"Elmaslarla ne işim olur ki?" diye nefes aldı, düşünlerinden önce aldığı banyodan kalan erkeksi sabun ve tıraş losyonu kokusunun tadını çıkarırken gözlerinin kapanmasına izin verdi. "Oh, biliyorum," diye düzeltti. "Bu banyolardan bin tane alırdım."

Gavin onun kulağına ana dilinde öyle bir şey söyledi ki, çıplak teninin her santimi ürperdi. Ilık suya batırılmış biri için hiç de kolay bir şey değildi.

Ona doğru döndüğünde dudaklarının ne kadar tehlikeli bir şekilde birbirine yakın olduğunu fark etti. Adamın nefesi, buharın yanaklarında boncuk boncuk biriktirdiği nemi soğuturken ne kadar da tatlı geliyordu. "Bu sözler ne anlama geliyordu?" diye fısıldadı.

"Ben de emin değilim," diye cevap verdi.

Birden her şey çok fazla geldi. Şöminenin erotik altın ışıltısı çıplak gövdesini göksel bir renge büründürüyordu. Ayrılmış dudaklarının çekiciliği. Ayrılmış bacaklarının arasındaki sıcaklık, itiraf etmeliydi ki bir kısmının suyla hiçbir ilgisi yoktu.

Samantha düşünebildiği tek yolla geri çekildi, başını daldırmak için aşağı kaydı.

Gözlerini açtığında, dalgalanan yüzeyin filtresinden adamın durduğunu ve onu terk ettiğini gördü. Eğer su altında olmasaydı, rahat bir nefes alabilirdi.

Yeniden yüzeye çıktığında saçlarını geriye attı ve gözlerini sildi; gözlerini kırıştıtararak açtığında kocasının ortalıkta görünmediğini fark etti.

"Gavin?"

"Adımı söylemen hoşuma gidiyor, güzelim." Gümbürtü arkasından geldi, ama o bakmak için manevra yapamadan, adamın elleri kafa derisinin üzerinde durdu. Güçlü parmaklar, ritmik bir masajla hızlıca köpüklü bir köpük üretti ve kemiklerini sıcak balmumuna ve kaslarını zevk birikintilerine dönüştürdü.

"Bu sabah haklı olduğunu fark ettim," dedi sohbet eder gibi, kulağının arkasındaki yumuşak saç çizgisini yoğururken. "Saçındaki isi temizleyememişsin. Gözden kaçırdığım için beni affet."

Şu anda onu her konuda affedebilirdi ve dili çalışmaya başlar başlamaz bunu ona söylemeye niyetliydi.

Kadının omuzlarını nazikçe öne doğru itti, böylece saçlarını arkasından toplayıp köpükleri ona da yedirebildi. Sonra bir ibriği suya daldırdı. "Bulutlara bak genç kız," diye seslendi.

İtaatkâr bir tavırla başını kaldırdı ve ilk kez şöminenin üzerine bir tavan penceresi yerleştirilmiş olduğunu fark etti. Tabii ki fırtınada yıldızlar görünmüyordu ama adam suyu saçlarına dökerken elini alnına götürerek gözlerini korudu ve ardından ibrîği daldırarak tüm sabun yıkanıncaaya kadar işlemi tekrarladı. Suyun ve sabunun omuzlarında kayması kadar tatlı bir şey düşünemiyordu.

"Tavan penceresi ne için?" diye sordu, aralarında oluşan bu garip, ağır hissi gidermek için elinden geleni yapıyordu. Bunu yapmak için küçük bir sohbet gibisi yoktu.

"Inverthorne, Ravencroft'tan birkaç yüz yıl daha eskidir," diye mırıldandı ipeksi bir baritonla, ibrîği üçüncü kez daldırırken. "Malikaneden çok bir kale, anlıyor musun? Oldukça kasvetli ve karanlık olma eğilimindedirler. Ama ben burada gündüzleri kitapları, geceleri de görebildiğim zaman yıldızları incelemeyi seviyorum."

"Ah," dedi aptalca, adam inanılmaz derecede kabarık bir havlu alıp yüzünü onunla silerken.

İbrîği bir kenara bırakarak, üzerinde küçük mor bitkilere benzeyen benekler bulunan bir kalıp beyaz sabunu eline aldı.

Samantha elini uzattı ama adam elini onun elinden kolayca çekti. "İzin verin," dedi şefkatli bir gülümsemeyle.

"Hayır. Kendim yapabilirim. Yaralı olan sadece bacağım. Ellerim gayet iyi çalışıyor." Birdenbire utanarak bir kez daha elinden geldiğince örtündü, bir kolunu göğüslerinin üzerinde çaprazladı ve diğerini bacaklarının arasına aldı.

Ağzının kenarlarında sinsî bir gülümseme belirdi. "Bunu duyduğuma sevindim güzelim, bu iddianı birazdan test edeceğiz ama yeni bir eş edindim ve sanırım edindiğim şeyi iyice incelemek istiyorum."

"Alabilirsin," diye karşılık verdi ve sabun için elini uzattı. "Temiz ve şık olur olmaz."

"Benim hakkımda bunu bilmiyor olabilirsin..." Küvetin yanında diz çöktü, sabunu tutan elini tehlikeli bir şekilde suyun durgun ve artık opaklaşmış yüzeyinin altına daldırdı. Teni gölgede bile hafifçe kızarmıştı. "Ama ben kadınlarımı... biraz kirli tercih ederim."

Peş peşe çakan üç şimşek odadaki karanlığı yararak, yanaklarının tepesinde yanan gözleri daha da ürkütücü bir şekilde aydınlattı.

her zamankinden daha yeşil. Sabunun sert yüzeyi koluna değdiğinde irkilmeyecek kadar dikkatini dağıtmıştı.

"O iğrenç ağzının bana neler yapabileceğini bir kereden fazla hayal ettim." Sabun kolundan omzuna doğru kaydı ve sonra köprücük kemiğinin üzerinden göğsünün genişliğine doğru aşağı indi. "Kararmış olman umurumda değil. Ya da pis. Bence hepsi iyi."

Sabunu kadının göğüslerini örten kolunda gezdirdi. "Tecrübe sana şimdiye kadar öğretmiş olmalı ki, beni istediğim şeyden mahrum bırakmak beni sadece daha acımasız yapar."

Tanrım, yeni kocası hakkında pek bir şey bilmiyor olabilirdi ama bunu kesinlikle doğrulayabilirdi.

"Bana teslim ol genç kız," diye mırıldandı. "Söz veriyorum pişman olmayacaksın."

İstemediğinden değildi. Sadece son dakika gerginliği onu ele geçirmişti. Birdenbire tek duyabildiği Locryn ve Calybrid'in ona göğüslerinin ne kadar etkileyici olmadığını söyledikleri oldu. Ve dolgun Mena'nın var olmayan başarılarını sorması. Ve yıllar öncesinden gelen sayısız diğer sesler. Küçükken onu erkek sananlar. Ona kendini küçük, sıska, zayıf, beceriksiz ve hantal hissettiren diğerleri...

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye yineledi, dudağının titremeye başlamasından nefret ederek. "Ben artık senin karınım. Bir tür kesin bahse girdim."

Diğer eli de ilkinde katıldı ve kadının kolunu nazikçe kendinden uzaklaştırdı. "Benim hakkımda öğreneceğin bir şey daha var, karıcığım. İstemediğim bir şeyi nadiren yaparım."

Samantha yüksek sesle yutkundu ama kollarını iki yanına gevşetti.

Göğsünün derinliklerinde muzaffer bir gümbürtüyle sabunu önce bir göğsünün, sonra diğerinin üzerinde kaydırды. Serbest eli de sabunla kayganlaşmış etin üzerinde şakacı bir şekilde kayarak onu takip etti. Önce birini, sonra diğerini kucaklamak için alttan kaymadan önce göğsünün küçük tümseğini okşadı. Başparmağıyla nazikçe meme ucuna dokundu, tomurcuklanmış bir tepe oluşturunca kadar üzerinde kayarak ilerledi.

"Bunların tadına bakacağım," diye yemin ederek bir yudum daha aldı. Bu seferki çok daha zordu.

Sabun aşağıya, kaburgalarının çıkıntılarının üzerinden ve karnının düzlemi boyunca kaydı. Sabun rahmine ulaştığında titriyordu ama sabunla oyalanmadı.

Neden bilsin ki? Kadının içinde sakladığı sır hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Hedefi hemen aşağıda yatıyordu.

Her zamanki gibi Gavin onun hiç beklemediği bir şey yaptı. Sabunu bacaklarının arasındaki yumuşaklığı tamamen geçti, uyluğundan, dizlerinden ve baldırından aşağı kayarak bacağının ve ayağının her bir parçasını çileden çıkaran bir titizlikle yıkadı.

Samantha gözlerini ona dikti, ama adam bir kez bile başını kaldırıp ona bakmadı, yine de ağzının kenarlarında sinsi bir gülümseme oynayıyordu.

Lanet olası kibirli adam. Ona ne yaptığını çok iyi biliyordu. Bunu saklamak boşunaydı.

Bir süre ayaklarının dibinde oyalandı, hatta küvetin dışında kalanı yıkadı. Adam işini bitirdiğinde kadın boynunu çıkıntıya dayamış, yağmurun tavan penceresine vuran ritmik damlalarına bakıyor ve gök gürültüsünün kaprisli çığırılarının tadını çıkarıyordu.

O kadar rahatlamıştı ki, sabun açık iç uyluğunu okşamak için geri döndüğünde neredeyse sıçrayacaktı. Adamın dokunuşu birdenbire sıvı ateşe dönüştü, bacaklarının arasındaki yumuşak tüylere ve sonra da onun ötesindeki çıplak, narin yere kadar yukarı, yukarı ve yukarı kaydı.

Samantha gerildi, ama pasif kaldı, inatla tavan penceresine bakarak kendine göz kırpmayı hatırlattı. Nefes almayı.

O onun kocasıydı, bu onun hakkıydı.

Ve hayretle fark etti ki, nefes almakta zorlanan tek kişi kendisi değildi.

Sabun, sert ama rahatsız edici olmayan bir yüzey olan açık cinsel organının üzerinde kayarak ilerledi. Ayrık bacaklarının ortaya çıkardığı zonklayan küçük tepeye, iç kaslarının nabzının atmasına ve boşluğun etrafında kenetlenmesine neden olacak şekilde bastırdı.

Sonra sabun gitmiş, yerini kaygan, sıcak bir et bulana kadar yastıksı yumuşaklığı araştıran gezgin bir parmak ucu almıştı.

Her biri çok yumuşak, çok farklı anlaşılmaz sesler çıkardı.

"İslenmişsin," diye inledi.

"Suyun altındayım," dedi tavan penceresine, biraz da endişeyle.

"Bunu biliyorum, güzelim." Kıkırdadı, zeki ve zarif parmağı vücudunun girişini yoklamak için iç kıvrımlarını ayırdı. "Ama bu rutubetin bununla hiçbir ilgisi yok."

Bunu biliyordu. Suyun altında bile bunu hissediyordu. Parmağı, onu çevreleyen sudan inanılmaz derecede daha ıslak olan bir arzu dalgasının yardımıyla açıklığının etrafında dolaştı.

"Benim kirli karım," diye mırıldandı karanlık bir sesle. "Seni yıkamama izin ver. Başka bir erkeğin hatırasını bu bedenden temizlememe izin ver, çünkü bu geceden sonra başka hiçbir erkek sana dokunmayacak. Bu geceden sonra başka kimseyi istemeyeceksin."

Anlaştıkları şey bu değildi, değil mi?

Acımasız parmakları yukarı doğru çekildi ve kadının cinsel organının savunmasız kaputunun altında zonklayan küçük tepeyi nazikçe okşadı.

O kadar dayanılmaz derecede hassas bir yere nazikçe saldırmaya başladığında Samantha'nın görüşü bulanıklaştı, kalçalarının onun ölçülü hareketlerine göre esnemesini ve seğirmesini engelleyemedi.

Sessiz kalmaya çalıştı. Kontrolü elinde tutmaya. Zevk almaya ama çok fazla değil. Zevke karşı dişlerini sıkı ama boğazına tırmanan yumuşak notalar dudaklarından kaçarken sertleşti.

Yüce Tanrım. Hiç böyle olmamıştı. Hiç böyle olmamıştı.

Adam parmağını başparmağıyla değiştirip tatlı aşındırıcı hareketlerle uysal etin etrafında döndüğünde inledi. Bir parmağı içine girip sürtünerek ve kıvrılarak onu dilsiz bırakan tarifsiz hisler uyandırdığında bir nefesle hıçkırdı.

İkili okşayışının hızı, kadının kalp atışlarıyla birlikte arttı, ta ki kadın kıvrınmamak ya da bir yandan diğer yana savrulmamak için beyaz parmak eklemleriyle banyonun kenarlarını tutana kadar.

İtişlerini mutlak bir hassasiyetle kontrol etti, uzun parmakları birlikte çalışarak, aniden vücudundaki her kas gerilene ve kemerli olana kadar, derin, derin bir yerden yükseliyormuş gibi görünen titreşen bir mutluluk dalgası yarattı. Bir gelgit dalgası gibi içinden geçti, damarlarını taşırdı ve etini bir coşku kreşendosuyla yıkadı. Zonklayan dalgaların zirveleri oyalandı, vadiler ise tekrar saldırıya uğramadan önce sadece anlık bir soluklanma oldu.

Samantha boynunu dik tuttu, gözlerini gökyüzüne dikti ve ağır fırtına bulutlarının arasından bile ...

Yıldızları gördü.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Gavin onun bir su tanrıçasına benzediğini düşündü, küvetin yarısından dışarı sarkmış, o kıvrak, kıvrımlı haliyle yaylanıyordu. Elini, ata bindiği o yuvarlanan zarafetle sürüyordu.

Bu haliyle bile, açık ve çaresiz, vahşi, ulaşılmaz bir şeydi.

Tanrım, ama onu kendi eliyle eğitmek istiyordu. Sadece ona cevap vermesi için.

Kız ani ve yoğun bir bitkinlikle titremeye başladığında, hareketleri bir yaklaşımdan çok bir kaçma girişimine dönüştüğünde, adam isteksizce parmaklarını kızın yumuşaklığından çekti. Kadın sanki suyun bir parçası haline gelmiş gibi tekrar suya battı.

Kendisini ele geçiren bu vahşi, sahiplenici içgüdü kabarmasını tarif edemiyordu. Tek bildiği, Liam'ın önünde ona uzandığı anda başladığıydı. Bunu yapmaması gerektiğini düşünen insanlarla dolu bir odada *onu* seçtiği an.

Eşi benzeri görülmemiş bir şaşkınlık duygusu onu ele geçirmiş ve o zamandan beri peşini bırakmamıştı.

Korkutucu Mackenzie Laird'e verdiği her kararlı ve tavizsiz cevapta bu his daha da artıyordu. Geçmişte Gavin, İblis İskoçyalı'ya karşı durup hayatta kalabilen çok küçük bir avuç insandan biriydi.

Onunki kesinlikle en küçüğüydü.

Sayısız boş kadınla geçirdiği sayısız boş gecede, hiç kimsenin içini böylesine umutsuz bir yoğunlukla istememişti.

Colleen bile...

Ayağa fırlayarak onu kucağına aldı ve kendi boyutlarında bir adam için dokunmuş bir kurutma bezini alırken boynuna dolanan kaygan, ince kollarının hissinden zevk almamaya çalıştı. Tanrım, onun kollarında kendini bir hiç gibi hissediyordu. Onu bu şekilde bütün bir gün taşıyabilir ve bundan hiç yorulmayabilirdi.

Belki bir ömür boyu.

Bu rahatsız edici düşüncüyü bir kenara iterek onu ayağının üzerine yatırdı ve dengesini bulana kadar onu sabitledi. Pelüş havluyu omuzlarına sararken ve onu kurulamak için eğilirken nazikçe, "Omuzlarıma sıkıca tutun," dedi.

Biraz sersemlemiş görünse de, adamın beklediği gibi onun ilgisinin altında pasif bir şekilde durmuyordu.

Omuzlarındaki eller boynuna doğru kaydı, sonra çenesini kavradı ve dudaklarını kendisiyle buluşması için sonuna kadar çekti.

Daha önce hiçbir kadından duymadığı bir ses çıkardı. İçinde nazlı ya da alaycı hiçbir şey yoktu. Baştan çıkarıcı, boğuk ya da pratik bir şey de yoktu.

Saftı. Dürüsttü. İhtiyaç.

Ve o kaybolmuştu.

Belki de Highlands'e girdiği andan beri yavaş yavaş kendini kaybediyordu, silahlar patlıyor, gözler kırpılıyor ve dil kırbaçlanıyordu.

Şimdi bu kırbaçlar onun da aynı şekilde verebileceği kırbaçlardı.

Ağzını onunkine yapıştırdı, tüm becerisini öpücüğe döktü ve alabileceği tüm zevki açgözlülükle içti.

Tadı yağmur ve seks gibiydi. Üzerlerine doğru gelen fırtına gibi, vahşi ve tehlikeli.

Yüce Tanrım, ona neler oluyordu? O Lord Thorne'du, efsanevi aşık. Onunla seks, pratik, sistematik teknik ve benzersiz performansın bir karışımıydı.

Her nasılsa, bu ufak tefek kadınla birlikte, bir daha asla boyun eğmeyeceğine söz verdiği bir şeyin merhametine atıldığını hissetti.

Tutku.

Ham, benzersiz, dizginlenemez bir arzu. Gök gürültüsünün tüm kemik titreten gücüyle içinde fırtınalar estiriyordu.

Ne yaptığının farkına varmadan onu sırt üstü yere yatırmış, daha önce hiç hissetmediği bir açlıkla yiyip bitirmişti. Dişleri ve pençeleri olan korkutucu derecede doyumsuz bir canavara dönüşmüştü.

arzu pınarı. Yatağa gitmek için zaman yoktu. Evliliklerini burada tamamlayacaklardı.

Şimdi.

Ateşin önünde ve fırtınanın altında.

Teni hâlâ kaygan ve kaygandı ve sırtı sadece havlu ve altındaki kuzu yünü kilim tarafından yastıklanmıştı.

Panik içinde bir an için ayağa fırlayıp kaçmak gibi saçma bir istek duydu. Aralarında güçlenen bağdan kaçmak, şehvetinin ateşinin altında parlayan bu korkunç, sıcak duygu dalgasından kaçmak için.

Geçmişte olsa, zalimce ve duygusuzca bir şeyler söylerdi. Araya mesafe koymak için kışkırtıcı bir şey yapardı.

Ama... bu, ağzını onunkinden ayırması gerektiği anlamına geliyordu. Ve bu asla olmayacaktı.

Kadının kucağında, yirmi yıldır hissetmediği duygular tarafından kuşatılmıştı. Çaresizlik. Acınası. Duygusal ...

Güçlü. Tutkulu. Yırtıcı.

Aranıyor.

Sadece fiziksel anlamda değil -bu konuda hiçbir zaman eksik olmamıştı- ama gözlerindeki bir şey onu çağırıyordu. Onun ruhuna. Sanki bakışları gururunun izin vermeyeceği bir şey için yalvarıyor gibiydi.

Kollarını onun boynuna dolamış ve uzun bacaklarını bu kadar yaralı biri için şaşırtıcı bir güçle onun beline sarmıştı. Bu onun tek tesellisiydi. Onun açlığı -çaresizliği- kendisinininkiyle eşleşiyordu.

Öpüşmeleri kontrolden çıktı, dilleri çarpıştı, ağızları çarpıştı ve serbest kaldı, sadece birbirlerine farklı bir açıdan gitmek için. Adam kadının alt dudağını ısırdı, dudak onunkinin dikişi boyunca kaydı ve kadın adamın boğazını titreten, omurgası boyunca dalgalanan ve zaten dolu olan sikine dökülen bir ses çıkardı.

Bir an için en kötüsünden korktu... Kadının bir inlemeyle onu çözeceğinden.

Ne tür bir kadın böyle bir güce sahip olabilir?

Aniden ağzını onunkinden ayırdı ve kollarının üzerinde yükselerek, nefesinden başlayarak şehvetini kontrol altına almaya odaklanırken, sefil bir şaşkınlıkla ona baktı.

Gerçekten özel bir şey değildi. Değil miydi? Saçları ustalıkla karıştırılmamış ya da kıvrılmamıştı ama başına doğru taranmış ve çoğunlukla kabarık havlunun arkasına gizlenmişti

etrafında birikmişti. Yüzü narin, solgun ya da boyalı değildi. Yanakları hiç pürüzlenmemiş, elleri kremlerle yumuşatılmamıştı. Uzun vücudu onunkinin altında neredeyse kayboluyordu.

Ama o dudaklar, zevk verdiği kadar cezalandırabilen geniş bir yay, en müstehcen iç gözlemlerinin nesnesi haline gelmişti. Anılarında o çilleri saymıştı. Soğuk, gri dünyasında bir vaha sıcaklığı gibi, onun gözlerinin havuzlarında yüzüyordu.

Kadına bakarken içinden haince bir sıcaklık yayıldı ve bu sıcaklık tamamen yayıldı, ta ki adam kendini kül olacakmış gibi hissedene kadar.

"Bana ne yaptın?" diye kabaca sordu.

Kaşları kalktı ve biraz şaşırmış gibi etrafına bakındı. "Hiçbir şey, henüz... Bütün... işleri sen yapıyorsun." İfade edemediği için oldukça sevimli bir şekilde yüzünü buruşturdu ve ardından, sanatsız tutkusunun bulanıklığına nüfuz eden bitkin bir hüznle ona bakarken yenik bir iç çekti. "Ben... sen daha fazlasını yapmamı istemiyor musun? Seni yapma sırası bende mi-"

"Hayır, genç kız." Parmağını kızın ağzının üzerine koydu. Bir an için daha önce kiminle birlikte olduğunu merak etti. Bu Grant denen adamla mı? Yüz hatlarında gezinen güvensizliğe o piç mi neden olmuştu?

Onun hiçbir karısı böyle hissetmez. Asla. "Her zaman benim sıram."

Bir sonraki öpücüğünün altında eridi, bundan emin oldu, ağzını sıcak ipek ve dilinin yumuşak vuruşlarıyla doldurdu. Bir kez daha, bu süreçte yaşadığı baş döndürücü telaşın içinde boğuldu. Parmaklarının çenesini şekillendirirken nasıl titrediğini ve boynundan aşağıya kaçan küçük su damlacıklarını takip ederek ateşin sıcaklığına karşı ölümlerinden nasıl kaçtıklarını fark etmediğini umuyordu.

Karşı koyamayan ağzı, birkaçını kurtarmak için isteksizce onunkinden ayrıldı. Bazılarını dudaklarıyla, bazılarını da diliyle yakaladı. Öptü ve zarif boynundan köprücük kemiğine, oradan da daha aşağıya indi.

Göğüsleri yüksek ve sıkıydı, meme uçları lezzetli bir şekilde küçük ve gergindi. Kızın iş gömleğinin altında pek bir şekli olduğunu düşünmemişti ama burada ziyafet çekmeye yetecek kadar olduğu kesindi.

Mükemmeldi. Onlar mükemmeldi.

O mükemmeldi.

Bir hırıltıyla göğüslerini ağzına aldı ve üzerlerine tam da istediği etkiyi yaratan bir tapınma fırtınası yağdırdı. Bacakları daha da açıldı

Onun altına girdi ve sert bedenini daha yakına çekerek ona doğru bastırdı.

Onu yalnız bırakmadan pantolonunu sıyırdı ve kalçalarının beşiğine yerleşti.

Kadın ikisinin arasına uzanıp adamın cinsel organını karnında zonkladığı yerden çekip kendisine yasladığında nefesi kesildi.

"Kahretsin," diye
fısıldadı. Adam

donda kaldı. "Ne?"

Tek söylediği
"Büyük," oldu. "Evet."

Adam sıırttı.

Yavaşça öne doğru iterken dişleri birbirine çarptı. Gözlerinde olduğu gibi bedeninde de kendini kaybetmemek için başını onunkinin yanına bıraktı. Küçük, rahat ve çok lezzetli bir şekilde ıslaktı. Onun altında kıvranıyor, uyum sağlamak için elinden geleni yapıyordu.

"Sanmıyorum..." diye fısıldadı. Sonra, "Oh!" diyerek kalçalarını sertçe
kıvırdı, içine soktu, uzun ve güçlü bir hamleyle onu iyice gerdi.

İstemsiz bir ürperti onu ele geçirdi, ardından dalgalar ve imkansız sıcaklık dalgaları geldi.

"Sakin. Kımıldama," diye emretti dişlerinin arasından. *Tanrım*. Bu çok fazlaydı.

Çok tatlıydı. Çok sıkı. Çok yumuşak.

Yıldızlar ona çok erken seslendi ve o da onlara başını geriye atıp fırtınaya karşı zevkini kükreyerek cevap verdi. Bulutların ardındaki nabızlarını hissedebiliyor, zevk onu kendinden çekip çıkarırken, parçalara ayırırken ve sonra yeniden şekillendirirken aralarındaki yerini neredeyse hissedebiliyordu. Daha önce düzen olan yerde kaostan bir yaratık yaratıyordu ve Gavin karısını ezerken bir daha asla eskisi gibi olamayacağını biliyordu.

* * *

Samantha, kocasının mutluluğun sancılarına kapılmış muhteşem görüntüsüne tanık olurken dudağını ısırıldı. Vücudu onunkinin üzerinde kaskatı kesilirken tüm kasları gerilmiş, güzel yüz hatları acı çekiyormuş gibi görünen bir yüz ifadesine kilitlenmişti ama Samantha bunun böyle olmadığını biliyordu. Bu ona banyoda verdiği zevkin aynısıydı. Vücudunuzun artık size ait olduğundan emin olmadığınız türden bir zevk.

Gözlerini kapadı ve içindeki sert, sıcak, spazm geçiren ete odaklandı. İşgal altındaki rahmini yıkayan ılık tohum fiskiyelerine.

İhtiyacı olan şey buydu.

Şimdi biraz rahatlayabilirdi.

İstemese de. Hayatında ilk kez bu eylemin bitmesini istemiyordu. Adamın üzerine yığılıp kalmasına, sonra da yuvarlanıp uykuya dalmasına hazır değildi.

Daha fazlasını istiyordu. Bu kaygan, enfes sürtünmeden daha fazlasını. Artık dolgunluk nihayet rahatsız edici olmaktan çıktığına göre, onun anlaşılmasız büyüklükteki seksinden daha fazlasını. Parmaklarının banyoda ona verdiği sihrin daha fazlasını.

Oh iyi, diye düşündü. Eğer onu bu kadar memnun ettiyse, muhtemelen bir dahaki sefere de olacaktı.

Sonsuz bir anın ardından dirseklerinin üzerine çöktü, koyu yeşil gözleri uykuluydu ama alnını onunkine bastırırken hâlâ yoğun bir şekilde parlıyordu. Nefesi sıcak patlamalar halinde yanağında patladı.

Bitmişti. Artık mümkün olan her anlamda karı kocaydılar. Artık çocuğu güvendeydi.

Gözlerini kapattı ve bunu yaparken farkındalığı artık gözlerinin arkasında değil... bedeninin içindeydi.

Vücudunun içinde, hala kaldığı yerde. Sert. Ve sıcak. Ve zonkluyordu.

Ne?

Beş nefes. Kendine gelmesi için beş nefes yetti.

Parmaklarını onunkilerin arasından geçirip yavaşça başının üzerine doğru yönlendirmeden önce boğazının derinliklerinde erkeksi bir tatmin uğultusu yükseldi ve sonunda hareket etmeye başladı.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve gördüğü manzara karşısında nefesi kesildi. Onu onlarca kez görmüş olmasına rağmen, hazırlıklı değilse güzelliği hâlâ onu ürkütecek güce sahipti.

Az önce...? Nasıl hala...? Tanrım, bu iyi hissettirdi.

"Sevindiğim tek Mackenzie özelliği, genç kız," dedi kibirli bir açıklama yaparak. "Kendimizi birden fazla kez harcıyoruz."

İsa Yehosephat Mesih.

Her kaygan, yavaş kayma onu benzersiz bir hisle damgaladığında Samantha'nın gözleri tekrar kapandı. Bacaklarını açmaya konsantre oldu

Daha geniş, onu daha derine götürmeye, kulağına mırıldandığı lirik saçmalıklarda kendini kaybetmemeye çalışıyordu.

Zarif, neredeyse acımasızca sabırlı hareketlerle onu gerdi, doldurdu, açtı. Gözleri, gece yaklaştıkça daha da koyulaşan yüz hatlarından ona bakıyordu.

Sırtındaki, kalçalarındaki, uyluklarındaki kaslar, dalgalara dönüşen ve nabız atışlarına dönüşmekle tehdit eden zevk fısıltılarına yanıt vermekten başka bir şey yapamıyordu. Hızla hıçkırıklara dönüşen küçük miyavlamaları geri çağırmaya çalıştı.

Bu da neydi böyle? Daha önce de bir erkeğin altında kalmıştı... ama bu şekilde değil. Onun gibi bir erkeğin değil. Bu zevk inşası sadece biyolojik bir zorunluluğu ya da evlilik sözleşmesini yerine getiren bir erkek ve bir kadının simyası değildi. Bu ondan daha derin bir şeydi.

Çok daha derin.

Ve bunun derinliği onu şok etmiş ve dehşete düşürmüştü.

Kontrollü nefesleri yıprandı ve önce soluk soluğa, sonra da kesik kesik pantolonlara dönüştü. "Tanrım," diye ısırdı. "Çok tatlısın... Çok derindeyim."

O da bunu doğrulayabilirdi.

Onu ele geçiren serbest bırakma banyoda olduğu gibi ani değildi. Yavaş dalgalar halinde yükselmiş, kıyıda durup dalgaların kendisine doğru gelişini izlediği için daha da şiddetlenmişti. İçinde boğulacağını, onun hayranlık uyandıran gücünün gönüllü bir kurbanı olacağını biliyordu. Birdenbire hiç hareket edemez oldu. Vücudu bir zevk hapishanesine dönüşmüştü, adam onu hayal bile edilemeyecek hislerin doruklarında gezdirirken, vücudu ona doğru yaylanıyordu.

Mutluluk fırtınası arasında bir yerde, vücudu büyük bir ürperti ve ardından birkaç ritmik spazm verdiğinde onun kısık şaşkınlık sesinin belli belirsiz farkındaydı. Vücudunun, içine gömülü sert etin etrafındaki kıvrımlı kenetlenmelerinden keyif aldı. Adamın çıkardığı zevk sesleri onunkilerin melodisiyle uyumluydu ve gök gürültüsü onların erotik kreşendosuna mükemmel bir perküsyon oluşturdu.

Hoş, baş döndürücü bir yorgunluk, birbirine dolanmış halde kaldıkları anları hesaplanamaz ölçülerde bulanıklaştırdı. Sonunda, adam kadının üzerinden kalktı, bir bez alıp banyoya daldırdı ve ikisinden de kalan zevk kalıntılarını yıkamak için geri döndü.

Adam kendini kurulamak için ayrı bir havlu kullanırken ağırlaşan göz kapaklarıyla savaştı ve geri kalanını sabırlı lekeler ve uzun çekişlerle kuruladı. Kendini sarhoş hissediyordu, neredeyse

Onun kollarında uyandığında afyonun etkisiyle aklını kaçırmıştı.

Bacağındaki donuk ağrının belli belirsiz farkındaydı ve bu kadar çok esneme ve gerilmenin yardımcı olamayacağından emindi, ama neyi umursuyordu ki?

Tanrım, kocası az önce kelimenin tam anlamıyla aklını başından mı almıştı?

Uykudan giderek şiştiğini hissettiği göz kapaklarının arasındaki yarıklardan ona baktı. Eğer bu kadar memnun olmasaydı çıldırırdı.

Onu bir kez daha kaldırıp yatağa götürürken, "Zavallı güzelim," diye mırıldandı. "Benden sağ çıkabilen çok az genç kız vardır. İyi iş çıkardın."

"İyi sayılır mı?" diye homurdandı, mutluluğunun içine bir öfke saplanmıştı. "Sana söyledim, bir kadın benim yanımda bilincini kaybederse, bu ya bir

baygınlık ya da yorgunluk." Kibirli kaşlarını ona doğru salladı ve geceliğini başından çekebilmek için kollarını kaldırdı.

"Oh, bağışla beni." Pasif bir şekilde onu giydirmesine izin verirken çenesi bir esnemeyle kırıldı. "Ben bir kötürümüm," dedi kaşlarını çatarak. "Tüm parçalarım çalışır hale gelene kadar bekle, sonra sana gününü gösteririm," diye mırıldandı adam yatağın kendi tarafına geçip yanındaki sehpanın üzerinde bir şeyler ararken.

"Güven bana, genç kız. Tüm parçaların gayet iyi çalışıyor." Yatak arkasına sıkıştırılmıştı, ama yine de ateşe bakarak oturdu, henüz onun tarafından büyülenmek istemiyordu. "İyiden de öte." Hâlâ ıslak olan saçlarını kulağından toplarken nefesi arkadan boynunu gıdıkladı. "Aslında, senin kısımlarının hızla en sevdiğim kısımlar haline geldiğini söyleyebilirim. Sakat olanları bile."

Bu, onun çenesine bir öpücük kondururken göremediğine memnun olduğu utangaç bir gülümsemeyi ortaya çıkardı.

Saçındaki hafif bir çekiştirme kaşlarını geri getirdi. "Ne yapıyorsun?"

"Bu hırıltıları çözmem lazım, genç kız, yoksa bunu bir daha düzeltemem. Sabah."

Saçını mı tarıyordu?

Fırçayı adamın elinden almak için döndü. "Yapmak zorunda değilsin."

"Ama yapacağım." Saçlarından tutarak başını nazikçe ama sertçe ateşe doğru çevirdi.

Samantha şaşkınlık içinde, neredeyse dehşete düşmüş bir halde oturuyor, adam onu tımar ederken omuzları dikleşiyordu. Bakire olmayabilirdi, hatta bu onun ikinci evliliği idi.

Ama bu gece kesinlikle binlerce ilkin yaşandığı bir geceydi.

Belli ki ne yaptığını biliyordu, kalın yelesinin altından başladı, suyu sıkmamak için geceliğinden uzak tuttu. Zor düğümleri fırçayı çekiştirmek yerine becerikli ve zeki parmaklarıyla çözmeye çalışıyordu. Beklenmedik samimiyetten aldığı zevki mahveden yeşil tonlu bir mutsuzluk kapladı içini. Bu onun için bir tür baştan çıkarıcı ritüel miydi? Saça karşı bir eğilimi mi vardı?

"Kaç kadına hizmetçilik yaptın?" diye sordu zoraki bir soğukkanlılıkla.

"Bir," diye cevap verdi umursamazca.

Tanrım, bu her nasılsa durumu daha da kötüleştirdi. "Annem."

Sersemlemiş bir halde donakaldı. "Senin... ne?"

"Annem her zaman kör değildi, biliyorsun. Bunu babam yaptı."

Samantha kanı hızlanırken dudaklarını birbirine bastırdı. Bundan şüphelenmişti ama bunu sormak ona hiç düşmemişti.

"Annem görme yetisini kaybettikten sonra Inverthorne'a ilk geldiğimizde personel için hiç paramız yoktu. Sadece Callum, Eammon ve ben vardık. Bir de tabii annem. Saçını düzenlemek gibi kendisi için yapamayacağı pek çok şey vardı."

"Anlıyorum," diye mırıldandı. Bu, tanıdığını sandığı Thorne Kontu'na hiç de uymuyordu.

"Bu konuda söyleyeceklerim bu kadar."

Başını salladı, fırça darbelerinin ritminin yarışmak isteyen zihnini sakinleştirmesine izin verdi. Kocasını tam bir muammaydı. Acımasız, merhametsiz, kurnaz, manipülatif...

Cömert, onurlu ve... nazik.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı boğazında ani bir yumrunun etrafında. Daha önce kimsenin onun için böyle bir şey yapmadığını nereden bilebilirdi? Onun için hiçbir şey yapmamıştı. Hiç yıkanmamıştı. Hiç giydirilmemiş, bakılmamış ya da tımar edilmemişti.

Kendine güvenin birincil erdem olduğu zor bir yerden geliyordu. Bunun kötü bir şey olduğunu hiç düşünmemişti.

Ama ... bu da değildi.

Kocasının sert bir adam, ölümcül bir avcı olduğunu söylediler. Ve her nasılsa bu, bu anı çok daha silahsızlandırıcı ve aynı zamanda endişe verici hale getirdi

aynı anda. Bir şekilde bu onu daha tehlikeli yapıyordu, çünkü bir gecede onu birden fazla kez eritmişti. Sadece vücudunu değil.

Ama kalbi de.

Fırça saçlarında düzgünce gezindikten sonra saçlarını ustalıkla ördü. Bunu tamamladıktan sonra yorganı geri çekti, kalın bir kolunu kızın ortasına doladı ve onu yastığa doğru sürükledi.

"Bu ülkede karı kocalar ayrı yatmıyor mu?" diye sordu, adamın çıplak yatmasını takdir etmemeye çalışarak. Bennett'in, hava aynı derecede etkileyici olmayan uzun donlar için yeterince soğuk olmadığına giydiği o gülünç geceliklerden birini giymesinden korkuyordu.

"İskoçyalıları İngilizlerle karıştırmayı bırak," diye mırıldandı, uykusu sesindeki şakacı notayla birlikte yürümeye başlamıştı bile.

"Sadece söylüyorum, benim için bekar odandan vazgeçmek zorunda değilsin, sanki biz..." Adamın kendi alanını paylaşmaktan hoşlanmayacağı onun özel bir endişesiydi. Onu daha küçük, daha az konforlu bir odaya itecekti. Bu onun hakkıydı. Ve belki de eninde sonunda yapacaktı.

Ne kadar uzun süre beklerse... o kadar zor olacaktı.

"Eğer şimdi benden kaçtığını sanıyorsan, güzelim, aptallaşmışsın demektir. Şimdi uyu."

Samantha hiçbir zaman itaat eden biri olmamıştı, gerçekten değil. Ama bir kereden bir şey olmazdı.

Pencereyi aralık bıraktığını fark etti, ama bu sadece ateşin sıcaklığını boğucu hale getirmeden daha yakına çekmeye yarıyordu.

Fırtınanın ormanı savuruşunu dinlerken ve arkasındaki büyük sandığın kalkıp inişinin yavaş ve eşit olduğunu hissederken, tehditkâr çok sayıdaki yurttaşını geride tutmak için bir gözyaşının kaçmasına izin verdi.

Bu. Tek istediği buydu. Hatırlayabildiğinden beri istediği şey. Bennett'in onun için söz verdiği ama asla yerine getirmediği şeydi.

Deniz kenarında, yemyeşil bir ormanla çevrili bir ev. Fırtınaların altında sevişmek için sıcak bir ateş.

Tamam, bu bir sevişme değildi, çünkü Gavin St. James sevişmiyordu.

Becerdi.

Kadın hafifçe gerindi ve adamın kolunun ortasını sıkıca kavradığını hissetti; adamın kaslı kalçalarındaki kıllar görünene kadar onu vücudunun daha derinlerine çekti.

Geceliğinin içinden bile sırtını aşındırdı.

Kararını verdi. Sikişti. Kadın yalan söyledi. Her iki durumda da kadın güvende ve sıcaktı ve ikisi de birbirlerinden memnundu.

Şu an için bu kadarı yeterliydi.

YIRMINCI BÖLÜM

Nihayet, diye düşündü Gavin, Demetrius'un eyerini kontrol edip bağıny ayarlarken. Nihayet bu sabah ilk kez Erradale'e, buranın sahibi olarak ayak basacaktı.

Boş ahırlara göz gezdirdi, erken bir toplu göçün habercisi olan aceleyle atılmış at takımlarına ve diğer şeylere dikkat etti. Strathcarron'da birkaç işçi kiralamıştı ve şafakta Callum'la burada buluşacaklardı.

Yüzünü buruşturdu. Sonra sırtıttı. Sabah belki iki saat önce doğmuştu.

Callum aceleyle karalanmış bir not bırakmış, onu beklemekten yorulduklarını ve kimsenin düğün çardaklarını rahatsız etmeye cesaret edemeyeceğini, bu yüzden önden gittiklerini söylemişti.

Yanında küçük karısı varken şafak sökmeden uyumuş olması kimseyi onun kadar şaşırtmadı.

Gavin şafaktan sonra hiç uyumazdı. Neden uyusun ki?

Özellikle de bugün Erradale -onun *Erradale'i*- onu beklerken.

Uyandıktan sonra bile, onu terk etme konusundaki huzursuz edici isteksizlik onu olması gerekenden daha uzun süre uyutmuştu. Gece ona dönmeseydi ve uykusunda bir kâbus tarafından kovalanan bir genç kızın tüm umutsuz gücüyle ona sarılmasaydı, bunun bu kadar zor olmayacağına kendini ikna etmişti.

Bu sabah kolu hâlâ onun üzerindeydi ve bacağı -yaralı bacağı- uyluğunun üzerine atılmıştı. Kımıldadığında, henüz uyanmamış olmasına rağmen onu şiddetle kavramıştı ve aniden onu rahatsız etmektense kendi uzuvlarını çığnemeyi tercih ettiğini fark etti.

Bir kez olsun huzurlu ve son derece genç görünüyordu. Sürekli alaycılığın kırıksıklığı alnından silinmişti. Ağzının kararlı duruşunun neden olduğu parantezler kayboldu. Sabahın ilk ışıklarıyla

Yanaklarına ve burnunun sevimli köprüsüne altın fae tozu gibi serpilmiş her çili öperek onu uyandırmak gibi saçma bir fikir.

Yine de uyanmadı, çünkü eğer uyansaydı, *çok daha geç* kalacaktı. şimdi olduğundan daha fazla.

Yataktan çıkamamış olması bile mümkündü ve adamları bu konuda ne diyecekti?

Hiçbir şey. Eğer işlerine ve uzuvlarına değer veriyorlarsa.

Herkes onlarınkinin bir mantık evliliği olduğunu anlıyordu ama bu, iki genç ve çekici insanın böyle bir sözleşmeyi eksiksiz bir şekilde tamamlamayacağı anlamına gelmiyordu.

Ne de olsa doğacak varisler vardı.

Bu düşünce dudaklarında bir başka memnuniyet ifadesi uyandırdı. Eğer istediği olursa, küçük karısı Noel'e kadar hamile kalacaktı. Olmazsa da denemeye devam etmekten mutluluk duyacaktı.

Tanrılar, ama o asla-

"Bu da ne böyle?" Öfkeli kadınsı talep, gizliden gizliye memnun olan gülümsemesini geniş bir sırıtışa dönüştürdü. Tanrım, bütün gün aptal gibi sırıtmayı bırakması gerekiyordu, yoksa insanlar yanlış bir fikre kapılabilirdi... Karısına gerçekten aşık olduğu fikrine.

"Bonny!" diye selamladı. "Uyanmışsın." Onu ahırın kapısında çerçevelenmiş olarak görmekten duyduğu hızlı hazzı, beklenmedik bir sıcaklık patlaması izledi.

"Çok haklısın, uyandım, senin sayende değil." Baston kullanmak zorunda olmasaydı, Gavin'in onun iyi bir giriş yapacağından hiç şüphesi yoktu. Aceleyle sade bir bluz, koyu renk yün bir etek ve evlenirken taktığı geniş kemeri giymişti. Her nasılsa, onu boğmakla tehdit eden yıpranmış uzun bir paltoyu eline geçirmişti. Uzun örgüsünden kaçan saç tutamları, onun peşinden gelmeden önce aynaya bile bakmadığını gösteriyordu. Yine de, bir kış sabahının solgun gri ışığında bile yaz başında açan bir çiçek kadar taze görünmeyi başarmıştı.

"Beni bir nottan başka bir şey olmadan uykuda bıraktın!" diye suçladı.

"Rica ederim, genç kız." Ona gülümsedi. "Yeni evli kocaların çoğu bu kadar düşünceli olmaz. Bana kalsa, içinde ben varken uyanırdın."

Şaşkın bir an için ona göz kırptı ve sonra elindeki kâğıt parçasını sallayarak onu görmezden gelmeye karar verdi. Yine de

O gülünç paltosunun yakasının üstünden süzülen pembe kızarıklığı kaçırmadı. "Burada Erradale'e bensiz gideceğiniz yazıyor."

"Ve hâlâ öyleyim." Eyeri bir kez daha kontrol etti, bu sefer her şeyden çok etki yaratmak için. "Şimdi kocana bir veda öpücüğü ver de akşam yemeği için dönene kadar beni idare etsin." Demetrius'un etrafından dolanırken tam zamanında göğsüne gelen bir mektubu yakaladı.

Och, ama her açıdan mükemmel nişan alıyordu.

"Beni geride bıraktığını düşünüyorsan, tekrar düşünebilirsin. Erradale hâlâ benim. Şimdi bana bir at eyerleyin ve gidelim." Ahırlara doğru topallayarak ilerledi, kalan birkaç atı inceledi, bastonu geniş tahtaların üzerinde duyulabilir bir *gümbürtü çıkardı*.

"Dışarıda çok soğuk bir gün var, bonny. Her an yeniden fırtına başlayabilir ve ata binemezsin."

Ona doğru döndü, neredeyse kendini üzüyordu, bastonunu kullanarak onu zamanında yakaladı. "Evlendik diye bana ne yapıp ne yapamayacağımı söyleyebileceğini sanma. Kardeşinin evlilik yemininde 'itaat et' kelimesini kullanmadığını fark etmedin mi?"

Tanrım, ama onun masmavi gözlerinin öfkeyle parlaması hoşuna gidiyordu.

"Och." Sabahki gölge sakalını kaşıyarak kıkırdadı. "Onun açısından küçük bir dikkatsizlikten daha fazlası. Bak ne diyeceğim, eğer bana ata binebileceğini kanıtlarsan gidebilirsin."

"Peki." Ona muzaffer bir sırıtiş fırlattı. "Bence şu doru kısarak iyi iş görür."

"Bunu büyüleyici buluyorum, genç kız..." Ona yaklaşırken düşüncesinin uzaklaşmasına izin verdi, hınzırca bir niyet kanını ısıtıyor ve şimdiden belinde zonkluyordu.

"Neyi çekici buldun?" Uzaklaştı ama yeterince hızlı değildi.

"Ata binmeni istediğimi sandın." Bir kolunu kıza doladı, onu kendine doğru çekti ve eteklerinin arasından bile sert ereksiyonunun baskısını hissetmesine izin verdi.

"Bırak beni, seni koca, aptal öküz!" diye homurdandı, ancak gözlerindeki eğlenceli parıltı kaşlarını çatmasına engel oluyordu. "Sana binmek sadece benim yetenekli olduğumu değil, *senin de* tembel olduğunu kanıtlıyor."

"Pekala, seni sivri dilli ölüm perisi, beni ikna ettin. Onun yerine sana bineceğim." Kızın itirazını dudaklarıyla kesti ve kızın öfkesi tamamen başka bir şeye dönüştüğünde erkeksi zaferinin tadını çıkardı.

Teslim olmak değil, bonny değil, ama ona benzer bir şey.

Birdenbire onun içine geri dönmek için bir dakika daha bekleyemedi. Etrafında kenetlenmiş ipeksi etinin hatırası, hem sert çelikten hem de erimiş arzudan yapıldığından emin olana kadar damarları boyunca kavruldu.

Bastonunu bir kenara fırlatıp paltosunu yırtarak çıkardı, saman yığınının üzerine serdi ve onu aşağı çekerek altına hapsetti. Kadının bacaklarını dizleriyle ayırıp aralarına yerleşirken onu ağzıyla meşgul etti ve giysilerinin katmanları arasından bile hissedebildiği çağıran sıcaklığa karşı uyarılmışlığını bastırdı.

Gavin nefes almaya çalıştı, drtнала koşan kalbinin yavaşlamasını diledi. Kanının o kadar büyük bir kısmı sikine akıyordu ki, geri kalan organlarına hiç kan gitmemesinden korkuyordu. Tanrım, ama yüz bin eğitimli ve parfümlü fahişe bile onun yaralı, dağınık karısı kadar ani ve vahşi bir arzu uyandırmayı umamazdı.

Daha sonra, tutarlı bir düşünce oluşturabildiğinde, bu gerçeğin onu rahatsız etmesine izin verecekti.

Kadın geri çekildi ve gözleri kilitlendi. Kadının meydan okuyan Baltık bakışları, dn gecek deniz fırtınasının gücüyle çarptı adama.

"Ata binebilirim," diye ilan etti. "Aklını başından alırım, Gavin St. James."

Tam da daha fazla zorlanamayacağını düşündüğü anda, gidip ona yanıldığını kanıtlamak zorunda kalmıştı.

"Elbette," diye homurdandı. Kadının hem ağzını hem de zayıf kalçalarını kavrayarak yuvarlanmalarını kontrol etti, dilini ağzının derinliklerine çekerken bile onu yukarı kaldırdı.

Kadının eteklerini avuçlarının arasına alarak ellerini eteklerin altına soktu ve parmaklarını kadının kalçalarının ipeksi etleri üzerinde kaydırarak aradaki yumuşak tüyleri buldu. Kıvrımlarını birbirinden ayırarak, vücudunun kaygan koyunu zaten ıslak ve onun için hazır buldu.

İkisi de sert bir nefes çekti. "İ amaşır bulamadığını gördüğüme çok sevindim, güzelim," diye mırıldandı onun dudaklarına karşı.

"Dilediğini tut." Ana dilini korkunç bir şekilde yanlış telaffuz etmesine karşı tehditkâr bir gülümsemeyle ağzını kapattı ve bir yandan da pantolonunu karıştırıyordu.

Kızın eli onun nabız gibi atan şaftının etrafını sararak kendisine doğru oturması için serbest bıraktığında nefesi onu tamamen terk etti.

Kutsal Meryem Ana. Kadın hafifçe kalkıp onu pozisyonlandırırken ve küçük, tatlı seksini sikinin başının etrafına indirirken lanet okudu ya da dua etti.

Çok uzağa gidemedi ve herhangi bir yer kazanmak için uzun oturmak, kıvranmak ve kalçalarını biraz yuvarlamak zorunda kaldı. Gavin onun her kıpırdanışında ve esnemesinde kızarıyor, etinin her santimi giderek yoğunlaşan bir şehvetle karıncalanıyordu.

Daha fazla dayanamayarak elini ağzına götürdü, parmaklarının uçlarını yaladı ve vücutlarının birleştiği yere -onun bir parçası haline geldiği yere- götürdü ve nemi her ikisinin üzerine sürdü.

Çabucak, onun pozisyonunun açığa çıkardığı sıkı tomurcuğu buldu ve yumuşak bir şekilde tıngırdattı, içinde kazandığı zemin kadar yaptığı tatmin edici nefesten de zevk aldı.

"Evet," diye nefes aldı. "Her şeyimi al." Onu tekrar ve tekrar okşadı, parmak ucunun her hassas kayışıyla iç kaslarının cevap veren sıkılaşmasını ve ardından yavaş, harikulade bir şekilde gelen serbest bırakmayı, içinde derinlere oturana kadar hissetti.

Ellerini adamın omuzlarına koyarak kalçalarını dikkatli ve konsantre hareketlerle döndürmeye başladı.

Tanrım, ama onun üzerinde tünemiş, saçları vahşi, şişmiş dudakları ayrılmış, gözleri şaşkınlık ve kararlılıkla eşit derecede geniş, enfes bir kadındı.

Anında, bacağına desteklediğini ve kalçalarının titrediğini anlayabildi. Kararlı olsun ya da olmasın, gücü olmasını istediği gibi değildi.

Ama bu savaşı kaybederse küçük karısının onu affetmeyeceğini de biliyordu.

Bir eliyle onun kalçasını kavrayarak ağırlığını sabitledi ve destekledi, gücünü onun içine doğru itmek için kullandı. Diğer eli ise birleştikleri yerin üstündeki zonklayan küçük inciye odaklanmış, çaresizce artan ritmiyle alay ediyordu.

Adam yukarı ve yukarı çıktıkça altın tenini pembe bir kızarıklığın kapladığını izledi, penetrasyonunu böyle bir güçle arttırdı, kız şok olmuş küçük zevk *ohlariyla* onun üzerinde sıçradı.

Onun sıkı, ıslak derinlikleri tarafından okşanan ve kavranan Gavin, nefesi tıslayarak dışarı çıkmaya başladığında dişlerini sıktı, dizginlenemeyen zevkle mücadele eden ciğerlerinden sürüklendi.

Başka herhangi bir kadınla sikişmek her zaman tek bir şeyle ilgiliydi, sonunda yanma, zonklama, doruk.

Ama onunla, karısıyla, tırmanış da zirve kadar tatmin ediciydi. Tek başına bir canavar gibi onun içine girerken bile, sadece onun içinde olmaktan aldığı zevke hayret ediyordu. Kadının uyandırdığı şefkat, vahşi şehvetin altını çiziyordu.

"Öp beni," dedi gırtlaktan gelen bir fısıltıyla, kalçalarının amansız hareketleriyle sarsılan kadın ona doğru düşerken onunla buluşmak için ayağa kalktı. Öpüşmeleri uzun sürmedi. Islak bir salıverme onun kaya gibi sert shaftının etrafını sular altında bırakırken boğuk çılgınlığıyla kesildi, cinsiyeti nabız gibi atıyor ve onu sağlıyor, açgözlülükle bastırıyor ve sonra kıvrılıyordu.

Kendi orgazmını omurgasının derinliklerinden söküp aldı, vücudu onun etrafında öyle sıkı kenetlendi ki omuzları samana düştü. Parmakları, onu boşluğa doğru uzun bir düşüşten kurtaracakmış gibi kalçalarına saplandı. Onu hareketsiz tutarken, kendi salıverilişinin şehvetli ritmik çekiş ve kavrayışları, seksinin birkaç son, kendinden geçmiş sarsıntıda içindeki sıvı sıcaklığını atması için gereken tek şeydi.

Kadın adamın üzerine yığıldı ve adamın kolları içgüdüsel olarak onu sardı, parmakları bir gece önce ördüğü uzun saç ipiyle oynuyordu. Göğüsleri kontrolsüz nefeslerle birbirine çarpıyor, vücutları hâlâ kadının eteklerinin altında birleşiyordu.

"Pekâlâ genç kız, sen kazandın," diye nefes nefese kaldı. "Ata binebilirsin."

Kızın cevabı adamın omzuna çarparak boğuklaştı ama "Çok haklısın" gibi bir şeydi.

"Evli olmanın bu kadar eğlenceli olduğunu kim bilebilirdi ki?" diye soludu, şakağına bir öpücük kondurdu ve aynı anda arkasına vurdu.

Ona bakmak için geri çekildi, öpücükten kızarmış ağzının köşesinde nadir, isteksiz gülümsemelerinden biri vardı. "Muhtemelen bunu yıllar önce yapmalıydın."

"Hayır, genç kız," dedi, birden kendini çok ciddi hissederek. "O zaman sen olmazdın."

Yanağına yayılan utangaç kirpiklerden cesaret alan adam, bu kez nazikçe öpmek için boynunu kaldırdı ve kızın tepkisi, onunla daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu.

Yumuşak. Geçici. Belirsiz.

İçinde koruyucu bir şefkat filizlendi, küçük parmaklarını onun sert çenesine geçirip yüzünü ellerinin arasına aldığında daha da yoğunlaştı.

Pozisyonlarını değiştirdi ve sahiplenici bir iniltiyle onun üzerine yerleşti. Onun sert bir kadın olduğunu nasıl düşünebilmişti? Onunla ilgili ilk fark ettiği şey keskin açıları ve daha da keskin diliydi.

Şimdi keskin değildi, yumuşak dudaklarından süzülüp ağzına girerken, kalçaları bir kez daha yuvarlanmaya başladığında onu sıcak bir şekilde keşfediyor, horozunu seğirmeye ve şişmeye ikna ediyordu.

Yabancı ve korkutucu bir duyguya kapılan Gavin onu kendine doğru çekti. "İnanamıyorum-"

Ahırın kapıları çarparak açıldı ve Eammon'un sesi geçitte gürledi. "Senden bıktım artık, seni lanet olası aptal! Kimsenin bütün gün seni bekleyecek vakti yok!"

YIRMI BİRİNCİ BÖLÜM

Samantha'nın kalbi, Eammon Monahan'ın aslında bir katıra hitap ettiğini anlamadan önce birkaç anlaşılmaz saniye boyunca durdu.

Gavin alçak sesle küfrederek onun üzerinden atladı, sırtını ahırın kapısına dönerek pantolonunu bağladı, gömleğini içine soktu ve yeleğini düzeltti.

Yaşlı Monahan'ı inatçı hayvanı ahıra sokarken dehşet içinde izleyen Samantha eteğini düzeltti ve sonra el yordamıyla bastonunu aramaya koyuldu.

Kocası onu saman yığınının içinden çekip çıkardı ve bastonunu eline tutuşturdu; tam bu sırada kırışmış İrlandalı onları fark etti ve kehribar rengi şüpheli gözlerini kıstı.

"Eammon!" diye neşeye selamladı. "Biz sadece... Yani ayağım takıldı ve..."

"O saman yığınının içine nasıl girdiğini ve seni oraya kimin koyduğunu çok iyi biliyorum, genç kız." Sakalının altından kaşları çatılmıştı ama gözlerindeki kahkaha pırıltısı iyi niyetini ele veriyordu. "Neredeyse otuz yıldır Mackenzie'de olduğumu unutuyorsun."

"Mackenzie olmadığımı biliyorsun." Gavin saçından birkaç saman çöpü kopardı ve Samantha utangaç bir kıkırdamayı bastırdı.

"Evet, ama pantolonunun içindekiler hâlâ öyle."

"Dikkatli ol ihtiyar," diye homurdandı kocası ama uyarısında gerçek bir sıcaklık yoktu.

Eammon üç kez istavroz çıkardı ve yanındaki inatçı hayvana yakındı. "İsa, Meryem ve Yusuf, yeni evlilerin

her gölgeyi kontrol etmek zorundasınız, içinde tugging yapmadıklarından emin olmak için. Bu saman artık iyi Katolik atlar için uygun değil."

"Yaptığımız şey günah değildi," diye belirtti Samantha. "Biz evliyiz."

"Yine de biraz kötüydü." Gavin kızın eteklerinin arasından poposunu çimdikledi ve elmacık kemiğine bir öpücük kondurduktan sonra gevşek, sırık gibi adımlarla Demetrius'a doğru yürüdü.

Samantha, adam yanından uzaklaşırken manzarayı takdir etmemeye çalıştı ama başaramadı.

"Ne hakkında konuşuyorsun, Eammon?" Adamın sesi, kadının içini ısıtan gizli bir kadınsı haz uyandıran boğuk bir tınıya sahipti.

Ahır sahibi, efendisine cevap vermeden önce ona konuşur gibi bir bakış fırlattığında tüm ciddiyet izleri kayboldu. "Arabanın peşindeyim, çünkü Erradale'den taşımamız gereken bazı... çöpler var."

"Cesetler mi demek istiyorsun?" Samantha şimdi lafı dolandırmanın sırası olmadığına karar verdi.

"Evet. Hesaplarının dondurulmasından memnunuz, bunu size söyleyebilirim."

Bir mide bulantısı dalgası bir endişe patlamasının önüne geçti ve Samantha tehditkâr bir nem selini yuttu. "Onlarla ne yapılacak?"

Asıl sormak istediği şey şuydu: *Bana ne olacak?*

Gavin'in gözleri kısıldı. "Onları Dubh Gohrm Kayalıkları'ndan denize atın ve bırakın Selkie'ler kemikleriyle ziyafet çeksinsin, umurumda değil."

Eammon'un yüz ifadesi Samantha'ya, kocasının ses tonundaki karanlık sertlik karşısında şaşırان tek kişinin kendisi olmadığını gösteriyordu. "Ama Thorne, onların her biri Pinkerton. Tam olarak Amerikan hükümetinin ajanları sayılmazlar ama... özlenecekler." Sözlerine pişmanlık dolu bir yüz ifadesiyle devam etti.

"Çok umurumdaymış gibi mi görünüyorum?"

Gerçekten de öyle *değildi*. Samantha emin olmak için kontrol etti.

Gavin güçlü ama zarif bir hareketle atına bindi ve katırın etrafında dans ederek uzun ahır kapılarına doğru ilerledi. "Onlardan kurtulma zevkini kendim talep edeceğim," diye hırladı, sadece birkaç dakika öncesinin durgun aşığından kaslı bir öfke ve intikam kütlesine dönüştü. "Pinkerton'lara bir mesaj göndereceğim. Onlara adamlarının topraklarıma geldiğini, kadınımlı yaraladığını ve hayatını tehdit ettiğini bildireceğim. Onları *kendim* delik deşik ettim. Ve eğer onların sözde dedektiflerinden birinin daha

Highlands, kesilmiş cesetlerinin parçalarını kanlarıyla dolu sandıklar içinde ofislerine geri göndereceğim."

Sert bir "yah" çekti ve Demetrius'u mahmuzlayarak bir sıçrayış yaptı, ahırlardan dörtlüye çıktı ve arkasına bile bakmadan köprüyü geçti.

Samantha onun ardından bakakaldı, diline çarpan ani soğuk ağzının açık kaldığını söylüyordu.

"Ve bir Mackenzie olmadığını söylüyor." Eammon homurdandı. "Ne kadar saçma."

Kadını mı? Onun için suçu üstlenecek miydi? Empatik bir rahatlama duygusu dizlerinin gücünü tehdit etti. Onu koruyacağını, Inverthorne'un onun sığınağı olacağını söylemişti. Ama... bu kadar kısa bir süre içinde ve kendisine sorulmadan, meseleyi yoluna koymaya başlamış olmasını beklemiyordu.

Kendini hatırlayan Eammon, "Küfrümü mazur görün leydim," diye mırıldandı.

"Oh," diye nefes aldı. "Bunların hiçbirine gerek yok. Bana Sam diyebilirsiniz." "Saçmalık. Sen artık bir kontessin."

Oh. Doğru. "Kontes olabilirim ama leydi değilim." Yüzünü buruşturdu. "Hâlâ arabayı Erradale'e götürmeyi düşünüyor musun?"

"Evet." Koşumlu katırı olduğu yerde bırakan ahır sahibi, her iki yanında iki pirinç halka bulunan bir deri parçası aldı. "Mackenzie'lerden birkaçı bu sabah ortaya çıktı ve onları senin kiraladığını iddia ettiler... İçimden bir ses kocan onları bulduğunda hâlâ birkaç ceset taşımamız gerekeceğini söylüyor."

Samantha gözlerini sımsıkı yumdu ve Mena'yla yaptığı anlaşmayı sıgır toplamaya yardım edecek adamlar bulmak için değiştirmeyi unuttuğu gerçeğine lanet okudu. "O arabada birinin ön koltukta oturması için yer var mı Bay Monahan?"

Ona dikkatle baktı. "Bahse girerim biraz daha iyi hissediyorsundur."

"Çok daha iyi." Ellerini kızgın yanaklarına bastırmak yerine Locryn'in ona ödünç verdiği paltoyu aldı, çünkü hâlâ Calybrid'in yanından ayrılmak istemiyordu. "Kocam... ata binmeye uygun olduğumu kabul ediyor."

Kadın doğrulduğunda, Eammon deri uzunluğu hayvanın dizginine ve koşum takımına sabitlemek için geri dönmüştü. "Görünüşe göre," diye mırıldandı İrlandalı nefesinin altında.

"Bunu duydum."

Ona sevimli, uzlaştırıcı bir sırıtış fırlattı. "Gücenme lassie, ben de zamanında birkaç saman yığınınā küfretmekle tanınmıştım."

Bundan bir an bile şüphe etmedi. "Katırınızın başını sallamakla ilgili bir sorunu var mı?" Hayvana yaklaşarak omuzlarına dokundu ve sonra Eammon'un kayışı ayarlamasını izlerken kıl gibi boynunu ve kadife kulaklarını okşadı.

"İyi göz. Dürüst olmak gerekirse, bu aptal hayvanın her şeyle başı dertte." Cebinden bir küp şeker çıkararak Eammon, onu katırın burnunun altına tuttu, sonra omzunu çevirdi ve takip edilip edilmediğini umursamıyormuş gibi avludaki arabaya doğru yürüdü. Katır düşünceli bir anın ardından içini çekti ve takip etmeye başladı.

İrlandalı, "İşe yaramaz hayvan," diye homurdandı ama elindeki tatlı ödölü bırakırken gümüş katırın gözleri arasındaki ateşi okşadı.

Sakinleşen hayvan, Eammon arabayı koşum takımına bağlarken kıpırdamadan durdu.

Samantha yapabilseydi yardım ederdi ama samanlıkta yuvarlanması bacağına kabul etmek istediğinden daha pahalıya mal olmuştu. Bundan hiç pişman değildi.

Eammon'un kendisini koltuğa çıkarmasına izin verdi, sonra da yanına oturdu ve kışın soğuğunda yolda ilerlerken paltosunun içine gömüldü.

Köprüyü geçip kuzeye, Erradale'e doğru dönerlerken Eammon sohbet eder gibi, "Salak herif annesi kadar bile akıllı değil," dedi. "Ama henüz genç ve imparatorlukdaki en güçlü soydan geliyor."

"Onu hala kırıyor musun?"

Bıyıkları kaşlarını çatarak seğırdi. "Bu kelimeyi hiç sevmedim, bir hayvanı 'kırmak'. Onların ruhunu kıldığınız anlamına gelir, değil mi? Benim yaptığım bu değil."

"Peki buna ne diyorsunuz?"

"*Mhúineadh.*"

"Bu çok hoş bir kelime. Ne anlama geliyor?"

"Ben onların öğretmeniyim, Callum da bakıcıları. Ona Mac Tíre diyorlar. Dünyanın Oğlu anlamına geliyor. Bu benim ölkemde çok eski bir ayrıcalık ve Monahanlar bununla gurur duyuyor."

"Öğretmenim," diye yankılandı.

"Yanlış anlama kızım. İşin içinde disiplin var ama inşa edilmesi gereken güven ve şefkat de var. Kırılmış bir hayvan hiçbir zaman

sadık biri olarak. Lord Thorne'a bunu çocukken öğrettim. Tanrı biliyor ya, babası hiç öğretmedi. Oğlum Callum, içgüdüsel olarak bu farkındalıkla doğdu. Ve sanırım sen de öyleydin."

"Bundan emin değilim," diye mırıldandı, iltifatlardan her zaman rahatsız olmuştu.

"Callum, at üzerinde doğmuş gibi oturduğunu ve sığırları Ross'un yaptığından daha iyi idare ettiğini söylüyor. Daha iyi bilmesem, sana karşı biraz tatlı olduğunu düşünürdüm."

"Ama sen biliyorsun?" Samantha telaşla sordu. "Daha iyi biliyorum, yani." "Evet. Onun kalbi başkasına ait."

"Kim?" diye sordu, bunun kendisini ilgilendirmedeği aklına gelmeden önce. Adamın bakışları ondan uzaklaştı. "Şey... kim olduğunu boş ver."

Çalışkan erkeklerin sabırsız dürüstlüğüne alışkın olan Samantha, onun reddinin anı bozmasına izin vermedi. "Biliyor musun, hiçbir zaman bir çiftlik sahibi olmak istemedim," diye itiraf etti. "Ya da tek bir yere bağlı olmayı, doğanın ve sürünün değişkenlerine bağımlı olmayı. Bu fikirden nefret ederdim. Yine de *Highlands'e*, yani Erradale'e geri döndüm ve buranın değerini yeniden anladım. Asla olamayacağımı düşündüğüm bir şekilde memnun oldum."

"Belki de seninle aynı fikirde olmayan *meslek* değildi, genç kız, ama *yer*."

"Ne demek istiyorsun?"

"Her ne kadar Amerikalı olarak yetiştirilmiş olsan da sende bir Kelt'in kanı ve ruhu var. Artık halktan birisin. Belki de sadece klanını bulmaya ihtiyacın vardı. Evinin yolunu bulmak için."

Samantha bir kıpırdanmayı bastırdı, aldatmacası yüzünden vicdan azabı çekiyordu. Burası onun evi değildi ve hiçbir zaman da olmamıştı. Gerçi halkının nereden geldiğini pek bilmiyordu.

"Peki ya klanınız?" diye yeniden sordu. "İrlanda'yı özlüyor musun?"

Eammon batıya baktı; ormanın, Hebridler'in ve dar denizin ötesinde zümrüt memleketi uzanıyordu. "Callum beni bunca yıldır Inverthorne'da tutan şeyin kendisi ve Gavin olduğunu sanıyor ama öyle değil. Tam olarak değil."

"Eleanor mu?" Samantha tahmin etti.

Yutkunurken adam elması yakasının altında sallanıyor, gözlerini yoldaki çukurlara, herdem yeşil ve çam ağaçlarının arasına serpiştirilmiş daha küçük ağaçların iskeletlerine dikiyordu. "O kadını çok sevdim."

yirmi yıl kadar. Ama... Hamish'in yaptığı şey... Bu onu kırdı. Onarılamayacak kadar, korkarım."

Neredeyse soramayacak kadar korkuyordu. "O ne yaptı?"

"Ne korkunç bir gece. Wester Ross'taki neredeyse herkes için korkunç bir gece."

Böylesine erkeksi bir adamın gözlerinin duygularla kızarmasını izlemek her zaman şaşırtıcı bir manzaraydı. Bu Samantha'yı o kadar etkilemişti ki gözlerini kaçırmak zorunda kaldı.

Eammon, "Hamish, Thorne' u can havliyle kırbaçladı ve pencereden aşağı atarak köprücük kemiğini kırdı," diye açıkladı.

Samantha'nın elleri eteklerinin içinde yumruk oldu. "Yara izleri... sırtı mı?"

Eammon başını salladı, gözleri geçmişe dalmıştı. "Zavallı çocuk babasının Eleanor'a yaptıklarını dinlemek zorunda kaldı. Onu fırlattığı sandığın kenarına şakağını çarptı ve Hamish onu ölüme terk ettiğinde kim bilir kaç saat yattı. Kasabaya gitti ve o gece başına gelmedik bela bırakmadı. Zavallı Thorne soğukta bırakılmış, kendi evinden uzakta kilit altında tutulmuştu. Callum o sabah onu bana getirdiğinde, kendimi Ravencroft'a attım, kapıyı kırdım ve zavallı Eleanor'u Inverthorne'a getirdim. Cerrah elinden geleni yaptı, ama kafa yaraları zordur ve o güzel gözlerini açtığında ... görme yetisini ve bazı yetilerini tamamen kaybetmişti."

"Aman Tanrım." Kadının yanağında bir damla gözyaşı dondu ve Eammon şüpheli bir şekilde burnunu çekti.

"Evet, şimdiki Laird Ravencroft yıllar sonra yaşlı Hamish'i nihayet öldürdüğünde, cesetten kurtulmasına seve seve yardım ettim."

Samantha ağzı açık kaldı. "Laird Mackenzie'nin... *Liam Mackenzie'nin*... babasını öldürdüğünü mü söylüyorsun? Gavin'in babasını mı? Emin misin?"

"Korkarım kötü saklanmış bir aile sırrı. Herkes şüpheleniyor. Kimse de pek umursamıyor. *Bealtaine a anam dhó i ifreann*."

Samantha bu hararetli sözleri sanki eski bir lanetmiş gibi savuşturmak istedi ve sessiz bir sorgulamayla adama baktı.

"Ruhu cehennemde yansın," diye tercüme etti Eammon, dirseğinin üzerinden donmuş toprak yola tükürerek.

Samantha tükürüğünü bir lanetle birlikte yere bıraktı. Yapılacak şey gibi görünüyordu. Eğer bir cehennem varsa, Hamish Mackenzie'yi orada görmek için kendi ruhunu verirdi.

"Yani... Gavin kardeşinin ne yaptığını biliyor mu?"

"Evet. Thorne o zamanlar bir delikanlıdan biraz daha büyüktü ama çoktan bir lord olmuştu. Callum o sabah onu topallayarak eve getirdiğinde Inverthorne bir moloz yığınının başka bir şey değildi, kanlar içindeydi, kırılmıştı ve derisi yüzülmüştü. Bahçıvanlık ve ahır yöneticiliği yapıyordum, yani hiçbir şeyin yöneticisi değildim. Hamish buraya bakmam için delikanlının kendi gelirinden bana çok az bir para ödedi ve ben de karımın ölümünün neden olduğu karanlıkla mücadele ederken Tanrı beni korusun, bu parayı kabul ettim."

"Millet Hamish'in ailesine ne yaptığını biliyor muydu? Sen biliyor muydun?"

"Evet." Ağır omuzları yorgun bir iç çekişe takıldı. "Klanına karşı akrabalarına olduğundan daha iyi değildi. Thorne küçük bir çocukken Callum'la birlikte ormanda koştururdu ve bunun babasının zalimliğinden kaçmak için olduğunu biliyordum. Çocuğa izin vermem gerekenden çok daha fazla dikiş attım, sonsuz utancıma rağmen. Ama Hamish Mackenzie, tıpkı Liam gibi dağ gibi bir adamdı ve ayrıca bir markizdi. Birçoğumuz geçimimizi ona bağlıyorduk. İçki fabrikası, tarlalar ve ormanlar. Hiçbirimiz ne yapacağımızı bilmiyorduk. Yani, hiçbirimiz yapılması gerekeni yapacak kadar erkek değildik."

"Hepimizin utanç duyduğumuz işleri vardır." Elini onun omzuna koydu. "Ve bazen bizi rahatsız eden şey, olmasına sebep olduklarımız değil, olmasına izin verdiklerimizdir."

"Çok nazıksınız." Gresham Tepesi'ne doğru baktı, ötesinde Erradale uzanıyordu. "Mackenzie delikanlıları, herkesten daha fazla şeytana sahipler."

"Bunu anlamaya başlıyorum."

"Sanırım bu yüzden hep birbirlerinin gırtlığına sarıldılar. Daha da acısı. Onlara bırakılan miras gurur ya da sevinçten çok acı ve haysiyetsizlik. Onların şeytanlarıyla birlikte yürümek için nadir ve sabırlı bir genç kız gerekir."

"Çok garip. Gavin hep gülümser ve çekicidir." Olmadığı zamanlar hariç. "Asla tahmin edemezdim..."

"Bazı insanlar acılarını öfke ve kan dökmenin arkasına saklar, diğerleri ise ahlaksızlık ve ciddiyetsizliğin."

Samantha başını salladı ve Liam ile Gavin'in yürüdükleri farklı yolları ona sunduğunu anladı.

"O geceden sonra ne oldu? Gavin ve Eleanor Inverthorne'a geldikten sonra?"

"Hamish Eleanor'un peşinden hiç gelmedi ama Gavin'in onun

özgürlüğünün bedelini kanıyla ödemek zorunda kaldığını biliyorum.
Babasının peşinden gitmeyi planlıyordu.

yeterince yaşlıydı. O piçten tek bir düşünceyle nefret ederdim. Hepimiz öyleydik."

"Ama Liam onu önce yakaladı." "Evet."

Eleanor'un düğüne gelmemesi şimdi çok daha anlamlıydı. Sadece bir baş ağrısından daha fazlası olup olmadığını merak etmişti. Ve öyleydi... çok, çok daha fazlası.

"Nasıl oluyor bu?" Samantha yüksek sesle merak etti, kocasınınki kadar kendi geçmişinde de kaybolmuştu. "Bazı erkekler nasıl böyle canavara dönüşüyor?"

"Bunun basit bir cevabı yok. Bazıları koşullar tarafından bu hale getirilir. Diğerleri, Hamish Mackenzie gibi, bunun için doğmuştur. Çocukken küçük canavarlara işkence eden bir tipti. Hem güçten hem de acıdan zevk alırdı."

"Umarım ölümü yavaş olmuştur," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

"Ne yazık ki ben bunun bir parçası değildim." Eammon ona memnun olmuş gibi baktı. "Ama tek üzüntüm, ölümünden sonra bile bazı parçalarının oğullarında kalmış olması."

"Yara izleri," diye mırıldandı.

"Daha çok... açık yaralar gibi. Sanırım hala iltihaplı olanlar."

Eleanor'un onu uyardığı Gavin'in kalbinin parçaları gibi. Verilemeyecek kadar çok kez kırıldı.

Eammon'un bakışları birden delici bir hal aldı, sanki onun sırlarını ve aldatmacalarını görebiliyordu. "Ona her zaman istediği, her zaman mahrum bırakıldığı şeyi verdin. Inverthorne'un Ravencroft İçki Fabrikası gelirine olan bağımlılığından bağımsızlık. Bir aile. Bir gelecek. Onun için Erradale kurtuluşu temsil ediyor. Belki siz de öyle düşünüyorsunuzdur."

"Umarım yapabilirim-"

"Sam." Adını her zamanki saygısından eser kalmamış bir ciddiyetle söyledi. "Onu bir daha yaralı görmeyeceğim."

Bu kez Samantha'nın kalbi çarpmaya başlarken önüne bakma sırası ondaydı. Suçluluk duygusu bağırsaklarını büküp çürüttü ve yumruğunu oraya bastırdı.

"Ben de öyle," diye fısıldadı.

* * *

Samantha kendini kocasının öfkesine hazırlamak için uzun bir araba yolculuğu yapmıştı. Bu yüzden, Gresham Tepesi'nin yumuşak yamacından indiğinde dörtnala üzerine gelen kocasının görüntüsünün onu neredeyse Erradale'in küller içindeki görüntüsü kadar etkilemesine içermişti.

O hoş beyaz kulübeler kömür parçalarından başka bir şey değildi ve sadece büyük taş şömine ve baca, sözde malikanenin molozları arasında hala duruyordu.

Burası Alison Ross için pek bir şey ifade etmiyor olabilirdi ama kısa bir süre için *onun her şeyiydi*. Bir sığınak. Yeni bir başlangıç.

Bir ev.

Gizlice yıkıntılarda kendisi için gelen adamların cesetlerini aradı ve kimseyi bulamadı. Gavin onların icabına çoktan bakmıştı. Yapmakla tehdit ettiği gibi onları denize mi attı, diye merak etti.

Cesetlerinin üzerinde bir şey bulmuş muydu? Yeni ve korkutucu bir olasılık onu dehşete düşürdü. Ya gerçek kimliğiyle ilgili ellerinde bir tür belge varsa? Boyd ve Bradley tarafından tutulmuşlarsa.

Bu kesinlikle muhtemeldi.

Belki de kocasının Demetrius'u kısa kesip onunla konuşmak için dişlerini sıkması tam beş saniye sürerken mükemmel çenesinin öfkeyle gerilmesine neden olan şey ortaya çıkan sırrıydı.

Samantha tüm bu süre boyunca nefes almadı.

"Ye. Kiraladım. *Mackenzie* adamları." Bir avuç tüylü hayvanı, çitin bir kısmı kalmış olan tek meraya doğru acemice süren birkaç atlıyı işaret etti. Yarım düzine İskoçyalı da onları yerinde tutmak için kapıyı yeniden inşa etmeye çalışıyordu.

Oh, vay be. Rahatlamış bir nefes fırtınasıyla yanaklarını şişirdi. *Bununla* başa çıkabilirdi. "Aslında onları *ben* tutmadım, Leydi Ravencroft tuttu. Ona rica etmeme rağmen."

Gavin'in teni yeni ve tehlikeli bir tona bürünürken, nefesini tutma sırası Eammon'a gelmişti.

"Kendini açıklamak için birkaç saniyen var, genç kız, yoksa ben-" "*Ne yapacaksın?*" diye meydan okudu.

Çenesi duyulabilir bir çatırtıyla tekrar kenetlendi. Bir an için dişleri için korktu.

"İki gün öncesine kadar düşman olduğumuzu unutuyorsun, kocacığım," dedi biraz da melodrama kaçarak. "Bana zorbalık etmeye çalışıyordun."

Ailemin topraklarından koparıldım ve koşulların istemeden de olsa kurbanı oldum." "Öyle değil..."

"Ravencroft'a gittiğim gün Mena, içki fabrikasının bahara kadar ihtiyaç duymayacağı ve çalışmaktan memnun olan birkaç işçi önerdi. Gerçi artık param da kalmadığına göre, sanırım onlara ödeme yapmanız gerekecek."

"Ravencroft evinden bir şey kabul etmektense bir dağ dolusu sığır pisliğinin içinde yuvarlanmayı tercih ederim-"

"İnatçı olmak yerine akıllı ol, Gavin."

Eammon onun dirseğini kavradı ve kocasının öfkeli bakışlarıyla karşılaşarak dirseğini onun elinden çekti.

"Bu adamları -zorla da olsa- yıllardır Ravencroft İçki Fabrikası'nın ustabaşları olarak yönetiyorsun, değil mi?" diye devam etti, adam konuşma yetisini kaybetmiş gibi görüldüğünde. "Sizin için çalışmaya alışkınlar. Eminim hoşlarına bile gidiyordur. Ya bu Mackenzie'ler çiftlik hayatını Ravencroft tarlalarında ya da makinelerde çalışmaya tercih ederlerse? Bu işte kesinlikle para var, hatta Amerika'da yaptıkları gibi bir kar payı bile teklif edebiliriz."

Yüzündeki öfkenin bir kısmı yerini hesaplamaya bıraktı ve Eammon onun kolunu bıraktı.

Cesaretlenen Samantha devam etti. "Kesimden kâr elde edebilmek için on yıldan uzun süredir dağınık halde bulunan bir sürüyü bulmamız şart. Bu da erkeklere ihtiyacımız olduğu anlamına geliyor, değil mi? Kardeşinizin işgücüne el atmak, onu eli kolu bağlı ve çırpınır halde bırakacak harika bir parmak darbesidir. Ama seni suçlayamaz çünkü sen ve ben birleşmeden önce kendi karısı teklif etti. Yani her iki durumda da biz kazanacağız."

"Hah!" Eammon kıkırdadı. "Küçük bir paralı askerle evlendin, Thorne! Yaylalara ekonomik savaş getirmeyi bir Amerikalıya bırakın."

Kocası onu daha önce hiç görmemiş gibi karşıdan bakıyordu ama o kendinden emin yarı gülümseme yavaşça yanağını çukurlaştırdı ve omuzları biraz gevşedi.

Neredeyse onun kendisinden memnun olduğu kadar memnun görünüyordu.

Kat kat yünlere sarınmış uzun, vahşi saçlı, dağınık bir İskoçyalı, kendisi için neredeyse komik derecede küçük olan bir midillinin üzerinde dörtnala geldi.

Gavin'le İskoçça konuştu ve Samantha sesli harfleri sessiz harflerden zar zor ayırt edebilse de haberlerin iyi olmadığını anladı.

Adamın batıya doğru yaptığı işareti takip ederek, uzakta yan yatmış bir sığır fark etti. Etrafına birkaç adam toplanmıştı ve ne yaparlarsa yapsınlar hayvanı ayağa kaldıramıyorlardı.

"Başka bir hamilelik mi?" diye umutla sordu.

"Emin değilim," diye yanıtladı.

"Beni oraya götür." Kendisini Demetrius'a çekmesi için ona uzandı. "Yardım edebilirim."

İki adam da ona şüpheyle baktı.

"Ormanda olanları şimdiden unuttun mu?" diyerek onu acele etmeye zorladı. "Nasıl bir eş ya da kontes olunacağını bilmiyor olabilirim ama sığırları tanırım."

Gavin başını salladı ve ona inanmayarak baktı, yine de sinsi bir gülümsemeyle itiraf etti, "Eş olmak hakkında kendine verdiğinden daha çok şey biliyorsun, güzelim."

"İğrençleşme," diye homurdandı Eammon, kocası onu güçlü bir şekilde kavrayıp kaldırarak önündeki eyere oturturken.

Onun sıcaklığını ve Demetrius'un dizginlerini kavrayan kollarının gücünü memnuniyetle karşıladı. Eyer üzerinde de yatakta olduğu gibi birlikte hareket ettiklerini, sıkıntılı hayvana doğru ilerlerken keyifle fark etti.

Gavin atından inerken birkaç İskoçyalı ona farklı ihtiyat ve merak ifadeleriyle baktı ve onu yere indirmek için uzandı.

"Bu sefer kesinlikle hamilelik değil." Gavin yaklaşmasına yardım ederken boğanın anatomisini işaret etti.

"Kesinlikle hayır," diye kabul etti. "Ne diyorsun, genç kız?"

Adamlardan birkaçı Gavin'e hitap etti, sözleri sert ve ses tonları alaycıydı.

Onlar için de birkaç sözü vardı ve çok mutlu olmasalar da aceleyle çenelerini kapattılar.

"Ne dediler?" diye sordu.

"Bilmesen daha iyi."

Gavin'in haklı olup olmadığını ve hepsini göndermesi gerekip gerekmediğini merak ederek onlara kendi bakışını gönderdi. Öfkesini bir an için bir kenara iterek boğanın yanında diz çöktü, onun sıkıntılı, ağır nefesleri kalbini sızlatıyordu.

Kulağını adamın şişmiş karnına dayayarak onu anında teşhis etti. "Bana bıçağını ver." Elini arkasından kocasına doğru uzattı. Avucunda bir bıçak belirmeyince, sorunun ne olduğunu anlamak için arkasına baktı.

Dar gözlü İskoçyalılardan oluşan bir topluluk, koreografisi yapılmış bir direniş gösterisiyle kollarını onun üzerinde kavuşturdu.

"Ne?" Söylediği bir şey miydi?

Gavin ciddi bir ifadeyle, "Buna dirk deniyor, genç kız," dedi. "Ve bir adam sadece *teslim et.*"

"Sırtında bulmasın diye," diye mırıldandı bir başkası.

Demek bazıları İngilizce konuşabiliyordu, sadece yabancıların önünde konuşmamayı tercih ediyorlardı. Tanrım, onu inatçı İskoçyalılardan koru.

Gavin elini onun omzuna koydu. "Canavarın boğazının kesilmesi gerekiyorsa, bana izin ver.

."

"Tanrım, çok fazla *Macbeth* okuyorsun," diye homurdandı. "Sadece *dirseğini* kullanmama izin ver, yemin ederim sen daha 'How'd eyre washed' ya da başka bir şey diyemeden onu geri alacaksın."

Kocasını eğlendirdiğini ama başkalarını eğlendiremediğini hissetti.

Ona uzatır uzatmaz aldı ve hızla ineğin karnına sokup anında çıkardı.

Gavin yabancı bir küfürle onu ayağa kaldırırken, küçük bir kan fışkırması, boğanın ortası belirgin bir şekilde sönerken yerini oldukça komik bir gaz çıkarma sesine bıraktı.

Samantha eğilip Gavin'in dirseğini çimlerin üzerinde temizleyip ona geri verirken hepsi ağzı açık bir şaşkınlıkla canavarı izliyordu.

"İneklerin dört midesi vardır," diye açıkladı. "Bazen ortadakilerden biri şişkinleşirse, bu konuda hiçbir şey yapamazlar ve ciğerlerine zarar verir."

Gavin'i kurtaran adam yoldaşlarına anlaşılmaz bir şeyler söyledi ve hepsi birden kahkahayı bastı.

Onlara kaşlarını çatarak sordu. "Bana mı gülüyor?"

"Hayır, güzelim." Gavin kıkırdadı.

"O zaman ne dedi?"

"Sadece bunun kayıinvalidesi üzerinde işe yarayıp yaramayacağını merak ettiğini söyledi."

"Oh." Kıkırdadı, boğanın ayağa kalkmaya çalıştığını görmekten memnun olmuştu. "Ona söyle, deneyene kadar asla bilemeyecek."

Erkeklerin çoğu işlerine dönmek için atlarını tekmelemeden önce Gavin'e birkaç veda sözü söylerken, erkeksi bir eğlence melodisi kulaklarına hoş geldi.

"Ne dediler?" Çok geçmeden bunu sormaktan yorulacaktı.

Dirgenini kınına geri koyarak onu kollarına aldı ve yumuşak, dizlerini titreten bir duyguyla ona baktı. "İyi bir eş seçtiğimi söylüyorlar genç kız."

Kendinden son derece memnun bir şekilde, adamın kollarında zafer kazanmışçasına küçük bir kıpırdanma hareketi yaptı.

"Kabul etmeliyim ki bonny, haksız değiller." Adam kızın ağzını sahiplenici bir öpücükle kavradı ve İskoçyalıların gürültülü haykırışları, kızın mutluluğunun telaşını ancak bastırabildi.

BÖLÜM YIRMI İKİ

"Bütün bu kaos tek bir vagonda," diye öfkелendi Gavin. "Bu işe karışan herkesi asacağıma ve bu işi bitireceğıme yemin ediyorum."

Samantha'nın önündeki masanın üzerine düşen bir tomar kâğıt, göğüs kafesi tarafından korunan organların yaşamı sürdürme işlevlerini etkili bir şekilde felç etti. Tabancasının kabzasını sıkıca kavradı, ancak temizlik ve yağlama için önüne serilen parçalarla bir silah olarak işe yaramazdı.

"Kimi asayım? Neden?" Kendini bakmaya zorlayamadı. Bu evlilik anlaşmasının tadını çıkarmak için sadece iki haftası mı olacaktı? Çünkü, kahretsin, bundan zevk alıyordu. Kendine rağmen. Her şeye rağmen.

Kötü şansına rağmen, kaderin bunu ondan bu kadar çabuk alması çok zalimce görünüyordu.

Onu götürmek için. Tam da kendine gelmeye başlamışken...

"Artık yargıçlık yapmak zorunda kalmayacağım anlamına gelse kontluğumdan vazgeçerdim." Gavin yorgun bir yeminle kendini onun yanındaki sandalyeye attı, sonra maun canavarını onun oturduğu sandalyeye yaklaştırdı. "Kürsüdeki zamanımı haftada bir gün azalttım ve sizden bu kadar zaman ayırmaktan bile nefret ediyorum... yani Erradale'den."

Rahatlama, soğuk dehşetini bir sıcaklıkla yıkadı ve dudaklarına hatırlayabildiği en içten gülümsemeyi çekti.

Bugün de onu özlemişti. "Ne oldu?" diye sordu.

"Kinross'lu Campbell'lar ve Witherdale'li McCoy'lar... Och, bilmiyorum, muhtemelen beş yüz yıl kadar bir süredir birbirlerinin boğazına sarılmış durumdalar. McCoy kadınlarından biri, elli yaşındaysa, nereden döndüğünü unuttuğum Campbell klanının tamamıyla aynı vagonu paylaştı ama her şey şöyle başladı

Kevin Campbell dediğinde..." Elleri tabancanın silindirini fırçalamaya devam ederken durakladı, kaşları çatıldı. "Tabancalarınızı... yemek masasında mı temizliyorsunuz?"

"Gününüzden şikayet ediyor ve silahımı temizlemem gereken yerlerde temizlediğim için başımın etini yiyorsunuz..." Sandalyesinde ona doğru eğildi ve dünyada hiç kimsenin bu kadar yakışıklı bir kocası olmadığını düşündü. "Ne zaman eş oldunuz?"

"Sanırım bu masanın üzerinde daha da saygısız işler yaptık." Ağızları kısa bir süre için buluştuğunda adamın kıkırdaması kadının içini kararttı.

Tam da bu masanın üzerine eğildiği müstehcen anıyı hatırlayınca yüzünün kızardığını gizlemek için, yeni bir gayretle ovma işine geri döndü.

Bu kadar kısa bir öpücükten sonra bile dudakları, adamın kalenin etrafındaki tuhaf küçük zulalarda sakladığı şekerlemelerin tadını almıştı. Çalışma masasının üzerindeki kristal tabak ve girişteki başka bir tabağın yanı sıra, heybelerinde, kol düğmelerini sakladığı dolabında, komodinin yanında, kütüphanede ve hatta cephanelikte küçük bir demet bulmuştu.

Mükemmel dişlerinin kafasından çürümemiş olması Tanrı'nın ve doğanın kanunlarına karşı işlenmiş bir günahı.

Gavin St. James'in tatlıya düşkün olması onu hiç şaşırtmamıştı. Önceki hayatındaki erkeklerin dudaklarının ve diş etlerinin arasına tütün sıkıştırdıkları biliniyordu. Pisliği bir yana, kokusundan ve tadından her zaman nefret etmişti.

Yine de, yarısı şekerleme kırıklarıyla dolu başka bir çuval bulduğunda, ağzına ve kalbine bir gülümseme getirdi.

Adamın fark edip etmeyeceğini görmek için kendisi için bir ısırık aşırırmaya başlamıştı. Keskin, sivri, sert ve şaşırtıcı derecede tatlıydılar.

Tıpkı evlendiği adam gibi.

"Yere bir muşamba koydum." Silahının atılmış parçalarının altındaki bezi işaret etti. "Ailenin yemek masası bir gün daha yaşayacak."

"Bayan McCabe öğrenirse öğrenmeyebilirsin," diye alay etti, şakağındaki bir dalı yakalayıp şefkatli bir hareketle parmaklarının arasından geçirdi. "Seni pek çok şeyden kurtarabilirim güzelim, ama hizmetçimin gazabından değil."

"O zamparayı kovmalısın," diye homurdandı, onun küçük fiziksel yakınlıkları kendisini eritmekle tehdit etmiyormuş gibi davranarak

duygusallık. "Sanırım üzerime bir tür Gal laneti koymaya çalışıyor."

"Ondan bu kadar korkmasaydım yapardım." Arkasına yaslanarak kravatını gevşetti ve rahat bir iç çekişle boynundan sarkmasına izin verdi. "Ama çıban çıkarsa ya da saçların dökülmeye başlarsa bana haber ver... Böylece onun gözüne girmek için elimden geleni yaparım."

Samantha ona vurdu, ama o Samantha'nın elini yakaladı ve dudaklarına götürdü.

Göğsündeki çarpıntıyı görmezden gelmeye çalışarak onu geri aldı. "Burada da bir McCoy kan davası olduğuna inanamıyorum," diye haykırdı. "Bana öyle geliyor ki bu aile her yerde sorun çıkarıyor. Bizde Amerika'da destansı bir tane var."

"İşte, kayıtlar burada." Büyükçe bir dosya dolusu belgeye saygısızca bir hareket yaptı. "Görünüşe göre Eloise McCoy bir zamanlar kooperatifçi Thomas Campbell tarafından terk edilmiş ve onunla, karısıyla ve çok sayıda vahşi ve kaba oğullarıyla bir vagonu paylaşmaya dayanamamış."

"Kan döküldü mü?" diye sordu, biraz dramatik bir şekilde.

"Bu sefer değil, ne yazık ki." Adamın hınzır sırıtışının ortaya çıkması yine nefesini kesmişti ama hiç aldırmadı.

Klan tartışmalarının ülkesinin tamamının onaylanmasından daha uzun sürdüğü bu yeri seviyordu. Samantha aniden bir ayna istedi, Mena Mackenzie'nin güzel yüzünde fark ettiği içsel ışıltının aynısını yansıtıp yansıtmadığını görmek için.

Çünkü insan ışıltıyı görmek yerine hissedebilseydi, Samantha o anda hissederci.

Tehlikeli yalanlar üzerine kurulu iki haftalık bir evlilik nasıl olur da dört mutsuz yıl geçirdiği evlilikten daha gerçek gelebilirdi?

Gavin, "Yanlış hatırlamıyorsam o sette iki tabancan vardı," dedi.

"Vurulduğum gece birini kaybettim," diye yakındı. "Onu aradım her yerde."

"Onu bulmak için elimizden geleni yapacağız. Kaybınız için üzgünüm." Kadın yalnız tabancayı yere bıraktığında, adam kendine engel olamıyormuş gibi bir elini onunkinin üzerine koydu.

"Çok naziksiniz ama o şey benim için bir insan değildi."

Çenesini eline dayayıp dirseğini masaya dayadığında tavrı sinsileşti. "Bahse girerim o silahın adını sen koymuşsundur."

Kolunun kıvrılmış manşetlerinin altındaki kaslı ön kolunun esnemesini izlememek için kaşlarını çatarak kalan tabancasına baktı.

Muhtemelen o koca kafasını desteklemek dayanılmaz bir ağırlıktı.

"Gel, güzelim... ikimiz de haklı olduğumu biliyoruz."

Somurtarak, "Sezar ve Antonius" diye mırıldandı. "Julius Caesar ve Mark Antony gibi mi?"

"Evet."

Kaşlarını çattı. "Elbette büyük adamlar, ama ikisi de yenilip öldürülmedi mi?"

"Eğer bunlardan bir set olsaydı böyle olmazdı."

Gavin öyle neşeli bir sesle havladı ki kadın irkildi. "Ah, güzelim, beni şaşırtmaktan ve memnun etmekten asla vazgeçmiyorsun." İşini görmek için yaktığı şamdanın içinde gözleri zümrüt gibi parlayan Gavin, bir elini sandalyesinin koluna doladı ve kendi koluna değecek kadar yaklaştırdı.

Tek koluyla dolu bir sandalyeyi çekmek gibi zararsız bir güç gösterisi bile onu kadın yapan her parçayı hayata geçiriyordu.

"Bana Amerika'daki şu baş belası McCoy'lardan bahset," diye rica etti, parmaklarını masanın üzerinde onunkilerle birleştirirken boştaki elini yorgunluğunu gidermek istercesine yüzünde gezdirdi.

"Bu biraz uzun bir hikâye," diye uyardı.

"Sadece ilginç kısımları o zaman." Esnerken çenesi çatırdadı. "En çok kan ve gözyaşı olanları falan."

Centilmen bir barbar, İskoçyalı kocası.

"Gazeteler, katliamın bir asır önce bir arazi anlaşmazlığı yüzünden başladığını, ancak İç Savaş sırasında gerçekten kızıştığını söylüyor. McCoy'lar Birlik için, Hatfield'lar ise Konfederasyon için savaşmış. 'Şeytan Anse' Hatfield dedikleri peder, McCoy ailesinin reisi Asa Harmon'un ölüm emrini vermiş, ancak savaş zamanı olduğu için herhangi bir suçlamada bulunulmamış. Bundan sonra Şeytan'ın kuzeni Floyd, Randolph McCoy'dan bir domuz aldı. Ancak kuzeni olduğunu düşündüğüm 'Vaiz Anse' Hatfield sulh hakimiydi ve Floyd lehine karar verdi. O domuz yüzünden gecenin köründe birkaç kişi öldürüldü."

"Hikâyeyi anlatmanı istediğim için pişman olmaya başlıyorum." İç çekti.

"Oh, bekleyin. Her şey yoluna girmek üzere," diye söz verdi, dinleyicilerini kaybetmemek için olabildiğince hızlı konuşuyordu.

gazetelere yapışmış, şiddetle besleniyordu. "Geçen yıl Şeytan'ın oğlu Jonce, Roseanna McCoy ile birlikte oldu ve aylarca Hatfield'larla günah içinde yaşadı. McCoy'lar Jonce'u içki kaçakçılığından tutuklayınca Roseanna bütün gece at sürüp Şeytan'a onu kurtarması için yalvardı ve Şeytan ona nasıl teşekkür etti dersiniz?"

"Tahmin etmeye başlayamam."

"Hamile kışını kuzeni Nancy için terk etti, sürtük."

Omuzları tembel bir kıkırdamayla sarsıldı. "Onun unvanı bu mu, sürtük Nancy?"

"Hayır, ben ona öyle diyorum. Bu kelimeyi dün Douglass Mackenzie'den öğrendim. Şimdi sözümü kesme."

"Özür dilerim."

"Roseanna'nın kardeşleri Tolbert, Pharmer ve Bud-"

"Şimdi de isim uyduruyorsun."

"Eller Tanrı'ya." Boştaki elini mahkemede ifade vermek üzere olan bir kadın gibi kaldırdı. Gerçi diğer eli İncil'in üzerinde değildi ama onun sıcaklığını kavıyordu. Kutsal olduğunu düşünmeye başladığı bir sıcaklık. "Sözümü kesme konusunda ne demiştin?"

"Devam et." Başparmağı ve parmakları arasındaki küçük kıvrımlı ağı yumuşak, ritmik bir vuruşla izledi.

Göğsünde giderek parlayan rahatsız edici ışıltıyı görmezden gelmek için elinden geleni yaparak devam etti. "Roseanna'nın kardeşlerinin, Şeytan'ın kardeşi Ellison'ı yirmi altı kez bıçaklayarak öldürdüğü iddia ediliyor!"

"İddiaya göre mi?" Başparmağı avucunun içine yavaş ve lezzetli daireler çizerek masaj yaptı.

"Amerikalıların dava sürerken kullandıkları bir kelime, ki bu sonsuza kadar sürecek, çünkü Şeytan bir çete topladı ve McCoy kardeşleri gözaltından kaçırdı, onları pawpaw çalılarına bağladı ve bir grup Hatfield vücutlarına toplam elli mermi boşalttı."

"Hatfield'in gerçek soyadın olmadığından emin misin, güzelim?" Tembel parmakları kızın parmak eklemlerine ve bileğine gitti ve kolunun iç kısmındaki çok hassas deriyi gıdıkladı. "*Kulağa* çok fazla mermin varmış gibi geliyor." Hayatında ilk kez "sen" kelimesini telaffuz etmişti.

"Komik değil misin?" Ses tonu alaycıydı ama göğsünün içinde ruhu dans ediyor da olabilirdi. Gelişmekte olan ilişkilerinin bu kısmını seviyordu.

Her zaman güldüler, dalga geçtiler, kazdılar ve didiştiler, ama her zaman gülümseyerek.

Hayatında hiç şimdiki kadar sık gülümsememişti.

"Ama şunu dinle..." diye devam etti, hain duygularını sesinden uzak tutmak ve kocasını eğlendirme işine odaklanmak için elinden geleni yapıyordu. "Amerika'dan ayrılmadan önce gazetelerde okudum ki- Hey! Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Yumuşak ve güçlü bir hareketle kadının elini tutup boynuna doladı ve hâlâ iyileşmekte olan bacağına dikkat ederek onu sandalyesinden kaldırdı.

"Çıplak olsaydın bu hikayenin çok daha ilginç olacağına karar verdim."

Onun haklı olmasından her zaman nefret ederdi ama yine de aynı fikirde değildi. "Peki ya tabancam?" Kız gibi bir itiraza en yakın olanıydı bu. "Onu öylece masanın üzerinde bırakamam, Bayan McCabe..."

"Bırak lanetlesin." Sırıttı. "Sana yenilerini alırım."

YIRMI ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Duygu, Gavin'in bırakın güvenmeyi, tanımlamayı bile zor öğrendiği bir şeydi. Ama evli olduğu bir ay içinde yaşadıklarının genel hissini tarif etmeye zorlanırsa, buna bir isim verecek kadar cesur olabilirdi.

Mutluluk.

Bu kelimeyi düşünürken bile ondan kaçmak istedi. Onu ısırmasın diye.

Kaybolmasın diye.

Eğer varsa bile, şu anda peşinden gidemezdi, çünkü bacaklarının arasına yerleşmiş, kürek kemikleri gövdesine yaslanmış küçük karısının ağırlığıyla büyük boy küvete hapsolmuştu. Tırnaklarını çevreleyen oluklardaki inatçı kumlardan bazılarını nazikçe ovarken başı boynuna yaslanmıştı ve adam bu hareketin neredeyse masum samimiyetinden keyif alıyordu.

Çoğu erkek sessiz bir kadın için sağ gözünü seve seve verirdi, ama görünüşe göre sevgilisi bugün özellikle sessizdi. Dalgın. Ona bir sorun olup olmadığını sorması gerekiyordu ama bunu yapmayı her düşündüğünde vazgeçiyordu.

Cevabın *o olması* ihtimaline karşı.

Yaptıkları anlaşmadan son derece memnun olmasına rağmen, onun memnun olmayabileceği aklına geldi. Hafızasının ağını düğünlerinden bu yana geçen günlere doğru gererek, onu gücendirmiş olabileceği bir yer aradı.

Günleri oldukça hızlı bir şekilde ölçülemeyecek kadar hoş bir rutine girmişti. İkisinin de erken kalkma eğiliminde olduğunu görmek onu memnun etmişti,

Erradale'e doğru yola çıkmaya hevesliydi. Karısının uyandığında alıştığından farklı biri olduğunu fark etti. Biraz asık suratlı, solgun, içine kapanık ve iştahsızdı. Şafak sökerken yataktan kalkıp su dolabına gider, bu da genellikle onu uyandırırđı. Döndüğünde, ona acımasızca sataşđı ve eliyle yokluyordu, bu da giyindiklerinde onun ruh haline pek bir şey yapmıyordu, ama bir dizi Amerikan Batı küfürleri öğrendiği için onu sonuna kadar eğlendiriyordu. Sonunda, tacizleri onun ruhunu çekip çıkarmış gibi görünüyordu ve atlarına binip Erradale'e doğru yola çıktıklarında, ya gülümsüyor ya da çılgına dönüyordu ve her iki durumda da ondan hoşlanıyordu.

İş zordu ve çok soğuktu ama o hiç şikayet etmedi. Napolyon'un ciddiyeti ve tanımlanamaz otoritesiyle kaslı İskoçyalılara emirler yağdırdı.

Kendi küçük diktatörü.

Adamlar da onu dinliyordu, çünkü kadın bilgisini ve becerisini defalarca kanıtlamıştı. Erradale doğru düzgün bir sığır işletmesine benzemeye başlamıştı.

Gavin ona Inverthorne'un görece rahat ortamında evde kalıp annesine eşlik etmesini ya da istediği kadınsı hobiyi edinmesini teklif etmişti. Kadın hemen ona, kendisinden başka hiç kimsenin Erradale'i düzgün bir şekilde işletecek akla ya da bilgiye sahip olmadığını ve akşam olduğunda onun yerine gidip kendini becerebileceğini söylemişti.

Sadece bir konuda haklıydı.

Çünkü elbette, gündüzleri onunla ne kadar şiddetli didişirse didişsin, geceleri yatakta ona eşdeğer bir ruhla karşılık veriyordu. Şey, *her zaman* yatakta değil, diye değıştirdi sevecen bir sırtışla. Birkaç kez eve yetişmek için ellerini birbirlerinden uzak tutamadıklarında bir ağaca yaslanıp sevişmişlerdi. Sonra bir keresinde çalışma odasında, maaş defterlerini bitirmesine izin vermeyecek kadar sabırsızlandığında ve belki de bu gece banyoda, eğer onu o anda dikkatini dağıtan şeyden uzaklaştırabilirse.

"Güzel bir Noel geçirdin mi güzelim?" diye sordu, boşdaki elini kızın uzun saçlarında gezdirdi ve saçlarını dalgalı, koyu renk dalgalar halinde suyun yüzeyine yaydı.

"Evet," diye cevap verdi sakın bir şekilde. "Yine de hediyeniz henüz gelmediği için kendimi kötü hissediyorum."

"Bunu hiç düşünme. Sahip olduğun her şeyi kaybettin ve hediye almak için zamanında maaşını alamadın. Bana Erradale'i verdin ve annem evde başka bir kadına sahip oldu, bu da onu hiç memnun etmiyor diyebilirim."

"Yine de," diye endişelendi. "İkiniz de bana çok düşünceli hediyeler sipariş ettiniz." Annesinin kendisi için yaptırdığı uzun safir ipek bornozu ve içinde baş harfleri olan *A.S.J. ile* süslü bir şekilde işlenmiş yepyeni inci kabızlı tabancaların bulunduğu süslü kutuyu işaret etti.

Alison St. James.

Hediye ilk başta onu çok sevindirmişti ve ona hediye ettiği sınırsız sevinç öpücüğü gün boyu onu sıcak tutmuştu. Hatta o kadar ki, Noel yemeğine bile zar zor dayanabilmişti. Locryn ve Calybrid'in komik şakalaşmalarından ve kadim, ozanca gündönümü hikâyelerinden zevk almaya çalışmıştı. Genellikle Eammon'un kemani ve Callum'un bodhran davuluyla çaldığı canlı müzikten keyif alırdı. Ama bu gece tek istediği karısıydı.

Daha sonra onu parmak uçlarını hediyesinin üzerindeki yazının üzerinde gezdirirken yakaladı, gözlerindeki nem kobalt renginden gece mavisine dönüşmüştü.

İlk başta mutlu gözyaşları diye düşünmüştü. Ama yüz hatlarını yakından incelediğinde o kadar da emin değildi. Dolgun dudaklarında kasvetli bir ifade vardı ve alnında her zaman var olan bir endişe kırılgılığı belirmişti. Son olaylardan görüldüğünden daha fazla mı etkilenmişti? Daha önce silahlarına çok düşküncü, yetenekleriyle gurur duyuyordu ama belki de vurulmak onu silahlarından uzaklaştırmıştı.

Ama bu olabilir mi? Eski tabancasını her gün kemerine takardı, aslında onsuz asla yapmazdı.

Belki de yenileri bir şekilde hoşuna gitmiyordu ve bunu ona söylemekten çekiniyordu.

Ona açıkça sormak için yeterli cesareti toplayabilseydi bilirdi. Bunun yerine, onun banyoya olan düşkünlüğünü bildiği için bir banyo hazırlamış ve ikisini de soyamak için acele etmemeye niyetlenmişti.

Rahatlamayı reddetti ve onun dokunuşundan kaçındı, o kadar ileri gitti ki soyundu ve dizlerini göğsüne çekerek küvete girdi.

Yine de bu jest ona yer açtı ve kızın kendisine katılana kadar onu soyunurken izlemekten kendini alamadığını fark etti.

Onu kendine doğru çekip yumuşak poposunu kucağına yerleştirdiğinde, aralarındaki fiziksel bağ tam da düşündüğü şeyi yapmış ve her zaman olduğu gibi kız ona karşı erimişti. Saçlarını ve vücudunu yıkamıştı,

ve şimdi o da bu iyiliğe karşılık verdiğine göre, konuşmaları gerektiğini hatırlamak giderek zorlaşıyordu. Bununla birlikte, onun her zamanki sıcaklığını ya da arzusunu hissedemiyordu ve içten içe onu şimdi yatağa götürmenin aptallık olacağını biliyordu.

"Seni... Seni rahatsız eden bir şey mi var, güzelim?"

Fırçalamanın ortasında durdu. Küçük kıllar etini iğneliyordu ama sessizliğinin onu dışarı çekeceğini umarak kıpırdamaya cesaret edemedi.

"Bir şey yok," dedi sonunda, keskin bir verimlilikle bakımına devam etti.

"Tecrübelerime göre, eğer bir genç kız 'Bu hiçbir şey' diyorsa, o zaman kesinlikle bir şeydir."

"Başka kadınlarla olan rezil deneyimlerinizin farkındayım," diye tersledi. "Ama ben bir şey değil diyorsam, bir şey değildir."

"Şimdi beni bunun bir şey olduğuna ikna ettin," diye mırıldandı kulağına doğru, onu biraz etkisiz hale getirmeyi umarak narin kabuğu yaladı.

Elini tekrar suyun içine soktu. "İyi. Bu sadece... şu anda tartışamayacağım bir şey, nasıl?"

Evlendikleri gün ona söylediği sert sözler aklına geldi. Çok özel birkaç konuda kapıyı sıkıca kilitlemişti ve belki de bunlardan biri, aileyle ilgili olması gereken bir tatilde onu iğnelemişti.

"Sırlarını paylaşmak ister misin, güzelim?" Kollarının büyük kısmını ona doladı.

Bunu düşünmek için bir an durdu ve sonra soluk soluğa bir iç çekiş yaptı. "Hayır. Şimdilik ikimizin de sırlarımızı saklaması en iyisi."

Garip bir cevap diye düşündü. Derin bir nefes alarak kendini on yıldan uzun süredir yapmadığı bir şeyi yapmaya hazırladı.

Birine güven.

"Sırtımı, babamı, kardeşimi ya da Colleen'i tartışamayacağımı söylemiştim..."

Beklenti dolu bir nefes aldı ve bu onun şüphelerini doğruladı.

"Ama... bunu yapmakla hata ettim. O kapıyı sonsuza dek kapatmakla hata ettim, değil mi?"

Omuz silkti. "Birbirimizi çok az tanıyorduk. Geçmişini gizli tutmaya hakkın var-"

"Kişisel açıklamalar olmadan birbirimizi nasıl tanıyacağız?" diye araya girdi. "Benimle ilgili sorularınız varsa, genç kız, sorabilirsiniz. Ve

Ne olursa olsun, dürüstçe cevaplayacağıma söz veriyorum."

Bir an için ikisi de nefes almadı, ancak kalbinin sırtının çıplak etine çarpışını duyabildiğinden emindi.

Sonunda nefes aldı. "Bir süre önce bir şey duydum..."

"Eminim hakkımda pek çok şey duymuşsundur," diye mırıldandı. "Ve cinsel hünerlerimle ilgili söylentilerin hepsinin doğru olduğunu zaten kanıtladığım için, bunun iftira olduğunu mu varsaymalıyım?"

"Evet?" Boğazından hem isteksiz hem de sinirli bir ses çıkardı. "Ama senin hakkında değil. Tam olarak değil. Duydum ki... Liam babanı öldürmüş. Bunun doğru olduğuna inanıyor musun?"

Çok da gizli olmayan aile sırları. Gavin homurdandı. Hamish Mackenzie'ye bağlı olmanın ne demek olduğunu öğrenmesinin zamanı gelmişti. "Bunun doğru olduğunu biliyorum," diye dürüstçe cevap verdi. "Aslında herkesin bildiği bir şey." Bu söylentiye nereden duyduğunu sormasına gerek yoktu, çünkü Liam'ın bir eş kazanıp bir baba kaybedecek kadar uzun bir süre sonra görevini kabul edip eve döndüğü andan beri Mackenzie'ler arasında bu söylenti devam ediyordu.

"Kardeşinden bu yüzden mi nefret ediyorsun?" Sesinde ne şaşkınlık ne de kınama vardı, sadece temkinli bir merak.

"Bu da işin bir parçası. Bunu kendim yapmak istedim. Liam'ın benden çaldığı tek fırsat adalet değildi."

"Bu yüzden mi... bu yüzden mi onun karısıyla bir ilişki yaşadınız?"

"Hayır. Colleen'le kardeşime rağmen birlikteydim, onun yüzünden değil." "Sen... onu seviyor muydun?"

Gavin burada durakladı. Gerçek onu incitecek miydi? Merak etti, çünkü onun başka bir adama olan aşkını duyarsa... Göğsünü garip bir sızı deldi ve ardından sahiplenici bir öfke alevlendi.

"Evet." Ona dürüstçe cevap vereceğine dair verdiği sözü tuttu ama daha önce hiç yapmadığı bir şekilde açıklama yapmak zorunda hissetti. "Babam onunla Liam arasında bir nişan sözleşmesi imzalamadan önce flört ediyorduk. Hamish'in bunu onu istediğimi bildiği için yaptığından sık sık şüphelenirdim."

"Liam onu istediğini biliyor muydu?"

"Yapmadığını iddia ediyor." Gavin düğünün yapıldığı o korkunç geceyi düşündü. Şenliklere katılmayı reddetmiş ve Ravencroft'un ışıkları söndüğünde, kardeşinin sevdiği kadınla birlikte olduğu düşüncesiyle acımasızca işkence çekerek uyanık yatmıştı.

"Ona inanmıyor musun?" diye sordu sessizce.

"Aslında sanırım biliyorum," dedi bir süre sonra. "Çünkü benim bildiklerimi bilseydi onunla evlenip iki çocuk babası olacağını sanmıyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Colleen'in evindeki herkes onun bir iblise aşık olduğunu düşünüyordu ve bir bakıma öyleydi de. Tıpkı hepimiz gibi. Ama onun iblisi delilikten başka bir şey değildi. Zaman zaman sesler duyuyordu ve bazen onu bazı takıntılarından kurtarmak imkansızdı. En kötü zamanlarında, aşçısının onu zehirlemeye çalıştığı ya da hizmetçisinin casus olduğu gibi tuhaf şeylere kendini inandırırды."

"Ne kadar korkunç."

"Bana çoktan güvenmişti. Deliliğinin kanıtlarını zaten görmüştüm ve ona bunun önemli olmadığını, iyi günleri birlikte geçirebilmemiz için kötü günlerde ona rehberlik edeceğimi söyledim. Çünkü gençken o kadar da ciddi değildi. Akıllı başındayken güzel, yumuşak kalpli ve nazikti. Ve beni de elinden geldiğince çok severdi."

"O zaman... neden kardeşinizle evlenmeyi kabul etti?" Karısının sesi şaşkıındı. "Karanlık Çağ'da değiliz ya, baban senin rızan olmadan seni evlendirebilir mi?"

"Colleen'e göre, hem kendisi hem de babası Hamish'in emirlerine karşı gelirse ailelerine ne yapacağından korktukları için boyun eğmiş."

"Babandan nefret etmek için bir neden daha." Karısı suyun altında ince parmaklarını onunkilerin arasından geçirerek onu şaşırttı. "Liam da onu seviyor muydu?"

Gavin başını salladı, geçmişini anlatmanın ne kadar kolay olduğunu fark etti. İlk kez bu kadar büyük bir acı boğazını düğümlememişti. "Mena'ya kadar Liam kan dökmekten başka bir şey sevmezdi. Colleen'le evlendi çünkü bir markize ve bir varise ihtiyacı vardı ve Colleen buralarda bakılabilecek en soylu kızdı."

"Zavallı Colleen." Kadının şefkati onu çözdü ve adam canlı duyguların garip kabarışına karşı gözlerini kapadı. "Liam ona karşı acımasız mıydı?"

"Bilerek değil, ama onun deliliğiyle ne yapacağını da bilmiyordu. Evde olduğundan daha sık savaşa gidiyordu ve her ikisi de birbirlerinin arkadaşlığını pek arzulamasa da, terk edilmesi sadece onun üzülmesine neden oluyordu. Onu anne yapmanın yardımcı olacağını düşündü, ama bu sadece

durumunu daha da kötüleştiriyor gibiydi. Yıllarca elimden geleni yaptım. Ravencroft'ta onunla çok zaman geçirdim, ama masumca, sadece kötüleşmesini izlemek için. İşlerin özellikle kötü gittiği bir gece beni çağırdı ve..."

"Ve sen ona gittin."

"Birlikte geçirdiğimiz tek geceydi... o şekilde. Sonra, onu terk etmesi için yalvardım. Benimle gelmesi için. Onu iyileştirebileceğimden, aşkımızın bir şekilde ağabeyimin gazabına ve zihninin sınırlarına dayanabileceğinden emindim. Tanrım, ama gençtim ve sonsuza dek aptaldım."

"O seninle kaçmadı."

"Hazırlanmam için beni önden gönderdi, kardeşime bir itiraf mektubu yazdı ve kendini Ravencroft mazgallarından aşağı attı."

"Yüce Tanrım!" Kadın adamın elini daha sıkı kavradı ve adam da sıkarak karşılık verdi; olayın üzerinden geçen on yıldan uzun bir süreden sonra ilk kez öfkeden çok rahatlamış hissediyordu.

"Liam'la aramda neden asla düzelmeyecek bir uçurum olduğunu şimdi anlıyorsun." Birleştirdikleri ellerini dudaklarına götürdü ve kadının parmak eklemlerini öptü.

"Asla uzun bir zaman değil..." dedi umutla.

"Yeterince uzun değil." Göğsünden kısa bir melankoli sesi çıkardı. "Nasıl olsa hepsi tarih oldu. Sonraki on yılı sizin tanıdığınız ve sevdiğiniz ahlaksız ve sefih bir ne'er-do-well olarak geçirdim-" Kelimeyi söylerken boğazı düğümlendi.

Sevgiler.

İnkâr etmek dışında bu konuda hiç konuşmamışlardı. Kendini bir daha bu duyguya açmayacağına dair sonsuza dek söz vermişti. Umabilecekleri en iyi şey, karşılıklı çıkarları için birbirlerine katlanmaktı.

Bunun çok ötesine geçtiğini zaten biliyordu.

En azından kendi adına.

"Bunu bilmek daha mı iyi hissettiriyor, genç kız? Yoksa daha mı kötü?" Dürüstlüğüünün kızın kınamasına yol açıp açmadığını merak ederek sorarken sesini endişeden uzak tuttu.

"Daha iyi," dedi hemen. "Ve daha kötüsü."

"Taşıdığım suçluluğu bilemezsin," diye itiraf etti. "Pişmanlığımı bilemezsin."

Onunla yüzleşmek için döndü, kıvrak vücudu onunkinin üzerinde kayıyor, güzel yüz hatları endişeyi yansıtan bir şekilde büzülüyordu. "Kulağa garip gelebilir... ama sanırım yapabilirim."

"Öyle mi?" Kadının yüzünü inceledi ve birdenbire onun hakkında ne kadar az şey bildiğini fark etti. Bu kadar genç bir kadının geçmişinde ne gibi günahlar olabilirdi ki? "Günahlarını itiraf et o zaman, ben de senin gibi seni affedeyim."

Dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Bağışlanmaya ihtiyacın yoktu. Kimseyi incitmek istemedin... Bana anlattığın için teşekkür ederim." Şaşkınlık içinde ondan uzaklaştı ve her zamanki zarafetine sahip bir kadın için oldukça sarsıntılı, hantal hareketlerle küvetten çıktı. Kambur durarak üzerini bir havluyla örttü ve odanın diğer ucuna doğru yürüdü. Bornozuna uzanarak onu aceleyle beline bağladı.

Lanet olsun, az önce onu soymuş ve kendini çırılçıplak bırakmıştı. Şimdi örtbas etmesinin imkânı yoktu... sorusundan da kaçmıyordu.

Özellikle de şimdi onun kendisinden bir şey sakladığından emindi. Önemli bir şey.

Hızla kalkıp kurulandıktan sonra fırçayla saçlarına saldırdığı yatağa doğru yürürken su neredeyse küvetten dışarı taşıyordu.

Utanmadan çırılçıplak olan adam, kızın iki bileğini de kavrayarak çılgınca, neredeyse şiddetle sürdürdüğü tımarına bir son verdi ve onu ayağa kaldırdı.

"Sıra sende genç kız," dedi nazikçe. "Senin de yaralandığını biliyorum. Ve kim tarafından yaralandığını bilmek istiyorum." Grant miydi? Tanrım, bu ismi asla unutamayacaktı.

O olmasaydı evlenebileceği adam. Bekaretini alan adam mı?

"Ben yaralı değilim," dedi ihtiyatla. "Ben kırıldım. Mahvoldum. Ve bu benim hatamdan başka bir şey değil."

"Hayır, genç kız," diye karşı çıktı, kollarını ortasına dolamaya zorladı, ellerini sırtındaki yara izlerinin üzerinde gezdirene kadar onu kendine çekti. "Benden saklamayı unuttuğun yaraları gözlerimde görüyorum. Sanırım onları paylaşıyoruz. Asla iyileşmeyen türden yaralar. Ama bizi kırmalarına izin vermiyoruz, değil mi? Yaralar, ama o yaralar bizi yaratır. Bize nelerden kurtulabileceğimizi hatırlatırlar. Sahip olduğumuz gücü. Sen tanıdığım en güçlü kadınsın. Bu benim nedenlerimden biri-"

"Ben zayıfım," dedi, buruşuk yüzünü onun göğsüne gömerek. "Ve ben bir korkağım."

"Neden böyle düşündüğünü söyle bana."

"Bilmek istemezsin," diye inledi.

"Yanılıyorsun. Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Seni neyin umutsuzluğa düşürdüğünü bilmek istiyorum. Seni neyin umutsuzluğa düşürdüğünü. Sana neyin neşe verdiğini bilmek istiyorum." İtirafının gerçekliği ikisini de şaşırtmışa benziyordu. Ama ciddiye. Parmağını kızın narin çenesinin altından geçirerek onu nazikçe kendisine bakmaya zorladı. "Senin kocan olmak istiyorum, genç kız."

"Şey... *sen* benim-"

"Hayır, bu şekilde değil. Başlangıçta anlaştığımız şekilde değil. Sana sadık kalmak istemiyorum ve başkasını özlemeni *de istemiyorum*. Çünkü geçmişte sevmiş olsam da, seninleyken asla onu düşünmüyorum." Bu kendisine bile bir vahiy gibi geldi.

"Geçen ay beni mutlu edenin sadece Erradale olduğunu sanıyordum. Ama şimdi bundan daha fazlası olduğunu biliyorum. Seninle çalışmak, seninle uyumak, senin içinde olmak. Hepsi bu. Geri getirdiğin ve bana hediye ettiğin bu hayat."

Her kelimesi gözlerinde bir pınar oluşturuyor gibiydi ve beyanı sırasında bir yerde kirpiklerinden yağlı perçemler halinde taşıtı.

"Bu mutluluğu sana geri vermek istiyorum. Sırlarının yükünü de taşımak istiyorum. Söyle bana genç kız... Benden ne saklıyorsun ki ben-"

"Hamileyim!"

* * *

Samantha daha fazlasını söylemek *istiyordu*. Gerçekten istiyordu. Daha büyük, daha kahredici itiraflar dilinin üzerinde buz parçaları gibi duruyordu, bir yerde o kadar uzun süre kalmışlardı ki acımaya ve yanmaya başlamışlardı. Eninde sonunda öğrenecekti ve bunu artık biliyordu. Öyleyse neden itiraf etmesin?

Her tarafı titriyor, kabullenmenin eşiğinde dengeleniyordu. Kanı önce sıcak, sonra soğuk aktı. Kalbi kulaklarında, gözlerinin arkasında, Gavin'in sırtındaki yara izlerine bastırıldığı parmaklarında çarpıyordu.

Ben sandığınız kişi değilim. Ben Alison Ross değilim. Ben bir yetimim. Bir hırsızım.

Ben bir katilim. Ben bir yalancıyım.

Ben bir anneyim.

Ve çocuk senin değil.

Onu göğsünden uzaklaştırdı ve yüzünü iki büyük elinin arasına aldı.

İşte, diye düşündü. İtiraf etmek istiyordu, almak üzereydi. Kafasına olsun.

Ağzını açtığı anda, adamın dili ağzının içindeydi, dudakları onunkilere öyle şefkatli ve çağrışımlı bir öpücükle yapıştı ki, altındaki ortaçağ taşlarının temellerini sarstı. Adamın tadı kayıp, mutluluk ve umut gibiydi.

Çağlar boyu sürecek bir öpücüktü. Diktikleri her duvarı yıkan ve ikisinin de daha önce paramparça olmuş birkaç parçasını yeniden inşa eden bir öpücük. Birdenbire, etraflarını saran gecenin gölgeleri ahlakın sınırlarını bulanıklaştırdı. Akıl sağlığının.

Dürüstlükten.

Bunu istiyordu. Onu ve bu bebeği istiyordu. İkisinin de onun olmasını istiyordu.

Onunla bir hayat arzuluyordu. Bu hayatı. Severek büyüdüğü bir hayat. Geçmişte hayalini kurduğu her şeyden daha çok arzuladığı bir şey.

Ve bunları hak ediyordu. Alison Ross'un onu inandırdığı değersiz, bencil haydut gibi biri değildi. Kırılan kalbini sabırla diken bir kadını hak ediyordu. Ailesi için yeni bir miras oluşturacak çocukları hak ediyordu. Başarılı, gururlu ve terbiyeli.

Ama Samantha onu hak etmiyordu. Şiddetle seven, değer verdiği kişileri korumak için geniş omuzlarına keder ve stres yığan bu vahşi, koruyucu adamı değil.

Bir bakıma onun yalanı da en az onunki kadar büyüktü. Hissetmekten aciz olduğunu söylediğinde, o anda bunun tam tersinin doğru olduğunu anlaması gerekirdi. Gavin St. James belki de şimdiye kadar tanıştığı herkesten daha derinden hissediyordu. Eşsiz bir güce ve zekâyâ sahip, tutku ve ihtiyaçlarının derinliğini kavrayabilen bir adamdı. Annesini kurtarmak için elinden geleni yapmıştı. Topraklarını. Ve Colleen'i. Sevdigi tek kadını.

Samantha bunun acısına karşı gözlerini kapattı.

O... burada alçak olan oydu. Belki de onun trajedilerinden birine daha dönüşmeden önce bu maskaralığa son vermesi gereken biriydi. Ama nerede

Gidecek miydi? Artık biraz parası vardı ama en azından doğum yapacak kadar uzun süre Inverthorne'da kalmayı planlamıştı. Ona istediğini gerçekten ve yasal olarak verebilecek kadar uzun süre.

Hamile bir kadın olarak kaçmak ve saklanmak neredeyse imkânsızdı. Bunun olmaması gerekiyordu. Plan, evlenmeleri ve kısa bir süre için birbirlerine tahammül etmeleriydi. Adam bir sonraki fethine geçecek ve adam onu unuttuğunda, kadın da kayıplara karışacaktı. Yaptıkları pazarlık buydu. Gidip başka bir yerde yaşayabilirdi. Hem özgür olacak hem de korunacaktı.

Özgürlüğünü tehdit eden zincirlerin çelik yerine kadifeden yapılacağını hiç tahmin etmemişti. Gerçekten ona ait olmayan tek yerin, asla bırakmak istemeyeceği tek yer olduğunu.

Adamın yüzündeki ellerini kendi elleriyle kapatarak öpüşmeyi kesti ama kendini ondan kurtarmayı başaramadı.

Ağzını kapatan onun yüz ifadesiydi. Suçluluk duygusuyla dikkatle izledi, şaşkınlık ve harikulade bir şaşkınlığın çiçek açması onu bir yabancıya dönüştürmüştü. Dudaklarında her zaman var olan alaycı kıvrım gitmiş, yerini dişleri ve erkeksi zevkiyle göz kamaştırıcı bir gülümseme almıştı. Şüpheli bir şekilde nemli bir parıltı, gözlerinin yemyeşil derinliklerini bir yağmur ormanınıninki gibi derinleştirdi, nadir güneş ışığının beslenmesi için savaşıyor ve bir kez verildiğinde bol yaşamla parıldayan yeşil türden. *Ona*, sanki kollarında gelişen bir mucizeymiş gibi baktı.

"Gavin, sana söylemeliyim-"

Başını aşağı eğerek, kızın kalkık yüzüne yumuşak, bol öpücükler kondurdu. "Bir ay," diye fısıldadı. Dudaklarının ipeği kızın alnında geziniyordu. Şakaklarında. Göz kapaklarında. "Bir ay boyunca seninle yattım." Burnunu. Elmacık kemikleri. Çenesinin gergin kasları. "Ve sen beni hiç kadınsı nedenlerle reddetmedin." Çenesi, çenesi, ağzının köşeleri. "Şüphelenmeliydim. Bilmem gerekirdi."

"Yapmanız gereken bir şey var-"

"Her şeyi yaparım." Sözleri fısıltıdan yemine dönüştü. "Şu andan itibaren önemli olan tek şeyin sen ve bu çocuk olduğunu kanıtlamak için her şeyi yaparım. Benim için başka kimse yok, genç kız. Ne geçmişte, ne de gelecekte." Bornozunun bir kısmına uzandı ve elini her zaman olduğundan biraz daha az düz olan karnına doğru uzattı. Basit

Onun sıcak, işle pürüzlendirilmiş elinin ağırlığı, şimdiye kadar taşıdığı tüm yüklerden daha ağırdı. Ve bildiği tüm dokunuşlardan daha tatlıydı.

Samantha onun avucunun altında bir kelebeğin kanatları gibi yumuşak bir çırpınış hissedenden tek kişinin kendisi olduğunu biliyordu.

"Bunun ne büyük bir hediye olduğunu bilmiyorsun." Diğer eli kızın saçlarına dolandı ve alnını kızinkine yaslayabilmek için başını kavradı. "Bana Erradale'den daha fazlasını verdin. Bana her zaman olmak istediğim şeyi olma şansı verdin. İyi bir adam. İyi bir baba. Buna ihtiyacım var, bonny. Sana ihtiyacım var. *Bize*. Ve sen aynı şeyi hissetmesen bile, seni mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapacağım. Seni ve bu çocuğu her şeyden ve herkesten koruyacağım. Ben-"

Kendini ondan uzaklaştırdı, biraz uzaklaşmanın berraklığının bir kısmını geri getireceğine dair nafile bir umutla yatağa döndü. Akıl sağlığını. Sadece bu seferlik, işlerin yoluna girmesi mümkün müydü? Göklere yalvardı. Hem birlikte büyüdüğü intikamcı Tanrı'yı barındıran zalim mükemmellik sarayına hem de buranın daha yaşlı, daha insani tanrılarına. Affedilebilir miydi? Kurtarılabilir miydi? Mutlu olabilir miydi?

"Böyle *olmaması* gerekiyordu," diye hıçkırdı.

"Ne demek istiyorsun?"

Çenesini omzuna değdirdi ve onun yüzü ve şekli olan mükemmelliğe baktı. "Sana aşık olmamam gerekiyordu."

Kibirli gülümsemesi geri döndü ama önceki acımasızlığından eser kalmamıştı. "Kendine bu kadar yüklenme, güzelim. Senin konumundaki binlerce hanımefendinin yaptığı anlaşılabilir bir hata bu!"

Saç fırçasının zararsız bir şekilde başının üzerinden geçip uzak duvara çarpması için tam zamanında eğildi.

Ve sonra tekrar onun kollarındaydı. "Ama sen benim böyle hissettiğim ilk kadınsın," dedi ciddi bir şekilde. "Sen isteyeceğim son kadınsın."

Şey... kahretsin, diye yakındı elmacık kemiklerinin üzerinden daha fazla sıcak gözyaşı süzülürken.

İşi bitmişti.

Adamın ağzı tekrar onunkini aldı, soğuk gece havası tenini öpene ve kadın tekrar çıplak olduğunu fark edene kadar onu ellerinin ne yaptığından uzaklaştırdı.

Gavin, güçlü ellerini vücudunun üzerinde gezdirirken, dar kalçalarını aralayıp kıkına doğru yayarken ve onu kendisine doğru kaldırırken bu gerçeği düşünmesi için ona zaman bırakmadı.

Başka çaresi kalmayan Samantha, dilleri birbirine dolanırken bacaklarını adamın zayıf beline, kollarını da omuzlarına doladı. Adamın tadı tuzluydu, ama Samantha ağızlarının kenarından yaladığı gözyaşlarının sadece kendisine ait olmayabileceği gibi garip bir hisse kapıldı. Gözyaşlarının büyük çoğunluğu keder değil, neşe taşıyordu.

Umut.

Bir sonraki kelimenin, onun dokunuşunun uyandırdığı ham şehvet ve tutarsız ihtiyacın yoğun örtüsü altında kaybolana kadar düşüncelerinde sıçramasına izin verdi. Bu kelimeyi düşünmeye cesaret edemiyordu.

Henüz değil.

Gavin ikisini de yatağa götürdü, ama kadını altına almak yerine, dönüp yatağa oturarak onu şaşırttı, bacaklarını kalçalarının üzerine ayırdı, böylece ağızları kaynaşmış halde kalabildi.

Samantha hiç aldırmadı. Bu geceden sonra, erkeği iyi bir sürüşü hak ediyordu.

Aletin künt baskısı, ona karşı yakın bir şekilde bastırdı, inanılmaz derecede sıcak ve geri kalanından daha sertti. Aralarına uzandı, ağladığı tek şeyi bedenine almaya hazırlanmak için kendini kaldırdı.

Tanrım, ama kocası sadece birkaç öpücükle tenini ateşe verdi ve aynı anda ıslak bir hazırlık selini serbest bıraktı.

Gavin St. ile seks, İncil boyutlarında bir mucizeydi. James.

Hem benzersiz bir zarafete hem de güce sahip kıvrımlı bir hareketle, muhteşem vücudunu sırtına doğru uzattı, bir yandan da kalçalarını kaldırıp onu gövdesinden yukarı ve omuzlarından öteye sürükledi.

"Sen ne-"

Hıncır ağzı ona cevap verdi ama kelimelerle değil.

Dizleri başının iki yanına ayrılmıştı, onu dudaklarına çekerken onunla savaştı ne zamanı ne de gücü vardı. Yalama bir geçişten biraz daha fazlasıydı, ıslak bedenleri daha fazlasının vaadiyle birbirlerine fısıldıyordu.

Bunu saç diplerine kadar hissetti. Başını geriye atarak pelvisini öne doğru eğdi ve ona nihayetinde alacağı şeyi sundu.

Dili, kadının onun için seğirdiği ve zonkladığı yerin etrafındaki kaygan deride gezindi. Islak sonuçları olan adaletsiz bir alay.

Samantha hayatında hiç söylemeyi düşünmediği boğuk bir yalvarış iniltisi çıkardı. Bu o değildi, bu vahşi ve muhtaç kadın. Onun kollarında

artık sıska Samantha değildi. Kıvraktı. Esnekti. Uzun, sıkı uzuvları ve sonsuz arzuları ve talepleri olan kıvrımlı bir yaratıktı.

O sadece bir eş değil, bir kadındı.

Onun sataşmalarından bıkan kızın parmakları anında adamın saçlarını bulup kavradı ve onu daha yakına çekerek tatmin olmak istedi.

Onun itaat etmesini bekliyordu ama dilinin yassı ucuyla cinsel organını yararken duyduğu beklenti iniltisini beklemiyordu. Ne de bulduğu şey karşısında duyduğu takdiri.

"Vay anasını," diye nefesini tuttu, çünkü adamın ağzı ciddi bir şekilde onun seksinin üzerine kapanmış ve zeki dili işe koyulmuştu.

Adamın klitorisine karşı kıkırdaması, kızın içinde bir his dalgasına neden oldu ve utanmaz, acımasız dili vücuduna dalıp orada bulduğu ıslak arzunun etrafında kıvrılırken nefesi kesildi.

Onun en hassas tepesinin etrafında dolaştı, dudaklarıyla ısırды, onu beklediğini bildiği doruğa daha da yaklaştırarak ona işkence etti, ama yumruğu saçlarını her sıkıldığında onu reddetti.

"Lütfen," diye yalvardı, hem utanarak hem de umursamadan. "Lütfen... izin ver... ihtiyacım var."

İnkâr edercesine başını salladı ama kadının seksi ağzındayken bu hareket inanılmaz geliyordu.

Birden, bu oyunu iki kişinin oynayabileceğini fark etti.

Bu düşünceyle kalçalarını ondan uzaklaştırırken ağzı nemle doldu ve adamın ağzı korkunç bir sesle onu bıraktı.

Adamın itirazlarını duymazdan gelerek hızla vücudunu döndürdü, bacaklarını adamın başının üzerinden geçirdi ve gövdesini adamın gövdesinin üzerine uzattı.

"Vay anasını," diye yankılandı karanlık bir sesle, kadın dilini yavaşça sikinin ağlayan başının etrafında gezdirirken.

"Ben de alay edebilirim," dedi yavaşça onun zonklayan uzunluğunu okşarken. "Ve bahse girerim daha uzun süre dayanırım."

"Och, lass," diye soludu, kalçaları seğirdi ve onun dokunuşuna karşı eğildi. "Kim kaybederse kaybetsin ikimizin de kazanacağı bir bahis bu."

Kolları kalçalarının etrafına kenetlendi ve onu açtı. Samantha, başka bir yalama nefesini çalmadan önce bu pozisyonun onu içine soktuğu nihai savunmasızlığı hissetmek için sadece bir dakikası vardı ve sırtına sıcak zevk dökülmeleri verdi.

Yapması gereken bir şeyler olduğunu fark etti ve mümkün olduğunca çok parçasını ağzına aldı.

Adamın tadı seks ve biraz da sabun kokuyordu. Dilini onun pürüzsüz sıcaklığının etrafında döndürdü, dudaklarını sıkarak geri çekilmesini kontrol ederken damarların ince çıkıntılarını keşfetmek için durdu.

Onun bakımına verdiği tepkileri sadece kalın uzuvlarının esnemesi ve titremesiyle değil, aynı zamanda kendi dilinin kayması ve yakalanmasıyla da hissedebiliyordu. Islak dudaklarının sikiinin üzerinde her süzülüşünde, onun seksine olan ilgisi daha az becerikli hale geliyordu. Ağzı daha az alaycı ve daha çok talepkârdı. Dili daha az pratik ve eğlenceli, daha çaresiz ve eziciydi.

Ağzına sığdıramadığı ete karşı birlikte hareket etmek için elini şaftının tabanına eklediğinde, asla bir şansı olmadığını çabucak fark etti.

Ağzı acımasızca kadının cinsel organının şişmiş tepesine yapıştı ve tüm hareketlerini hassas tomurcuğun hemen altında yoğunlaştırdı. Bu his onu anında etkisi altına aldı, seksini kavurdu ve damarlarında öyle bir güçle yandı ki, ona zarar vermemek için onu ağzından çıkarmak zorunda kaldı.

Kadın kaçmak için kıvrandı ama adamın akıl almaz gücü onu hareketsiz tuttu, adam kadının çekirdeğini yutarken kadın sadece ağzına karşı kabarmayı başarabildi, ağrıyan zevk onu büyük, titreten spazmlar halinde içine çekene kadar ağzını kullandı. Zevk, adamın ağzından vücuduna akarken, kadın adamın tutuşuna karşı koyuyor, kıvranıyor, erotik, işkence dolu nabız atışlarıyla alçalıp yükselirken daha da yaklaşmak için eğiliyordu.

Sonunda yere yığıldı, alnı adamın kalçasına yaslanmıştı, hâlâ avucunda tuttuğu horoz ayağının farkındaydı. Titreyen nefesini yakalaması için ona biraz zaman vereceğini düşündü.

Yanlış düşünmüş.

Anlaşılmaz bir küfürle onu dizlerinin üzerine fırlattı ve arkasından ayağa kalktı. Adam kadının kalçalarını acımasızca kavrayıp, hâlâ titreşen derinliklerine köküne kadar gömülürken kadının gözleri fal taşı gibi açıldı.

Kalçalarının sert düzlemleri ona çarparken, yeni bir zevk fırtınası belinin derinliklerinde oluşmaya başladı. Titredi ve sarsıldı, çığlık atmamak için dişlerini birbirine geçirdi.

Vücutlarının çıkardığı hınzır, acımasız seslerden, ondan fışkıran hırıltılı nefeslerden zevk alıyordu.

Onu dirseklerine kadar itti, elleri hem sert hem de saygılıydı. Onu bir aygırın kısırağına bindiği gibi aldı. Bunun her zamanki karşılaşmaları olmadığını fark etti.

Bu bir iddiaydı.

O bir avcı, bir yırtıcıydı. Ve şimdi, onun eşi olmuştu.

Bu vahyi bir zevk sarsıntısı izledi, bir şimşek hızıyla ve müthiş bir güçle çılgılık attı. Ona karşı direndi. Sırtını kıvırdı ve biraz mücadele ederek onun hâkimiyeti için çalışmasını sağladı.

Aniden tutuşu biraz acıyla renklendi ve saçındaki el başını geriye çekip sabitledi, umutsuz bir ses çıkardı ve sonra bir tane daha, gece onun zevk kükremesiyle dolana kadar, tıpkı rahmi tohumunun sıcaklığıyla dolduğu gibi.

Doruk noktaları senkronize oldu ve o kadar eksiksiz bir coşkuya dönüştü ki, bildiği dünya yok oldu. Zaman, onun anladığı şekliyle, hayatının akıp gitmesini durdurdu. Ve şimdiye kadar dilediği her yıldız, uzanıp gökyüzünden koparabileceği kadar yakındı.

Ama buna ihtiyacı yoktu, diye düşündü belli belirsiz, derin ve yorgun nefeslerle kendini yatağa bırakırken.

Cenneti çoktan bulmuştu.

Gavin onları temizlerken onun orada yatmasına izin verdi, ışıkları söndürdü ve yanına yattı.

İkisi de bir süre sessiz kaldılar, kış gecesinin seslerini dinlediler. Hafif kar, pencerenin dışında güvercin tüyü büyüklüğünde taneler halinde sürükleniyordu ve ses çıkarmasa da bir melodisi vardı. Boğuk bir yumuşaklık tüm Highlands'i kaplıyor gibiydi.

"Bu gece seninle sevişecektim genç kız," diye mırıldandı Gavin sonunda onu kendine çekerken. "Ama sen beni kontrolden çıkardın."

Samantha geceye gülümsedi, nasıl da hiç aldırmadığını düşündü. "Bir dahaki sefere," diye fısıldadı, adamın koruyucu bir şekilde kendisine doladığı kolunu okşayarak.

"Bir dahaki sefere." Esnedi ve hemen uykuya daldı.

Samantha karanlıkta sessizce yatıyordu, bedeni hâlâ şarkı söylüyordu ve ruhu hâlâ biraz sıkıntılıydı.

Bunu yapabiliirdi, değil mi?

Sırtındaki yeni bir ağrıyı hafifletmek için pozisyonunu biraz değiştirdiğinde Gavin inledi. Parmakları karnını buldu ve avuç içini karnına yaslayarak hülyalı bir ses çıkardı.

Bu çırpınma onu tekrar ürküttü. Buna çocuk mu neden olmuştu? Yoksa adama karşı verdiği kendi tepkisi miydi?

"Uyanık mısın?" diye fısıldadı. Adam yumuşak, erkeksi bir horlamayla cevap verdi.

Samantha'nın kalbi o kadar güçlü bir şekilde sıkıştı ki, bir an için bu acının onu öldürebileceğini düşündü.

Ne olursa olsun, Gavin'in kollarında, yatağında ve hayatında kaderin ona izin verdiği her anı çalacağını biliyordu. Dünyada, bu çocuğun onun gibi bir babaya sahip olmasından başka bir şey istemiyordu. Oğluna nasıl bir erkek, nazik, dürüst, güçlü bir erkek olunacağını öğretecek ve kızına değer verildiğini, takdir edildiğini ve korunduğunu hissettirecekti. Bir çocuğun Inverthorne'da nasıl bir hayatı olurdu. Callum'la ormanda koşuşturmak. Eleanor'a kitap okumak. Eammon'la ata binmek. Locryn ve Calybrid ile gülmek ve şakalaşmak. Mutlu ve müreffeh bir geleceği güvence altına almak için her şeyi yapabilecek ebeveynlerle birlikte çalışmak.

Bu bir aileydi. Onları bir araya getiren ortak arzu. Onları ayırmakla tehdit eden her şeye rağmen onları birbirine bağlayan şey.

Aldatması da dahil mi?

Belki de... Bu artık sadece onun korunmaya ihtiyacı olmasıyla ilgili değildi.

Az önce kendisinin de ona, onun taşıdığı çocuğa ihtiyacı olduğunu itiraf etmişti.

Samantha ilk kez sırrının... bir süre daha saklanmaya değer bir sır olabileceğini düşündü.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Eammon Monahan, Lysander'ın sırtındaki eyer örtüsünü kaldırıp hayvanın zavallı Sam'i neden eyerden attığına dair gizemi ortaya çıkardığında endişesi daha da artmıştı. Bu sabah uyandığında kuzey rüzgârında bir sorun olduğunu hissetmişti. Monahanlar rüzgârı her zaman hissederlerdi ve bu rüzgâr kış ağaçlarının arasından fısıldayarak değişiklik ve vahiyler üflüyordu.

"Bir devedikenini." Sam'in öfkeyle kısılmış gözlerinden nasıl olup da bir şey görebildiğini anlamak mümkün değildi. "Tam battaniyenin altında. Sırtında da düzgün bir sıyrık bırakmış, zavallı çocuk."

"Bir şey olması gerektiğini *biliyordum*. Attan düştüğüm zamanlar bir elin parmaklarını geçmez ve birkaç taneden fazlası da bunu denerdi." Sam, Eammon'un uzattığı elindeki keskin devedikenini aldı ve iyice inceledi. "Gavin bana evde kalmamı emredebileceğini sanıyor, öyle mi? Inverthorne Kalesi'nin yüce ve kudretli Lordu. Ha! Atıma atlayıp bu devedikenini Erradale'e götüreceğim ve onun-"

"Hadi ama genç kız, kocanın üzerine fazla gitme."

"Birisi olmak zorunda."

Eammon kendini hâlâ biraz solgun hissetmesine ve avuçları hâlâ nemden kayganlaşmış olmasına rağmen kıkırdadı. "Senin için endişeleniyordu, hepsi bu."

O sabah Eammon birkaç atın Erradale'e kalıcı olarak nakledilmek üzere hazırlanmasına yardım etmişti, böylece işçiler arazide yeni bir ahır kurdukları için onlardan yararlanabileceklerdi.

Leydi Sam, Lord onu seviyor, kendi bineğini hazırlamayı ve eyerlemeyi teklif etmişti ve Callum'dan daha usta birini tanımadığı için ona izin vermişti.

atlarla.

Lysander'ı avluya götürene kadar her şey yolundaydı. Küçük kıcı eyere oturur oturmaz, diğer ayağı daha yerini bulmadan hayvan sıçradı, şaha kalktı ve onu taşların üzerine fırlattı.

Neyse ki kız nasıl düşüleceğini biliyordu ve hızlı ayaklı bir kedi kadar çabuk ayağa fırlayıp hayvanı zapt etmişti.

Bu durum Thorne'un Mackenzie aklını kaçırmasına engel olmamıştı.

Sonuçta ortaya çıkan bağırış çağırışları üç çok eğlenceli gerçeği ortaya çıkarmıştı.

Birincisi, yeni Thorne Kontesi böyle bir durumda kocasına karşı koyabilecek kadar cesur bir kadındı.

İkincisi, hamileydi ve bu gerçek kocası tarafından Tanrı'nın ve herkesin önünde ona söylenmişti.

Ve üçüncüsü... Gavin St. James karısına aşıktı.

Lord Thorne'un tüm kaba saba kabadayılığının altında, ancak kaçınmak için çaresiz olduğu bir kayıptan sağ kurtulmuş bir adamın anlayabileceği bir dehşet yatıyordu.

Değişim ve vahiy rüzgârları. Hiç yanılmadılar... Thorne Sam'in -ve bebeğin- iyi olduğunu anladıktan sonra,

Ona Inverthorne'da kalmasını gereksiz yere sert bir tavırla emretmişti. Akli başında her adam, ruhu olan bir kadının buna olumlu yanıt vermeyeceğini bilirdi.

Ama Eammon, Thorne'un genellikle altın sarısı olan teninin hayalet gibi bir renk aldığını fark etmişti. Burun delikleri bir türlü açılmıyordu ve parmağını karısına doğru itip yatmasını emrettiğinde elleri şiddetle titriyordu.

Sam bunu fark etmemiş gibi görünüyordu, çünkü ata binmesine izin veren her erkeği kör bir kılıçla başını kesmekle tehdit edip, küfürlerinin kıcını su toplamasına izin vermeyecek kadar hızlı bir şekilde uzaklaştığı ana kadar ona direnmişti.

Evet, bu senin için aşktı.

Eammon Sam'i inceledi ve onun bunu bilip bilmediğini merak etti. Eğer bu sözleri söylemiş olsalardı. Thorne'un daha sıkı ata bineceğini, daha uzun süre çalışacağını ve daha fazla fiziksel emek harcayacağını fark etseydi, çünkü içindeki iblis gün boyu kulağına "ya olursa" diye fısıldardı.

"Lysander, işte, seni iyice uzağa fırlattı," diye cüret etti ve ahırın kapısını arkasından kapatmadan önce hayvanın sağrısını okşadı. "Thorne

Böyle bir devrilmenin sizi ve çocuğunuzu tehlikeye atacağından bahsetmek doğru olur. Küçük olan gelene kadar bu canavarlara karşı dikkatli olmanızı tavsiye ederim."

"Durumumu birkaç hafta daha kimseye söylemeyecektik..." diye homurdandı. Yeni hanımının teslim olmak gibi bir alışkanlığı yoktu ama yine de yanaklarını şişirerek, "Ama sanırım... haksız değilsiniz," diye mırıldandı.

"Ve bu neredeyse haklı olmak gibi bir şey."

Kıkırdadı. "Zorlama."

Eyer battaniyesini incelemek için eğilmeden önce huysuz kaşlarının altında bir mizah parıltısı belirdi. "Anlamıyorum. Lysander'ı kendim hazırladım ve eyerledim. Bu büyüklükte bir devedikenini fark edeceğime eminim." Eammon da bundan oldukça emindi. Gerçi hamileliğin çoğu zaman bir kadının odaklanmasına zarar verdiğini biliyordu. O da uzun süre yaşamıştı.

Bundan bahsetmemenin daha iyi olacağını bilecek kadar.

"Madem bugün evdesin, neden Leydi Eleanor'a iyi haberi vermiyorsun? Sizden başka birinden duyarsa muhtemelen biraz incinir ve bu tür şeyler şatoda hızla yayılma eğilimindedir."

Leydi Thorne zaman kadar eski bir jestle parmaklarını rahminin üzerinde gezdirdi ve başını salladı. "Teşekkür ederim, Eammon," dedi ve avludan geçmek için döndü, koyu renk örgüsü neredeyse Inverthorne'a açılan demir kapıya takılıyordu.

Devedikenini Eammon'u öğleden sonraya kadar rahatsız etti. Bu sabah ahırlarda ve avluda tam bir kaos yaşanmıştı. Neredeyse bir düzine marangoz, zanaatkâr ve işçi daha Erradale'de iş aramak için gelmişti. Atlara Gresham Tepesi'nden geri dönerken eşlik etmek için kalabalık çiftlikten gelen adamlarla birlikte Inverthorne topraklarına girip çıkan herkesin izini kaybetmişti.

Birinin devedikenini kontesin eyer örtüsünün altına kasten yerleştirmiş olması mümkün müydü?

Leydi Sam'in düşmanlarının Erradale'e saldırmasının üzerinden ancak bir ay geçmişti ve o zamandan beri Yaylalar'da her şey sakindi. Yarası iyileşmiş olmasına rağmen, o da Thorne da belli bir ihtiyatla hareket ediyorlardı. Kapılar her zaman kilitliydi, kale her an bir Viking kuşatması bekliyormuş gibi korunuyordu.

Kimseye bunun nedeni tam olarak söylenmemişti ama her halükarda gerekli tüm önlemler alınmıştı.

Eammon sonunda ahırını düzene sokarken kararını verdi. Bir ayrıntı onu bu kadar rahatsız ediyorsa, belli ki önemliydi. Kendini Erradale'e atmalı ve Thorne'la bu konuyu konuşmalıydı-

Döndü ve dondu kaldı. Nasıl olmuştu da gafil avlanmasına izin vermişti? Kendi zihninin o kadar derinlerindeydi ki, yalnız olmadığını fark etmemişti bile.

"Leydim," diye nefes aldı.

Dowager, kendisini selamlamak için ahır kapısına gelen nazik bir kısrığın boynunu okşayarak durduğu yerden zarif boynunu ona doğru eğdi. Eleanor, gözlerinin renginde küçük yeşil yapraklarla işlenmiş lavanta ipeği içinde bir hayal gibiydi.

Güzelliği hiç solmayacak mıydı? Neredeyse öyle olmasını diliyordu. O zaman belki de geniş ahır kapılarından içeri süzülen nadir altın renkli ikindi güneşiyle ona bakmak, ciğerlerine bir atın göğsüne indirdiği toynakla aynı şeyi yapmazdı.

"Bugün ahırda hiç at kaldığını düşünmemiştim. Anladığım kadarıyla oğlum hepsini Erradale'e götürmüş."

Eammon gözlerini kapadı ve yirmi yıldan uzun süredir taptığı kadınla bir başka kibar, saçma tartışmaya hazırlandı.

O *buradaydı*, dedi kendi kendine. Ahıra Thorne olmadan gelmişti. Alice bile olmadan. Ve bu da bir şeydi. Umut değildi. Ama ... bir şeydi.

"Hermia, Erradale kırlarında sığır kovalamak için biraz fazla yaşlı." Eleanor'a ürkek bir hayvana yaklaşır gibi yaklaştı. Her zaman onu fark etmesini sağlayacak kadar gürültülü, ama eşit bir sesle ve ani, yüksek sesli hareketler yapmadan. "Böylece ev konforunun tadını çıkaracak."

Eleanor'un arkasında durmuş, Hermia'nın iğdiş edilmiş boynunu okşuyor, parmaklarının hayvanın parlak tüylerini ritmik bir şekilde yumuşatan narin parmaklarına değmemesine dikkat ediyordu.

"Sana sahip olduğun için çok şanslı. İşlerine yaramaz hale geldiğinde pek çok erkek onu mezbahaya satardı."

"Biraz yaşlı olabilir ama hiç de işe yaramaz değil. Büyük İskoç'un Hayaleti'ne ip kullanmayı öğretirken onu hâlâ otlakta bırakıyorum. Ona nasıl davranması gerektiğini hatırlatmaya yardımcı oluyor."

Leydi Eleanor'un görmeyen gözlerindeki hafif seğirmeler ve duruşundaki değişiklik, onun yakınlığının ne kadar farkında olduğunu gösteriyordu. Adamın yanında durduğunu, omuzlarının neredeyse birbirine değdiğini biliyordu. Yine de, ilk kez ürküp kaçmadı.

"At bulmayı düşünmediyseniz neden ahıra geldiniz leydim?" Kadın ona döndüğünde yüreği ağzına geldi, yüzü onu inceleyecekmiş gibi kalkmıştı.

Tanrım, yandı.

Onu Ravenscroft'tan taşırken gevşek, kanlar içindeki bedenini kollarında tutuşunun anısıyla yanıyor, Hamish'in onu geri almak için kemiklerini çiğnemek zorunda kalacağına yemin ediyordu. Kız ona her baktığında ve hiçbir şey görmediğinde çaresiz, barbarca bir öfkeyle yanıyordu.

Ama korkunç bir şekilde de minnettardı. Kendisine baktığında gözlerinde neyin yandığını keşfedemediği için.

Çünkü bunun onu korkutup kaçıracağından emindi. Ve ne kadar dayanabilirse dayansın, onun yanında olmaktan başka bir şey istemiyordu.

"Kendimi tam olarak tanıtamadım Bay Monahan," diye belirtti. "İyi günler." Aralarına uzanarak, öpülmek istediği her halinden belli olan elini uzattı.

Son zamanlarda bunu sık sık yapıyordu. Aslında, Sam geldiğinden beri onu her gördüğünde ve ilk seferinde elini öpmeye cesaret edebildiğinden beri.

"Hizmetinizdeyim leydim." Kaba avucunu pantolonunun baldırına sürterek kızın anlaşılmaz derecede küçük parmaklarını tuttu ve parmak eklemlerinin arkasına uzun bir öpücük kondurdu.

Kadın elini hemen bırakmayınca neredeyse düşecekti, ama elini bırakmadan önce yumuşak bir şekilde sıktı -isteksiz demek isterdi-.
"Merhum Laird Ravenscroft'un sizi Inverthorne'a bakmanız için işe aldığı ilk günü hatırlıyorum, Bay Monahan. Gözlerinizin çok güzel olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum.

koyu altının en olağanüstü tonu."

Onun gözlerinin rengini hatırlıyor muydu? Bunca yıl boyunca? Yutkunmaya çalıştı. Konuşmaya çalıştı. Ama görünüşe göre, şu anda hiçbir yetisi yerinde değildi.

"Yanlış hatırlamıyorsam yakın zamanda dul kalmıştınız. Aynaya baktığım zamanlar hariç, daha önce hiç kimseyi bu kadar üzgün gördüğümü sanmıyorum." Bir an sessiz kaldı, adamın ona hiç söylemediği tüm sözcüklerin bir anda ağzından dökülmesine yetecek kadar uzun bir süre.

Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.

Neyse ki neşeli bir gülümseme takındı. "Siz... o zamanlar sakalınız yoktu, ama kayın ağacı renginde asi saçlarınız olduğunu hatırlıyorum."

"Bugünlerde daha çok gri ve daha az saç var." Elini bilinçli bir şekilde bir zamanlar olduğu yerden geriye çekilmiş olan saç çizgisini bulurken, ciddiyetsiz bir girişimde bulundu.

Zarif bir omuz kaldırdı. "O zamandan bu yana çok şey değişti, değil mi?"

"Evet." Bıyıklarını kaşdı. "Sakalımı beğenmedin mi?" Bugün tıraş ederdi. Hemen şimdi.

Utangaç bir sevinç ifadesiyle kirpiklerini kırptırması yüzündeki onlarca yıllık hüznü sildi. Bir seyisle ilk flörtünü yaşayan, kendinden emin olmayan herhangi bir genç kız olabilirdi. "Çok hoşuma gitti," diye fısıldadı. "*Beni-elimi-öptüğünde* gıdıklanıyorum," diye düzeltti hemen.

Kalbi durdu, boş kafasıyla bir cevap aradı. "Rahmetli karım bir tane almama hiç izin vermedi. Çok kıllı olduğunu düşünüyordu. Hapşırmasına neden olduğunu söyledi, ben de her sabah mutlaka tıraş oldum." Sahip olduğu her kemikle irkildi. Bunun dışında bir şey söylelemeliydi. Her yeşil aptal, öpmediğin bir kadınla öptüğün bir kadın hakkında konuşmayacağını bilirdi. Tanrım, çocuklara adil seks hakkında öğrettiği ilk derslerden biri buydu.

Birden sürünün geri dönmesini diledi, böylece onlardan birinin başının üzerinden dörtnala geçmesine izin verebilecekti.

"İzin vermek mi?" Kızın kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "İstedığınızı yapmadınız mı? Sen onun efendisi değil miydin?"

"Efendisi mi?" Attığı kahkaha ikisini de şoke etti ve olabildiğince çabuk ayıldı. "Hayır leydim. Benim evliliğim... sizinki gibi bir şey değildi."

Zaten şüphelendiği bir şeyi kabullenmiş gibi başını salladı. "Nasıldı?"

"Tartışmak istediğini sanmıyorum-"

"Nasıldı?" diye tekrarladı.

Ensesindeki ani gerginliği gidermek için elini uzatıp on yıllar öncesine baktı. "Çoğunlukla komikti. Brigit gülmeyi severdi ve eğer o gülmüyorsa ben de yeterince çalışmıyordum demektir. Onun da

Bir banshee'nin sabrı ve huysuz bir katır kadar inatçıydı, ama gülüşü bu dünyadaki en sevdiğim sestti."

"Öyle miydi?" Eleanor fısıldadı.

Ömrü boyunca huysuz yaratıklarla çalışmanın verdiği pervasız içgüdüyle hareket eden Eammon, kadının çenesindeki bir kıvrımı geriye doğru iterek sert parmaklarının ucunun kadının değerli teniyle temas etmesine izin verdi. "Onu kaybettiğimden beri başka bir ses duyuyorum... her gün dinlediğim bir ses."

Kıpırdamadan durdu, parmağını çenesinde gezdirip kıvrımı düzgünce kulağının kabuğunun arkasına sıkıştırırken o güzel yeşil gözlerini hızla kırıştırdı. Cesaretini toplayan adam, yumuşak gümüş rengi saç çizgisinden aşağıya doğru takip ederek şakağındaki soluk yara izini buldu.

"Brigit," diye fısıldadı sıkıca. "Ne güzel bir isim." Sonra, ikisini de üzecek şekilde, gözyaşlarına boğuldu.

Eammon panikledi. Ona sarılmak için can atıyordu. Başka bir kadın olsaydı, onu kollarının arasına alırdı. Ama onu kendisine karşı hapsetmekten daha iyisini biliyordu. Ona gücünü göstermek için.

"Neye ihtiyacın var Eleanor?" diye sordu nazikçe. "Alice'i çağırayım mı? Ya da seni ona götüreyim mi?"

"Hayır!" Gözyaşları arasında bile bu kelime güçlüydü. Kararlı. "Hayır, seni *kendi başıma* buldum ve kendime kapıdan geçip kaleye dönmek için bir yol açtım. Ben işe yaramaz değilim, biliyorsun. Kör olabilirim... ama kırılmadım. Ben hâlâ bir kadınam."

"Bunu biliyorum," diye yatıştırdı. Yüce Tanrım, bunu biliyordu. Kanayan yirmi yıl boyunca unutmaya çalışmıştı. "Bana neden burada yalnız olduğunu söyle. Ne yapabileceğimi söyle. Neye ihtiyacın olduğunu." Mendilini kızın eline tutuşturdu ve kendini toparlamak için yiğitçe mücadele ederken kızın kendi gözyaşlarını silmesine ve burnunu kurulamasına izin verdi.

"Bugün büyükanne olacağımı öğrendim," dedi narin bir hıçkırıkla.

"Evet, ama bu mutlu bir haber değil mi?"

"En mutlusu." Çenesi sallanıyordu ama bir an için dudağını olması gerekenden daha sert ısırması onu toparladı. "Gelinimi tebrik ederken düşünebildiğim tek şey, sana hayatımı, oğlumun hayatını ve şimdi de biricik torunumun hayatını borçlu olsaydım, Gavin'le o geceyi asla atlatamayacağımızdı."

Yeni bir hıçkırık dalgası onu ele geçirdi ve bu sefer dayanamadı. Onu kendine doğru sürükledi ve kollarına yığılıp yeleğini kavradığında rahat bir nefes aldı. Kuzey rüzgârı esiyordu... ve hiç durmamasını diledi.

"Sanırım onu güvende hissettiriyor, Eammon," diye bağırdı. "Onunla konuşurken gülümsüyor, bunu duyabiliyorum. Sert ya da kızgın olsa bile onu korkutmuyor. Sözleriyle bile onu incitmiyor. O bir mucize, oğlum. Ve her şeyden sonra-" Duygu sözlerini çaldı ve Eammon bir elini onun ipeksi bukleleri üzerinde gezdirdi, hiçbir şeyin kollarındaki bu kadından daha tatlı olmadığını ve olamayacağını düşündü.

"Hoşuna gitse de gitmese de Mackenzie kanından olduğu su götürmez ama Gavin'in babası gibi olmadığını hep biliyorduk." Eammon bunun bir mucize olduğu konusunda hemfikirdi. Dünyanın bir daha Hamish Mackenzie gibilerini görmemesini umuyordu.

"Hayır," dedi hararetle onun göğsüne doğru. "O da *senin* gibi." Adamın eli kadının saçlarında durdu. "Ne?"

"Ben de sana bunu söylemeye geldim." Hıçkırıkları küçük nefes tutuşlarına dönüşürken burnunu çekti. "Sen ve sevgili Callum olmasaydınız... Gavin kaybolmuş olabilirdi. O gecedен sonra... şey, kesinlikle ona ebeveynlik yapacak durumda değildim. Oğluma erkek olmanın ne demek olduğunu öğrettiniz. Düzgün bir adam."

Eammon yüzünü buruşturdu ve "terbiyeli" kelimesinin Gavin St. James için henüz kullanılması gereken bir kelime olup olmadığını merak etti.

"Şey... belki de nazık bir adam demeliyim," diye düzeltti ve ikisi de Thorne Kontu'nun kötü şöhretini düşünerek alaycı bir eğlenceye daldılar.

"Beni onurlandırdınız leydim." Şakağına iffetli bir öpücük kondurdu.

Başını öpücüğe doğru çevirdi. "Belki... yalnız kaldığımızda bana Eleanor diyebilirsin."

"Ah?" Kadının sözleri karşısında hem kalbi hem de kaşları havaya kalktı ve Eammon birden gerçeküstü bir rüyanın içinde sıkışıp kalmış olabileceğini düşündü. "Tekrar yalnız kalmamızı mı istiyorsun?"

"Sık sık," diye nefes aldı. Teni, elbisesinin yüksek yakasının altından süzülen şeftalinin hoş bir tonuna bürünmüştü. "Eğer izin verirseniz, yani... eğer..."

"Oh, *isterim*," dedi keyifle. Belki bir dahaki sefere bir öpücük çalardı... bakalım o zaman sakalı hakkında ne düşünecekti-

Arkasında Hermia huzursuzca kıpırdandı, başını savurdu. Çevresinde hızlı bir gölge hareket etti.

Eleanor'un söylediği bir şey, içinde dolaşan inanılmaz mutluluğa saf bir dehşet mızrağıyla nüfuz etti.

Ahıra giden yolu tek başına bulmuştu. Kendisine kaleye *geri dönmek için bir* yol bırakmıştı. Başının üzerinden bakarak ahır kapılarından Inverthorne Kalesi'nin demir kapısının açık durduğu avluya çıktı.

Kuzey rüzgârı bu kadar sert esmeseydi bu kadar temkinli olmayabilirdi. Kapının arkasından beliren gölgeyi göremeyebilir, Eleanor'un bedenini kendi bedeniyle örtmek için tabancayı zamanında fark edemeyebilirdi.

YIRMI BEŞİNCİ BÖLÜM

Samantha kapalı gözlerinin arkasından gölgenin kışın hayaleti gibi üzerine düştüğünü ve solaryumdaki pencerelerin altında bulduğu sıcaklığı çaldığını hissetti.

"Sen kurnaz, iki yüzlü bir kaltaksın, o kadarını söyleyeyim." Boyd Masters'ın Batılı ağzı, kesilmiş, piçleştirilmiş İngilizceden çok lirik broglara alışkın taş duvarlarda uyumsuz bir yankı yapıyordu.

Saçma bir an için Samantha gözlerini sıkıca kapattı. Bu senaryo kâbuslarında sık sık oynanıyordu. Bu sefer de rüya görecektik kadar şanslı mıydı?

Her zamankinden daha bitkin bir halde, bir şezlongu nadir kış güneşinin taşları ısıttığı yere çektikten sonra bulutlardaki bir mola sırasında güneşlenmeye gelmişti. Tembel bir kedi yavrusu gibi üzerine uzanarak günü uyuyarak geçirmişti.

O güneş ışığı artık kaybolmuştu.

Belki de sonsuza dek.

Bacağında kalan ağrı ve bu sabah attan düştüğü için oluşan birkaç yeni çürük ona uyanık olduğunu söylüyordu.

Kabusu gerçeğe dönüşmüştü.

Gözlerini açtığı anda, içgüdüsel olarak kalçasına uzanırken dağınık kayınbiraderinin düşmanca bakışlarını gördü.

Kahretsin. İş kıyafetlerini değiştirirken silahlarını süitlerinde bırakmıştı. Inverthorne'un güvenliği içinde onlara neden ihtiyacı olsun ki?

Bir bakıma, silahının olmaması bir lütuftu. Çünkü eğer elini gerçek bir tabancaya atmış olsaydı, Boyd şu anda tam gözlerinin arasına nişan almış olan Colt'un tetiğini çekerti.

"İskoçya'ya gelmeyi nasıl başardın?" Soru ağzından şaşkınlık dolu bir nefesle döküldü.

Alison mektubunda Masters kardeşlerin avlanan adamlar olduğunu, aranıyor posterlerinin Kaliforniya'dan Ellis Adası'na kadar dağıldığını söylemişti.

Tam onunkinin yanında.

Boyd ve Bradley'nin esmer, neredeyse egzotik renkleri ve sıra dışı boylarıyla, kalabalıkta kaybolacak türden adamlar değillerdi.

"Sınırın güneyine kaçtım, her ne kadar tüm o lanet katliamı başlatan kahraman olacak bir mareşal beni o trende kanatlandırmış olsa da. Tabii önce kardeşim için bir mezar kazmak için zaman ayırmamız gerekti."

Elinin tersi yanağına öyle bir güçle değdi ki, görüş alanında küçük karanlık yıldız patlamaları dans etti.

Gözlerini kırptırarak tekrar açtığında kafası karışmıştı ama adam şezlongun ayak ucuna geçmiş, konuşmaya devam ediyordu.

"Peşinizden gönderdiğimiz Pinkerton'lara ne yaptığınızı öğrendikten sonra Puerto Cancún, Meksika'dan yelken açtık." Kısa bir isteksiz neşe sesi çıkardı. "Şerefsizler beni dinlemeliydi. Onlara senin gibi sıksa bir kızın kolay hedef olmadığını ve karanlıkta elli adımda bile gözlerini oyabileceğini *söyledim*. Sen de buna güveniyorsun, değil mi? Kafalarına bir kurşun sıkana kadar erkeklerin senin sıksa kıcını hafife alması?"

"Hayır." Adamın görüntüsünden kurtulmak ve dengesini yeniden sağlamak için başını hızla salladı. "Bunların hiçbirinin olmasını istemedim... buna inanmak zorundasın." Bir dehşet şimşegi kaslarını ele geçirdi. "Boyd, seni kim içeri aldı? Birine zarar verdin mi?"

"Kardeşimin cesedi toprakta soğumadan gidip evlendiğin o dağ gibi adamdan mı bahsediyorsun?" Dudakları korkunç bir alaycılıkla geriye kıvrıldı. Onu son gördüğünden beri bir dişini daha kaybetmişti. Kir içinde ve turba bataklığı gibi kokuyor olsa bile, Boyd Masters gülümseyene kadar oldukça yakışıklı bir adamdı. O dişi çürükten mi yoksa tütünden mi kaybettiğini merak etti. Muhtemelen ikisi de.

Histeri bilincini tehdit ediyordu. "Boyd, bana yapmadığını söyle-"

"Sakin ol, seni basit sürtük, ona zarar vermedim. Donuyordum Ormanda günlerce bu kaleye girmenin bir yolunu bulmaya çalıştık. Ve bilemezsiniz, bu sabah şans bizden yanaydı. Bütün işçiler bir kereliğine de olsa sensiz kuzeye doğru yola çıktılar ve sonra kör bir ihtiyar kapıyı ardına kadar açık bıraktı."

Samantha'nın kalbi boğazına fırladı ve kendini dirseklerine doğru iterken midesinden kaçmakla tehdit eden safrayı yutmak zorunda kaldı. "Leydi Eleanor? Nerede o? Bradley nerede?"

"Olduğun yerde kal kızım." Bronz kovboy şapkasının kenarını alnına doğru iterek, kızın üzerinde yükseldiği yerden gözlerini kısarak baktı. "Birilerini topluyor. Hemen gelecek."

"Ne yaptın sen?" Silah sesleri onu uykusundan uyandırabilirdi ama Bradley'nin silahla arası hiç iyi olmamıştı.

Bıçak kullanmayı tercih ederdi.

Bu düşünce onu öylesine ürpertti ki ruhu titredi. Bu insanlara nasıl bir cehennem getirmişti? Nasıl bu kadar aptal olabilmişti? Boyd ve Bradley'nin dünyanın öbür ucunda kalmak zorunda kalacaklarını ummuştu. Boyd'un ölümcül şekilde yaralanmış olmasını ummuştu. Zamanla onu unutacaklarını ummuştu.

Umut etmişti... ve bu onun en büyük hatası olmuştu.

"O küçük kıçın *nasıl*, Sam? Bu sabah epey düştün."

Çaresiz bir hayal kırıklığı dalgası neredeyse onu deviriyordu. *Tabii ya.* Bunu bilmeliydi. Ahırlar, Inverthorne'un küçük at otlaklarına ve ötesindeki ormana açık olan tek kısmıydı.

Ve eyerin altındaki çapak, kitaptaki en eski kovboy numarasıydı.

"Devedikeni... o sen miydin?"

"Bunu Bradley yaptı. Bir atın seni kafanın üstüne atmasına izin vermeyecek kadar iyi olduğunu sanıyordum." Homurdandı. "Dünyada sadece iki kardeşim vardı ve sen akıllı olanı öldürdün."

Arkasındaki kapıdan gelen bir itiş kakış ve düzensiz ayak sesleri sessizliği bozdu ve Eammon'un kolunu Eleanor'a dolamış, küçük bir alayı solaryuma doğru götürdüğünü görmek için tam zamanında boynunu kırdı. Sade, gözlüklü bir kadın olan Alice topuklarının üzerinde tökezledi ve Calybrid elini ortasına bastırarak onu takip etti. Vurulalı bir ay olmuştu ve çok daha iyi durumdaydı ama bağırsak yaralarının iyileşmesi yavaştı, tabii iyileşirlerse.

Bradley arkalarından yaklaştı, tabancasını küçük kafileye doğrultmuştu, yüz hatları geniş, kara gözlerine göre çok zayıftı. O her zaman çirkin Masters kardeş olmuştu. Afyon ve alkol hiç yardımcı olmamıştı.

Bradley gururla, "Alt kattaki personeli kilitledim ve kapıyı kapattım," diye açıkladı.

"Sam?" Calybrid'in cılız, şaşkın sesi kalbini en az saç dediği yaban tüylerinin ve buruşuk geceliğinin altından görünen kıpırtısız dizlerinin görüntüsü kadar kırdı.

O da uyukluyordu.

Duygu ve pişmanlık burnunun arkasına battı ve boğazını kederle doldurdu. "Yanında tabanca olma ihtimali yok mu Sam?" Gözlerini kırıştırdı, umutla

Gözlerini ona dikti, kadın sözsüzce başını salladığında omuzları çöktü. "Lanet olsun."

"Neler oluyor Alison?" Eleanor'un sesindeki titreme onu tamamen yenmişti.

"Lütfen Boyd, onlara zarar verme," diye mırıldandı Samantha.

"Masum insanları incitmek için burada değiliz Sam." Boyd kot pantolonunun paçalarını çekiştirerek uzun bacaklarının şezlongun dibine çömelmesini sağladı. "Onlara gerçeği söylersen canlarını çok yakarsın. Senin yalancı, katil bir fahişe olduğunu." Sesi aldatıcı bir şekilde yumuşak kalsa da, her hecesinden kötü niyet sızıyordu, Teksas ve New Mexico'da topraktan çıkardıkları rafine edilmemiş çamur kadar kötü kokuyordu.

Adam tabancasını tutan elini şezlonga dayadığında Samantha bir iniltiyi bastırdı. Namlu Samantha'nın ayrılmış ayaklarının arasına doğrultulmuştu. Tetiği şimdi çekecek olsaydı, mermi rahmine düşecekti.

"Onlara zarar vermeyi bitirdiğinde... *o zaman* sana zarar vereceğiz." Tabancayı kurdu ve tanıdık metalik tıkırtılar kadının elini karnına götürdü. "Küçük kardeşime yaptıkların için canını iyice yakacağız. Ve gerçeği öğrendiklerinde, bunu yapmamıza izin verecekler. Hatta yardım bile edebilirler."

"Bunu yapmak istemezsin-"

"Evet, çok istiyorum. İki aydır tek düşündüğüm şey bu."

Kelimeleri hızla kapanan boğazından geçirmeye çalışırken nefes alıp veriyordu.

"Genç kız h a m i l e , dostum." Eammon ağzından bir yalvarış kaçırdı. "Biraz merhamet edin."

"Efendinin bu değersiz parçanın içine bir İskoçyalı velet sokmuş olmasını umursadığımı mı sanıyorsun-"

"Mackenzie Lordu'nun oğlu senin için geldiğinde," diye uğursuzca uyardı Calybrid. "Çünkü cehennemden içerebileceği tüm acıyı getirecek

üzerinize iner."

"Onu vurmadan önce olmaz-"

"Beni öldürürsen, kendi akrabaları öldürmüş olursun." İşte. Yapmıştı. Artık geri dönüşü yoktu. Bulabileceği tek merhamet, aldatmacasını ilk kez ortaya çıkardığında Gavin'in gözlerinin içine bakmak zorunda kalmamasıydı. Boyd vicdanı ya da vicdan azabı olmayan bir adamdı ama ailesi onun için her şey demekti. İntikamını almak için Atlantik'i geçmeyi ve bir kaleye saldırmayı göze alacak kadar. "Amerika'dan ayrıldığımdan beri hamileyim. Bebek Bennett'e ait."

Güçlü sessizlik, bakımını üstlendiği her bir kişinin bireysel şaşkınlığını içeriyordu.

Ve nefret etmeye başladığı herkesten.

Düşünceleri, korkuları ve inançsızlıkları aralarındaki boşluktan fırladı ve kaçınılmaz bir uyumsuzlukla ona çarptı.

Boyd sanki içini görebiliyormuş gibi bluzuna baktı. "Eğer bana yalan söylüyorsan..."

"Ben değilim. İki aydan fazla oldu."

"Seni sincap sürtük." Bradley'nin neşesi odada mide bulandırıcı bir kıkırdamayla yankılandı. "Bu yüzden mi sana bakan ilk aptalla evlendin? Bebeği onunmuş gibi gösterebilmek için mi?"

"Siktir git Bradley," diye tükürdü, öfkesi korkusunun, hatta sağduyusunun bile önüne geçmişti. "Bu sabah ahırda yaptığın o numara Bennett'in çocuğunu öldürebilirdi."

"Orospu ağzına dikkat et!" Boyd'un elindeki tabancanın kabzası çenesine doğru ilerledi ve Samantha darbeye hazırlandı. Kan için.

"Siz zaten ölü adamlarsınız." Kapı aralığından gelen ses öyle bir kutup şiddeti taşıyordu ki, zamanı dondurdu.

Darbe hiç inmedi, ama kocasının sözlerindeki buzun altında yanan öfke akımının neden olduğu acı Samantha'nın tüm vücudunda patlamaya devam etti.

"Ama ölümünüzün merhametli bir şekilde hızlı mı yoksa acı verici bir şekilde telaşsız mı olacağı..."

Samantha neredeyse onun sesini tanıyamıyordu. Gavin'di ama değildi. Kayıtsız günahın ipeksi tonu gitmiş, o rahat, kayıtsız güvenin yerini eski kalesinin taşları kadar sert ve acımasız bir şey almıştı. Sesi bir iblis gibiydi.

Hayır. Sesi Mackenzie gibi geliyordu.

"Neye göre değişir?" Bradley çok sayıdaki aptallığına sabırsızlığı da ekleyebilirdi.

"Sorunuza nasıl cevap verdiğine bağlı."

* * *

Her nasılsa Gavin, Callum'un Erradale'e at sürdüğü ve ormanda bulunan birkaç yabancı kampının kanıtlarını kendisine bildirdiğı anda bugün birini öldürmek zorunda kalacağını biliyordu.

O ana kadar bunu ne kadar iple çektiğini fark etmemişti.

Hem sol elindeki tabancayı hem de sağ elindeki dirk'i sıkıca kavradı. Silahını neredeyse karısını vuracak olan iri, pis herife doğrulttu. Karısı ona Boyd diyordu. Ve piç kurusu, kendi silahını Gavin'e doğrultacak kadar hızlı bir şekilde aklını başına toplamıştı.

Diğer elinde tuttuğu dirk saçındaki adama doğru uçmaya hazırlanıyordu ama bıçak kurşundan çok daha yavaştı ve ince, fare suratlı kovboy silahını Eammon ve Gavin'in annesine doğrultmuştu.

Tanrım, Callum'un onları takip etmek için ormana geri dönmesine izin vermemeliydi. Inverthorne'un ele geçirilemez olduğunu düşünmüştü ama yine de içgüdüleri onu eve koşturmuştu. Karısını kollarına alıp düşmanlarının yakınlarda olabileceğı konusunda onu uyarmayı umuyordu. Onu ve *ocuğunu* her zaman koruyacağına dair güvence vermeyi. Ona bu sabahki davranışları için üzgün olduğunu söyleyecekti. Bu korku onu delirtmişti.

Bu aşk onu öfkelen-dirmişti.

Bulduğu şey, kalbini göğsünde demir bir ağırlığa dönüştürece-k kadar azap vericiydi. Boş bir ahır ve açık bir kapı. Bir itiş kakışın izleri ve sürüklenen ayak sesleri.

Cephaneliğın anahtarını almak için kuleye gidecek vakti yoktu. Bu yüzden dirseğini ve Erradale'in yandığı geceden beri takmaya alıştığı tabancasını çekmiş ve evinde davetsiz misafir aramıştı.

Bunca zaman aralarında birinin yaşadığını asla tahmin edemezdi.

"Alison?" Nedense dudaklarından dökülen adı ona bile yanlış geliyordu. şezlongun çamdan kolunun üzerinde sadece koyu renk başının arkası görünüyordu.

Ona bakmadı.

Ve o anda kalbi demirden buza dönüştü, şüphe onu intikam ateşiyle yaktı.

"Alison!" Boyd bu ismi sanki hayatında duyduğu en komik kelimeymiş gibi haykırdı. "Yani bu zavallı piç senin kim olduğunu *hâlâ* bilmiyor mu?"

"Boyd..." Karısının sesindeki gerçek dehşeti ilk kez duyuyordu. Adamın korkunç adını bir yakarışa dönüştürmüştü. "Boyd, yapma-"

Gavin, rakibinin boğazını parçalamak üzere olan muzaffer bir yırtıcının zevkiyle parlayan çamurlu kahverengi gözlere bir kurşun sıkmak için can atıyordu.

"Görüyorsunuz, burada yaşadığımız şey, Amerika'da Meksika açmazı dediğimiz şey. Bunu hiç duydunuz mu? Her tarafın bir avantajı ve bir dezavantajı vardır. Bir şekilde kazanmaya çalıştığınız anda..." Boyd *hâlâ* Gavin'e doğrultulmuş olan tabancasını ve ardından Gavin'in ailesine doğrultulmuş olan kardeşinin silahını işaret etti. "Birini daha kaybediyorsun."

"Ne derseniz deyin, yine de bu odadan canlı çıkamayacaksınız." Hiç kimse bir İskoçyalı'nın evine girip, kadınlarını korkutup, kafalarını omuzlarına koyarak çıkamazdı.

"Bundan pek emin değilim."

"Ben senin çılgılık atan ruhunu cehenneme göndermeden önce Rabbinle barışacak kadar emin olmalısın. Ya da belki bir kardeşinin daha ölümünü izleyecek kadar uzun yaşamana izin veririm."

"Gavin." Annesinin fısıltılı soluğu Boyd'un dikkatini dağıtarak karısını ayağa kaldırmasına yetti ve hafif bedenini kalkan olarak kullanması için onu çevirdi.

Kızın acı çılgılığı *hâlâ* Gavin'in öfke ve gazabını yarararak kalbine saplanıyordu.

Öfkesini kontrol edemedi ve öne doğru tehditkâr bir adım attı. "Çek ellerini üzerimden, Boyd," diye tükürdü, onun tek kollu Kavrama.

Sıçan surat irkiltici bir ses çıkardı. "Eğer şanslıysanız, bu kurşun bu İrlandalı pisliği delip geçmez ve yaşlı kadına isabet etmez... Genelde şanslı mısınız bayım?"

Bu sözler Gavin'de alışılmadık bir tereddüt yarattı.

Hayır. Kader ve talih onu daha doğmadan terk e t m i ş t i .
Kesinlikle şanssız bir hayatı vardı. Sadakat konusunda şanssız. Babalık konusunda şanssız.

Aşkta şanssız.

Bradley'nin tehdidi üzerine Gavin'in karısı Boyd'un kucağında gevşemişti.
Bu durumun değişken sonuçları, hızla çözülmekte olan insanlığını tırmalayan, zonklayan bir gerçek üzerinden işlemeyi reddetti.

Yalanını inkar etmiyordu. Bu adamlar ona, bir tren soygunu sırasında hayatını savunmak için şanslı bir atış yapmış bir kadın gibi davranmıyordu. İlk başta, içindeki çocuğun ölü bir adama ait olduğunu haykırdığında, bu Bennett için en kötüsünü düşünmüştü.

Ondan değil.

Muhtemelen tecavüz, bunun için tüm Masters soyundan intikam alacaktı. Yoksa kafasına silah doğrultmuş adama yalan söylediğini mi umuyordu? Güvende kalmak için aklını mı kullanıyordu?

Bana bak, diye sessizce yalvardı. Gözlerindeki gerçeği görmeme izin ver.

O yapmadı.

Boyd'un kalın dirseği çenesinin altında sıkılaştı ve parmakları içgüdüsel olarak onun kolunu kavradı. "Söyleyeceklerimi duyduktan sonra, sanırım buradan çıkmamıza ve bu yalancı sürtüğü de yanımızda götürmemize izin vereceksin."

Tekrar düşünebilirdi. "Karım hakkında konuşurken medeni bir dil kullanacaksın."

"Sorun da bu, değil mi? O senin karın bile *değil*." Boyd alay etti. "Ve sadece iki ay önce son kocasını, yani *kardeşimi* soğukkanlılıkla öldürdüğünü düşünürsek, bundan çok memnun olacaksın."

"Onun... kocası." Gavin her heceyi daha önce hiç duymadığı bir kelimeyi inceler gibi telaffuz etti.

"Bu doğru değil!" diye bağırdı.

Gavin'in içinde korkunç bir an için umut alevlendi, ama Boyd uçmaya fırsat bulamadan onu vurdu.

"Öyle değil mi?" Boyd dişlerinin arasından kızın boynunu sıkıca kavradığını söyledi. "Ağzından tek bir yalan çıkarsa kızım, sonuçları ne olursa olsun tetikler çekilmeye başlar."

"Rehine bir kadının ağzından zorla çıkardığın sözlerle neden inanayım ki?" Gavin taktik değiştirdi. "Siz aranan adamlarsınız. Haydutlar. Hırsızlar. Hikayenizin benim için hiçbir anlamı yok."

Paniklemek ya da başka bir açı aramak yerine, Boyd'un yüzüne yavaş, muzaffer bir gülümseme yayıldı. "Sevgilim," dedi şakağındaki siyah saç dallarına doğru. "Cebime uzanır mısın? Bulduğun en büyük şeyi değil, katlanmış kâğıt parçasını çıkar. İşte bu kadar."

Arkasına uzanıp adamın önerisini yerine getirirken yüzünde beliren tiksinti, Gavin'in derisine ve sinirlerine saf bir cinayet gibi işledi. Eğer annesi bir kurşunun önünde olmasaydı, namlusunu tam o anda adamın kafasına boşaltabilirdi.

Katlanmış bir kâğıt çıkararak, onu ısırarak tehdit eden bir yılan gibi baktı.

"Devam et." Boyd tabancasıyla işaret etti. "Herkesi bekletmeyin."

Titreyen parmaklar, kırışıklıklardaki aşınmaya bakılırsa, defalarca katlanmış ve açılmış olan şeyi açtı.

Sağlam parşömenin derin oyukları bile onun kusursuz benzerliğini gizleyemedi. Küçük, köşeli çenesi. Çillerle bezenmiş kalkık burnu. Geniş, kurnaz gözler. Resimde bu gözler yaramazdan çok kötü niyetliydi. Dolgun dudakları sert, sapkın bir şekilde büzülmüştü ve gerçek ağzında hayal bile edemeyeceği bir ifadeye bürünmüştü.

Parmaklarını dolaştırmayı çok sevdiği kalın saç dalgalarının üzerine ARANIYOR kelimesi yazılmıştı. Suçluluğunun bir ilanı.

Resminin altındaki kelimeler ona birkaç hançer sapladı.

Tren Soygunu. Bağırsaklarına bir kesik, taşların üzerine dökülmek için onları parçalıyor.

Kaçırılma. Ciğerlerine bir delik açılmış, göğsündeki nefes öyle bir güçle çekilmişti ki kaburgalarının çatlayabileceğini düşündü.

Cinayet. Buzdan kalbi paramparça oldu. Tekrar.

"Samantha Masters." İsmi yüksek sesle ve yavaşça lanet olası suçlama listesinin altından okudu ve sonunda. *Sonunda.* Onun bakışlarıyla karşılaştı. İronik olan, keşke yapmasaydı demesiydi.

"Sam." Onun adını fısıldadı.

"Madem haydutlara güvenmiyorsun," diye söylendi Boyd. "Biriyle evlenmemeliydin."

YIRMI ALTINCI BÖLÜM

Samantha kendini her zaman güçlü bir kadın olarak görmüştü. Gerçekten de iki ay kadar önce işe yaramaz kocasını vurmuş, yabancı bir ülkeye kaçmış ve sadece hayatta kalmakla kalmayıp burada kendine bir hayat kurmuştu. Sağlam olduğunu düşünürdü. Dirençli. Yetenekli. Çocuğunun babasını öldürmek onu yıkmadıysa, hiçbir şey yıkamazdı.

Ne kadar da yanılmıştı.

Gavin onun hâlâ bir şekilde göğsünün önünde tuttuğu aranıyor posterine baktı ama onu görmeyi çoktan bırakmıştı. Onunki kör bir bakıştı. Kendi içine çekilmiş bir adamın bakışlarıydı.

Ama sadece bir an için.

Gözlerini kırpıştırarak tekrar ona baktığında farklı biriydi. Yüz hatları soğuk, acımasız ve tamamen kasvetliydi. Onda en çok korktuğu şeyi görmüştü. Liam Mackenzie'nin içinde gizlendiğini hissettiği iblisin aynısını.

Babalarından miras kalan.

İblis ona bir meleğinkinden daha güzel, erkeksi bir yüzle bakıyordu. Kendisine rağmen, ondan önce pek çok kadının yaptığı gibi tapınmaya ve imrenmeye başladığı bir yüz.

Ona aşık olmadığını fark etti. Bennett'e olduğu gibi değil, angarya ve baskı dolu bir hayattan kaçmak için duyduğu çaresiz ihtiyaç onu, kendisine daha fazlasını sunan ilk heyecan verici adamın kollarına itmişti.

Gavin St. James'e kozmosun küçük, algılanamaz değişimleriyle aşık olmuştu.

İblisler ve hepsi.

O her şeyiydi, fark etti. Onun için her şey *olmuştu*. Bu kadar erken kalkmasının, bu kadar çok çalışmasının, bir yalanı sürdürmesinin nedeni. Her nasılsa, Erradale'i ondan uzak tutmak için ne gerekiyorsa yapmaktan, ona istediğini vermek için elinden geleni yapmaya geçmişti.

Ve hak ettiği mutluluğu.

Ormanda ona uzandığı, onu ağacın dibinde öptüğü andan beri. Dünyaya yeni bir hayat gelirken onunla birlikte çocuksu bir merakla izlediğinde. Onda olduğu adamı değil, olmak için elinden geleni yaptığı adamı görmüştü.

Şimdi, aldatmacası onu başka birine dönüştürmüştü. Nihayetinde ve tamamen tehlikeli birine.

"İnkâr et." Sözleri emirden çok cüretkârdı. Bunu ikisi de biliyordu.

"Açıklayabilirim," diye fısıldadı.

"Siz Samantha Masters mısınız?" Dudakları zar zor kımıldadı. Sesinin alçak perdesi, herkesin ağır ve beklenti dolu nefesleri arasında ona zorlukla ulaşıyordu.

"Kimsenin zarar görmemesi gerekiyordu ama sonra çatışma başladı ve ben buna izin veremezdim-"

"Are. Ye. Samantha Masters?"

Şimdiye kadar içindeki gücü besleyen ateş ne olursa olsun titredi, püskürdü ve söndü. Onun sesindeki saf ayaz tarafından söndürüldü.

Nefesini verirken dumanın tadı buruktu. "Evet."

Gözlerindeki tüm vahşilik kayboldu. Öfkesi bile onu terk etti. Geride çalkantılı, boş bir karanlıktan başka bir şey bırakmadı.

Samantha bunu hisseden tek kişinin kendisi olmadığını biliyordu.

"Gavin..." Eleanor'un sesi titreyerek kesildi. "Gavin, yapma."

"Sessiz ol, anne," dedi Gavin sesini yükseltmeden.

Sam ona ulaşmak zorundaydı. Onu geri getirmek için. Ama bunu yapabilmek için ailesini -ailesini- tehlikeden uzak tutması gerekiyordu. Onlara bakamamıştı. Calybrid'in romatizmalı gözlerindeki şaşkınlıkla yüzleşememişti. Zavallı Eleanor'u ele geçiren dehşetle. Eammon'un incinmişliği ve inançsızlığı.

Şimdi bununla yüzleşti. Yine de utancını görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. Bunun için zamanı gelecekti. Şu anda zihni, Gavin'in ona baktığı gibi, mümkün olan her ayrıntıyı aynı tarafsızlıkla ele alıyordu.

Korkunç bir üçgen oluşturunyorlardı. Gavin kapı aralığında, tam onun önünde, silahını Boyd'a doğrultmuştu. *Ona*. Sağ elinde uçmaya hazır bir dirk

Bradley, Gavin'in en sağında duvara yaslanmıştı. Bradley'nin tabancası odanın ortasındaki silahsız dörtlüden hiç ayrılmadı.

Biri zarar görmeden bunu düzeltmenin bir yolu olmalıydı.

Ona bu fikri veren Bennett'ti. Daha doğrusu, ilk tren soygunlarından önce ona söylediği bir şeydi. *Sakin korkma. Biz kurtlarınız tatlım, kurtları biz hallederiz. Sen koyun ol ve geri kalan koyunları birlikte güt. Aç olmadıkları sürece, kurtlar koyunlara aldırış etmez.*

Koyun. Bir araya toplanmışlar. Eammon, Eleanor, Alice ve Calybrid. Onlar orada olmasaydı, Boyd'un kolunu kenara çekip Gavin'e açık bir atış imkânı sağlayabilirdi. Ama vahşi bir kurşun herhangi birini vurabilirdi ve vurmasa bile Bradley tetiği çekerdi.

Bu mesafeden Bradley bile tetiği çekse ıskalamayacaktır.

"İşte olacaklar," dedi Boyd, yaklaşan zaferin tadıyla daha da sertleşen ses tonuyla.

"Kalemde bana emir veremezsin." Gavin'in sesi soğuklaştıkça Samantha'nın başını dik tutmak için savaşmak zorunda kaldığı korku da artıyordu.

Bradley tısladı: "Ailenin yaşamasını istiyorsan, yaşıyor," dedi. "Bir şey denerseniz yemin ederim ikiniz de benden önce ölürsünüz."

Güzel, kurtlar hırıliyordu. Samantha Calybrid'e dikkatle baktı ve onun gözlerini yakaladı. Bugün *o bir kurt olacaktı* ve o da koyun postuna bürünmüş bir kurt. Güneşin altına taşınmadan önce şezlonguna eşlik eden uzun, narin yan sehpayı baktı. Masanın üzerinde boş bir kobalt cam vazo, bir gazete, gözlükler, Alice'in bazı mektupları ve bir mektup açacağı duruyordu.

Calybrid de bunu gördü ve Bradley'nin tüm dikkatini çekmeden o yöne doğru ilerledi; kötü adam kardeşinin işaretini bekliyor ve gözlerini Gavin'den ayırmıyordu.

Mükemmel.

Sonra dikkatini tekrar Gavin'e çevirdi ve onun kendisine bakacak kadar öfkesine karşı koyabilmesini umdu.

"Pekala, bu adil," dedi Boyd, şimdi çok daha dostça. "Bakın, ben sadece hakkım olanı almak için buradayım. İntikamımı ve görünüşe göre akrabalarımı."

Gavin silahını tekrar karnına doğrulttuğunda Samantha irkilmemek için elinden geleni yaptı. Gavin'in sert yüz hatlarındaki kasvetli kederin bir anlık kaymasının kararlılığını kırmasına izin vermemeye çalıştı.

Çocuğu olduğunu düşündüğü şeyi daha yeni kaybetmişti.

Sonunda ona baktı ve gözlerindeki suçlamayla uzun süre yüzleşmek zorunda kalmadığı için mutluydu. Bu onu tam o anda öldürebilirdi. Anlamlı bir şekilde bakışlarını Calybrid'e kaydırıldı.

Takip etmedi.

Lanet olsun.

"Sana ya da halkına zarar gelmesini istemiyorum, biliyorsun." Boyd şimdi tabancasını Gavin'e doğrultmak yerine eliyle işaret ediyordu. Samantha'nın ciğerlerine yapışmış olan vinç bir derece gevşedi. "Bir katili barındırdığınızı bilmediğiniz çok açık. Burada gerçekten iyi bir aileniz varmış gibi görünüyor, tıpkı bizim gibi çatal dilli bir dişi şeytan tarafından ele geçirilmiş bir aile."

Aileden bahsedilince Gavin annesine doğru bir bakış attı ve Calybrid'in mektup açacağını çoktan avuçladığını fark ettiğini görünce Samantha'nın kalbi biraz daha gevşedi.

Calybrid başını Bradley'ye doğru eğdi ve çenesini Gavin'e doğru eğerek sessiz bir iletişim kurdu. Önce Calybrid harekete geçecek, mektup açacağını Bradley'ye fırlatacaktı. Bu, Gavin'in Boyd'la ilgilenmesi için yeterli dikkat dağınıklığını yaratacaktı.

"Bakın ne diyeceğim," diye devam etti Boyd. "Hepiniz size yanlış yapan bu kadınla birlikte gitmemize izin verin ve kimse zarar görmesin. Yemin ederim. Bir daha bizden ne bir post ne de bir kıl göreceksiniz. Ben bir canavar değilim, biliyorsunuz."

Herkes sustuğunda Samantha'nın kalbi durdu ve kararını vermesi için Gavin'e baktı. Bunu yapacak mıydı? Eğer onu teslim ederse, koordineli bir manevrayı riske atmak zorunda kalmayacaklardı. Gavin'in annesi, ailesi güvende olacaktı.

"Sana güvenebilir miyim?" Gavin soruyu Boyd'a sormuş gibi görünse de, gözleri onunkilere kaydı.

"Tanrı'nın eli." Boyd aslında iyi niyet göstergesi olarak tabancasını tavana doğru kaldırdı.

Samantha başıyla onayladı. *Bana güvenebilirsiniz.*

"Sanırım kendini bir canavar olarak görmüyorsun, Boyd Masters." Gavin tabancasını Boyd'dan alıp el değiştirerek yere doğrulttu. "Ama ben öyleyim."

Calybrid önce davranarak mektup açacağını bir uzman kolaylığıyla fırlattı.

Bradley'nin omzunun kıvrımına battı.

Samantha bunun Bradley'nin atışını boşa çıkaracağını ummuştu ama

daha iyisini yaptı. Bradley tabancasını düşürdü, mektubu tutmayı başaramadı.

kasından çıkıntı yapan açıcı.

Samantha ise botlarını kaldırıp tekme atarak şezlongu Boyd'un dengesini bozmak için kaldıraç olarak kullandı ve Gavin'e Bradley'i göğsünden kurşunlayarak yere sermesi için zaman kazandırdı.

Boyd tetiği çekti ama cam ve kristallerin kırılması, atışının avizeye isabet ettiğini gösterdi.

Ağırlığı Boyd'u devirmeye yetmiyordu ve eğer hemen bir şeyler düşünmezse Boyd kendine gelebilirdi. Dirseklerini çılginca adamın vücuduna doğru savurdu ama adam onları fark etmemiş gibiydi.

Hayır. Bu işe yaramalıydı. Başka bir trajedinin sorumlusu olamazdı. Zaten çok sayıda talihsizlik tarafından ziyaret edilmiş olan bu aile için değil.

Boyd boynundaki tutuşunu sıkılaştırdı ve oksijen için savaşıırken kafasında tehlikeli bir basınç toplandı. Ayakları yere sürtünerek tutunmaya çalışırken, her an daha da bulanıklaşan görüşüyle Boyd'un tabancasının horozunu geri çektiğini ve kolunu uzattığını gördü. Bu atış hedefini bulacaktı, bundan emindi.

Gölgeler çevresine doğru süzülürken önünde bir melek belirdi. Hayır. Melek değil. Bir iblis. Soğuk, yeşil gözleri olan bir şeytan.

Artık sadece birkaç ayrıntı onun kararar bilincini delip geçiyordu. Bir bıçağın parıltısı. Çeliğin mide bulandırıcı bir şekilde ete çarpması. Kanla dolan bir boğazın sert hırıltısı.

Boynunun etrafındaki baskı serbest kaldı. Düşüyordu.

Ve sonra düşmüyordu.

Hava, yapabileceğini hiç düşünmediği bir sesle çığlık çığlığa içine doldu, morarmış ve çiğ bir boğazda mücadele etti ve çaresiz ciğerlerini değerli yaşamla doldurdu.

Boyd arkasındaki taşlara yığılırken Gavin onu omuzlarından tutarak havaya kaldırdı.

Her şey bitmişti. Aynen

böyle. Herkes hayattaydı.

Bradley'nin kanının sıçradığı yerler solaryumun kadınsı damask duvar kâğıdını boyamıştı ve Bradley'nin görmeyen gözleri düştüğü yerden ona bakıyordu.

Önemli olan herkes hayattaydı.

Boyd'a dönüp bakmaya cesaret edemedi. Gavin'in dirseğini boynunun derinliklerine gömülü bulacağını biliyordu.

Bu ana kadar olan her olay o anda üzerine çöktü ve Gavin'in üzerine titreyen kemikler ve kırık nefeslerden oluşan bir yığın halinde yığıldı.

"Bizi kurtardın," diye hayret etti. "Beni kurtardın." Gerçeği öğrendikten sonra Boyd'un bunu yapmayacağından ne kadar korkmuş olduğunu fark etti. Boyd'un tasarlayabileceği cehennem gibi bir geleceğe gitmesine izin verecek ve onunla iş bitecekti. Çaresiz, uyuşmuş parmaklarıyla iş yeleğini kavradı, yüzünü onun boyun eğmeyen göğsüne gömdü. Adam kış, at ve dağlı erkek egemenliği kokuyordu. Altındaki toprak bile yuvarlanıp eğilerek yol vermekle tehdit ederken, o sert ve katı hissediyordu.

Evinde gibi hissetti.

"Çocuğunuzu böyle bir adamın ellerinde görmek istemem."

Çocuğunuz.

Onu kirli, yapışkan bir çöpü kaldırır gibi kendisinden uzaklaştırdı. "Ona bu kaleyi canı pahasına terk edemeyeceğini söyledim. Bunun seninle bir ilgisi yok."

Her kelime. Dudaklarından dökülen her açıklama şimdi basmakalıp ve korkunç görünüyordu. Varisi olduğunu düşündüğü kişiyi kaybetmişti ve karşılığında o da onu kaybetmişti.

Yaptıklarının hiçbir mazereti yoktu ama *Tanrım*, nasıl da arzuluyordu. Çaresizliğin herkesi canavarlaştırdığını anlamasını sağlamak istiyordu.

Onu bile.

"Seni tutuklatmalıyım. Sınır dışı edilmelisin," dedi alaycı bir tavırla, "Cinayetten aranıyorsun." Ona doğru uzandı.

"Bekle." Koşarak geri döndü ve Boyd'un cesedini aralarına yerleştirdi. "Açıklamama izin verin."

"Alison'a yazdığım mektubu aldın. Tüm doğru belgeler. Ne yaptın, onları gerçek Alison Ross'tan mı çaldın?" Gözleri zalimlik ve şüpheyle parlıyordu. "Kaçırdığın kişi o muydu? Onları almak için ona zarar verdin mi? Onu *öldürdün* mü?"

"Hayır! Ben kimseye zarar vermem. Mecbur kalmadıkça. Bennett beni zorladı!" O etkisiz elini ona karşı kaldırdı. Onun şüphesine ve gözlerinde toplanan şiddete karşı.

"Seni bana karşı kim zorladı? Bize karşı?"

Adamın sorusu bir gülle gibi kadının midesine indi. "Sadece dinle," diye yalvardı.

"Yalanlarını yeterince duydum. Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, o bebeği bir hapisane hücresinde doğuracaksın." Adam ona doğru ilerleyeceğini açıkça belli edince, Samantha çaresizlikten harekete geçti. Yere eğilen Samantha, Boyd'un tabancasını kaptı ve sevdiği adama doğrulttu.

Tekrar.

"*Dinle* dedim," diye bağırdı. Onun nefretten çok incinmişlikle hareket ettiğini biliyordu ve sözlerinin ona ulaşması için dua etti. Hepsine ulaşması için.

"Sam," diye hırıldadı Calybrid. "Bunu yapma, genç kız. Silahını indir."

Eğer Gavin daha önce öfkeli göründüyse, Samantha'nın dağarcığında Gavin'in şu anda ona bakışını tarif edecek bir kelime yoktu. Katilce belki.

Ama daha kötüsü.

"Ben bir hiçtim. Bir yetimdim. Üvey ailem beni yaşlı bir sapığın ikinci karısı olmaya zorladıklarını söyleyene kadar çölde bir çiftlikte çalışmaktan başka bir şey yapmadan yetiştirildim." Gavin'in yüz hatlarında en ufak bir titreme bile olmayınca, giderek artan kıyamet duygusunu yuttu ve devam etti. "Bennett benim bu çıkmazdan kurtuluş yolumdu. Gençtim ve çaresizdim. Neyin içine evlendiğimi bilmiyordum. Masters kardeşlerin benim için çok geç olana kadar ne kötülükler yapabileceklerini. Bu konuda bir şeyler biliyorsun, değil mi Eleanor?"

"Evet," diye fısıldadı kadın, Eammon görmeyen gözlerinin altındaki yaşları silerken.

"Onu bu işe karıştırma," diye uyardı Gavin.

"Alison ve ben o gün bir vagonda arkadaş olduk. Alison'ı görmeye geliyordu.

Erradale'i onun elinden almanı engellemek için." "*Sakın*

beni burada kötü adam olarak göstermeye kalkma."

"Ben değilim. Sen değilsin. *Onlar* öyle." Masters kardeşlerden geriye kalanları işaret etti. "Onlar sadece o trendeki devlet maaşlarının peşindeydiler. Soygunda kimsenin zarar görmemesi gerekiyordu. Daha önce de kimse yaralanmamıştı... ama sonra bir şey oldu, her yerde silah sesleri ve sonra Bennett..." Kendini daha fazla küçük düşürmemek için gözyaşlarını içine çekmeye ve safra yutmaya zorladı. "Sana daha önce gerçeği söyledim. Arabaya daldı, bir adamı vurdu ve Alison'ın kafasına silah dayadı. Onu *öldürecekti*. Çok fazla şey gördüğünü söyledi. Onu bundan vazgeçirmek mümkün değildi, ben de onu vurdum." Burada hıçkırıklara boğuldu ve Gavin'in yaklaştığını fark edince kendini toparlamaya zorladı. Eğer onu silahsızlandırırrsa, tüm umutlar kaybolacaktı.

"Beni Erradale'e göndermek tamamen Alison'ın fikriydi," diye devam etti. Adam inanmayarak homurdandığında, Samantha gerçekten de histeriyle savaştı.

"Bana kağıtları verdi. Mektubunu. Bana adını ve onayını verdi. Hatta bana yazıp Erradale'de süresiz çalışabileceğimi söyledi. İstersem ondan satın alabileceğimi söyledi. Karşılığında yapmam gereken tek şey, Laird Mackenzie'nin hiçbir akrabasının babanızın göz diktiği toprakları almamasını sağlamaktı."

"Saçmalık!" Gavin hırladı.

"Bana hayatını borçlu olduğunu söyledi. Çünkü onu kurtarmıştım. O buna ... O buna ..." Samantha umutsuzca kelimeyi ararken sert bir hayal kırıklığı sesi çıkardı ve sonunda aklına geldiğinde soluk soluğa kaldı. "*Comraich*. Ona *comraich* derdi. Sığınak."

Bunun üzerine Eammon derin bir nefes aldı. "O kutsal kelimeyi biliyor, delikanlı.

Pek kimse bilmez. Belki de onun hikâyesinde bir şeyler vardır."

"Bir yerden duymuş olabilir. O bir yalancı, bir dolandırıcı. Sana neden inanayım ki?"

"Mektup," diye önerdi Calybrid. "Bize Alison'dan gelen mektubu gösterebilirsin."

Midesinin alt kısmı düştü. "Gitti. Erradale yaptığında yandı."

"Genç kızı burada tutabiliriz," diye önerdi Eammon. "Alison Ross'u hesap vermesi için çağırabiliriz."

"Deneyebilirsin," dedi umutla. "Yine de onu bulabilir misin bilmiyorum. Son duyduğumda balayına gitmişti. Ve... nerede olduğunu bilmiyorum."

"Ne kadar da uygun, değil mi?" Gavin'in hırıltısı kadının vücudundaki her bir tüyü ürpertti ve onları saf, çaresiz bir ıstırapla acı verici bir şekilde kaldırdı. "Ve işte yine buradayım, tabancanın namlusuna bakıyorum, bu zahmete değip değmeyeceğini merak ediyorum."

"Bunu ben planlamadım ki! Senden uzak durmaya çalıştım. Kendime saklamak için."

"Doğru," diye bilgece onayladı Calybrid onu. "Senden nefret etmek için elinden geleni yaptı." "Evlendiğimizde birbirimizden *hoşlanmıyorduk* bile. Düşündüm ki-"

"Ölen kocanın çocuğunu benimki diye yutturabileceğini mi sandın?"

İşte oradaydı. Tüm bunlardaki en büyük günahı. Şimdiye kadar söylediği en büyük yalan. Onu asla affetmemeye hakkı olmasının nedeni.

Gözlerinin anlayış için yalvardığını bilerek bir yüzden diğerine bakarken gözyaşlarına engel olamıyordu. Bunu ona vermek istediklerini görse bile ...

Ama onun suçu çok büyüktü.

"Sana söylemek istedim. Ne zaman söyleyecektim-"

"Her türlü şansın vardı!" diye kükredi. "Dün gece mesela."

Bir suçluluk mızrağı hızla büzüşen kalbine saplandı.

"Beni kandırdın. Hepimizi kandırdın. Annemi, tüm ev halkımı, hatta yanımda çalışan herkesi tehlikeye attın. Neden? Niyetin iyiye bunu neden yaptın? Çaresiz, dürüst bir kadından başka bir şey değilsen?"

Sorgulara göre, geçerli bir soruydu. Ve o anda Samantha bu adama bir daha asla yalan söylemeyeceğine söz verdi. "Çocuğumun... benim seçtiğim korkunç baba yerine *senin* baban olmasını istedim. Beni korumayı teklif ediyordun ve zaten hamile olduğum için bunu yapacağını düşünmemiştim. Sana milyonlarca kez söylemek istedim. Gerçekten istedim. Ama bir korkaktım, çünkü beni koruyacağından emin değildim ve... ve... sana aşıkım. Ailene. Ve onların da benim olmasını istedim. Artık geçmişimi istemiyordum. Sadece bir gelecek istiyordum. Seninle bir gelecek. Hepinizle."

Eleanor yumuşak, umarım sempatik bir ses çıkardı ve Eammon alçak sesle bir küfür savurdu. Ama Samantha kaybolmasın diye gözlerini Gavin'den ayırmadı.

Saldırmasın diye.

O mükemmel görüntüsünün ardında ne düşünüyordu? Onu affediyor muydu?

Onu kınıyor muydu? Ona inanıyor muydu?

"Aile melodramlarına göre bu çok heyecan verici." Erkeksi, kültürlü, yılan gibi bir ses aralarına daldı ve Samantha'nın tabancası kapı aralığında yeni bir hedef buldu.

Solaryum kemerini dolduran adam herhangi bir romanın kötü adamı olabilirdi. Gece yarısı saçlarına uygun olarak tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş olan adam, bir silah ve iki ceset karşısında hiç etkilenmemiş görünüyordu. Ceketinin yüksek yakasının altından uzanan tuhaf bir yara izi ağrı, keskin çenesinden aşağıya ve yüzünün yan tarafına doğru dolanıyordu.

"Sen de kimsin be?" Samantha talep etti.

"Keşke bilseydim." Şeytani gülümsemesi, derinliği olmayan ölü gözlerine ulaşırdı yakışıklı olurdu. "Ama insanlar bana "Hain" demeye başladı."

Rook."

Onun tuhaf cevabı üzerine Samantha durakladı.

Rook'un katliamı hızlı ve hesaplı bir şekilde taraması, Callum'un onun arkasındaki solaryuma dalması için yeterli oldu. "Ormanda bulduğum izler konusunda yanılmışım," diye soluk soluğa söylendi. "Amerikalılar değildi. Ama kraliyetin ajanlarıydı."

Gavin, zavallı Calybrid'in kulaklarını bile kızartan bir dizi Galce küfür savurdu. "Bunu nereden biliyorsun?"

"İyice araştırdıktan sonra ikiden fazla çizme izi buldum, bunlar kovboylara ait değil. Bunlar ordu malı, Gavin. Ve bir şey arıyorlar."

"Krallığın ajanları mı?" Eammon yankıladı ve sonra Callum ile Gavin'e sanki hâlâ akılsız genç delikanlılarmış gibi hitap etti. "Siz ikiniz ne halleri karıştırıyorsunuz? Modern tarihin en kötü şöhretli korsanı neden kalemizin ortasında duruyor?"

Korsan mı? Samantha bir adım öne çıktı ve silahını dikkatle Rook'un iri göğsüne doğrulttu. Adam bir gemi direği kadar kalın ve neredeyse onun kadar uzundu.

Gözleri ona kaydı ve Samantha sanki uçuruma bakıyormuş ve uçurum da ona bakıyormuş gibi hissetti. Bu onu iliklerine kadar dondurdu.

"Her ne kadar iyi silahlanmış kadınları sevsem de, bu her neyse... onunla uğraşacak vaktimiz yok." Kale, sanki bir yığın kirli çamaşır kadar önemsizlermiş gibi ölü Efendi kardeşlere doğru el salladı. "Gemimde bir casus vardı ve meselenin icabına bakıldı, ama bu casus bizim ... işlemimiz hakkında yetkililere bilgi vermeden önce olmadı."

"Her şeyi taşımamız gerek," diye tısladı Callum. "*Şimdi.*"

Eammon'un yüzü sakalının altında benek benekti ve eğer Eleanor'u tutmuyor olsaydı, Samantha oğulları olarak gördüğü her iki adama da korkunç bir ceza verebileceğinden emindi. "Bana kaçakçı olmadığınızı söyleyin!" diye bağırdı.

Gavin çenesini, daha önce hiç görmediği ve tanımlayamadığı güçlü bir duygunun üzerinde çalıştırdı. "Erradale için teklif edeceğim parayı nasıl bulduğumu sanıyorsun?"

"Gavin," diye inledi Eleanor. "Hayır..."

"Acele etmemizi öneririm." Kale döndü ve korkunç tabloya şaşkın şaşkın bakan Callum'un yanından geçti.

"Bunu halledeceğiz," diye söz verdi Gavin, kapıya doğru ilerlemeden önce Samantha'ya tiksintili bir bakış attı. "Her seferinde bir felaket."

Silahını indiren Samantha ona doğru uzandı ve kolunu yakaladı. Kocasını bir kaçakçıydı. Başka bir kanun kaçağı. Tanrım, ama anlaşıyordu. "Seninle gelmeme izin ver. Telafi etmem için bana bir şans verin." En azından burası tanıdık bir yerdi. "Lütfen, eğer senin için bir şeysem."

Omuz silkti, dönerek onun üzerinde yükseldi, gözleri yemyeşil bir öfkeyle parlıyordu. "Erradale'in hakkı bana mı aittir?"

"Hayır, ama-"

"Karnındaki çocuk bana mı aittir?"

"Olmadığını zaten biliyorsun."

"Yasal olarak evli miyiz Samantha Masters?" Adını sanki ağzında küle dönüşmüş gibi söyledi.

"Hiç sanmıyorum." Bu sırada cevabı kırık bir fısıltıya dönüşmüştü. "O zaman benim için bir hiçsin."

"Gavin-" Mideye indirilecek bir yumruk daha az yıkıma neden olurdu.

"Eğer ben dönene kadar gitmemiş olursan, seni kendim tutuklarım."

Belki de başka bir adam tarafından kırılmayacağını düşündüğünde haklıydı. Kırılan bir şey tamir edilebilirdi. Gavin St. James'in geniş, düz sırtının sonsuza dek uzaklaştığını görmek onu sadece kırmamıştı.

Bu onu mahvetti.

YIRMI YEDİNCİ BÖLÜM

Gavin hayatı boyunca pek çok karanlık gün yaşamıştı ama şu anda kendini içinde bulduğu kara deliğin eşi benzeri yoktu.

Ve içinde ileri geri adım atacak kadar geniş bile değil.

Inveraray Hapishanesi, kötü şöhretli Barlinnie Hapishanesi ve hatta Newgate kadar kasvetli bir yer değildi, ancak kaçakçılık ve vatana ihanetle suçlanan bir Mackenzie kontu ve sulh yargıcı, gardiyanları özellikle acımasız bir ruh haline soktu.

Günlerdir güneş yüzü görmemiş, çelik bir kapının ardına kilitlenmiş, sadece beş kez beslendiği küçük bir portu vardı. Bunun orada iki gün mü yoksa beş gün mü kaldığı anlamına geldiğini bilemiyordu.

En azından sonsuzluk gibi geldi.

Biraz uyudu ve sadece rüyalarında ışık buldu.

Her sabah sevgilisinin mavi gözlerinin ardındaki ışıkla alay etmeye başlamıştı. İnce kolları onu çevreler ve o iğrenç, mükemmel ağzını onunkine bastırmadan önce ona o küstah, pişmanlık duymayan gülümsemelerinden birini hediye ederdi.

Onun gülümsemesini, gülümserken sergilediği kuralsız masumiyeti çok sevmişti. Hiçbir zaman nazlı ya da görkemli hanımefendiler gibi poz vermemişti. Bir çocuğun gülümsemesi gibi, neşenin gerçek bir ifadesi olarak belirliyordu. Zevkin. Ve bazen de ona karşı kazandığı zaferin.

Öyle dayanılmaz bir azap onu rüyasından koparırdı ki, sanki bilinçaltı bile onun anısını şiddetle reddederdi.

Tanrım, o neredeyse gülünç derecede gerçek gülümsemeleri taklit edecek kadar iyi bir oyuncu muydu?

Bu düşünce onu hasta etti. Öfkeyle.

Kaybetmekten. Aşktan.

Aşk hasreti. Bu, midesindeki sürekli kurşun ağırlığının, kaslarındaki - özellikle de kalbindeki- ağrının yetersiz yemekle hiçbir ilgisi olmadığını fark ettiği ana kadar asla tam olarak anlayamadığı bir hastalıktı.

Ve Samantha Masters ile ilgili her şey.

Gavin hücresinin karanlığında düşüncelere daldı. Yatağı olan sert ahşap tahtanın üzerine yığıldı ve geçmişinin hayaletlerinin gölgelerdeki dansını izledi.

Cehennem gibi, sapkın şeylerdi.

Cehennem. Kesinlikle bir sonraki varış noktası. Burası bir tür araftı, tacın hızlı ve cezalandırıcı adaletinin yerine getirilmesinden önce bir hesaplaşma mahkûmiyetiydi.

Hamish Mackenzie'nin oğullarından biri daha vatana ihanet suçundan ipte sallanmadan önce.

Dudaklarında acı bir gülümseme belirdi. Bu ayrıcalık bile eşi benzeri görülmemiş bir şey değildi. Kendine mal etmedi. Mackenzie'lerin en hain olanı o değildi. Birkaç yıl önce Trenwyth Dükü'ne karşı savaş suçu işlemekten ve kraliyete ihanetten asılan Genç Hamish'ti.

Gavin'in en canavar Mackenzie oğlu da olmadığını fark etti. Liam gibi, İblis İskoçyalı da, Majestelerine hizmet ederek yirmi yıl boyunca benzersiz kan dökerek bu unvanı hak etmişti.

Aslında en suçlu o bile değildi, çünkü babasının en küçük piçi olan Ben More'un Kara Kalbi Dorian Blackwell, on beş yıldan uzun bir süredir Londra Yeraltı Dünyası'nı yönetiyordu.

Peki bu onu nereye götürdü? Hayır, bu onu ne yaptı?

Kendini zeki biri sanıyordu. Dirençli olan. Ve, evet, yakışıklı olan.

Ne kadar aptalmış. Kader tarafından lanetlenmiş ikinci sınıf bir kaçakçıdan başka bir şey değildi.

Eğer yalnız ölecekse, en azından daha erken ölmüş olacaktı. Annesi Eammon'a sahipti ve Liam'ın oğlu Andrew'a miras kalacaktı.

Inverthorne. En azından iyi bir çocuktı.

Elini göğüs kemiğinin üzerine, ne zaman soyunu düşünse bıçak gibi bir acıyla tutulan yere bastırdı. Bir varisi.

Alison Ross, gerçek Alison Ross, her şeye rağmen günü kazanmıştı. Erradale onun doğuştan hakkı olarak kalacaktı. Boş. Sahipsiz. Sonsuza dek onun tarafından kirletildi.

Babamın ölümü.

Dünya devam edecekti. Belki de yapmaması en iyisiydi ...

Kapının gıcırtısı ve bir ışık huzmesi onu ayağa kaldırdı, bileklerindeki zincirler -ona göre gereğinden fazla gereksizdi- Callum onunla birlikte hücreye itilirken taşların üzerinde sürükleniyordu.

Mac Tíre onun için bile biraz daha kötü görünüyordu. Gavin'in karşısındaki tahta yatağa zincirlenmesi için üç gardiyan gerektiğinden sakalları kontrolden çıkmış, kurnaz gözleri vahşileşmiş ve dişleri kırılmıştı.

"Şimdi kıpırdamadan durun," diye emretti muhafız ikisine de. "Sizinle yakında ilgileneceğiz."

Çelik kapıyı aralık bıraktı, zincirlerin adamları yerinde tutacağından emindi ve Gavin rutubetli hücreye giren azıcık temiz hava için minnettardı.

"Yaralandın mı?" Gavin arkadaşına sordu, artık kapı aralığında aydınlatılmadığı için Callum'un esmer yüz hatlarını göremiyordu.

Callum kısaca, "Hayır," diye cevap verdi. "Sen... iyi misin?"

"Hayır." Soru gereksiz gibi görünüyordu ama öyle olmadığını ikisi de biliyordu. Callum küçük yerlere uzun süre dayanamazdı ve sakallarının uzamasına bakılırsa iki günden çok beş gün geçmişti.

Gavin sıkıntılı bir iç çekişle başını soğuk taşlara yasladı. "Sanırım bunun olacağını tahmin etmeliydim."

"Dünyanın en ele avuca sığmaz ve kötü şöhretli korsanının, ordu onun için kaçırdığımız bir gemi dolusu mal ve silaha el koymak için ortaya çıktığında aniden ortadan kaybolmasını ve terk edilmesini mi kastediyorsun?" Callum'un sesi bataklıkları çöle çevirebilirdi. "Evet, bunun olacağını tahmin etmeliydik."

"Hepsini kastediyorum," diye düşündü Gavin. "Bir an için her şey mükemmeldi... Bunun gerçek olmadığını bilmeliydim."

"Eğer bizi yargıcın önüne çıkarmaya geliyorsa, Thorne, bu birbirimizi son görüşümüz olabilir." Callum'un sesine ölçülü bir nota geri döndü. "Benim gibi İrlandalı bir eski yurttaş, bir kontla aynı yere gönderilmekten hoşlanmaz."

Öne doğru oturan Gavin milyonlarca pişmanlığı yuttu. "Özür dilerim kardeşim.

Sizin için elimden geleni yapacağım."

"Hayır." Callum kelimeyi o kadar alçak sesle söyledi ki, Gavin'in duymak için zorlanması gerekti. "Üzgün olan benim."

"Hiçbir şey yapmadın. Bize hızlı bir servet kazandıracak bir karaborsa işi biliyor musun diye sordum. Rook daha önce hiç yakalanmamıştı ve-"

"Onunla evlendiğinde Sam'in Alison Ross olmadığını biliyordum."

O an, şimşek ve gök gürültüsü arasındaki beklenti dolu sessizliği taşıyordu.

Gavin ileri atıldı, on yıllardır en yakın arkadaşı olan adama yumruklarını indirmek istiyordu.

Kelepçeleri onu kısa düşürdü ama yine de onlara karşı direndi, içinden İncil'deki bir sel gibi şiddet akıyordu.

"Ve sen *hiçbir şey* söylemedin mi? Bunca zamandır!" Bu dünyada hiç gerçek ruh kalmamış mıydı? Güvenecek kimse yok muydu? "Onunla evlenmeme izin mi verdin? Düşmeme izin verdin -" Kelimeyi söyleyemedi. "*Neden?*"

"Çünkü düğünün Alison'ı geri getireceğini umuyordum!" Callum'un hırıltısı da bir o kadar şiddetliydi ve Gavin'i sersemleterek hareketsiz bıraktı.

"Ne?" diye nefes aldı.

"Hatırlarsınız, Alison siz Inverthorne'a yerleştikten kısa bir süre sonra doğmuştu. Bayan Ross doğumdan sonra hiç iyi olmadı ve Alison çocukluğunun çoğunu vahşi bir köpek yavrusu gibi beni kırlarda kovalayarak geçirdi."

"Hatırlıyorum," dedi Gavin ihtiyatla. "Inverthorne'da ondan kaçır, baş belası olduğundan şikâyet ederdin."

"Evet.

Yaptım..."

"Ama?"

"Gittiğinde henüz on üç yaşında bir kızdı ve ben o sırada sadece ondan değil, bir delikanlının kendisinden dokuz yaş küçük bir kıza karşı beslememesi gereken hassas duygulardan da saklanıyordum."

"Callum." Gavin koltuğunu geri aldı ve geçmişleri net bir şekilde ortaya çıktı. "Servetimi aramaya gittim ve yıllar sonra, yeterince para kazandığımı düşündüğümde onu kazanmak, onu bulmak için Amerika'ya gittim." Münzevinin sesine kasvetli bir hava çökmüştü.

"Sanırım başardınız." "Evet."

"Ve?"

"Ve o zamandan beri bir mağarada yaşıyorum," dedi adam karanlık bir sesle. "Unutmaya çalışıyorum..."

"Neyi unutmak için?"

"Neyi boş ver."

Callum Monahan gibi ünlü ve çok gezmiş bir kaşifin neden dünyadan elini eteğini çektiği Gavin için bir muammaydı. Arkadaşına birkaç kez sormuş ama hep aynı cevabı almıştı.

Boş ver.

Bunun bir kadınla ilgili olduğunu milyon kere düşünse aklına gelmezdi.

"Sam'in sırrını senden sakladığım için özür dilerim," diye devam etti Callum. "Ama Alison'ın Sam'e yazdığı mektubu okuduğumda... ben-"

Gavin tekrar öne doğru eğildi. "Mektup mu? Ne mektubu?"

"Onun yazısını nerede olsa tanırım... ve sadece onun eliyle yazılmış kelimeleri görmek için mektubu buğulayarak açmaktan kendimi alamadım."

Dışarıdan, çavuşun masasına doğru gelen bir gürültü dikkatini çekti. Yetkililer muhtemelen onlar için gelmişlerdi. Zamanları tükeniyordu.

"Ne *dedi* Callum?" diye sordu sertçe.

"Alison Amerika'dan belgelerle birlikte Sam'e Erradale'in sana karşı açtığı davayı onun adına üstlenmesini tavsiye eden bir mektup gönderdi. Hayatını kurtardığı için Sam'e teşekkür etti ve Mackenzie'nin elinden uzak tuttuğu sürece Erradale'e süresiz olarak sığınabileceğini söyledi."

Gavin'in verdiği nefes, vücudunun toplayabildiği tüm pişmanlığı içeriyordu.

Doğruyu söylemişti... en azından bu konuda. "Peki Alison'a verdiği sözü tutmayıp benimle evlendiğinde... yine de bir şey söylemedin mi?"

"Bunca zaman Alison'ın Erradale üzerindeki hak iddiasını destekledim." Callum karanlığın içinde kıpırdandı, kaslı formu gölgelerin içinde hâlâ zarıftı. "Dediğim gibi... Alison'ı geri getireceğini umuyordum. O piç Grant'le evlenmek yerine vatani için savaşacağını... Ve sonra, dönmeyeceği belli olduğunda, Sam'le ne kadar mutlu olduğunu gördüm. Onun da seninle ne kadar mutlu olduğunu. Ve en azından birimiz aşkı bulabilirse, her şeye değeceğini düşündüm."

Gavin'in bedeninde o kadar çok duygu dalgalanıyordu ki, bir an için onu felç ettiler.

"Asılmak üzere olmasaydık, senden af dileyecek kadar cüretkâr olmazdım," diye itiraf etti Callum.

"Asılmak üzere olmasaydık, sana vermek için bu kadar acele etmezdim."

İkisinin de görmediği ama hissettiği gülümsemeleri değış tokuş ettiler.

"O zamandan beri benim için bir kardeş gibisin-"

Kapı ardına kadar açıldı ve Gavin, bir daha görmeyi umduğu en son kişiyi hapseden zincirleri tutan gerçek kardeşı İblis İskoçyalı'nın kule gibi, etekli halini görünce daha fazla şok olamazdı.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Seni orospu çocuğu!" Gavin yeniden ayağa kalkmış, bileklerini önden kelepçelemiş olmasına rağmen bir şekilde kendinden memnun görünmeyi başaran Rook'a doğru ilerliyordu.

"Dikkatli ol, Gavin." Liam muhafızların zincirlerini çözmelerine izin vermek için kapı aralığından dışarı çıktı. "Adam yakalanmasına izin verdi. Yine de bu adamın izini bulmamın kaç gün sürdüğü konusunda beni affedin. Görünüşe göre, bulunması zor bir adam."

"Aranan adamların çoğu öyledir," dedi Rook kayıtsızca.

Gavin'in aklına hapisanede cinayet işlemenin özgürlüğe giden en akıllıca yol olmadığı geldi ve bu yüzden onu serbest bırakmadan önce gardiyanların Callum'un zincirleriyle işlerini bitirmelerini zar zor gizlediği bir sabırsızlıkla bekledi.

Liam'a döndü. "Seni bir daha gördüğümde boynumu kurtarmak yerine bir ipin ucunda uzatacağını düşünmüştüm."

İblis İskoçyalı'nın acımasız yüz hatlarında daha önce hiç tanımadığı bir ifade, demir ağırlıklar bileklerinden kaybolurken bile onu başka tarafa bakacak kadar tedirgin etti. Liam'ın bunu yapabileceğini düşünseydi, bu ifadeyi yaralı olarak tanımlardı.

"Sen bir Mackenzie'sin, Gavin. Ve benim kardeşim. Asılmana izin vermem."

"Trenwyth Dükü Hamish'i astığında seni durdurmamışlardı."

"Hamish kurtarılamazdı ve sen bunu biliyordun."

"Ellerinizde, kafalarınızda, adınızda ne kadar çok kan var," dedi Kale hafifçe eğlenerek. "Ve *benim* suçlu olduğumu söylüyorlar."

Gavin, Callum ve Rook arasındaki gerilimi hisseden üç gardiyan, iki adama hücrenin dışına kadar eşlik etti ve Gavin ile Callum arasında bir çizgi oluşturdu.

ve küçük, beyaz koridordaki korsan. Rook hücreye itilip kapı kapanana ve ağır anahtar çevrilene kadar kımıldamadılar.

"Anlamıyorum," diye hayret etti Gavin, kelepçelerin derisini çatlattığı yerleri ovuşturarak. "Hangi mucizeyle serbest bırakılıyoruz?"

"Vidani bir kriz nedeniyle her şeyi itiraf ettim," dedi Rook bağlantı noktasından.

Gavin'in gözleri önce kardeşine, sonra da onu Karasakal ve Sir Francis Drake'ten bu yana denizlerin tanıdığı en tehlikeli suçludan ayıran kapıya kaydı. "'Vidani krizi' mi?" diye tekrarladı kuşkuyla. "Tam olarak ne itiraf ettin?"

"Sadece gerçeği." Kale'nin etkilenmemiş yüz hatları karanlık odanın sınırlarında bir şekilde daha ürperticiydi. "Malları ve silahları sizin haberiniz olmadan topraklarınıza soktuğumu, böylece krallığın bir eşini ve üstelik bir yargıcı mağdur ettiğimi. Bakın ne kadar pişmanım; sizce Yüksek Mahkeme bana merhamet eder mi?" Sesinin arsız olduğunu söylemek yanlış olmazdı, eğer biri aynı anda hem arsız hem de tehditkâr olabiliyorsa.

Gavin daha fazla şaşırılamazdı. "Nasıl?"

Liam muhafızlara seslendi. "Bay Monahan'a dışarı kadar eşlik etme nezaketini gösterirseniz, yargıç ve ben suçluyla konuşmak istiyoruz."

"Emredersiniz, Laird," diye koro halinde konuştular ve çok rahatlamış görünen Callum'un özgürlüğe doğru giden kafileye önderlik etmesine izin verdiler.

"Çok çekici bir karın var," dedi Rook kayıtsızca. "Hem de çok ikna edici iki tabancayla."

Samantha mı? Onun bununla ne ilgisi var? Burada mıydı? Gavin hain kalbinin bu ihtimal karşısında kafesine çarpılamamasını diledi.

"Şaka yapıyorsun," diye nefes nefese kaldı.

"Kısmen, evet." Kale'nin kıkırdaması ıssız salonda şeytani bir yankı yaptı. "Zaten Londra'ya gidiyordum. Neden masrafları devlet tarafından karşılanan bir seyahat olmasın?"

Gavin şaşkınlıktan ölmenin mümkün olup olmadığını merak etti. Nefret ettiği babasının yüz hatlarını taşıyan kardeşine bakmak için gücünü toplamadan önce, kirlenmiş, kararmış ellerine ve günlerdir giydiği bir zamanlar beyaz olan gömlek kollarına baktı.

"Neden buradasın,

Liam?" "Sana zaten

söyledim-"

"Ve düğün günümde artık bir Mackenzie olmadığımı *size* bildirdim. Artık Inverthorne topraklarının Laird klanı olmayacaksınız."

Liam'ın göğsündeki gümbürtü gerçekten de şeytani olmaktan başka bir şey değildi. "Bir İngiliz mahkemesindeki kâğıtların kanına karar vereceğini mi sanıyorsun, Gavin? İstersen klanımızın tüm izlerini, kaydedilen zamanın başlangıcından bu yana tüm kayıtlardan ve tarih kitaplarından sildirebilirsin. Yine de benim kardeşim olursun."

Duygularıyla yüzleşmek yerine onları bir kenara atmaya alışkın bir adam olan Gavin'in boğazındaki kaslar üzerindeki kontrolünü aniden kaybetmesi canını sıktı. Rahatsız edici gerginliği sert bir sesle temizledi.

Liam'ın koyu renk gözleri ona bakarken yumuşadı. "Biliyor musun, tuhaf bir şekilde benzer hayatlar yaşayan kardeşler olarak birbirimizi daha iyi anlayacağımızı düşünürdün. Yıllar boyunca daha... kardeşçe bir ilişki sürdürürdük."

Gavin homurdandı. "Babamızın aynı olması hayatlarımızın birbirine benzediği anlamına gelmez."

Liam bir zamanlar yapacağı gibi tepki vermek yerine ona kaşlarını çatmakla yetindi. "Şeytan İskoçyalı olmaman, Mackenzie öfkesine sahip olmadığın anlamına gelmez. Sadece bunu ahlaksızlık ve kayıtsızlığın arkasına saklamışsın. Örneğin, şu anda karına ne kadar kızgın olduğunu biliyorum."

"O benim karım değil." Gavin'in vücudundaki her kas gerildi ve karısının Rook'u teslim olmaya ikna etmek için ne yaptığını karanlık bir şekilde merak etti.

"Seni seviyor."

"Yalan söyledi," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Affedilemez bir şekilde yalan söyledi."

"Hayatlarımızın birbirine paralel olmasının bir başka yolu daha. Yoksa Mena'nın da Highlands'e kaçak bir vikontes olarak değil de evde kalmış bir mürebbiye kılığında geldiğini unuttunuz mu?"

"Samantha..." Bu isim diline yabancı ve acı geliyordu. "Evliydi."

Liam bir omzunu kaldırdı. "Mena da öyleydi. Hatırlarsanız, onun aldatmacasını ortaya çıkardığımda *hâlâ* evliydi. En azından Samantha çoktan dul kaldı."

"Çünkü kendi kocasını *öldürdü*."

"Gittikçe daha da büyüleyici oluyor." İki kardeş ona uyarı dolu bakışlar fırlattığında Kale'nin gülümsemesi daha da genişledi. "Oh

Gelin, sanırım hepimiz tüm ölümlerin diğer insanların düşündüğü gibi trajediler olmadığı konusunda hemfikiriz."

Gavin onu görmezden geldi. "Çocuğu unutmayalım."

"Evet." Liam elini kaldırarak Gavin'in ensesini sıktı. Gavin'in alışkanlıktan sık sık yaptığı bir hareketti bu. "Başka herhangi bir koşul altında, onun yalanı savunulamaz olurdu. Ve belki senin için de öyle. Ama şunu düşün, Thorne. O, çocuğunun bir Efendi olmasını istemeyen bir hanımefendiydi. Oğlunun Mackenzie olmasını istemeyen başka bir kadın daha tanıyorum. Bana sorarsan... ikisinin de iyi bir nedeni vardı."

Gavin yine yutkunmakta zorlandı. Liam omzuna nazık bir el koyduğunda durumu daha da kötüleşti.

"Belki... artık babamızın oğulları olmak zorunda değiliz. Belki de sadece kardeş olabiliriz. Mackenzie kardeşler."

Gavin, çocukken sık sık güldüğü karanlık gözlerle karşılaştığında garip ve yabancı bir bulanıklığı göz kırparak uzaklaştırmak zorunda kaldı. "Sence bunun bir kefareti var mı Liam? O geceden sonra... Birbirimize yaptığımız onca şeyden sonra?"

"Yıllar önce Inverthorne'da güvende olduğumu sanıyordum. Annenin özgürlüğünün bedelini sana kendi etinle ödeteceğini bilmiyordum."

"Çünkü sen gittin, Liam. Sen hep gittin."

"Öylece gitmedim, kaçtım. Ve bunu her yaptığımda senden bir şey aldığımı biliyorsun. Kardeşini. Adını. Sevdiğin kadını." Sporranına uzanarak, resmi balmumu mühürlü birkaç kağıt çıkardı. "Bu sefer, kardeşim... izin ver sana bir şey geri vereyim."

"Bu nedir?" Gavin başparmağını Kraliçe'nin Kayıt Bürosu'nun mührünün üzerinde gezdirdi.

"Başından beri sana doğruyu söylemeyi planlıyordu."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü bunu sana verdiğinde tüm sırlar açığa çıkacaktı."

Mührü kıran Gavin titreyen elleriyle belgeyi açtı, gözleri zar zor algılayabildiklerini yutarken ilgili kelimeler fısıltıyla dökülüyordu. "Satış Senedi... Alison Ross'tan... Samantha Masters'a... Erradale Malikânesi'nin tüm arazi ve yapıları... ebediyen..." Aynı anda çenesi düştü, gözleri kardeşininkilerle buluşmak için kalktı. "Onun yıllık geliri için bu kadarına anlaştık, aşağı yukarı yirmi pound." Ve sadece aylar önce Erradale için Alison Ross'a teklif ettiğinden çok daha az.

"Evet." Liam başını salladı. "Ve bu süreci daha önce değilse bile evlendiğiniz zaman başlatması gerekirdi."

Tanrım. Hayır. Ona anlatmaya çalışmış, dinlemesi için yalvarmıştı. Ama o konuşmasına izin vermedi.

Ona bir hiç olduğunu söylemişti.

Tek yalancı o değildi.

"İkinci bir kâğıt daha var," dedi Liam.

Gavin sayfayı çevirdi ve çorak taş koridorda dizlerinin üzerine düşmemek için bir elini duvara dayamak zorunda kaldı. "Erradale Malikânesi'nin Thorne Kontu Gavin St. James'e devri ve tapusu..."

"Tabii ki Mackenzie klanı." Liam onun yapamadığı şeyi tamamladı. "O seni seviyor, Gavin. Söylediği ya da söylemediği her şeye rağmen, bunun doğruluğuna itiraz edemezsin."

Gavin Liam'ın gömleğini tuttu, aniden onu görmek için yanıp tutuşuyordu. "Ravencroft'ta mı?"

Liam ciddiyetle başını salladı. "Kıtaya gitti. Mena ve ben onu kalması için ikna etmeye çalıştık ama Amerika'ya iade yasaları konusunda endişeli. Ne de olsa hâlâ cinayetten aranan bir kadın."

Gavin'in zihni kalbinden daha hızlı atıyordu, tabii bu mümkünse. "Söyle bana, Dorian Ben More Kalesi'nde mi?"

"Dorian?" Rook'un iki eli de kapıya dayandığında koridorda sert bir metal sesi yankılandı. "Dorian Blackwell mi demek istiyorsun?"

"Evet."

"Onunla bir ilişkiniz mi var?" Bu Gavin'in Kale'den hissettiği ilk gerginlikti ve bunu karakteristik soğukkanlılığından daha rahatsız edici bulduğunu itiraf etmek zorundaydı. Liam'la bakışlarını paylaştı. İkisinin de Ben More'un Kara Yüreği'yle iş anlaşması yoktu. Daha iyisini biliyorlardı.

Ancak o onların gayrimeşru üvey kardeşiydi.

"Tanıdık olmanız beni şaşırtmadı," dedi Gavin dikkatle. "Tam tersine, hiç de tanıdık değiliz." Rook'un sanki önceki soğukkanlılığının bir kısmını topladı. "Ama Dorian Blackwell beni rahatsız eden bir isim ve Newgate'e bu bedava yolculuğu kabul ediyorum çünkü onunla olan geçmişimin orada başladığını biliyorum."

Liam öne çıktı. "Seni uyarıyorum Rook, o bizim akrabamız. Ona zarar gelmesini istemeyiz."

"Senin akrabın mı?" Siyah bakışlar keskinleşti ve Gavin, Rook'un Dorian'a ne kadar benzediğini ilk kez fark etmiyordu.

"Kardeşimiz." Korsanı yeni bir şüpheyile inceledi.

"Şey," diye hayret etti kötü adam. "Baban hakkında ne dersin de, kötü şöhretli tehlikeli adamlar yaratma konusunda oldukça üretkendi." "Evet,"

dedi Gavin. "Ve Dorian seni arıyor olacak, Rook. Biz de

"Geldiğini haber ver."

"Onu istediğin kadar uyar." Rook'un gözleri limandan uzaklaşırken obsidyen cam gibi parlıyordu. "*Bunun* olacağını asla göremeyecek."

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

Samantha yas tutmak için en sevdiği yerin deniz olduğuna karar vermişti. Ağlamak için. Hesaplanamaz ölçülerde birkaç damla daha tuzlu nemin ne önemi vardı ki?

Hiçbir şey.

Önemli bir şey değildi.

Tıpkı sevdiği tek adam için bir hiç haline geldiği gibi.

Çünkü Bennett'i hiçbir zaman gerçekten sevmediğini şimdi fark etmişti. O zamanlar ona ihtiyacı vardı. İlk başlarda onun kendisine hissettirdiklerini sevmiştir. Ama onu kaybettiğinde yaşadığı keder, şimdi onu boğmakla tehdit eden bu umutsuzluğa dokunmamıştı.

Dalgalı Manş Denizi'ni geçerken midesindekileri bir başka geminin bordasına atarken kırık bir kalbe düzgün bir şekilde bakmanın imkansız olduğu kanıtlanmıştı. Çocuğunu nerede büyütmek istediğine karar vermek için Avrupa haritalarını ve el kitaplarını inceleyerek deniz tutmasından kurtulmuştu. Hollanda'da karar kıldı ve kıtaya ayak bastığı günün ertesinde Amsterdam'a giden bir trene bindi. Bu kadar kısa bir yolculuktan sonra bile kara bacaklarını toparlamak için fazladan zamana ihtiyacı vardı.

Acısını bir kenara itmeye çalıştı. İçindeki çocuğa, önündeki geleceğe odaklanmaya çalıştı. Bir adamın mutluluğu üzerinde bu kadar kontrol sahibi olmasına izin verdiği için aptalın tekiydi. Duygularını böylesine ustaca ve acımasız bir el ile dikte etmesine izin verdiği için.

Özellikle de *o* adam.

Kalbini onun kırdıklarına ekleyebilirdi. Tek fark, bunu hak etmiş olmasıydı.

Onun kalbinde de büyük bir yara açtığını varsaymanın küstahlık olduğunu düşünmüyordu.

Ve onu geri almak için her şeyi yaparım.

Bir bakıma onu bir daha görmeyeceği için mutluydu. Onun gözlerindeki suçlamayla ya da daha kötüsü kayıtsızlıkla yüzleşmek onu öldürebilirdi. Onun güzelliğiyle aynı mekânı işgal etmek ve bir yabancı gibi muamele görmek. Bir düşman olarak.

Çok şeye dayanabilirdi ama buna değil.

Buharlı motor Gelderland'dan Brabant'a doğru kış sınırında ilerlerken Samantha'nın aklına yakın gelecekte trenlerden uzak durmayı düşünmesi gerektiği geldi. Trenler onu endişelendiriyor, tedirgin ediyordu ve bunun iyi bir nedeni vardı.

Özel bir kompartıman bir savurganlıktı ama insanlarla dolu bir arabada yas tutmak şu anda katlanabileceğinden daha fazlaydı.

Başka bir sıcak ve kurak iklime yerleşmemeye karar verdiği için memnundu. Akdeniz en güzel yer gibi görünüyordu, ama Samantha yeşil topraklara ve berrak, serin deniz havasına düşkün olduğunu fark etti.

Eğer İskoçya'nın dağlık bölgelerinde kalamıyorsa, en azından kıtada benzer bir iklim bulabilirdi.

Hollandalılar sevimli insanlara benziyordu ve ünlü at binicileriydiler. Onların arasında iş bulmak onun için hiç de zor olmamalıydı.

Yere bakarak tüy kalemmini ve mürekkebinin parşömen kâğıdının üzerine yerleştirdi ve Mena'ya söz verdiği mektubu yazmaya koyuldu.

Onu tamamen küçük düşürmeyecek bir şey söylemeyi düşünemiyordu. Gavin'in hapisten çıktıktan sonra nasıl olduğunu sormak istiyordu. Postayı takip ederek, kendisini gerçekten evi gibi hissettiği tek yerin kıyılarına geri dönmek istedi. Wester Ross. Inverthorne. Hayatının en mutlu günlerini, fırtınalı bir denize doğru sürünerek inen bir Highland ormanının üzerindeki gri taştan bir kalede geçirmişti. Orada kimliğini kaybetmişti.

Ve sonra kalbini kaybetti.

Bir damla yaş gözlerini yaktı ve karşısındaki koltuğun pelüş altın rengini bulanıklaştırdı. Bu acı hiç denecek miydi? Yeşil gözlü ve yıkıcı bir gülümsemeye sahip muhteşem bir hayalet tarafından rahatsız edilmeyecek miydi?

Bir tabancanın silindirinden gelen kusursuz tıkırtılar onu ayağa kaldırdı, çalışma masasını ve hokkasını altüst etti. Kirpiklerinde biriken gözyaşlarını kırıştırdı ve gözyaşları yanağından aşağı akacak kadar nemlendi.

"Önemli bir şeyi unuttun, güzelim."

Dizleri büküldü ve yarı soluk soluğa, yarı hıçkırarak adını söylerken çevresinde küçük karanlık noktalar toplandı.

Gavin.

Kalın, mükemmel saçlarındaki koyu tonlarla uyumlu ince yün bir seyahat kıyafeti giymiş, güzel geniş omuzlarıyla kompartımanın kapısını dolduruyordu.

Saçma bir an için tabancadan korktu.

Ama sonra onu, diğerinin içinde bulunduğu tahta kutuyla birlikte boş koltuğa bıraktı ve üç uzun adımda ona doğru gitti.

Samantha'nın geri çekilebileceği hiçbir yer yoktu, bu yüzden onu kendine doğru çektiğinde sızlandı ve karakteristik olmayan bir bayılmayı önlemesine etkili bir şekilde yardımcı oldu.

Sedir ormanı ve sabun gibi muhteşem kokuyordu. Fark etmemeye çalıştı. Bir kez daha onun kollarının arasında olmaktan duyduğu mutluluğu fark etmemeye çalıştı.

Bu gerçek miydi? Yoksa uykuya mı dalmıştı, sadece daha sonra bu rüyadan uyanacaktı, acısı taze ve eziciydi.

"Neden?" diye sordu, göğsü ve boğazı hava geçişine izin vermeyecek kadar çok duyguyla doluydu. "Burada ne yapıyorsun?"

Nazik elleriyle yüzünü kavradı ve gözlerinin içine bakması için onu yeterince geriye çekti. Yeşil irislerde parıldayan, gülme çizgilerinde dallanan ve kaşlarında çatılan gözyaşları, yanaklarından aşağı inen diğer gözyaşlarını kovaladı. Affetmek böyle bir şey değildi, değil mi?

"Ben de sana yalan söyledim." Adamın sesindeki şefkatli ciddiyet onu çözülmekle tehdit ediyordu ve Samantha her şeye hazır bir şekilde adamın bileklerini tuttu. "Kaçakçı olduğum gerçeğini senden sakladım."

"Senin günahın benimkine değmez," diye araya girdi hemen. "Evli ve bir katil olduğum gerçeğini senden sakladım. Ayrıca, adımla ve benim-"

"Kahretsin kadın, bırak da özür dileyeyim." Adamın elleri kadının yüzünde sıkılaştı ama acı verici değildi.

Kirpiklerini aşağı doğru indirdi. Kavgadan barışamazlar mıydı? diye merak etti tomurcuklanan bir gülümsemeyle.

"Özür dilerim, devam edin."

"Sana benim için bir hiç olduğumu söylemiştim ve bu benim en büyük yalanımdı güzelim, çünkü sen benim her şeyimin sebebi oldun."

Kaburgalarının arkasında kalbi güm güm atıyor ve şişiyordu. Yine de bu ana güvenemiyordu. Bu bildiriye. Umut etmek için bu nedene.

"Ama ben-"

"Seni eve götürmeye geldim." Adamın elleri kadının çenesinden, elbisesinin yüksek yakasından aşağı kayarak omuzlarını kavradı.

"Ama ne hakkında-"

"Buna karar verildi, genç kız. Hepimiz tarafından. Annem, Eammon, Callum, Liam, Mena... hatta Locryn ve Calybrid, her nasılsa artık benim şatomda ikamet ediyorlar. Sen Inverthorne'a aitsin. Sen bana aitsin ve ben de benim olanı almaya geldim."

Kaşları çatıldı. "Bir Highland teklifi, öyle mi? Yarı kibir, yarı kaba kuvvet mi?"

"Eğer gereken buysa." Eskiden küçümsediği o kibirli gülümsemesini ona doğru çevirdi. Ve sonra arzulamaya başlamıştı. Sevmeye. "Biliyorsun, bir şeyi kafama koydum mu acımasız olurum. Şimdi teslim olup benimle evlenmeyi kabul edebilirsin, güzelim."

"Bunu iyice düşündün mü?" Adamın elinden kurtulup pencereye döndü, böylece adamın güzelliği ve aksanından etkilenmeden aklını başına toplayabilecekti. "Ben hâlâ aranan bir kadıyım. Highlands'de artık güvende değilim." Eli karnına gitti. "Ve bir de taşıdığım çocuk var. Sana ait olmayan bir çocuk. Yaptığının yanlış olduğunu biliyorum ama yine de çocuğumun bir piç olarak büyümesini istemem."

Sırtında bile karizması, boyu ve gücü inkâr edilemezdi. Yaklaştı, sert omuzlarına uzanarak görüş alanına bir belge yerleştirdi.

"Bonny Mackenzie?" diye fısıldadı, yeni gözyaşları görüşünü tehdit ederken doğum ve vatandaşlık resmi belgeleri bulanıklaştı. "Bana yeni bir kimlik mi verdiniz?"

"Kardeşim Dorian'ın yanında sahtecilikte usta birkaç adam var," dedi kulağına karşı. "Seni hiçbir zaman Alison Ross olarak kabul etmediğimi fark ettim ve Samantha Masters olarak da tanımıyorum. Ama sen benim için her zaman Bonny oldun. Birlikte dövüştüğüm, güldüğüm, benimle evlenmeye ikna ettiğim ve her gece yattığım Bonny..."

Kulağının arkasındaki o savunmasız yere bir öpücük kondurmak için başını eğdi. Vücudundaki tüm tüyleri kaldıran ve uyluklarının tepesine kadar inen bir mutluluk ürpertisi yaratan öpücük.

"Bonny'ye doyamıyorum. Sevdiğim Bonny."

Duymak için can attığı kelime bir kurşun ağırlığı gibi midesine indi. Geriye dönerek adamın henüz değinmediği noktaya parmak bastı. "Ama bu çocuk-"

Uzun bir parmak ağzına bastırarak sözlerini susturdu ama korkularını tam olarak susturamadı. "Babam en az meşru çocukları kadar piç doğurdu. İstenmeyen çocuklarının ıstırabına tanık oldum ve evimin ve halkımın tüm tanrıları üzerine yemin ederim ki, senin, bizim çocuklarımızdan birinin böyle bir utanç duyduğunu asla görmeyeceğim. Eğer seni seviyorsam, bebeğini de seveceğim ve kendi çocuğum olarak sahipleneceğim. Ve yemin ederim ki bu ufaklık, senin olduğu kadar benim de bedenimden olduğunu asla bilmeyecek."

Onun açıklamasını işlerken, sessizce ona baktı ve çekicin düşmesini bekledi. Yüzeye çıkan umudu ve aşkı ezip geçecek bir sonraki sözleri bekliyordu.

İnsanlar gerçekten mutlu sonla bitmiyordu, değil mi? Özellikle de onun gibi insanlar. Yetimler. İstenmeyenler. Yalancılar.

Kadının ağzını kendi ağzıyla kapattı, dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi, kadifemsi diliyle gözyaşlarının tuzunu yaladı.

Ona açıldı, onun sahipliğini, aşkını ve dudaklarından onunkine dökülen tüm duyguları kabul etti. Artık o rahat aşık, o rezil çapkın değildi. Bu kez öpücüğü, ondan daha önce hiç hissetmediği bir çaresizlik taşıyordu. Onda olduğunu bilmediği bir tutku.

Onun buna tepkisi anında ve şiddetliydi. Parmaklarını adamın gür saçlarına geçirdi ve ellerini yumruk haline getirerek onu cevap veren ateşinin saldırısına hapsetti. Aralarında bir ömür boyu süren yalnızlık alevlendi, onları birbirlerine bağladı ve ikisinin de daha önce sahip olamadığı şeyi sundu.

Ait olmak. Adam onundu. O da onun. Ve ikisi de bir daha yalnız kalmayacaktı.

İnledi, sonra hırladı, onu kendine doğru çekti, elleri her yerdeydi, eteklerinin ağırlığını kavırıyor ve tutuyordu.

Adamın ağzının içinde o kadar kaybolmuştu ki, adamın onu koltuğa ittiğini ve eteklerini yukarı çekerek ona doğru hareket ettiğini fark etmemişti. İçine giriyordu.

Vücudu onun girişine hazırdı, ıslak ve sıcaktı, açık ve muhtaçtı.

Sahip oluğu ona hayat verdi, damarlarındaki buzdan kanı ısıttı. Suçluluk ve üzüntünün ağırlığını kaldırarak onu gergin ve çılgın bir şehvete dönüştürdü.

Vücutları ihtiyaçlarının çılgınlığıyla eşleşen bir ritim bulurken ağızları birbirine kenetlenmişti. Adam onu tamamen doldurdu, kalçalarına doğru kaygan, zarif hareketlerle süzüldü ve içine girene kadar çılgınca hızını artırdı.

Doruk noktası onu neredeyse anında bulurken, hayvani zevkin çiğ sesleri boğazından yukarı tırmandı.

Öpüşmeyi keserek avucunu kızın ağzının üzerine bastırdı ve kızın vücudu dayanılmaz bir mutluluğun nabız atışlarıyla onun şaftının etrafında sıkıca kenetlenirken çığlıklarını bastırdı.

Kendi tutkusunun seslerini kadının bedenine bastırırken, onun içinde sarsıldı ve tekmeledi, onu serbest bırakılmasının sıcaklığıyla doldurdu. Kadının adı, göğsüne, kalbine gömülmüş bir şekilde ondan fışkırdı. *Bonny*. Onun yeni benliği. Sevdiği kadın. Onu geri seven kadın.

Ardından, şehvetin sisi bir zevk parıltısına dönüşürken nefes almak için savaştılar.

Başını kaldırıp ona baktığında hınzır gülümsemesi geri dönmüştü. "Biliyorsun Bonny, evlilik teklifimi hâlâ kabul etmedin."

Onun hınzır gülümsemesine karşılık verdi ve alaycı bir kaşını kaldırdı. "Cevabımın önemli olmadığını sanıyordum. Bunun olacağına karar verdiğin izlenimine kapılmıştım ve ne dersem diyeyim, beni yine de koca bir aptal gibi saçlarımdan tutup eve sürükleyeceksin."

"Evet, ama yine de kelimeleri duymak güzel."

Cevap veren küstahlığı o kadar çekiciydi ki, uyandırdığı sevgiyle kalbi sızladı. Ama yine de gözlerini devirdi, öfkeden çok etki yaratmak için. "Tabii ki seninle evleneceğim. Seni evlenemeyecek kadar çok seviyorum."

Ayağa kalktı ve onu öptü, nefesi hâlâ yükseliyordu. "Seni ne kadar sevdiğimi ne zaman anladım biliyor musun?" diye sordu ayık bir sesle.

Başını iki yana salladı.

"Erradale'in tapusu elimdeyken ve onu sadece seni geri almak için verdiğimi fark ettiğimde."

Parmaklarını ağzına bastırarak orada yükselen bir hıçkırığı bastırdı. "Gerçekten mi?"

"Evet." Onun elini tuttu ve öptü. "Sen ortaya çıkana kadar hayatımda en çok istediğim şey Erradale'di. Sen bana arzu ile gereklilik arasındaki farkı öğrettin. Sen benim için gereklisin, çünkü sen yanımda olmadan ben tam bir adam değilim."

Hissettiklerini düzgün bir şekilde ifade edecek kelimeleri bulamayınca, onu kendine doğru çekti, ağzını ve vücudunu onunkine bastırdı. Her zaman çok iyi konuştukları dili kullanarak.

Öpüşme, ikisi de biraz nefessiz kalarak öpüşmeyi kesene kadar sürdü.

"Seni eve götürmeme ve karım yapmama izin ver." Bir elini kızın, sevişmelerinden dolayı artık darmadağın olmuş, ağır saçlarının üzerinde gezdirdi. "Seni hayatım yapmama izin ver. Kalbinin evini yapmama izin ver."

"Evet," diye cevap verdi sonunda, kendi muhteşem İskoçyalı'sına bakıp gülümseyerek. "Beni eve götür. Inverthorne'a. Yalnız... Sadece bir sorum var..."

"O nedir, aşkım?" "Tekneyle mi gitmek zorundayız?"

Ona doğru sıırttı. "Tabii Kanal'ın üzerinden uçmanın bir yolunu bulmadıysanız."

Yüzünü buruşturarak alnını adamın sert omzuna yasladı. "Ben de bundan korkuyordum."

SONSÖZ

"Burada yazdığına göre basın Rook'un Newgate'ten kaçtığını yeni öğrenmiş, çünkü hapishane olayı örtbas etmek için elinden geleni yapmış."

Gavin defterlerinden başını kaldırıp, çalışma odasındaki şöminenin yanındaki pelüş şezlongda kız bebeklerini emziren sevgili karısının gazete okuduğu yere baktı.

"Bu haberin beni şaşırttığını söyleyemem," dedi. "Tutsak olma durumu hakkında pek endişeli görünmüyordu. Özgürlüğünden fedakârca bir amaç uğruna vazgeçecek birine de benzemiyordu." Küçük ailesinin bir an için birbirlerine gülümseyip şakalaşmalarını izlemekten kendini alamadı.

Ne kadar değerliydi.

Sanki her ikisinin de içinden bir ışık parlıyor ve onu da katılmaya çağırıyordu.

Masasından kalkarak yanlarına gitti, şezlonga uzandı ve karısını kendine doğru çekerek, her ikisini de koruyucu kollarıyla sararken onu göğsüne yaslanmaya ikna etti.

Eleanor Alison St. James ya da annesinin ona taktığı isimle Ellie, öğle yemeğinden bir an olsun uzaklaşıp koyu kumral bir kahverengiye dönüşen gözleriyle ona gülümsedi.

Gavin onun çırpınan elini tutması için parmağını uzattı, çünkü küçük parmakları büyük parmağını her sardığında Gavin'in kalbini de kavırıyordu.

Eğer daha iyi bilmeseydi, onun tam bir Mackenzie'ye benzediğini söyleyebilirdi. Ve o bir Mackenzie'ydi, çünkü Mackenzie olarak kaldı.

Kapının hafifçe çalınması Bonny'ye bluzunu düzeltme ve Ellie'yi omzuna doğru kaydırarak sırtını kuvvetlice sıvazlama fırsatı verdi.

"İçeri gel," diye seslendi Gavin.

Eammon başını odaya uzattı, bunca ay sonra bile kapalı kapılar ardında yeni evli bir çiftte karşı hâlâ temkinliydi.

Gavin kendisine sayamayacağı kadar çok yönden baba gibi davranmış olan adama seslendi. İki ay kadar önce Eleanor'la nişanlanmış olan Eammon'un kendi düğününün de çok geçmeden gerçekleşeceğini düşünüyordu.

"Posta geldi," diye haber verdi Eammon, bir deste mektup ve benzerlerini arabaya taşırken. "Amerika'dan size gönderilmiş bir mektup var, leydim."

Bonny'nin gözleri onunkilerle çakıştı. Beklediği mektup buydu. Alison Ross'a yaptığı itirafın cevabı.

Gavin aldı ve onun izniyle mührü kırıp açtı, omzunun üzerinden okuyabilmesi için eğdi.

Sevgili Leydi Thorne,

İtiraf etmeliyim ki eylemlerinizi bana ulaşmadan önce haberim vardı. Bu bilgiyi, iki eşlilik nedeniyle reddedildiğim bir evlilik ruhsatı için başvururken edindim. Daha sonra evrak işleri halledildi, ancak nişanlımı elimde tutacak kadar zamanım olmadı. Birbirimize uygun olmadığımızı anladığım için sanırım en iyisi bu.

Yaylalara dönmeye karar verdim ve inanıyorum ki rahmetli annemin günlüğünden aldığım ekteki sayfalar bunun nedenini açıklayacaktır.

Erradale'i Mackenzie'lerin elinden almaya çalışmak mantıksızdı, zira burası başından beri bir Mackenzie'ye aitti.

Ravencroft'a haber gönderdim ve Noel'e kadar oraya varmış olacağım. Sizi ve yeni kocanızı mümkün olan en kısa sürede görmek isterim.

*Tüm sevgimle,
Alison Ross*

"Ne kadar rahatladım." Bonny derin bir iç çekti. "Sesi kızgın gelmiyor, değil mi? Bu çok iyi. Onu tekrar görmek çok güzel olacak."

Gavin onu zar zor duydu, çünkü gözleri giderek artan bir endişe ve güvensizlik duygusuyla sonraki günlük girişini taradı.

Erradale başından beri bir Mackenzie'ye aitti.

O gece... Annesinin kör olduğu gece. Liam'ın talihsiz Tessa McGrath'ı eve götürdüğü gece. Babasının uzun zamandır göz koyduğu bir kadını almak için köye gittiği gece.

Kadın, zarif ve güzel Bayan Ross'tu. Günlüğüne göre, Hamish Mackenzie o gece hayır cevabını kabul etmemişti. Ve dokuz ay sonra, Bayan Ross bir kız bebek dünyaya getirmişti.

Alison.

Gavin, Callum'un söylediklerini düşündü. Bayan Ross asla iyileşememişti ve Alison neredeyse annesiz büyümüştü. James Ross sonunda Hamish Mackenzie'yi düelloya davet etmiş ve kaçınılmaz olarak kaybetmişti.

Sonra Bayan Ross kızını sürükleyerek götürdü. Çok uzağa. Tecavüzcüsünden olabildiğince uzağa.

San Francisco, California.

"Yüce İsa," diye nefes aldı karısı, günlük sayfasını da okuduğunu göstererek. "Küçük bir kız kardeşin var."

"Evet," diye nefes aldı, vahiy karşısında aklını toparlayamamıştı. İkisine de hızla göz kırpan Eammon'a baktı. "Biz... Callum'a onun geri döndüğünü söylemeliyiz. Onun istediği de buydu."

Eammon ciddiyetle, "Katılıyorum," dedi.

Yanı başında karısı homurdandı, sonra homurdandı, sonra da zavallı Ellie'nin Bonny'nin onu ikna etmeye çalıştığı geçirmeyi çıkarmasına neden olacak kadar yüksek bir kahkaha attı.

Her iki adam da ona delirmiş gibi baktı, bu da bir eliyle çocuğunu tutup diğeriyle Gavin'in bileğini kavrayana kadar histerisini besliyor gibiydi.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye kıkırdamayı başardı.

Ona kaşlarını çatı. "Sana ne olduğunu söyleyen iyi olur." "Bir ay boyunca... geçen yıl... kız kardeşinle evliydin!" Kadın bir kez daha gülme krizine girdi.

Gavin sıkıntı ve tiksinti dolu bir ses çıkardı. Samantha Masters'ın, yani Bonny St. James'in kılık değiştirmiş olduğu için Tanrı'ya ilk kez şükretmiyordu. Çünkü şimdi, her zamankinden daha fazla, onun aldatmacası tam bir nimet olarak kalmıştı.

Alison Ross. Kız kardeşi ...

Adamdan keskin bir eğlence nefesi kaçtı ve sonra bir tane daha, ta ki o da kız kadar içten gülene kadar.

"Yaşlı kalbim bu tür ifşaatlara daha fazla dayanamaz," diye mırıldandı Eammon.

Bonny gözlerindeki sevinç yaşlarını silerek, "Bu akşam yemeğe geldiklerinde Liam ve Mena ile kesinlikle konuşacak çok şeyimiz olacak," dedi.

Gavin gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Bu gece mi?" "Evet, ev sahipliği yapma sırası bizde."

"Demek öyle." Alnını onunkine bastırdı, böyle bir bilginin ardından onun yakınlığına ve gücüne ihtiyaç duyuyordu.

"Bulduğun bir parça sihir, Bonny'ciğim," diye hayret etti.

"Nasıl yani?"

"O zamanlar kimsenin bilmediği üvey kız kardeşimi taşıyan treni soyduğunuzu, onun hayatını kurtardığınızı, size adını ve burada, Yaylalar'da bir sığınak sunduğunu..."

"Aslında seni hiç vurmadığımı," diye ekledi şefkatli bir gülümsemeyle.

"Bu bir mucize."

"Evet, Bonny," diye mırıldandı, kalbi o kadar doluydu ki göğsünün onu tutup tutamayacağını merak ediyordu. "Ailem senin sayende büyümeye devam ediyor. Bana bir çocuktan fazlasını verdin, erkek kardeşimi geri verdin ve şimdi de sahip olduğumu hiç bilmediğim bir kız kardeş."

"Dorian'a söylemen gerekecek," dedi.

"Evet," diye cevap verdi, küçük piç kardeşinin son birkaç aydır Kale'yle ilgili yaşadıklarını düşünerek. "Evet, umalım da bu haberle de başa çıkabilirsin. Görünüşe göre bu yıl kayıpların geri döndüğü bir yıl olacak."

"Bu mevsim ne getirirse getirsin, seni sevdiğimi bil," dedi karısı alışılmadık bir ciddiyetle. "Bununla birlikte yüzleşeceğiz."

"Hayatla birlikte yüzleşirken." Ona yaklaştı ve dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi.

"Her zaman," diye fısıldadı. "Her zaman," diye yemin etti.

Kerrigan Byrne'ün yeni kitabından bir alıntı için okumaya devam edin

EJDERHA DÖVMELİ DÜK

Çok yakında St. Martin's Paperbacks'ten çıkacak

Lorelai'ın feneri titreyerek gölgeleri uğursuz hayaletlere dönüştürürken, Lorelai ayağının elverdiği ölçüde gecenin içinde sürünüyordu. Kalp atışları Southborne Grove'un doğu kanadının duvarlarında yankılanıyordu. Nefesleri, tüketen sessizlikte hızlı ateş eden tabanca atışları gibiydi. Hayaletlerin duyabileceği kadar yüksek sesle.

Korkunç sesler onu ilk uyandırdığında, Cyrus ve Joan'ın yine birlikte olduklarını düşünmüştü. Uluma ve itişme. İki tazi sadece yedi bacak, üç göz ve bir kuyruğa sahipti ama yine de yavru köpekler gibi oynuyorlardı. Ve bazen oyunları ciddileşiyordu.

Ama hiç bu kadar geç kalmamıştım.

Çiğ, *hayvani* çığlıklar onu odasına çağırdı.

Aceleyle kapıyı iterek açtı ve kendini onun odasına attı.

Lorelai, onun koca bedeninin karanlıktan başka bir şeyle savaşmıyor gibi görünmesinden dolayı daha mı rahatlayacağını yoksa daha mı üzüleceğini bilemiyordu.

Ve rüyalarına musallat olan şeytanlar.

Sesi uyanıkken olduğundan daha genç çıkıyordu. Kabadayılığının altında bir dehşet tınılıyordu.

"Bırakın beni," diye tehdit etti.

"Bırak beni... gideyim." Bu sefer yalvardı.

Yalvardı. Ve çırpındı. Korkunç bir şekilde kaybetmek üzere olduğu her geçen gün daha da belirginleşen bir savaş veriyordu.

Bunu durdurmak zorundaydı. Bir şekilde.

Yatağın yanına yaklaştığında kısık bir inilti onun için karar verdi. Yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Simsiyah saçları terden keçeleşmişti.

Biri ona zarar veriyordu. Buna dayanamadı.

Knuckles onların etrafından dolanırken boğazını kıl payı kaçırdı ve bir elinin parmaklarını sargılı kaburgalarının üstündeki göğsünün üzerinde geçici olarak gezdirdi. "Uyan," diye uyardı onu, biraz itip kakarak. "*Geri gel.*"

Adam soluk soluğa uyanıp tüm vücudu kasılırken, iki korkunç el kollarını demir kelepçeler gibi zincirledi. Kadının ellerini teninden uzaklaştırdı.

Onun gücünü hafife almıştı.

Kemiklerini kırıp ikiye ayırmasından korkan kadın, acının onu kesip geçmesi karşısında kendi hıçkırıklarına engel olamadı.

Gözlerini dikmiş ona bakıyordu, gözleri odaklanmamış öfkeden oluşan iki volkanik boşluktu. Dişleri sivri ve tehditkârdı. Sanki bir ligde son sürat koşuyormuş gibi nefes alıp veriyordu.

Bu, sadece iki gün önce çorba verdiği adam değildi. Bu adam... bir canavar olabilirdi.

"Benim," diye inledi. "Ben Lorelai."

Yakalandığı kadar hızlı bir şekilde serbest bırakıldı.

Ellerine ona ihanet etmişler gibi bakarken kısık bir inilti duydu. Sanki onları bileklerinden koparacakmış gibi.

Sızlayan kollarını görmezden gelerek parmaklarını adamın ateşli alnında gezdirdi. Parmakların birleştiği yer küçük sarsıntılarla seğirdi.

"Sadece bir rüyaydı," diye mırıldandı. "Güvendesin."

Hiçbir şey söylememesine rağmen, gözlerinin kenarlarından sonsuz bir nehir gibi süzülen yaşlar şakağından aşağı akıyor ve saç çizgisinde parlayan ter boncuklarına katılıyordu.

Nefesi kesildi ve soluk soluğa kaldı. Kaşlarının arasında derin oluklar belirdi ve tüm yüzü gerildi.

"Acı çekiyorsun," diye fark etti yüksek sesle. Bir yerini yeniden mi yaralamıştı? Kaburgalarındaki bandajlar sağlamdı; omzundaki, boynundaki ve sağ gövdesindeki hızla iyileşen yanıkları örten bandajlar da öyle. *Olamaz.* Doktor çağırmalı mıydı? Zayıf kalçalarına dolanmış ve bacaklarına dolanmış battaniyenin altını kontrol etmeye cesaret edebilir miydi?

"Ne yapabilirim?" diye çılgınca sordu.

Onu tedavi ettikleri acı dolu süre boyunca hiç ağlamamıştı. Bir kere bile. Eğer şimdi ağladıysa, mutlak bir ıstırap içinde olmalıydı.

"En çok neresi acıyor?"

Kırmızı ereveli siyah gözler, nasıl soracağını bilmediği bir soruya cevap bulabilecekmiş gibi onun yüzünü aradı. Hava, aralarındaki boşlukta dokunan güven iplikikleriyle değişti ve goblenlerine yumuşak bir renk kattı.

Sessizce, temkinli bir şekilde onun elini tuttu, başparmağını avucuna bastırarak kalbinin üzerine koydu ve orada bıraktı.

Teni beklediğinden daha sı sıcaktı. Daha sertti. Nabzı avucunun altında tekmeleniyordu, ritmi kararsız ve ılgıncaydı, yüz ifadesinden özenle çıkardığı savaşı hâlâ sürdürüyordu.

İsli kirpiklerini ıslak sivri uçlar halinde toplayan nem dışında her zamanki gibi soğukkanlıydı.

O zaman anladı.

Güçlü, genç ve erkeksi bedeni inanılmaz bir hızla iyileşti. Ama yalnız ve kırık bir kalp için nasıl bir are vardı?

Aklına hiçbir şey gelmedi.

Gözleri dalgalanarak kapandı ve kapakların arasından daha fazla gözyaşı süzüldü. Adamın karanlıktan ona bakması gereken *her* neyse... her kimse onu sakladığını hissetti. Elleri sıkıca kenetlenmiş, çarşafın içine gömülmüştü. Kendini yeniden kontrol altına almak için mücadele ederken çenesinde gölgeler oynaşıyordu.

İçgüdüleri ona burada merhamet ve acıma arasındaki çizgide çok dikkatli yürümesi gerektiğini fısıldıyordu.

Ani bir duygusallıkla elini kaldırdı, ona doğru eğildi ve dudaklarını kalbine bastırdı.

Gerildi. Dondu kaldı. Kadın geri çekilene kadar nefes bile alamadı.

"Onu da iyileştireceğim," diye söz verdi. Yaptığı son şey bu olsa bile, onun kırık kalbini nasıl dikeceğini bulacaktı.

Gözleri fal taşı gibi açılmış, sanki az önce ruhunu almış ya da belki de ona geri vermiş gibi ona bakıyordu.

Gergin bir şekilde dudaklarını yaladı. Sabun, tuz ve... onun tadı vardı.

Hava tekrar değişti, bu sefer tehlikeli bir şekilde, tanımlayamadığı ve anlamadığı bir şeyin vaadiyle ağırlaştı.

Lorelai bunu görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. "Rüyanda biri sana zarar veriyordu... kim olduğunu tanıdın mı?"

Başını iki yana salladı.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" Ona tekrar dokunma dürtüsüyle, bir elini tekrar göğsüne koymak için eğildi. Gecenin soğuk havası ince geceliğinin içinden tehlikeli bir şekilde sızıyor, ona yakasından sarkan çözölmüş kurdeleleri hatırlatıyordu.

Gözyaşları aniden kurumuştu. Teri tuza dönüşmüştü. Ve şimdi ona bakış şekli...

Lorelai yutkundu ve o ana kadar siyahı hep soğuk bir renk olarak gördüğünü düşündü.

Fenerinin yetersiz ışığında obsidyen ateşi dans ediyordu.

"Git." Ellerini bileklerinden tutup kendisinden uzaklaştırırken ve kabaca geri verirken bu kelime onu boğuyor gibiydi.

"Pardon?" Ellerini vücuduna sarmıştı. "Beni asla gece ziyaret etme. Bir *daha asla*."

Anlamamıştı. Ona yardım etmiyor muydu? Onu uykusunda yaralayan saldırganlardan kurtarmamış mıydı?

"Ya başka bir kâbus daha görürsen?" diye itiraz etti. "Seni öylece bırakamam-"

"Beni ona bırak. Bırak beni alsın." Gözlerindeki kasvetin altında vahşi, ilkel bir uyarı gizleniyordu.

"Ama ben-"

"Onları kontrol edemezsin!" diye hırladı. "Ve ben de kendimi kontrol edemem-" Elleri ona doğru kalktı, sonra saçlarına daldı ve büyük avuçlar halinde yakaladı. Nedense hâlâ çarşafın örttüğü kısımlara bakamıyordu. Ondan böyle korkuyordu, çünkü o da kendinden korkuyordu. Ama ... onun için de acı çekiyordu. Henüz anlayamadığı bir şekilde acıyordu.

"Çık dışarı. *Lütfen*."

Yalvarışındaki ağlamaklı nota tartışmaya yer bırakmıyordu. Köşeye sıkışmış bir kedinin tıslaması kadar emin bir şekilde onu uyardı.

Lorelai şaşkın ve kederli bir halde topallaya topallaya büfeye gitti ve onun kendisini geri aramasını bekledi. Fikrini değiştirmesini ve her şeye rağmen onun arkadaşlığına ihtiyacı olduğunu fark etmesini.

O gelmeyince fenerini kaldırdı ve kapıyı arkasından kapattı. Sahip olduğu her şeyle, onun dudaklarında kalan büyüleyici tadını unutabilmeyi diledi.

OTOYOLCU

tarafından [Kerrigan Byrne](#)

Çarpıcı Viktorya Dönemi Asileri serisinin ilk kitabıdır.

Her şeyi başlatan kitaba bir göz atın!

St. Martin's Paperbacks'ten temin edilebilir

Farah, düğmeleri hâlâ görevini yerine getiriyor olsa da elbisesinin korsajını sıkıca kavradı ve sandalyedeki iri yarı, esmer adama baktı.

Onun bakışına kendi bakışıyla karşılık verdi. "Şimdiden ikinci bir fikrin mi var canım?" Sevgi sözcükleri bu anlama gelmiyordu ve ikisi de bunu biliyordu. Adamın sözleri bir meydan okumaydı, kadının ilk başta verdiği bir cevaba karşılıktı. Ona vücudunu sunmuş, neredeyse almasını talep etmişti ve şimdi de almaya gelmişti.

Bunu onun için kolaylaştırabileceğini düşünmek aptallık olurdu.

Farah çenesini kaldırdı. "Hayır, sadece senin de çıkarmak isteyebileceğini düşünmüştüm."

Tehlikeli bir oyun oynuyordu ve bu tehlikenin adamın gözlerinde parladığını gördü. "Eğer durum böyle olsaydı, onu senden hemen koparırdım. Oyalanmayı bırak ve çıkar. Çıkar. Elbiseni. Elbiseni."

Tabii ki. İzlemek isterdi. Bu onu heyecanlandırırdı. Onu tahrik ederdi.

Çok iyi, Bay Blackwell, diye düşündü Farah. *Şunu izleyin.*

Dorian, parmaklarının titremesi hareketlerinin maharetini çalmamış gibi davrandığını anlayabiliyordu. Bakışlarını onunkilerden ayırmamaya çalıştı.

küçük gri fırtına bulutlarıyla yanıp sönen meydan okuyan gözlerine kilitlenmişti ama Dorian her bir düğmenin serbest bırakılmasıyla ortaya çıkan her bir deri parçasını görsel olarak yutmaktan kendini alamıyordu. Boğazının ince sütunu. Göğsünün ve köprücük kemiklerinin üzerinde uzanan, sinir uçlarıyla dolu ince etin yumuşak genişliği.

Acele etmedi, *lanet olsun ona*.

Mumların ışığı gümüş saçlarını ve kremi fildişi tenini sanki Kral Midas günaha boyun eğmiş ve lanetli parmaklarıyla ona dokunmuş gibi altınla öpüyordu.

Pişmanlık onu yalamaya, açgözlülük, kendinden nefret etme, şiddet, nefret ve öfke katmanlarının altında derinlere gömülü insanlığı harekete geçirmeye çalıştı.

Bu Farah'tı. Karısı. Onu bu şekilde nesneleştirmeli miydi?

Bir düğme daha çözüldü ve göğsünün kabarıklığının ilk ipucu ortaya çıktı.

Asıl soru şuydu: İstese kendini durdurabilir miydi?

Dorian cevabı zaten biliyordu.

İmparatorluktaki tüm para ve güç için değil.

Göğüslerinin arasındaki gölge vadisini ortaya çıkardığında Dorian, Doğu Yakası'ndaki Çinli göçmen dükkânlarının arka sokaklarına dadanan zayıf afyon bağımlılarına işkence ettiğini hayal ettiği heyecan ve utancın sarhoş edici, neredeyse kimyasal karışımını hissetti.

Vücudu özlemini **ç e k t i ğ i** bir şeye kavuşacaktı. **U ğ r u n a**
y a n ı p tutuştuğu.

İhtiyacının yoğunluğuyla çığlık attı.

Ve sabah kendinden nefret ederdi.

Muhtemelen ondan da nefret ederdi. Ama göbeğine kadar olan düğmeleri çözme konusunda ilerlemişti ve Dorian sıkıca bağlanmış korsesinin kendisine sunduğu, pembe uçlu mükemmel bir meme ucunu, kombinezonunun ince beyaz ipeğine bakarak gördü. Tüm tutarlı düşünceler güneş ışınlarının önündeki sis gibi dağıldı ve onun dışında etrafındaki her şey kayboldu. Bir sonraki nefesi, bir sonraki düğmenin serbest bırakılmasına bağlıydı. Bir sonraki genişlik, açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi tüketmesi için ortaya çıktı.

Onu durdurmak istedi. Devam etmesini talep etmek. Ama tüm soğukkanlılığına rağmen, kelimeler onun için kaybolmuştu, iletişim yeteneğinin ötesindeydi. Tek yapabildiği çaresizce oturmak ve onun bir sonraki hamlesini beklemektir. İzliyordu.

Farah ne kadar çok şey ortaya çıkarırsa o kadar cesaretlenmesini garip buluyordu. Belki de bunun, elbisesinin kıvrımlarından aşağı kaymasına ve ayaklarının dibinde birikmesine izin verdiğinde Blackwell'in eldivenli ellerinin sandalyenin kollarını kavramasıyla bir ilgisi vardı. Ya da yukarı uzandığında, bu hareketin göğüslerini şeffaf kombinezonunun altından nasıl daha da yukarı kaldırdığının farkında olarak burun deliklerinin genişlemesiyle ve saçındaki tokaları tek tek çıkarmasıyla.

Omzuna düşen ağır örgüyü çözdü ve bukleleri dirseklerine düşecek şekilde salladı.

Farah, Blackwell'in buna karşı koyduğunu söyleyebilirdi ama arzu bakışlarındaki buzu eritmeye başlamış, göz kapaklarının gözlerinin üzerine düşmesine ve dudaklarının nefeslerinin hızlanmasına izin vermek için ayrılmasına neden olmuştu.

Bağcıklarını çözmek için harekete geçmeden önce sadece bir an tereddüt etti. "Yapma," diye emretti. "Henüz değil."

Blackwell bir heykel gibiydi ama ceketini derin hareketlerle kaldırıyordu. Gözleri bir okşayışın tüm somut becerikliliğiyle kadının açıkta kalan bedeninde gezindi ve donunun beline doğru ilerledi. "Kurtul onlardan." Sesi artık zar zor seçiliyordu, göğsünü doldurdu Sanki gözünün yanında, yakasının altında, parmaklarında görebildiği küçük kas seğirmelerini durduracakmış gibi.

Kalbi deli gibi çarpan Farah, başparmaklarını donunun bantlarına sokarak aşağı çekmeye hazırlandı.

"Bekle," dedi dişlerini sıkarak. Farah durakladı.

"Arkanı dön."

Bu istek karşısında şaşkınlığa düşse de, talimatları yerine getirmeye kararlı bir şekilde sessizce itaat etti. Bir şekilde Blackwell'in kontrolün kendisinde olduğunu hissederse bunu yapma ihtimalinin daha yüksek olacağını anlamıştı. Farah hem hazırlıklıydı hem de hazırlıksızdı. Korkuyordu ama yine de korkmuyordu. Utanmış ve cesaretlenmişti. Gözlerindeki ürpertinin altında gizlenen ihtiyaç, onu karakteristik alçakgönüllülüğünü terk etmeye itti. Bakire utangaçlığı için çok yaşlıydı, bu dünyanın başkalarına yaşattığı dehşeti çok fazla görmüştü.

Erkekler görsel olarak uyarılan yaratıklardı ve kadınlar da güzeldi. Blackwell'in dokunmakta zorlandığı şeylere bakma arzusu duyması son derece doğal görünüyordu. İsteddiği aileye gebe kalabilmek için onu bakmaktan daha fazlasını yapmaya ikna etmesi gerektiğini anlamıştı ve bu onun ayrıcalığıydı. Onu arzuladığı bir yere itmek

Hayvani çiftleşme içgüdüsünün bedenini işleyişini kontrol ettiği yerde korkunun üstesinden geldi.

Böylece ocakta alçakta yanan ateşe baktı, gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı ve donunu kalçalarının üzerine itmek için eğildi.

"Yavaşça." Komutu tıslayarak söyledi.

Yine de Farah, dantelli donunu kışının kabarıklığı üzerinde ve uyluklarının titreyen kasları üzerinde yavaşça gezdirirken planında bir tehlike olduğunu fark etti. Dorian Blackwell gibi bir adamın geçmişin bağlarını koparacak kadar şehvetten çılgına dönmesi.

Onu kırmak için de harekete geçebilir.

Dorian resimlerden fahişelere kadar her türden kadın formunu sık sık incelemişti. Hepsini görmüştü. Kendine rağmen birkaçını takdir etmişti. Ama *hiçbir şey* onu Farah'ın vücudunun görüntüsüne hazırlayamazdı, alevlerin fonunda karanlık ve kusursuz bir silüet.

Zayıf gözleri şömine ışığıyla doğrudan kontrast oluşturan detayları bulanık görüyordu ve bu yüzden içgüdüğü onu daha yakına eğilmeye itti. Kadın, bir kadının olması gereken her yerden dışarı taşıyor, bir erkeğin sert açılara yumuşak bir cevap olan kıvrımlar yaratmak için eğiliyordu.

Olduğu gibi eğilmişti, kışı ona o kadar açıktı ki, kadınlığının hafif hatları düşük ışıktaki karanlık bir sır gibiydi.

Dorian'ın ağzı kurudu. Hızla çarpan kalbi, bitiş çizgisine doğru son deparını atan bir aygır gibi hızlandı. İnanılmaz derecede hızlı. Kapasitesinin sınırına kadar zorlandı. Nefesi, kışın koştuğunda olduğu gibi, göğsünden dar ve acı verici patlamalarla girip çıkıyordu. Soğuk ve sıcak. Kanında buz, belinde ateş.

Neredeyse yirmi yıldır kimse ona acı vermeyecek şekilde dokunmamıştı. Küçük düşürmek, etkisiz hale getirmek ve kontrol etmek için. Ellerini savunma, şiddet ya da tahakküm dışında bir amaçla kullanmayalı da bir o kadar uzun zaman olmuştu.

Farah'ın teni. Onun kusursuz, lekesiz teni. Yara izi yoktu, kimse tarafından damgalanmamıştı ve *ona* aitti.

Nihayet.

Ayrıca
Kerrigan Byrne
tarafından

Eşkıya Avcı
İskoçyalı Dük

Kerrigan Byrne ve büyüleyici romanları için övgüler

"Viktorya döneminin karanlık ve şiddet dolu yüzü, radarın altında yaşayan şefkatli ve yetkin bir kadın kahramanın kötü şöhretli bir suç lordu tarafından kaçırılmasıyla hayat buluyor ve bu olağanüstü ve zorlayıcı intikam odaklı romantik macerada harika sonuçlar ortaya çıkıyor."

-Library Journal (starred review) The Highwayman hakkında

"Romantizm çiğ, keskin ve patlayıcı... Zorlukların içinden geçerek aldıkları yol, aşkın zaferini derinden tatmin edici kılıyor."

The Highwayman hakkında -Publishers Weekly

"Yasaları çiğneyen tehlikeli kahramanları ve onları seven kadınları öne çıkaran, gerçekten büyüleyici bir seri."

-Library Journal (starred review) Avcı hakkında

"Dramatik, romantik ve son derece hoş."

-BookPage

"Byrne bu türde bir güç."

-RT Book Reviews (Top Pick!) The Highwayman hakkında

"Romantik, gösterişli ve gerilim dolu."

-Suzanne Enoch, New York Times çok satan yazarı

"Nefesinizi kesen, tutkulu ve lirik bir romantizm."

-Elizabeth Boyle, New York Times çok satan yazarı

"Güzel yazılmış, son derece gerilimli ve lezzetli bir şekilde şehvetli."

-Amelia Grey, New York Times çok satan yazarı

YAZAR HAKKINDA

Tiffinie Helmer

İster Kelt Druidleri, ister Viktorya döneminin kötü çocukları ya da küstah İrlandalı FBI ajanları hakkında yazıyor olsun, [Kerrigan Byrne](#) her kitabında tarihe olan sınırdan saplantılı tutkusunu, geniş Kelt soyunu ve Shakespeare sevgisini kullanıyor. Yakışıklı kocası ve üç sevimli genç kızıyla Rocky Dağları'nın eteklerinde yaşıyor, ancak Pasifik Kıyısı'na yerleşmeyi hayal ediyor. Kerrigan okuyucularından haber almayı çok seviyor. Onunla www.kerriganbyrne.com adresinden iletişime geçebilir veya e-posta güncellemeleri için [buradan](#) kaydolabilirsiniz.

**Bu St. Martin's Press e-
kitabını satın aldığınız için
teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan
kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında
bilgi almak için,
haber bültenlerimiz için kaydolun.

Sign Up

Veya us.macmillan.com/newslettersignup adresinden
bizi çevrimiçi ziyaret edin

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

İSKOÇ KARISINI YATAĞA ATIYOR

Telif Hakkı © 2017 Kerrigan Byrne tarafından.

Ejderha Dövmeli Dük'ten alıntı Telif hakkı © 2017 Kerrigan Byrne'a aittir. *The Highwayman*'den alıntıdır, telif hakkı © 2015 Kerrigan Byrne'e aittir.

Tüm hakları saklıdır.

Bilgi için adres: St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010. www.stmartins.com

eISBN: 9781250122551

Kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile [1-800-221-7945](tel:1-800-221-7945), dahili [5442](tel:5442) numaralı telefondan veya MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden e-posta yoluyla iletişime geçin.

Martin's Paperbacks baskısı / Ekim 2017

St. Martin's Paperbacks, St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010 tarafından yayımlanmaktadır.

İÇİNDEKILER

Başlık Sayfası
Telif Hakkı
Bildirimi İthaf
Teşekkür

Önsöz Birinci
Bölüm İkinci
Bölüm Üçüncü
Bölüm Dördüncü
Bölüm Beşinci
Bölüm Altıncı
Bölüm Yedinci
Bölüm Sekizinci
Bölüm
Dokuzuncu
Bölüm Onuncu
Bölüm On
Birinci Bölüm
On İkinci Bölüm
On Üçüncü
Bölüm On
Dördüncü Bölüm

Bölüm On Beş Bölüm
On Altı Bölüm On
Yedi Bölüm On Sekiz
Bölüm On Dokuz
Bölüm Yirmi Bölüm
Yirmi Bir Bölüm
Yirmi İki Bölüm
Yirmi Üç Bölüm
Yirmi Dört Bölüm
Yirmi Beş Bölüm
Yirmi Altı Bölüm
Yirmi Yedi Bölüm
Yirmi Sekiz Bölüm
Yirmi Dokuz Sonsöz

Alıntı: Ejderha Dövmeli Dük

Alıntı: Eşkîya

Ayrıca Kerrigan Byrne tarafından

Kerrigan Byrne ve büyüleyici romanları için övgüler

Yazar Hakkında

Telif Hakkı

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

